

The background of the cover is a deep black night sky filled with numerous small, bright white stars. A large, glowing blue flower bud is the central focus, its petals and sepals shimmering with light. Two bright, star-like glows emanate from the upper left and center of the bud. The title 'Sevgiyi' is written in a large, elegant, cursive script in a light blue color, arching over the word 'BULUNCA' which is in a bold, white, serif font.

Sevgiyi BULUNCA

KARANLIK TUTKULAR SERİSİ - 4

GABRIELLE
SANDS

ABLAM İÇİN HER ŞEYDEN
VAZGEÇİP KENDİMİ
mafya TESLİM ETTİĞİMDE
ÖZGÜRLÜĞÜMÜ *şansızca* *def*
KAYBETTİĞİMİ BİLİYORDUM.

Ailemin bana zorla dayattığı hayatı hiç istememiştim.
bu yüzden bir mafia lideriyle asla evlenmeyeceğime dair
yemin etmiştim. Ancak işte buradaydım. Ablam, sevdiği adamla
evlenebilsin diye, acımasız mafia lideriyle *ben* evlenecektim.

Rafaele Messero. Soğuk, acımasız ve sınırlar bozucu
derecede yakışıklı bir mafia lideri.

Bu evlilik tüm umutlarımın ve hayallerimin sonuydu. Onun için
ben, sadece bir iş hamlesinden ibarettim. En azından Rafaele, rahibe
acele etmesini söyleyip beni öpene kadar öyle düşünüyordum.

Buz Prensi olarak bilinen bu adamın dudakları benimkilere
değdiğinde tek hissettiğim şey, yakıcı bir sıcaklık. O, beni istliyordu.

Ama ne olursa olsun planım Rafaele'den uzak durmaktı.

Kocam beni ne kadar acımasız yollarla fethetmeye
çalışırsa çalışsın ona asla boyun eğmeyecektim.

SERİNİN DİĞER
KİTAPLARINI HÂLÂ
OKUMADINIZ MI?

📖 artemisyayınları 📖 artemiskitap 📖 artemisyayınları

Yetişkin okurlar içindir

ARTEMİS YAYINLARI

My dear Turkish readers,
Cleo and Rafe are a very special
couple! The banter and chemistry
between these two made this book
a ton of fun to write. I hope
you'll love them as much as I do!

Love,
Gabrielle

YAYIN NO: 2713
SEVGİYİ BULUNCA
GABRIELLE SANDS
Orijinal Adı: When She Loves

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Layla Tiryaki
Editör: Doğa Özfiat
Son Okuma: Zikriye Eliter
Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz / ArtSLI
Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Aralık 2025
ISBN: 978-625-5882-89-9
Sertifika No: 43949

Sevgiyi Bulunca
© 2025, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

When She Loves
© 2023, Gabrielle Sands

Kitabın Türkçe yayın hakları ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır. ☆

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 5 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

GABRIELLE SANDS

Sevgiyi BULUNCA

KARANLIK TUTKULAR SERİSİ - 4

İngilizceden Çeviren: Layla Tiryaki

Ninova

*Şimdiye kadarki en takıntılı olduğum
kahramanı yaratmama yardım eden Skyler'a.
Okurlarım seni bunun için seviyor.*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

BÖLÜM 1

CLEO

Gemma'nın elindeki hamilelik testine bakarken, "Siktir," diye mırıldandım. Pozitif. Gemma hamileydi.

Kusacakmış gibi görünen ablam yanımdan geçip yatağın yanındaki sandalyeye çöktü. Test elinden düştü. "Bu bir felaket," diye mırıldandı.

Felaket mi? Hayır. Felaket, arkadaşından ödünç aldığı beyaz, özel tasarım elbiseye şarap dökmek ya da ormandaki bir *rave* partisindeyken* telefonun şarjının bitmesi olurdu.

Bu, felaketten çok daha fazlasıydı.

Bu, kelimenin tam anlamıyla kaostu.

Gem'in birkaç gün sonra Rafael Messero ile düğünü vardı ve hamileydi.

Başka bir adamın bebeğine.

Ras Sorrentino ona âşıktı. Onun için her şeyi yapardı. Ancak Gem, New York'un en tehlikeli mafya üyesiyle evlenerek "aileye karşı görevini" yerine getirmek için onu terk etmişti.

* Genellikle elektronik müzik çalan DJ'lerin performanslarını içeren bir parti türü. -ed.n.

İşe yaramaz babamızın başarabildiği tek şey, ablamın beynini yıkarak kendi saçmalıklarına inandırabilmesiydi.

*Papà*nın hayatı bu evliliğe bağlıydı. Kelimenin tam anlamıyla. *Papà*nın şu an hapiste çürümüyor olmasının tek nedeni Rafaele'ydi. Ama onu hapisten çıkarabildiği gibi kolaylıkla tekrar içeri tıkabilirdi. *Papà*nın özgürlüğünün bedeli, Rafaele'nin onun halefi olabilmesi için Gemma'yla evlenmesiydi.

Rafaele zaten kendi ailesinin *donu*du ama görünen o ki bu, o açgözlü piç için yeterli değildi. Bizim ailenin de *donu* olmak istiyordu. Bu yüzden Garzololardan bir eşe ihtiyacı vardı. Ve onun geri kafalı geleneklerine göre bu eş, bakire olmalıydı.

İçim ürperdi. Rafaele geleneksel, dindar bir ailede büyümüş olabilirdi ama içimden bir ses, onun inancını ciddi şekilde sınyacak bir olayın olacağını söylüyordu.

Gemma, "Ne yapacağım ben?" diye mırıldandı. Gözleri yerdeki hamilelik testindeydi. Ablam her zaman en güçlümüz olsa da şu anda çökmek üzere gibi görünüyordu. "Rafaele ve babamın bana ihtiyacı var. Bebekten kurtulmam için beni zorlayacaklar."

Haklıydı. Gemma'ya ihtiyaçları vardı. Hayatlarımızdaki erkekler kendi yaptıkları pislikleri temizleyemiyorlardı. *Papà*ya kalsa Gemma sabah olmadan bir kliniğe götürülürdü ama belki de...

"Rafaele bunu yapmaz," dedim. "Ailesinin ne kadar gelenekçi olduğunu biliyorsun."

Ablam başını iki yana salladı. "Saf olma. Bizim dünyamızda sadece kendilerine hizmet eden geleneklere saygı duyarlar. Rafaele başka bir adamın bebeğini büyütmez." Dudakları titredi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ras'ı asla terk etmemeliydim. Haklısın Cleo. Cesur davranıp kalmalıydim. Ras beni seviyordu ve ben onun kalbini kırdım çünkü bir gün benim için bu kadar fedakârlık yaptığına pişman olmasından çok korkuyordum. O kadar güvensizdim ve gelecek hakkında o kadar endişeliydim ki önümde duran şeyi tamamen kaçırdım."

Kalbim sıkışmıştı. İnsanlar kendilerine hiç değer vermediklerinde böyle davranırlardı. Mutluluğu hak etmediklerine inandıkları için kendilerini harcarlardı.

Ah, Gem. Hayatı boyunca ailemiz tarafından itaatkâr ve fedakâr, mükemmel bir evlat olarak yetiştirilmişti. Bu konudaki başarıları muazzamdı.

Tırnaklarını yanaklarına sürttü. “O ve ben birlikte bir aile kurabilirdik. Mutlu olabilirdik. Bunun yerine her şeyi berbat ettim.” Gözümden bir damla yaş aktı, ardından bir tane daha. Kalbi o kadar kırıldı ki onun acısını kendi göğsümde de hissediyordum.

Böyle acı çekmeyi hak etmiyordu.

Ben tam bir pisliktim ama Gem iyi, nazik ve sadık biriydi. Beni yıllarca korumuştı. Ben geceleri gizlice dışarı çıkıp benim dünyamı asla anlayamayacak erkeklerle öpüşürken ve asla ait olamayacağım partilere giderken Gemma beni koruduğu için babamızdan dayak yiyordu.

Benim yüzümden kaç tane morluğu olmuştu? Benim yüzümden ne kadar göz yaşı dökmüştü?

Birkaç hafta öncesine kadar *papà*nın ona şiddet uyguladığını bile bilmiyordum. Ona yıllarca zarar vermişti ama ben hiç fark etmemiştim. Bu beni nasıl bir insan yapardı? Sanki kendi acılarım dışında herkesin acısına kördüm.

Utançtan yanaklarım kızardı.

Bundan daha iyi olmalıydım. Ablamı hayal kırıklığına uğratmaya devam edemezdim. Bu, hemen şimdi bitecekti.

Yanma gidip önünde diz çöktüm. “İstediğin bu mu? Ras’la birlikte olmak istiyor musun?”

Gözleri yaşlarla doldu. “Evet. Her şeyden çok.”

Sonunda. Sesinde bunu istediğine dair bir tını vardı. Bu, *papà*nın zincirlerinden kurtulup kendisi için doğru olanı yapma şansı olabilirdi. Ancak omuzlarında *papà* ve Rafaele’nin yüküyle yeni bir hayata başlayamazdı. Bu evlilik için ona ihtiyaçları olduğu sürece onu asla bırakmayacaklardı.

Mideme bir ağrı girdi.

Gemma’ya olan ihtiyaçlarını giderebilirdim.

Sonuçta Garzoloların tek kızı o değildi.

Lanet olsun.

Önüme gelen buklelerimi geriye atarken sıcaklık tüm bedenimi sarmıştı. Bunu yapabilir miydim?

Bunu yapmak zorundaydım.

Artık büyüme zamanıydı. Yıllarca Los Angeles'a taşınıp müziyen menajeri olmayı, yetenekli ve ünlü insanlarla tanışıp istediğim her şeyi yapma özgürlüğüne kavuşmayı hayal etmişim. Ancak bunun bedeli Gemma'nın mutluluğu olacaksa bundan asla zevk alamazdım. O, Ras'ın gibi seven biriyle hayatını geçirmeyi hak ediyordu.

O hep benim arkamda durmuştu. Şimdi sıra bende idi.

Ellerimi dizlerime koyup gözlerine baktım. "Bunun için savaşmaya hazır mısın?"

Gemma burnunu çekip yanaklarından göz yaşlarını sildi. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Göğsüm sıkıştı.

Ben de öyle. Onun için her şeyi yapardım. O bundan fazlasını hak ediyordu.

"Gem, senin yerini alacağım."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Rafaele'yle ben evleneceğim."

Bir gün sonra Messero Ailesi'nin İtalyan restoranında oturuyordum.

Bu, Rafaele'nin ailesi ve benim ailemle samimi bir akşam yemeği olacaktı. Bu yüzden büyük yemek masasında sadece yedi kişi oturuyordu.

Etraf, yere iğne düşse duyulacak kadar sessizdi.

Rafaele'nin annesi ve amcası neredeyse oturduğumuzdan beri hiç konuşmamışlardı. Sohbeti şu âna kadar *papà* sürdürmeye çalışıyordu ama bir noktadan sonra o da susmuştu. Şakağından bir damla ter süzülüyordu ve bu manzara beni tatmin ediyordu.

Gergin misin? Olmalısın da.

Gemma birkaç dakika önce Rafaele ile yalnız konuşmak istemişti, şimdi de onun ofisinde konuşuyorlardı. Herkes bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Ablamın üç gün sonra düğünü vardı ama konuşmaları iyi giderse mihrapta yürüyen Gemma olmayacaktı.

Ben olacaktım.

Annem dişlerini sıkarak tabağına bakıyordu. Yanımda abim Vince kaşlarını çatmış, elindeki şarap kadehiyle oynuyordu. Sağıma, Gemma ve Rafaele'nin boş koltuklarına baktım ve Rafaele'nin sağkolu Nero De Luca ile göz göze geldim. İlk defa o dağ gibi adam hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu. Sanki bütün bunların ne anlama geldiğini biliyor muyum diye sorarmışçasına bana kaşlarını kaldırmış bir şekilde bakıyordu.

Sanki ona söyleyecektim de. O da zalim patronu kadar kötüydü.

Burada sırrı bilen tek kişi olmak biraz heyecan verici olsa da en iyi senaryoda bile buradan nişanlı bir kadın olarak çıkacağımı bilmek hiç de heyecan verici değildi.

Bir mafyayla evlenmeyeceğime yemin etmişim.

Ama Gemma için bu yemini hiç pişmanlık duymadan bozacaktım.

Ayak sesleri duyuldu ve Gemma ile Rafaele geri döndüler.

Kalbim ağzımda atıyordu. Gemma'nın yüzündeki ifadeden konuşmanın nasıl geçtiğine dair bir ipucu aradım ama o aceleyle yürürken yere bakıyordu.

Bu iyi miydi kötü müydü?

Gemma'ya nasıl geçtiğini sormadan Rafaele sanki bir şey duyuracaktı gibi masanın başına geldi.

Ona döndüm.

Heykel gibi elmacık kemikleri.

Kararlı ve sert çene hattı.

Siyah şık takım elbisesinin bile gizleyemediği kaslı vücudu.

Rafaele Messero, başka bir evrende iç çamaşırı mankeni olabilirdi ama bu evrende yapabileceği tek şey, katillerle dolu bir odadaki en korkutucu adam olmaktı.

Yirmi yedi yaşında, New York'un son yıllarda gördüğü en genç mafya lideriydi ama şimdiden en acımasız mafya lideri olarak ün salmıştı bile.

Bir an içim ürperdi. Bu adamla evlenme ihtimalim vardı.

Muhtemelen ondan, daha çok korkmam gerekiyordu ama korkmuyordum. Uzun zamandır, yaptıklarımın sonuçları hakkında fazla düşünmemeyi öğrenmiştim. *Papà* ve *mamma* hayatları boyunca beni sıkı kontrol altında tutmaya çalışmışlardı. Eğer onların aptal kurallarını her çiğnediğimde beni nasıl cezalandıracaklarını düşünseydim hiç eğlenemezdim.

Tabii o zamanlar benim düşüncesizliğimin bedelini Gemma'nın ödediğini bilmiyordum.

Rafaele, elini ipek kravatında gezdirdi. "Nişan iptal oldu," dedi.

Bir an için nefesim kesildi.

Kahretsin. Kabul etmişti.

"Ne?" diye bağırdı babam, bakışları Rafaele ve Gemma arasında gidip gelirken.

Nero yaklaşan kaosu hissederek, "Nefes al, Garzolo," dedi.

"Bana bakire bir gelin sözü vermiştin," dedi Rafaele. "Ama Gemma bakire değil."

Papà'nın yüzü kızarmıştı. "Saçmalık."

"Garzolo, bunu kendisi itiraf etti," dedi Rafaele.

"O iyi değil. Döndüğünden beri nasıl olduğunu biliyorsun. Ne söylediğini bilmiyor."

Gemma ayağa kalktı. "Ben ne söylediğimi çok iyi biliyorum," dedi kararlılıkla.

Nero dilini şaklatıp, "Bana öyle geliyor ki kızının zihinsel yetileri oldukça yerinde, Garzolo," dedi.

Papà ayağa kalkınca sandalyesi düştü. "Bu bir yanlış anlaşılma. Kızımın özel olarak konuşmama izin verin."

Asla olmaz. Ona yaklaşmasına bir daha asla izin vermeyecektim.

Babamla Gemma'nın arasına girmek için harekete geçtim ancak abim benden önce davrandı. Vince, dişlerini sıkarak *papà*'ya bakıyordu.

Gemma, Vince'in arkasından, "Seninle konuşmaktan bıktım," dedi. "Çoktan karar verildi. Rafaele ile evlenmeyeceğim."

Papà yaklaşmaya çalıştı ama Vince onu durdurdu. "Otur," dedi sertçe.

"Çekil önümden," diye bağırdı *papà*. "Gemma, bu da ne böyle? Ne cürretle—"

Gemma yumruğunu masaya vurdu. "Ne cüretle mi? Asıl sen ne cüretle yaptıklarından sonra benden bir şey isteyebiliyorsun? Hayatımı seni mutlu etmeye çalışarak geçirdim, sadece senin tarafından dövüldüm ve annem tarafından duygusal olarak istismar edildim. Beni hiç sevmedin. Çocuklarından hiçbirini sevdiğini sanmıyorum. Seninle işim bitti. Tek pişmanlığım bu noktaya gelmemin bu kadar uzun sürmüş olması."

Anlat ona, Gem.

"Ve bu arada, hamileyim," dedi.

Ailemizin tepkisi paha biçilemezdi. Keşke şok olmuş ifadelerinin fotoğrafını çekebilseydim, moralim bozuk olduğunda bakabileceğim bir şeyim olurdu.

"Dediğim gibi, Gemma artık benim karım olmaya uygun değil," dedi Rafaele soğuk sesiyle sessizliği bozarak. "Sözleşmemizdeki şartlar çok açıktı. Söz verdiğim şeyi zaten yerine getirdim. Seni hapisten çıkardım ve suçlamalarını düşürdüm. Ben böyle iş yapmam, Garzolo."

Papà sert bir tonla, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. Paniklemişti. "Hiçbir fikrim yoktu—"

"Bana bir eş borçlusun." Rafaele'nin bakışları bana doğru kaydı. "Bu yüzden, diğer kızını alıyorum."

Göz göze geldik. Bakışları o kadar soğuktu ki çoğu insan bu buz gibi bakışlarından ürküyordu. Ancak şu an, o buzun içinde başka bir şey vardı.

Sahiplenici bir şeyler.

Etrafım bulanıklaştıkça kanım damarlarımda donmuştu sanki. Boynumu bir ip sıkıyormuş gibi hissetsem de göz temasımızı kesmedim.

Bizim dünyamızda evlilik asla eşit bir ortaklık değildi. Bir hapishaneydi.

Ve ben, esaret altında yaşayabilecek türden bir insan değildim.

Aileme sorabilirdiniz. Hayatım boyunca onlara itaatsizlik etmiştim. Onlar beni kontrol etmeye çalıştıkça ben daha fazla isyan etmiştim. Bu hayattan kurtulmanın bir yolunu bulacak, New York'tan gidecek, bir kariyer kuracak ve bağımsız olacaktım.

O hayal artık bitmişti, değil mi?

Gözlerimi müstakbel kocamdan ayırıp ablama çevirdim.

Gem.

Doğru. Bu benimle ilgili değildi.

Bunu onun için yapıyordum. Onu seviyordum, Ras ve bebeğiyle birlikte mutlu olmasını istiyordum. Benim hayallerim hep hayal olarak kalmıştı ama onun mutlu sonu gerçektir ve bunu yaşamaya hazırды.

“O kızın bir sürtük olduğunu herkes biliyor.”

Rafaele'nin amcasının sesi kulaklarımda çınlayan sesleri delip geçti.

Bana ilk kez böyle denmiyordu ancak yine de irkilmiştim.

Son zamanlarda ailemi kızdırmak için yaptığım girişimlerden biri de bir yabancıyla yatmışım gibi yalan söylemektir. *Papà* bizi yatakta yakaladığı için buna inanmışlardı. Aslında yaptığımız tek şey yiyişmektir ama bu söylentinin yayılmasını ben istemiştim. Evlilikten kurtulmama yardımcı olaksa kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi.

Ama şu anda bu kelime beni rahatsız etmişti. Eğer bu, Gemma'nın buradan kaçmasını engellerse kendimi asla affetmeyecektim.

Rafaele amcasına doğru döndü. “Müstakbel eşim hakkında ortalıkta dolaşan dedikoduların farkındayım. İyi ki tamamen asılsızlar. Şu andan itibaren bu dedikodulardan bahseden herkes dilini kaybedecek. Yeterince açık olabildim mi amca?”

Müstakbel eşim. Dilim damağım kurumuştur. Tanrım, değişime çabucak uyum sağlıyordu.

Şimdiden hasar kontrolü yapmaya başlamıştı. İtibarımı toparlaması gerekiyordu, o yüzden sanırım şimdiden başlaması iyi olmuştu.

Rafaele'nin amcasının rengi attı. "Bilmiyordum. Özür dilerim."

Nero sırtarak ellerini çırpı. "Mesele halloldu o zaman."

"Git, Gemma," diyerek onu teşvik ettim. Son bir kez elini sıktım. "Bu iş bitti."

Bana gözlerindeki umut parıltılarıyla gergin bir gülümseme attı.

Rafaele, Gemma'ya başını sallayarak gitmekte özgür olduğunu işaret etti. *Papà* itiraz etmek için bağırmaya başlamıştı ki Rafaele'nin adamları Gemma kapıdan çıkarken onun müdahale etmesini engellediler.

Akşam yemeği bitmiş gibi görünüyordu. Rafaele masanın etrafından dolaşıp oturduğum yere geldi ve kolumdan tuttu. "Gidelim," dedi alçak bir sesle. Beni sıkıca tutuyordu ama canımı acıtmıyordu. Beni ayağa kaldırıp restorandan çıkarmasına izin verdim.

Arabası dışarıda bekliyordu. Kapıyı açıp beni içeri itti, peşimden kendisi de girdi. Baharatlı ve erkeksi bir koku etrafımı sarmıştı.

Nero sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı. Gözleri kısa bir süre dikiz aynasından benimkileri inceledi.

Başım dönüyordu. Şakağımı soğuk cama dayayıp az önce olanları sindirmeye çalıştım.

Rafaele, sesinde tuhaf bir tınıyla, "Ablan, babanın onu dövdüğünü söyledi. Sana da aynısını yaptı mı?" diye sordu.

Ona yandan bir bakış atıp, "Hayır," dedim. "Sadece Gemma'yı."

Bana bakmadan omuzlarını silkti. "Seni evime götürüyorum. Düğünümüze kadar orada kalacaksın çünkü baban kızlarını gözetme konusunda açıkça yetersiz. Planlarda başka bir değişiklik olmayacak. Üç gün sonra o kilise mihrabında yürüyüp benim karım olacaksın. Anladın mı?"

Haklıydı. Babam birçok konuda yetersizdi.

Ama Rafael değildi.

İçimden bir ses, *onun* evinden kaçmanın imkânsız olduğunu söylüyordu.

Bir şey söylemediğimde çenemi tuttu. Dokunuşu tenimi yakıyordu ama mavi gözleri buz gibiydi. “Anladın mı?”

Dehşet iliklerime kadar işlemiştii.

Bu adamla evlenerek hayatımı feda ediyordum.

Yutkunup hafifçe başımı salladım. “Anladım.”

BÖLÜM 2

CLEO

(İKİ GÜN SONRA)

Odanın kapısı hiç çalınmadan açıldı.

Bu ilk kez oluyordu. Hizmetçi genellikle yemeğimi getirmeden önce kapımı çalardı.

Yatak odasının penceresinden nişanlımın bahçesini seyretmeyi bırakıp arkamı döndüm. Kapıda daha önce görmediğim garip bir kadın duruyordu.

Siyah bir gömlek, gri diz boyu bir etek ve sade Mary Jane ayakkabılar. Kıyafeti üniforma gibi görünüyordu ama hizmetçilerin giydiğinden farklıydı.

Bana sert bir bakış attı, gözleri bedenimde eleştirel bir şekilde gezindi ve iki gündür giydiğim kıyafetlerime bakarken dudaklarını büzdü.

Hâlâ Gemma'nın hamile olduğunu açıkladığı akşam yemeğinde giydiğim elbiseyi giyiyordum. Başka bir şey giymek isterdim ama nedense hizmetçi bana sadece Rafael'e'nin tişörtlerini getirmişti.

Teşekkürler, almayayım.

Kadın kapıyı kapatıp siyah bir elbise çantasını dağınık yatağın üzerine fırlattı. "Git duş al. Prova yemeği için hazırlanman lazım. Messerolar seni görmek için buraya gelecek ve evsiz gibi görünerek *donu* utandırmayacaksın."

Vay canına. Tıpkı *mamma* gibi konuşuyordu.

Hareket etmediğimde kaşlarını çattı. "Sağır mısın?"

Ufak bir öfke dalgası vücudumu sardı. Kimdi bu kadın? Kötücül bakışları ve kaba sözleri olabilirdi ama henüz bilmediği şey, benim ondan çok daha kötü olabileceğimdi.

Onun kişisel alanına girene kadar ona yaklaştım. Gözleri kocaman açıldı, bileğini sıkıca tuttuğumda nefesini tuttu.

"Ablam nerede?" diye sordum.

Bileğini elimden çektiğinde öfkeliydi. "Ben nereden bileyim? Bir daha bana böyle dokunursan pişman olursun. Yirmi yıldır Messerolar için çalışıyorum ve ilk kez bir *sürtüğe* bakmakla görevlendirildim." O kelimeyi sanki dilinde zehir varmış gibi tükürerek söylemişti.

Alaycı şekilde gülümsedim. Beni korkutabileceğini mi sanıyordu? Beni korkutmak için birkaç acımasız sözden çok daha fazlası gerekiyordu. "Ablama ne olduğunu bilmem gerekiyor. Ben giyinirken sen de bunu öğrenebilir misin?"

Somurttuğu yüzüyle daha da çirkinleşmişti. "Nankör sürtük. Ben *donun* emirlerine itaat ederim, senin değil. Misafirler bir saat içinde gelecek o yüzden şimdi git ve yıkan." Bakışlarını saçlarıma dikti. "Kafandaki o kırmızı saç yumağını düzeltmek çok zaman alacak."

Bu yatak odasında tek başıma kilitli kalmışken tüm tırnaklarımı yememiş olsaydım onları onun yüzüne geçirdim ama tırnaklarım olmadığı için ona sadece öfkeyle bakmakla yetinmek zorundaydım. "Ablam—"

"Aptal ablanı bu kadar merak ediyorsan, yemekte *dona* sorabilirsin," diye tersledi beni.

Sinirden gözüm karardı. Bana istediği şekilde seslenebilirdi, yıllardır ailemden çok daha kötülerini de duymuştum ama Gemma hakkında bir kelime daha ederse...

İçimden üçe kadar saydım, böylece delirmeyecektim. Gem'in güvende olduğunu öğrenene kadar dikkatli davranmam gerekiyordu. Bu yüzden iki gün boyunca bu odada sessizce oturmuş ve sorun çıkarmamıştım. Ablamın yerine evleneceğim adamın, sözünü tutup onu serbest bırakmasını umut ederek beklemiştim.

Kadının nefret dolu suratına daha fazla bakmaya dayanamayınca hızla dönüp yatağa fırlattığı çantayı aldım.

Banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kilitleyip aynaya baktım.

Bana bakan kızı tanıyamıyordum.

Neredeyse hiç uyumamıştım, duş almamıştım ve gözlerimin altında koyu halkalar vardı. Endişe tüm vücudumda geziniyordu sanki.

Neredesin Gem? Başardın mı? Kaçabildin mi?

Rafaele beni buraya getirdiğinde düğünümüze kadar beni dünyadan koparacağını tahmin etmemiştim. Telefonumu almıştı. Ayrıca bana yemek getiren hizmetçiye de bana cevap vermemesi için emir vermiş olmalıydı.

Yatak odamdaki o sürtük bana hiçbir şey söylemeyecekti. Bu yüzden sanırım bu prova yemeğinde daha fazla bilgi edinebilmeyi ummaktan başka seçeneğim yoktu.

Eski elbisemi çıkarıp duşa girdim.

Düğün yarındı. Hâlâ gerçek gibi gelmiyordu.

Uyanamadığım bir kâbus gibiydi.

En azından Gemma'nın düğün planlayıcısıyla yaptığı birkaç toplantıya katıldığım için kutlamanın nasıl olacağını az çok tahmin edebiliyordum.

Peki yarından *sonra* ne olacaktı? O konuda hiçbir fikrim yoktu.

Evli bir kadın olmak ve ben...

Görüşüm bulanıklaştı, ellerimi banyo duvarına yasladım. Gem'in Ras'a ulaştığını biliyor olsaydım düşüp boynumu kırsam da umurumda olmazdı. Ancak onun güvende olduğundan emin olana kadar hayatta kalmam gerekiyordu.

Hayatta kalmak için tek nedenim buydu.

Gem'in sesi kulaklarımda çınlıyordu. *Bu kadar dramatik olma, Cleo.*

Hayatım lanet bir trajedyken nasıl dramatik olmayabilirdim?

Kurulanıp elbise çantasını açtım. İçinde bir elbise vardı.

Güzeldi. Krem renginde, pürüzsüz saten kumaştandı. Kollarında danteller ve göğsünde V şeklinde bir dekolte vardı. Saçıma kurular-ken elbiseye baktım. Biraz tanıdık gelmişti.

Bu, Gem'in bu gece giyeceği elbise miydi?

Giydiğimde boyu bana kısa geldi ve göğüslerimi sıktı. Tıpkı on-
dan ödünç aldığım tüm kıyafetler gibi...

Anılar etrafımı sardı.

Kokusunu alabilmek için yaka kısmını tutup burnuma kadar çek-
tim ama Gem'in kokusu yoktu. Kalbim sıkıştı. İyi olmak zorundaydı
yoksa ne yapardım bilmiyordum.

Banyodan çıktığımda kadın makyaj masasının yanında durmuş,
somurtuyordu. "Otur. Saçını ve makyajını yapmam lazım."

"Kendim yapabilirim."

Bana vurmak istermiş gibi tarağı kaldırdı. "*Otur.*"

İç çekip sandalyeye çöktüm. Bu muamele de benim için yeni de-
ğildi. *Mamma* beni sürüklediği etkinliklere kendim hazırlanmama
asla izin vermezdi. Hep benim için seçtiği kaşındıran, fırfırlı elbiseleri
giymek zorunda kalırdım. O elbiseler içindeki görünüşümden nefret
ederdim, sanki itaatkâr bir mafya eşi gibi görünürdüm.

Neyse ki uzun zaman önce ağzımı açar açmaz bu algıyı bozabile-
ceğimi öğrenmiştim.

Kadın makyajımı yaparken oldukça titiz çalışıyordu ancak kıvrır-
cık, bakır rengi saçlarımı çekiştirip duruyordu. Kaba davranışlarına
şikâyet etmeden katlandım ama her seferinde gereğinden fazla çekti-
ğinin de farkındaydım.

"Cleo," adımı söylerken kaşlarını çatı. "Ne biçim bir isim bu
böyle? İtalyanca bile değil."

Ah, bu hikâyeye bayılacaktı.

"Annem, bana hamileyken babamı ofisinde başka bir kadınla se-
vişirken yakalamış. Kininden dolayı bana İtalyanca olmayan bir isim
koymuş."

Saçımdaki eli aniden durdu. Aynadan dehşete kapılmış bakışlarını görünce kaşlarımı kaldırdım. “Fahişelerini evimizden uzak tutmasını tercih ederdi.”

Üzücü olan şey, bunun annemin yirmi yılı aşkın evlilikleri boyunca kocasına karşı gösterdiği tek isyan olmasıydı. Bazen onu gerçekten kızdırdığımda, isyanının bir cezası olduğumu söylerdi. *Bu kötü huyunu sana adınla ben verdim.*

Kadın şoktan çıkınca, “Umarım *donun* akrabalarının yanında böyle konuşacak kadar aptal değildir,” dedi.

“Adın ne?” diye sordum. Düşmanlarımla adlarını bilmek hoşuma gidiyordu.

“Sabina” dedi. “Ben evin baş sorumlusuyum. *Donun* büyükannesi, merhum *Signora* Costa tarafından işe alındım. O gerçek bir hanımefendiydi.” Dudakları kulağımın dibine gelene kadar eğildi, “Burası eskiden saygın bir aileydi ama şimdi bak, ne kadar pislik getirmişler,” diye fısıldadı.

Sefil kadın. “Bunu *donuna* söyle. Artık istemiyorsa, bu pislikler seve seve kendileri giderler.”

Duruşu dikleşti ve alayla gülümsedi. “*Don* seninle evlenerek hata yapıyor. Bunu herkes biliyor. Ailesinin bu konuda nasıl tartıştığını bilseydin, bu gece yüzünü göstermeye cesaret edemezdin.”

Bu bilgiyi sindirirken dudaklarımı ısırdım. İlginçti. Demek Messero Ailesi, gelin değişikliğinden memnun değildi. En azından düğünde mutsuz olan tek kişi ben olmayacaktım, bu da iyi bir şeydi.

“Rafaele’nin ailesinin duygularını önemseydiğimi düşünmen çok tatlı,” diye karşılık verdim.

Sabina saçlarıma bir şey sıktı. “O ağzınla uzun süre dayanamazsın.”

Belki de haklıydı. Rafaele burada neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Ben birlikte yaşaması kolay biri değildim ve Gem’in güvende olduğunu öğrendiğimde beni kontrol altında tutmak için kullanabileceği hiçbir şeyi kalmayacaktı. Bana zarar vermekle tehdit etse bile umurumda olmayacaktı. Annem gibi itaatkâr biri olmak yerine ölmeyi tercih ederdim.

“Hazırsın, gidelim.” Sabina dirseğimden tutarak beni ayağa kaldırdı.

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Tabii ki *dona*.”

Kalbim deli gibi çarparken beni odadan çıkarmasına izin verdim ve tökezlememek için elimden geleni yaptım. Bacaklarım jöle gibi titriyordu.

Boku yemiştim.

BÖLÜM 3

RAFAELE

Yumruğumu adamın çenesine güçlü bir şekilde inirdiğimde bir çatırdama duyuldu. “Gitmem gereken bir yer var, Joshua. Zamanımı boşa harcama.”

Adam inledi, ağzından akan kan ve tükürük beton zemine damladı.

Duvardaki eski beyaz saat, altı buçuğu gösteriyordu. Prova yemeğine gitmeden önce temizlenmek için en az birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

“Lütfen,” Joshua ağzı kırık dişlerle doluyken inledi. “Lütf—”

Ona tekrar yumruk attım. Birkaç damla kan koluma sıçradı.

Siktir. Bunun böyle boktan bir hâle gelmeyeceğini ummuştum.

“Bir daha bir şey söyleyeceksen, duymak istediğim bir şey olsun.”

Nero arkamda yüksek sesle iç çekti. “Belki de gerçekten hiçbir şey bilmiyordur. O kendini beğenmiş bir piç. Bilseydi, senin onu bu şekilde dövmene izin vermezdi.”

Joshua’nın çenesi göğsüne çarptı. Bu pislik bayılmış mıydı?

Bacağına sertçe tekme attım. Hiçbir şey olmadı.

Sinir bozukluğu tüm vücuduma yayılmıştı. Joshua’nın babası Conor Paddington, New York’un en büyük çimento döküm şirket-

lerinden birinin sahibiydi ve on yıldan fazla bir süredir yüzde yirmi payını özenle ödüyordu. Ancak geçen hafta ortadan kaybolmuştu. Joshua onun yerine geçmişti ama tam bir aptaldı. Şirketin operasyon başkan yardımcısını kovmuştu bile, çok geçmeden şirketi batıracaktı.

Conor hayatta ise, onu geri getirecektik ve içimden bir ses, onun nerede olduğunu bilen tek kişinin önümdeki bu pislik olduğunu söylüyordu.

“Bana adrenalin getirin.”

Arkamdan birkaç hışırtı sesi geldi. Birkaç dakika sonra elimde bir şırınga vardı. Kapağını çıkarıp Joshua’nın bacağına batırdım.

Derin bir nefes aldığı an gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bu işi hemen bitirmem gerekiyordu. Tepsiden tırtıklı bir bıçak alıp Joshua’nın eline uzandım ve serçe parmağını kesmeye başladım.

Haykırıışları tüm odayı doldurdu.

Beni duyabilmesi için bağırdım. “Umarım e-postaları yanıtlamaya yardımcı olacak bir asistanın vardır. Yakın zamanda klavye kullanamayacaksın. Ya da konuşmaya başlamazsan, hiç kullanamayacaksın. Hemen. *Şimdi*.”

Bıçak parmağının kemiğine ulaştığında Joshua pes etti.

“Poughkeepsie’daki evde! Tanrım, lanet olsun!”

Bıçağı oynatmayı bıraktım. Buradan bir buçuk saat uzaklıktaydı. “Ona ne yaptın?”

“Yaşıyor. En azından birkaç gün önce kontrol ettiğimde öyleydi.”

Nero’ya baktım. Beni onaylayarak ellerini kaldırdı. Conor’ın kaçtığını düşünmüştü ama ben ona, bunun imkânsız olduğunu söylemiştim. Paddington kendi sorunlarından kaçacak türde bir adam değildi. Bu yüzden onu severdim. Haraç payını zamanında ve tam olarak öderdi. Biz de parayı alıp karşılığını vermeyen türden insanlar değildik. Stefano Garzolo böyle şeyler yapardı ve şimdi ne hâle geldiği ortadaydı.

“Birkaç adam gönderip kontrol etmelerini ve doktoru da yanlarında götürmelerini söyle. Conor’ın tıbbi müdahaleye ihtiyacı olabilir.”

Nero başını sallayıp telefon görüşmesi yapmak için sorgu odasından çıktı. Bir havlu alıp Joshua'nın kanını ellerimden silmeye çalıştım, böylece yukarı çıktığımda evin her yerine kanlı parmak izleri bırakmamış olacaktım.

Misafirlerimiz geliyordu. Muhtemelen tüm ailem şu anda yukarı kata çıkıyordu ve ellerimde kanla görünmek, son birkaç gündür kararlarımı sorgulayanlara bir mesaj verecekti ama bu gece bunun için uygun yer ve zaman değildi.

Herkes evleneceğim kadını görmek için sabırsızlanıyordu.

Özellikle de iki gece öncesine kadar, onun ablasıyla evleneceğimi düşündükleri için.

“Messero.” Joshua'nın sesi, kısık bir hırıltıdan ibaretti. “Herkes senin kadar şanslı değil. Baban kendiliğinden öldü. Bazılarımız zirveye ulaşmak istiyorsak kaderimizi kendi ellerimizle çizmeliyiz.”

Boynumu çitlattım. Babam, onu öldüren kişinin ben olmasını tercih ederdi. Yavaş yavaş ölmekten, krallığı parmaklarının arasından yavaşça kayıp giderken yatakta bir sebze gibi çürümekten nefret ediyordu. Son günlerinde, bunu yapmam için bana yalvarmıştı. Acısını sona erdirmem için.

Ona gülümseyip onun sık sık söylediği bir cümleyi tekrarladım. *Bizi kurtaracak kimseye güvenemeyiz, sadece kendimize güvenebiliriz.*

“Sabırsız davrandın.” Havluyu yere attım. “Uydurduğun plan özensizdi.”

Joshua başını iki yana salladı. “Kenarda oturmaktan bıkmıştım. Daha fazlasını hak ediyorum.”

Kendini beğenmiş pislik. Onunla yüz yüze gelene kadar eğildim. “Duygularının kölesi olmamayı öğrenene kadar hiçbir şeyi hak etmiyorsun.”

Joshua acı dolu bir inilti çıkarıp bir şeyler mırıldanmaya başladı ama ben bu konuşmayı bitirmiştım. Ondan uzaklaşıp kapıya doğru yöneldim.

Odadan çıkıp arkamdan kapıyı kilitledim. Nero dışarıda durmuş, telefonla gerekli düzenlemeleri yapıyordu.

Koridorun tavanı alçaktı, 1.95 boyuyla sığmak için hafifçe eğilmek zorunda kalmıştı. Bana bir bakış atıp başını aşağı yukarı salladı. Nero'nun emirlerimi yerine getirdiğinden emin olmak için burada kalmama gerek yoktu.

Tamamen güvendiğim çok fazla adam yoktu ama Nero onlardan biriydi.

Merdivenlere çıkmak üzereydim ki Nero seslendi.

Omzumun üzerinden baktım. "Ne oldu?"

Nero, telefonun ahizesine avucunu bastırdı. "Bundan emin misin?"

Conor'dan bahsetmiyordu.

Son birkaç gündür bana bu soruyu soran tek kişi o değildi.

Ben her şeyi kontrol altında tutmayı seven biriydim ama yine de kontrol edilemezliğiyle ünlü bir kadınla evlenmek üzereydim.

Cleo Garzolo, bir çocukla bakireliğini kaybettiği konusunda yalan söylemek de dâhil olmak üzere, evlenmemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bu yalan, onun saf olduğunu kanıtlamak için kanlı düğün çarşaflarımızı gösterene kadar üzerimde bir yük olarak kalacaktı.

O dengesizdi, kendini koruma içgüdüğü yoktu ve neredeyse bir alkolik sayılabilecek kadar çok içki içiyordu.

Geleneksel İtalyan ailemin onu neden onaylamadığımı anlamak mümkündü.

Aslında evlenmem gereken Garzolo kardeşlerden biri olan Gemma, hamile olduğunu ve Cleo'nun onun yerine geçmeye hazır olduğunu söylediğinde ağzımdan çıkan kelimelerin farkına bile varmadan bu çılgın teklifi kabul etmiştim. Kâğıt üzerinde Gemma evlenmek için mükemmel bir kadındı. Ancak lanet olası bir nedenden dolayı, ona bakıyor olmam gereken her an, kendimi Cleo'ya bakarken buluyordum.

"Garzolo'nun bana olan borcunu tahsil ediyorum."

Nero burnunu kıristırdı. "Sen tam bir pislisin."

"Dikkatli ol."

"O kız sana gümüş tepside sunulmadan çok önce de onu istiyordun."

Ona uyarıcı bir bakış attım. Nero neredeyse on yıldır benim yanımdaydı ve en yakın arkadaşımı ama bu, onun patronu olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Yakındık ama ailemin gücünü korumak ve büyütme için ne gerekiyorsa yapmakla yükümlü bir *don* olarak görevimi onun hatırı için tehlikeye atacak kadar yakın değildik.

Bu görev, evlenmemin en önemli nedeniydi.

“Stefano Garzolo, hapisten kurtulmak için ailesini pazarlık konusu yaptı. Bana olan borcunu zorla alabilir ya da kızıyla evlenebilirim. Birden fazla nedenden dolayı ikincisi mantıklı bir seçim. Kan dökülmesini önler. Ayrıca bana bir eş kazandırır. Artık bu hayatta, bir eş ihtiyacım var.”

Nero eğlenmiş görünüyordu. “Doğru. Çok mantıklı. Söylesene, seni defalarca onun göğüslerine bakarken yakaladığımda bunun mantığı neydi?”

Dişlerimi sıktım. Bazen sağkolumun ne kadar gözlemci olabileceğini unutuyordum. “O güzel bir kadın ve onu yatağında görmekten zevk alacağım,” dedim küçümseyerek.

“O sadece güzel değil, değil mi? O *dengesiz*. Yine de onunla evlenmeyi kabul ettin. Tüm bunları, düğün gecenizde muhtemelen aletini ısırma çalışacak bir kadın için yaptın.” Kahkaha attı.

“Hiçbir şeyi ısırmayacak.”

“Davranışlarıyla seni deliye çevirecek.”

“Yanlış davranışlarının çoğu evlilikten kaçmak içindi. Başarısız oldu. Benimle evlendikten sonra neden bu davranışlarına devam ettin ki?”

“Onun da öyle düşüneceğini sanmıyorum. O senin gibi mantıklı biri değil. Seni sevdiği için değil, ablası yüzünden seninle evleniyor ve gördüğümüz kadarıyla Cleo, sessizce acı çeken biri değil.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Benimle evli olduğu için acı çekeceğini düşündüğünü bilmek güzel. Bunca yıldır benim yanımda nasıl hayatta kaldın?”

“Ben de kendime sık sık bu soruyu soruyorum,” dedi gülümseyerek, sonra yüzü ciddileşti. “Onun seni nasıl delirttiğini gördüm.”

Nero bazen aşırıya kaçıyordu. Hiçbir şey beni sinirlendirmezdi. Joshua'nın aksine ben, duygularımın esiri değildim. Babam sayesinde.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Beni sinirlendiren şey ne, biliyor musun? Sağkolumun benden şüphe duyması."

Nero güldü. "Sadece işimi yapmaya ve sana göz kulak olmaya çalışıyorum. İçeceğine dikkat et. İçine zehir koymaya çalışabilir."

"Sence yoktan var edebilir mi?" Kaldığı yatak odasında tehlikeli olabilecek hiçbir şeye erişimi yoktu.

"Eğer bir kadının cadı olduğuna dair bahse girecek olsaydım, o kadın kesinlikle Cleo Garzolo olurdu."

"Onu gözünde büyütüyorsun," deyip merdivenlere doğru yöneldim.

"Onu *hafife alarak* büyük bir hata yapıyorsun," diye seslendi arkamdan.

Başımı iki yana salladım. Cleo'nun dengesiz davranışlarının nedeni babasının beceriksizliği idi. Stefano Garzolo aptalın tekiydi. Cleo onun zayıflığını sezip bundan yararlanmıştı.

Ancak ben öyle değildim.

Bir hafta içerisinde hizaya gelecekti.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 4

RAFAELE

O fisimdeki banyonun lavabosuna kanlı su akıyordu. Joshua'nın bu kadar uzun süre dayanabileceğini düşünmemiştim. O sivildi, şiddete alışkın değildi. Ancak açgözlülük onun gibi zayıf adamlar için güçlü bir motivasyon kaynağıydı. Kollarımı ovuşturarak temizledim, ellerimi kurulayıp masama oturdum.

İşler beni bekliyordu. Sıkıcı olanlar. Bir sürü belge imzalamam gerekiyordu, ben de işe koyuldum. Nişanlımı almaya gitmeden önce zamanımı değerlendirmeliydim.

Daha iki imza atmışken kapı açıldı ve Elena, Fabi'nin hemen arkasından içeri girdi. Elbiseleri etrafında hışırdıyor ve topuklu ayakkabıları parke zeminde takırdıyordu.

İşlerimin sonu demekti bu.

Kız kardeşlerimi bir süredir görmemişim. Elena saçlarını sarıya boyatmıştı, bu beni şaşırtmıştı. Fabi, omuzlarına dökülen koyu renkli, dalgalı saçlarıyla aynıydı. İkisi de yorgun görünüyordu, havalımından yeni gelmiş olmalılardı.

Fabi kapıyı arkasından kapatırken nazikçe gülümsedi. Elena ise somurtuyordu.

Kız kardeşlerim çift yumurta ikizleri olsalar da karakterleri birbirinden daha farklı olamazdı.

Elena masamın önünde durup kollarını göğsünde kavuştururken kalemimin kapağını kapattım. “Buna inanamıyorum. Neler oluyor, Rafe?”

“Donuna böyle mi selam veriyorsun?”

Elena gözlerini kıstı. “Donumuz olduğundan çok daha uzun süredir abimizsin. Sana kızmak hakkımız. Düğününden birkaç gün önce evleneceğin kızı değiştiriyorsun ve bize haber vermek için aramayı bile düşünmüyorsun.”

“Beni en son ne zaman aradın, Elena? Yurt dışındayken senden neredeyse hiç haber almıyorum.” Kız kardeşlerimin, üniversiteden mezun olduktan sonra bile Cenevre’de yaşamalarına izin verdiğim için biraz daha minnettar olmalarını beklerdim ama Elena’nın yüzünde minnettarlıktan tek bir iz bile yoktu.

Yanakları kızardı. “Sana mesaj attım.”

“Ben de cevap verdim.”

“Sorularıma tek kelimelik cevaplar vererek hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadın. Bu nasıl oldu? Söylentilere göre Garzoloların diğer kızı başka bir adamdan hamile kalmış.”

Kalemi parmaklarımın arasında çevirdim. “Ve bu sefer söylentiler doğru.”

Fabi, kaşlarını kaldırarak, “Ve sen de onun yerine kız kardeşini mi almaya karar verdin?” diye sordu.

“Bana bir borcu var ve ben de onu tahsil ediyorum.”

Elena alaycı bir şekilde güldü. “Ne kadar basit. Yani bu zavallı kızı evliliğe zorluyorsun.”

“Onu hiçbir şeye zorlamıyorum,” dedim onun beni böyle yargılamasına sinirlenerek. “Durumu hiç bilmediğini itiraf eden biri için çok fazla varsayımda bulunuyorsun. Cleo ablasının yerine geçmeyi teklif etti, ben de kabul ettim.”

Elena’nın bakışları beni delip geçiyordu. “Onun hakkındaki söylentiler doğru mu?”

“Onun hakkında ne diyorlar?”

“Sorunlu biri olduğunu. Etrafında olmak kâbus gibiymiş. Bekâretini bir yabancıyla kaybetmiş.”

“Bekâretini kaybetmedi,” dedim sakın bir sesle. “Aksini söyleyenleri bana gönderin.”

Kız kardeşlerim bakıştılar. “Onun peşinde olan bir adamı öldürdüğünü duyduk,” dedi Fabi bir süre sonra. “Bu doğru mu? Kulübünde herkesin önünde mi yaptın?”

Öyle yapmıştım. Ludovico Rizzo, Garzolo’nun Cleo’ya ayarlama-ya çalıştığı son mafya üyesiydi.

Nero’nun sözleri aklıma geldi. *Onun seni nasıl delirttiğini gördüm.* Saçmalık. Sadece iş yerlerimden birinde belirli bir düzeyde medeni davranışları uygulamak zorundaydım.

Omuz silktim. “Hak etmişti.”

Fabi yutkundu. “Neden?”

“Benim kulübüme gelip pislik gibi davrandı. Önemli bir geceydi ve ben de bir mesaj göndereyim dedim.”

“Ne mesajı?” diye sordu Elena.

Benim olana dokunma.

Ludovico’yu öldürmeden hemen önce ona söylediğim şey buydu ama o piç kurusu Cleo’yu taciz ederken Cleo benim olmaktan çok uzaktı.

Yine de o anda bunun önemi yoktu. Onun ölmesini istemiştim.

Ensemde bir karıncalanma hissettim, parmağımı yakamda gezdirdim.

O gece çok fazla içmiş olmalıydım ki öyle bir tepki vermiştim. Bu, neden bir an için kontrolümü kaybettiğimi açıklıyordu.

Birini öldürmeye yetecek kadar uzun bir an.

Ama her şey yolunda gitmişti, değil mi? Bu, herkese benim itibarımı hatırlatmaya yaramıştı ve bunun zararı olmazdı.

“Kulübümde ucuz bir genelevdeymiş gibi davranılmaması mesajı,” dedim.

Fabi iç geçirip ellerini elbisesinin üzerinde gezdirdi. “Evlenmeden önce onunla konuşmalı mıyız? Teşvik edici sözler söylemeli miyiz?”

“Yani taziyelerimizi sunmak için mi?” diye sordu Elena alaycı bir şekilde.

“Hayır.” Cleo’nun benden ve on yıllardır ailemizin yanında olan evin baş sorumlusu Sabina’dan başka kimseyle konuşmasını istemiyordum. O her şeyi görmüş geçirmiş ve sadık biriydi. Cleo’nun söyleyeceği hiçbir şeyin onu sarsmayacağını biliyordum. Nikâh yüzüğümüz Cleo’nun parmağına takılana kadar da hiçbir riske girmeyecektim.

Elena başını iki yana salladı. “Müstakbel karınla hiç konuştun mu bari?”

“Birkaç kez.” Hiçbiri pek iyi gitmemişti ama her birini itiraf etmekten çekindiğim kadar çok kez kafamda tekrar etmiştim.

Fabi bir tutam saçını kulağının arkasına ittirdi. “Ondan hoşlanıyor musun?”

Evet, ondan hoşlanıyordum. Pembe dudaklarını, badem şeklindeki yeşil gözlerini ve kızgın olduğunda bana bakışını seviyordum. Tatlı kıcını ve yuvarlak, dolgun göğüslerini seviyordum.

Onları ağızımda hissetmeyi kesinlikle seveceğimi biliyordum.

Nero’ya da söylediğim gibi, Cleo tam bir afetti. Uzun zamandır müstakbel karımla sevişmeyi istediğim kadar biriyle sevişmeyi istememişim. Ancak bunu kız kardeşlerime söylemeye niyetim yoktu.

“Bu bir iş anlaşması. Bana kalırsa Cleo diğer kadınlar kadar iyi.”

Fabi’nin yüzü düştü. “Rafe... O hayat boyu sana bağlı kalacak.”

Bunu acıyarak söylüyordu ve tahminimce, acıyarak baktığı kişi ben değildim.

Kapı hafifçe tıklatıldı, annemiz olduğunu hemen anladım.

“Girin,” diye seslendim.

Mamma açık mavi bir elbiseyle içeri girdi ve Fabi ile Elena’yı fark edince adımları sendeledi. “Bir şeyi mi bölüyorum?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Kalemimi tekrar çevirdim. “Hayır.”

Gözlerime baktı ama her zamanki gibi sadece bir saniye bakıp sonra bakışlarını başka yere çevirdi. Bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ bana bakamaması beni rahatsız ediyordu. Sanki gözlerimde babamın gölgesini görüyor gibiydi. Ama artık bununla barışmıştım.

“Belki sen, abimin mantıklı davranması için bize yardım edebilirsin,” dedi Elena sertçe.

“Hangi konuda?”

“Bu sahte düğün hakkında! *Mamma* bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?” diye yakardı Elena. “Rafe, törenin birkaç gün öncesinde evleneceği kadını değiştiriyor ve biz sanki bu çok normal bir şeymiş gibi davranıyoruz.”

İnledim. “İnan bana, kimse buna önemsiz bir şey gibi davranmıyor.” Duyuruyu yaptığımdan beri ailemden gelen telefonlar durmuyordu. Yemin ederim, bu akrabaların bazılarının varlığını bile unutmuştum. Eliza teyze, Cleo gibi biriyle evlenerek tüm aileye utanç getirdiğimi söylemek için bizzat buraya kadar gelmişti. Philip amca, gözlerimdeki bakışı görünce onu zorla uzaklaştırmak zorunda kalmıştı.

“Biraz aceleci bir karar gibi görünüyor,” dedi Fabi, Elena’dan daha diplomatik davranmaya çalışarak. “Neden biraz beklemiyorsun?”

“Düğün planlandı bile,” dedim. “Yemek servisi ayarlandı, kilise ve mekân rezervasyonu yapıldı.”

“Ne olmuş yani?” diye sordu Elena. “Tarihi değiştirmek istersen, kimse ekstra iş yükü hakkında itiraz etmez ki.”

“Cleo’nun babasıyla yaptığım anlaşmanın benim tarafıma düşen kısmını yerine getirdim, şimdi sıra onda. Gemma’yla olanlardan sonra artık riske girmeyeceğim. Bu işi bir an önce halletmek istiyorum.”

Cleo’nun parmağında benim yüzüğümü görmek için sürekli bir ihtiyaç duyuyordum ama bunun nedenini anlamaya çalışarak bir saniye bile boşa harcamayacaktım.

Elena alaycı bir şekilde, “*Şunu yerine getir, bunu yap.* O bir anlaşma değil, Rafe. O bir insan. Buralarda herkesin görücü usulü ev-

lendiğini biliyorum ama ona iki gün öncesinden haber verip seninle evlenmeye zorlamak... Bu saçmalık!”

Öfkem doruğa ulaşmıştı. “Onu buna zorlamadığımı zaten söyledim. Anlaman için kaç kez daha tekrar etmem gerekiyor?”

Elena dişlerini sıktı.

“*Mamma?*” diye sordu Fabi. “Hiçbir şey söylemedin. Ne düşünüyorsun?”

Annem kollarını kendine doladı. Zor durumda bırakılmaktan hoşlanmazdı. “Bence abinin kararını güvenmelisiniz. O bizim *donu-*muz ve ne yaptığını biliyor.”

Elena inledi, yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Hep onun tarafını tutuyorsun. Neden onu hiç sorgulamıyorsun, anlamıyorum. Bu konuda hiç endişelenmiyor musun?”

Mamma onu cevap vermekten kurtarmam için bana yalvaran gözlerle bakıyordu.

Dişlerimi sıkıp kız kardeşlerime döndüm. “Size tavsiyem, endişelerinizi BM’de çalışarak kurtarmaya çalıştığınız o aç çocuklara saklayın. Onlar, sizin merhamet dolu kalplerinizi benden çok daha fazla takdir ediyorlar.”

Fabi’nin yüzünde kalbinin kırıldığına dair acı bir ifade belirmişti ve bir an için göğsümde belirsiz bir sıkışma hissettim. Kendimi duygusuzlaştırmadan önce hissettiğim şeylerin bir yansıması...

Elena her zamanki gibi onun yanına koştu. “Çok hoş,” dedi sert bir sesle. “Bizi Cenevre’ye geri göndermek için sabırsızlandığını görebiliyorum.”

Kız kardeşlerimi çok sevmeme rağmen bunu inkâr edemezdim. Onlar benim kanımdan, canımdandı. Onları koruyor ve değer veriyordum ama bazı kardeşler gibi yakın değildik. Her zaman onların, özellikle de Elena’nın bana karşı olan öfkesini hissederdim. Hepimiz bir gün onları eve çağırıp evlendirmem gerektiğini biliyorduk. Ve bu olduğunda, Cenevre’de kurdukları hayatı geride bırakmak zorunda kalacaklardı.

Ceketimi düzeltip masanın etrafından dolandım. “Ben gidiyorum. Nişanlım beni bekliyor.” Artık bu kadınların hoşnutsuzluğuyla uğraşmam gerekmiyordu, özellikle de her şey çoktan yoluna girmişken.

Yarın, Cleo Garzolo, Cleo Messero olacaktı ve kimse bu konuda kesinlikle hiçbir şey yapamazdı.

BÖLÜM 5

RAFAELE

Yemek odasındaki sesler koridora kadar gelse de umursamayıp Cleo'nun beklediği oturma odasına doğru ilerledim. Fransız kapıların önünde durup kravatımı düzelttim.

Tüylerim heyecandan diken diken olmuştu.

Garipti, genelde heyecanlanmazdım.

Gemma ile evlenecek olmaktan kesinlikle heyecan duymuyordum ama yine de bunu kabul etmiştim. Anlaşma böyleydi. O, yüksek rütbeli bir mafya liderinin veya *donun* karısı olarak yetiştirilmişti; endişelenmeme, fazla düşünmeme neden olmayacak, tamamen kabul edilebilir bir kadındı. Ondan ne beklendiğini biliyordu. Ancak düğün tarihimiz yaklaştıkça küstah ağzı ve kınanacak tavırları olan kız kardeşi hakkında düşünmeden edemiyordum. Bu role hiç uygun olmayan bir kızdı.

Cleo'nun çekik yeşil gözleri rüyalarımı ele geçirmişti. Sertleşmiş hâlde uyanıyor, o ağzın aletimin etrafında nasıl hissettireceğini bilmek için can atıyordum.

Kafamı iki yana sallayıp kapının koluna uzandım. O, yarın benim olacaktı ve ben de bu tuhaf hayranlığımı geride bırakabilecek-

tim. Cleo artık güzel bir cazibe olmayacaktı, hayat boyu bana bağlı bir kadın olacaktı.

Sürekli aynı şeyler can sıkıcıdır, değil mi?

Kapıyı açıp içeri girdim.

Cleo siyah kadife kanepede oturuyordu, sırtı bana dönüktü. Sabina yanında oturuyordu ama onu fark etmemiştim bile.

Nişanlım bana döndüğünde göz göze geldik ve vücudumda bir elektrik akımı hissettim.

İfadesini koruyordu, duruşu dikti, elleri dizlerinin üzerindeydi. Onu hiç bu kadar ağırbaşlı görmemişim.

Ellerimi ceplerime soktum. “İyi akşamlar.”

İşte o an tüm ağırbaşlılığı bozuldu. Gözlerinde parlayan öfkeyle ayağa kalkıp odanın diğer ucuna kadar yürüdü ve tam karşımda durdu.

Yüzündeki sert ifade beni eğlendiriyordu.

Evet, bu tanıdığım Cleo’ydu.

“Ablama ne oldu?” diye sordu.

Kokusu burnumu doldurdu. Bu, parfüm kokusu değildi; temiz teninin ve çiçekli şampuanının kokusuydu.

Nabzım hızlandı. Saçlarını topuz yapmıştı, ellerim saçlarını çözmek için kaşınıyordu. Burnumu o muhteşem bakır rengi saçlara gömmek ve yumruğuma sıkıca dolamak istiyordum.

Sabina neden hepsini toplamıştı ki?

Yaşlı kadın Cleo’nun yanına koştu. “*Don Messero*, özür dile—”

“Bizi yalnız bırak.”

Sabina odadan çıkarken Cleo gözlerimin içine bakıyordu.

“Ablamın nerede olduğunu sordum,” dedi kısık ve düşmanca bir ses tonuyla. “Onun iyi olup olmadığını bilmem gerek.”

Bunun onun ağzından çıkacak ilk soru olacağını bilmeliydim. Sonuçta, bütün bunları ablası için yapıyordu.

“Bilmiyorum. Artık o benim ilgilendiğim bir konu değil.”

Cevabımdan tatmin olmamışçasına burun delikleri genişledi ama gerçek buydu. Babası engel olmadan Gemma’nın kaçmasına izin vermişim ve benim iyi niyetim burada bitiyordu.

“Öğrenemez misin? Endişeden deli oluyorum. Günler oldu gideli ama ondan hâlâ hiç haber almadım.”

“Yarın düğünde öğrenirsin.”

Yeşil gözleri umutla parladı. “Gem yarın gelecek mi?”

“Davetli değil.” Nişanımızın bozulmasından sorumlu olan kadının düğünüme katılmasına izin verecek kadar merhametli değildim.

“Diğer ablam?”

“Valentina ve De Rossi gelmeye karar verirlerse hoş karşılanacaklar. Annen ve abin de orada olacak. Babanla mihrapta yürüyeceksin.”

Yanakları kızardı ve bir adım geriledi. “Hayır. Kendi başıma yürüyeceğim.”

“Erkek bir akrabanın gelinle mihrapta yürümesi gelenektir.” Bir başka geleneği daha görmezden gelirimsem ailem kriz geçirirdi.

“O zaman Vince ile yürüyeceğim. Babamla hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

Onu süzdüm. Garzolo’nun ona hiç el kaldırmadığını söylemişti ama yalan söylüyor olabilirdi. Babası, ablasına vurduğu gibi ona da vurmuş olabilirdi...

Aniden gelen öfke dalgasıyla yumruklarımı sıktım.

“Ondan korkuyor musun?” diye sordum.

Alaycı bir şekilde güldü. “Bunu isterdi ama hayır. Sadece onunla yürümek istemiyorum.”

Bu oldukça basit bir istekti ve Garzolo’nun bu konudaki tutumu umurunda değildi, bu yüzden başımı salladım. “Abinle konuşacağım.”

Giydiği elbise yeterince mütevazıydı ama göğüslerini sıkıca sarıyor ve dikkatimi oraya çekiyordu. Cildinde çiller vardı. Yirmi dört saat sonra onu bir hediye paketi gibi açıp çillerinin nereye kadar yayıldığını görecektim olmak kasıklarımın heyecan dalgası yayıyordu.

“Bu akşam yemeği ne kadar sürecektir?” diye sordu.

Bakışlarımı isteksizce tekrar suratına çevirdim. “Gerektiği kadar.”

Bana karşılık vermemek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum, bu ilk kez oluyordu. Onun hakkında bildiklerime göre şaşırtıcı

derecede samimi davranıyordu. Gemma'nın güvende olduğundan emin olduğunda ne olacaktı?

“Bunu kendi isteğiyle kabul ettiğini hatırlatmama gerek yoktur umarım.”

Gözlerini kıstı. “Merak etme. Yarın, mihrapta yürüyeceğim, evet diyeceğim ve parmağıma yüzüğü takmana izin vereceğim. Eğer yapmazsam, sen ve babamın öç almak için Gemma'ya zarar vereceğinizi biliyorum.”

Hamile ablasına zarar vermek gibi bir niyetim yoktu ama onu düzeltmedim. Sonuçta, bu düğünün sorunsuz geçmesini istiyordum.

“Buradaki hayata çabucak uyum sağlayacağından eminim.”

Bana boş boş baktı. “Tabii. Genelde çok iyi uyum sağlarım.”

Dudaklarım seğirdi. Bazen çok komik olabildiğini fark etmiştim.

“Umarım benim, *papàn* olmadığımı anlamışsındır.”

“Daha kötüsü olabilirsin?”

“Nasıl yani?”

“Onun benden istediği her şeyi, hatta daha fazlasını isteyeceksin.”

Bu konuda haklıydı. Kendimi ona gömmek ve onu, kendi adını bile unutacak kadar serçe becermek istiyordum.

Bir adım yaklaştım. “Ne gibi?”

Titredi ama yerinde durmaya devam etti. Çenesini kaldırıp gözlerimin içine baktı, gözlerinde ateş parlıyordu. “Beni korkutmaya çalışma, işe yaramaz.”

Elimi yanağına götürdüm. “Gözdağı vermekte iyi olduğum gibi diğer şeylerde de oldukça iyiyimdir.”

Elimi ittirdi, boynundaki damarlardan nabzının hızlandığını görebiliyordum. “Ben de birkaç şeyde iyiyimdir.”

Biraz daha yaklaştım. “Anlat bakalım, neymiş onlar?”

Bu sefer geri çekildi. “Yaratıcı hakaretler bulmak, yenilemeyecek yemekler pişirmek, absürt miktarda para harcamak...”

Bir adım daha yaklaştım.

Gözlerini kıstı. “Yetişkin erkeklere acı çektirm—”

“Durma, beni tahrik ediyorsun.”

Şoktan ağzı açık kalmıştı. “Tanrım, senin sorunların var.”

“O acınası listenin beni korkutacağını mı sandın?”

Sırtı duvara çarptı. “Bana bir yük treni gibi yaklaşmayı keser misin?”

Onu kollarımla sıkıştırdım, avuç içlerimi başının iki yanına koydum. Göğsü, aldığı hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi şaşkın bakışlarla beni izliyordu. Ona da ablasına davrandığım gibi soğuk davranacağımı mı düşünüyordu? Ablası, onun gibi benim rüyalarımda dolanmıyordu.

Cleo yutkundu. “Partileri mahvetmekte çok iyiyimdir. Aslında, bu gece beni bırakıp tek başına gitmeni şiddetle tavsiye ederim.”

“Bu bir parti değil, prova yemeği.” Burnumu boynunun kıvrımına dayayıp kokladım.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye sordu panik dolu bir sesle.

“Yemeğin tadına bakmadan önce koklamaz mısın sen?”

Minik yumruklarını göğsüme indirmeye başladı. “Hemen beş adım geri çekilmezsen çığlık atıp testislerine öyle sert vuracağım ki üremeyi unutacaksın. Kimsenin bana senin akıl hastanesinden kaçtığını söylemediğine inanamıyorum.”

Dudaklarımı ısırdım.

“Ciddiyim,” dedi kızgın bir sesle.

Kendimi toparlamak için bir saniye daha bekledikten sonra geri çekildim. “Çığlıklarını düğün gecemize sakla.”

Yüzünün solduğunu görünce bir an pişman oldum. Belki de benim gibi şöhreti olan biri için bu pek de akıllıca bir laf değildi. Yarından mı korkuyordu? Korkmasına gerek yoktu. Ben katil ve korkulan bir dövüşçü olabilirdim ama babam gibi biri değildim. Benden korkanlara acı çekirtmekten zevk almazdım. Ona, zevkten çığlık atacağını kastettiğimi açıklamak üzereydim ki yeterince hızlı davranamadım.

“Senden nefret ediyorum,” dedi. “Tanrım, senden nefret ediyorum.”

Kalbim sıkıştı. Nero haklıydı, beni kesinlikle sevmiyordu ama nefret etmek mi? Bu çok güçlü bir kelimeydi ve ben bunu kesinlikle hak ettiğimi düşünmüyordum.

Boğazımı temizledim, onun az önce söylediği şeyin beni bu kadar rahatsız edişinden rahatsız olmuştum. “Atlatırsın. Sonuçta, bana alışmak için önünde koca bir ömür var.”

Bana, beni yakarak öldürmek istemiş gibi baktı.

Duvardaki antika saatin çıkardığı ses ikimizin de dikkatini üzerine çekti. Saat yediydi.

Yüzümdeki tüm duyguları silip ona döndüm. “Ailem bizi bekliyor.”

Cleo başını salladı ve dudaklarını büzerek gözlerime bakmayı reddetti. Ona kolumu uzattım, bir an tereddüt ettikten sonra dirseğimden tuttu.

Bana tutunmuş hâlde odadan çıktık. Etrafımızdaki gerginlik hissediliyordu.

Onu incelemekten kendimi alamıyordum. Şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı yüzlerden biriydi ama ilk birkaç karşılaşmamızda onu pek fark edememiştim. İbiza’da büyük ablasının düğününde karşılaştığımızda zihnimi ele geçirmiş olmalıydı.

Onu Nero’yla yol kenarından almıştık. Sabahın on birinde, yarısı boş bir votka şişesiyle yürüyordu. Hayır, aslında sendeliyordu. Onu tanıyan Nero’ydu. Babasının izni olmadan gizlice kaçmış olabileceğini düşünerek şoföre arabayı durdurmasını söylemiştim. O aptal Garzolo bile kızlarından birinin bu kadar pervasız bir şey yapmasına izin vermezdi.

Bizi gördüğü an gözlerinde oluşan şoku hatırlıyordum. Kaçmaya çalışmıştı, çok uzağa gidememişti ama ortalığı birbirine katmıştı. Arabalar neler olduğunu görmek için yavaşlamıştı, biz de onu yakalayıp arabaya atmıştık. Neredeyse gözlerimi oymak üzereyken bileklerini bağlamıştım. Tartışmayı kesmediği için ağzım bantlamıştım. Dönüş yolunda bana sürekli öfkeyle bakmış ve onu ailesine geri götürdüğümüzde *beni* tehdit edip bana pislik demişti. Daha önce bir kadının benimle böyle konuştuğunu hatırlamıyordum. O anda, onun çok ama çok farkına varmıştım.

Ve o farkındalık, o günden beri zihnimin bir köşesinde duruyordu.

Salona açılan kemerden geçerken vücudu gerilmişti. Gergin olmalıydı ama ona baktığımda, ifadesinde ihtiyatlı bir maske vardı.

Otuz kadar Messero, uzun bir masada oturmuş bizi bekliyordu.

Bu odada sayısız doğum günü, yıl dönümü ve nişan kutlaması yapmış, birkaç ölümün yasını tutmuştuk. Burası benim evim olmadan önce annemlerin eviydi, ondan önce de dedemlerin eviydi. Tarihimiz bu duvarların içinde saklıydı.

Bizim girişimizi fark ettiklerinde sohbetleri kesildi. Cleo, onların kötü gizlenmiş alaycı bakışlarını fark edecek kadar dikkatli miydi acaba? *Donun* karısının konumu çok imrenilen bir konumdu ve Cleo, benim için istedikleri kadın değildi. Benim huzurumda ona açıkça hakaret etme riskini kimse göze almazdı çünkü bunu kabul etmeyeceğimi açıkça belirtmiştim ama yine de müstakbel karım hakkındaki gerçek duyguları yüzlerinden okunuyordu.

Bunu düzeltmem gerekecekti. Cleo benim soyadımı aldığı anda benim olacaktı ve ona yapılan saygısızlık, bana yapılmış demekti.

Nero sandalyesinden kalktığında herkes onu takip etti.

Herkes ayağa kalktığında Cleo'ya baktım. "Sizlere nişanlımı tanıtmak istiyorum. Cleo Garzolo."

Hevessiz selamlama mırıltıları duyuldu.

Cleo'nun yanakları kızardı ve bakışları düşmanca bir ifadeye dönüştü.

Onu masanın etrafında dolaştırıp herkesi tek tek tanıtmam gerekirdi. Bunun yerine onu doğrudan yerimize götürdüm. Fazla içki içmiş birinin söylememesi gereken bir şeyi söylemesi riskini göze alamazdım. Ellerimdeki kanı yeni temizlemiştim, mezeler servis edilmeden önce tekrar kirletmek istemiyordum. Cleo benim karım olduğunda, akrabalarımın onu tanımak için bolca zamanları olacaktı. Ondan sonra nezaketten başka bir tavır sergileyip sabrımı sınamamanın kendileri için daha iyi olacağını biliyorlardı.

Cleo'yu masanın başındaki iki sandalyeden birine doğru yönlendirdim, oturması için birini çektim. Otururken dudakları ince bir çizgi hâlindeydi.

Yanındaki sandalyeye oturup Nero ve anneme başımla selam verdim. Elena ve Fabi, Cleo'nun solunda oturuyorlardı. Kız kardeşlerim Cleo'yu incelerken yüzlerinde gergin bir ifade vardı. İkisi de bir şey söyleyip söylememe konusunda kararsız görünüyorlardı.

Belki de onu yarın getirmek ve şu prova yemeği fikrini tamamen iptal etmek daha iyi olurdu ama artık çok geçti.

Personeler yemeği getirmeye başlamaları için işaret verip Nero'ya doğru eğildim. "Dikkat etmem gereken bir şey var mı?"

"Sen gelmeden önce Mario ve Arturo konuşup duruyorlardı," deyip başını amcalarıma doğru çevirdi. "Ben buna bir son verdim. Kadınlar dedikodu yapıyorlar ama bu konuda yapabilecek bir şeyim yok."

Cleo hakkındaki görüşleri bir yana, ailemdeki en sert eleştirilenler bile bu birleşmenin bizi daha güçlü yapacağını biliyordu. Güçlenmiyorsan zayıflıyorsun demekti. Garzolo Ailesi'yle birleşip onların mevcut kokain operasyonunu kontrol altına alacaktık ve bu bizim için yeni bir iş kolu olacaktı.

Haraç kesme ve inşaat bizim alanımızdı ancak kokain ve Garzolo'nun Casalesi ile ayarladığı sahte mal anlaşması da bunlara eklenince Ferraro Ailesi'yle eşit konuma gelecektik. Aile reisi her ne kadar babamdan nefret etse de düşman olmak yerine dost olmanın daha iyi olduğunu çabucak anlayacaktı. Ölmüş babamın ondan on yıl kadar önce amcalarından birini öldürmüş olması gerçeğinin, karşılıklı fayda sağlayacak bir ilişki kurma olasılığını yok etmesine izin vermenin bir anlamı yoktu.

Yine de, teyzelerim ve amcalarımın onaylamayan yüzlerine bakınca Cleo'nun karım olmasmın yaratacağı tepkiyi hafife mi almışım diye merak ediyordum. Bu tepkiler beni durdurmaya yetecek miydi?

Şarabımdan bir yudum aldım.

Asla.

BÖLÜM 6

CLEO

Parmağımdaki zümrüt nişan yüzüğümle oynuyordum. Keşke bu kadar kıpırdanmasaydım ama otuzdan fazla insanın bakışları altında hareketsiz oturmak imkânsızdı.

Sabina abartmamıştı. Rafaele'nin tüm ailesi benden nefret ediyordu. Hepsi de benim, onların değerli *donuna* layık olmayan bir sürtük olduğumu düşünüyordu.

Hepsi cehenneme gidebilirdi. Bana kalırsa Rafaele de bana layık değildi. Sonuçta Rafaele benimle evleniyordu, bu da onun ailesinin görüşünden çok babamla yaptığı anlaşmayı daha çok önemsedğini gösteriyordu.

Tabii ki onlardan farklı olarak o, benim gerçekten bakire olduğumu biliyordu.

Sarhoşken yanlışlıkla ona gerçeği ağzımdan kaçırmıştım. O ve Nero, İbiza'da Vale'nin düğününde beni yol kenarından kaçırıp arabalarına tıkmışlardı. O kadar kızgındım ki mantıklı düşünemiyordum. O zamana kadar önemli olan herkesi, benim utanç verici biri olduğuma ve bir eş olarak uygun olmadığımı ikna etmeyi başarmıştım, bu da bana çok uygun geliyordu.

Rafaele'nin gerçeği bilmesi beni deli ediyordu ama bilmiyor olsaydı, Gemma'yı asla affetmeyebilirdi.

Eminim ailesi, hâlâ donlarıyla evlenen kişinin Gemma olmasını istiyordur. Sonuçta, ablam hayatı boyunca kendi itibarını mahvetmeye çalışmamıştı.

Derin bir nefes aldım. Tüm bunlardan kurtulma şansım olduğunu sanmışım. Ne kadar da naifmişim. Bunun yerine beni bir et parçası olarak gören bir adamın yanında oturuyordum.

Hoşça kal üniversite. Hoşça kal Los Angeles'a taşınma planları. Hoşça kal yetenek ajansındaki yaz stajı. Hoşça kal tüm umutlarım ve hayallerim.

Rafaele'ye gizlice baktım. Kendimi adayacağım adamın bu olduğuna inanamıyordum.

Ömür boyu.

En azından yüzüne bakılır birisiydi. Tamam, sadece yüzüne bakılır biri değildi. Rafaele çok seksiydi. Babamın bana ayarlamaya çalıştığı son adam olan Ludovico'dan çok daha yakışıklıydı. Ludivico kırk yaşın üzerindeydi, keldi ve ağzı hep kokuyordu.

Rafaele yirmi yedi yaşındaydı. Benden sekiz yaş büyüktü ama mafya içinde kimsenin umursamadığı türden bir yaş farkıydı bu. Koyu renkli saçları parlak ve pürüzsüzdü, üstleri uzun, yanları kısa ve tıraşlıydı. Genç mafya üyeleri genellikle kendilerini daha yaşlı göstermek için sakal bırakırlardı ama o bırakmamıştı.

Odadaki en yaşlı kişi olmasa da bu ailenin patronu olduğuna şüphe yoktu.

Onda, *Bana bulaşma*, diye haykıran bir hava vardı. Belki de ciddi ifadesi ya akıllı telefon çağında artık bulunmadığını düşündüğüm mükemmel duruşu ya da o lanet gözleri yüzündendi.

Gemma ona soğuk mavi bakışları nedeniyle *Buz Prensi* diyordu ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Onun öfkелendiğini görmüştüm.

Ludovico'nun bana kasıklarını sürtmeye çalışması mı, yoksa Rafaele'nin onu soğukkanlılıkla öldürürken kanının ayakkabılarımı lekelemesi mi daha travmatikti emin değildim.

Bu anı kanımı donduruyordu. Rafaele'nin acımasızlığı onun ünüydü. Medeni görünüşü, kendini halka kabul ettirmek için taktığı bir maskeydi ama bu maskeyi kolayca çıkarabilirdi. Sıradan cinayetlere olan ilgisinin yanı sıra altında başka neler saklı olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Gözdağı vermekte iyi olduğum gibi diğer şeylerde de oldukça iyiyimdir.

Neydi *bu*?

Bu akşam yemeğinde nasıl davranmam gerektiğini bana öğreteceğini sanıyordum. Beklemediğim şey, tüm o cinsel enerji ve imalarla bombardımana tutulmaktı. Yani, o güçlü vücuduyla beni duvara dayayıp *koklamıştı*.

Ensem yanıyor. Onun bana bu şekilde ilgi duyacağını tahmin etmemiştim. Bu anlaşmalı bir evlilikti, daha fazlası değildi. Aylarca nişanlı kalmalarına rağmen Gemma'yı hiç öpmemişti bile. Mafyadaki bazı erkekler gibi karısının sadece çocuk doğurmak için orada olduğunu, bunun dışında ise fahişelerle eğlendiğini varsaymışım. Bu tür olaylar yaygındı.

Şimdi ise o kadar emin değildim.

Şu anda bile beni büyüleyici bir şeymişim gibi inceliyordu.

Yutkundum.

Düğün gecemizde benden ne bekleyeceği konusunda pek düşünmemiştim ama şimdi onun kesinlikle belirli beklentileri olduğunu hissediyordum.

Bir endişe içimi kapladı. Hayatım birkaç gün içinde yüz seksen derece değişmişti ve ben hâlâ tüm bunlarla başa çıkmaya çalışıyordum.

Mezeler getirildiğinde solumda oturan sarışın kadın bana doğru eğildi. "Ben Elena Messero," deyip elini uzattı.

Eline şüpheyle baktım. Birden elini geri çekip *Yakaladım*, demesini bekledim.

Ancak öyle bir şey yapmadı, sonunda ben de elimi uzattım. "Ben Cleo."

El sıkışı güçlü ve gülümsemesi dostaneydi. Yanındaki kadını gösterip, "Bu da Fabiana ama herkes ona Fabi der," dedi.

Diğer kadın da elini uzattı. “Biz Rafe’in kız kardeşleriyiz.”

Kız kardeşleri mi? Onun kız kardeşleri olduğunu bilmiyordum.

Gem ve benim katıldığımız Messero Ailesi’nin etkinliklerinde onları hiç görmemiştim.

“Rafaele’nin kardeşleri olduğunu bilmiyordum.”

Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Rafaele sözcükleri idareli kullanırdı. Sinir bozucu sağkolu ondan on kat daha fazla konuşurdu.

“İsviçre’de yaşıyoruz,” dedi Fabi. Sinirliymiş gibi bileziğini bileğinde çevirdi. Belki de benimle konuşmaması gerekiyordu?

Rafaele umursamıyor gibi görünüyordu ama masadaki bazı insanlar bizi onaylamayan bakışlarla izliyorlardı.

Öfkem kabarmıştı. *Siktirsinler*. Rafaele’nin kardeşleriyle konuşmamı istemiyorlarsa, ben de tam olarak bunu yapacaktım.

“Kardeşim Vince de İsviçre’de yaşıyor.”

Fabi şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Vince Garzolo mu? Sanırım tanışmadık. Cenevre’de mi yoksa Zürih’te mi?”

“Sanırım Zürih’te ama geziyor da olabilir. Emin değilim.”

Abimin yurt dışındaki hayatı bir sırdı. Vince’in bunu böyle tutmayı sevdiğini hissediyordum.

Elena şarabından bir yudum aldı. “Biz Cenevre’deyiz.”

“Ne zamandır oradasınız?”

“Annemiz bizi on bir yaşındayken oradaki bir yatılı okula gönderdi. Sonra üniversiteye gidip lisans ve yüksek lisans yaptık. Şimdi ikimiz de BM’de çalışıyoruz.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “BM mi?”

Yanında duran Fabi hafifçe güldü. “Biliyorum. İnan bana, bu ironiyi biz de fark ettik. Dikkat çekmemeye çalışıyoruz ve orada kimse ailemizin kim olduğunu bilmiyor.”

Bunu nasıl başardıklarını merak ediyordum. Sahte isimler kullanıyor olmalıydı. “Yani, orada tek başınıza mısınız?”

“Yanımızda korumalarımız var ama onlar gizlenmekte çok iyiler. İş yerinde de olabildiğince güvendedeyiz.”

Başımı salladım. BM ofislerinin güvenlik prosedürlerinde gevşek davranacağını hayal edemiyordum.

“Şaşırmış görünüyorsun,” dedi Elena.

“Şaşırdım. Ailenizde böyle bir şeye izin verileceğini düşünmemiştim. Messerolar hakkında duyduklarıma göre adamlarınız bir grup Neandertal gibi görünüyor.” Hâlâ güzel bir Roma heykeli gibi görünen Rafaele’ye baktım ama her kelimesini dinlediğini biliyordum.

Kız kardeşleri gülüşlerini zorlukla bastırdılar. Hayal mi görüyordum, yoksa Rafaele’nin az önce dudakları mı seğirmişti?

“Babamız, biz üniversiteden mezun olduktan sonra geri dönmemizi istiyordu ama sonra kansere yakalandı ve bizim için yaptığı tüm planlar askıya alındı,” dedi Elena, sesi kısılmıştı. “Rafe görevi devraldığında, istersek birkaç yıl daha kalabileceğimizi söyledi.”

“O yüzden evlenme zamanımız gelene kadar Cenevre’de kalacağız,” dedi Fabi, sesinde bir pes etme havası vardı. Bu olasılık karşısında pek heyecanlanmamış gibi görünüyordu.

İnan bana, nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum.

Garsonlar ana yemekleri getirerek sohbetimizin sona erdiğini işaret ettiler. Önüme bir tabak biftek geldi.

Kaşlarımı çattım. Ben vejeteryendim ama sanırım son birkaç gündür odama yemek getiren hizmetçi, et yemediğimi fark edecek kadar benimle ilgilenmemişti. Herkes yemeklerini yerken ben patates püresiyle oyalandım.

Rafaele’nin kız kardeşleri hoş görünüyordu. Onların özgürlüklerini kıskanmamak zordu. New York’tan gitmek için her şeyi yapardım ama artık bunun için umudum kalmamıştı.

Yakınımda oturan diğer insanların yüzlerini inceledim. Rafaele’nin annesi vardı. Onunla daha önce kısa bir süre konuşmuştum ama şimdi bakışlarını kaçırıyor gibi görünüyordu.

Zayıf ve solgun, narin bir kadındı. Yanında ona benzeyen iki kadın daha vardı. Onlar kız kardeşleri miydi? İçlerinden biri bakışlarımı yakalayınca alaycı şekilde gülümsedi. Duruşumu dikleştirdim.

Siktir git sen de, kadın.

“Yemeği beğenmedin mi?”

Rafaele’nin sorusu beni şaşırtınca neredeyse çatalımı düşürüyordum. Ona doğru baktım. Onun tabağı neredeyse bitmişti.

“Ben et yemem.”

Kaşlarını çattı. “Neden daha önce söylemedin?”

“Umursamayacağını düşündüm,” diye mırıldandım.

“Seni aç bırakmak istediğimi mi sanıyorsun?”

“Belki de yarın kaçmam için enerjim kalmasın diye önlem olarak beni aç bırakmak istiyorsundur.”

Kaşlarını kaldırdı. “Kaçmayacağını zaten biliyorum. Ablanı çok seviyorsun, bunu yapamazsın.” Yaklaşıp parmak uçlarıyla bileğimi okşadığında tenim karıncalandı. “Ama denersen, seni yakalarım,” dedi, gözleri gözlerime kilitlenmişti.

Yutkundum. O mavi gözlerin rengi gerçekten çok etkileyiciydi.

Sanki içimi görebiliyormuş gibi hissediyordum.

Rafaele geri çekildi ve personelden birini çağırdı.

“Ona vejetaryen yemek getir,” dedi genç garsona, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. “Bu gece, tüm yemek tercihlerini yazmanı ve Sabina’ya vermeni istiyorum.”

“Tamam.” Sabina’nın o listeyi çöpe atma ihtimali yüksekti ama neyse.

“Burası senin yeni evin. Rahat olmanı istiyorum.”

Dudaklarımı ısırdım. Rahat mı? Burada asla rahat olamayacaktım. Neden bana karşı nazik davranmaya çalışıyordu?

Burası benim yeni hapishanemdi. Ne kadar güzel olduğu önemli değildi.

Burası bir zindandı ve o hep benim gardiyanım olacaktı.

BÖLÜM 7

CLEO

Yeni yemeklerim çabucak gelmişti. Pilav üzeri körili sebze o kadar lezzetliydi ki birkaç dakika içinde hepsini bitirdim. Kendimi daha iyi hissediyordum.

Keşke biraz da şarap alabilseydim.

Tam önümdeki masada bir şişe duruyordu ama sanki garsonlar kasıtlı olarak bardağımı görmezden geliyorlardı. Tahminimce Rafaele onlara benden içkiyi uzak tutmalarını söylemişti.

Ara sıra içki içmeyi seviyorsam ne olmuştu yani? Pietra ve Stefano Garzolo ile on dokuz yıl boyunca kötü bir alışkanlık edinmeden yaşasın da görelim.

Sinirli bir nefes verip masanın etrafına bakındım. İki yaşlı kadın, biftek tabaklarının arkasından bana kötü kötü bakıyorlardı.

Biraz daha yakın otursaydım, muhtemelen üzerime tükürmeye çalışırlardı.

Rafaele gerçekten bu akşam yemeğinin geri kalanını ayık bir şekilde geçirmemi mi bekliyordu? O içiyordu ama. Bu saray gibi salondaki hava boğazımı tıkayacak kadar boğucuydu.

Sanki işlemediğim bir suçtan yargılanıyormuşum ve onun akrabaları da jüriymiş gibiydi.

Siktir et.

Şişeye uzandım ama Rafaele benden önce davranıp elimden kaptı.

Hayal kırıklığıyla baktım. “Ah, hadi ama—”

Bardağımı ve kendi bardağını doldurdu.

“İç,” diye emretti.

Kaşlarımı kaldırdım. Bu da neydi? Bana acımaya mı karar vermişti? Ya da belki de gerginliğimi atmam için bir şeye ihtiyacım olduğunu, yoksa patlayacağımı anlamıştı.

Başkalarının görüşleri umurumda değildi. Hiçbir zaman olmamıştı.

Ama normalde, burada sessizce oturup onların yargılayıcı bakışlarının beni delip geçmesine izin vermezdim. Bir olay çıkarır, ailemi utandırır, eve gönderilmenin bir yolunu bulurdum.

Ama şimdi *burası* benim evimdi.

Bardağın tamamını üç yudumda bitirdim ve hemen hafif bir sarhoşluk hissettim. Boynumdaki gerginlik biraz azalmıştı.

Rafaele sandalyesini geri itip ayağa kalktı. “Benimle gel.”

Gözlerim onun devasa vücudunda gezindi. Boyu en az 1.88 olmalıydı. “Nereye?”

Elini uzattı, sanki onu tutmamı istiyormuş gibiydi ama cevap vermedi. Herkes bütün konuşmayı kesmiş bizi izliyordu. İç çekip elimi onun eline koydum. Bu noktada, burada olmamayı tercih ederdim.

Beni salondan çıkarırken sıcak ve pürüzlü eliyle elimi kavradı.

Ona dokunmak o kadar da korkunç bir şey değildi, bu da beni duraksattı. Ludovico bana çok yaklaştığında, kusma isteği duyuyordum ve bunu ona sık sık söylüyordum. Bu da onu bir süre benden uzak tutmuştu.

Geniş bir koridora saptık ve sonundaki kapıya doğru yürüdük. Kapının arkasında, aşağı kata inen dar bir merdiven vardı. Rafaele ışığı açtı ve önce benim geçmemi işaret etti.

Yutkundum. Bu durum giderek kötüye gidiyor gibiydi. “Nereye gittiğimizi söylemek ister misin?”

“Görürsün.”

Gözlerimi kıstım. “Her mantıklı insan, onları neden ürkütücü karanlık bir bodruma götürdüğünü bilmek ister.”

“Öyle olurdu ama ikimiz de senin o grubun üyesi olmadığını biliyoruz,” dedi yavaşça.

Vay canına. “Yani benim seni bir köpek gibi takip etmemi mi bekliyorsun?”

Kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu. “Köpekleri sevmem.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Köpekleri sevmiyor musun? Bu birçok şeyi açıklıyor. Ölümcül alerjin olduğu için mi?”

Gözleri parladı. “Bunu çok isterdin, değil mi?”

“Ciddi bir alerjin varsa, bana bir liste yapmalısın. Seni kazara öldürmek istemem, değil mi? Bu benim için çok eşsiz bir davranış olurdu.”

Yanağı seğirdi. “Ya merdivenleri kendin inersin ya da seni omzuma atıp aşağı ben indiririm. Seçim senin.”

“Tanrım, anladım.” Yanından geçtim. Muhtemelen çenemi kapalı tutmalıydım ama sinirli bir enerjiyle doluydum.

Elbisemin dar eteği nedeniyle aşağı inmek zordu. Her adımda hava gittikçe soğuyordu.

Soğukluk içimi kötü bir hisle dolduruyordu. Cidden, burada ne vardı? Yani, düğünümüzden önceki gece beni öldürmezdi, değil mi?

Sonunda en alt kata ulaştım ve karanlığa birkaç adım attım.

Rafaele başka bir ışığı yakarak odayı aydınlattı. Burası bir puro odasıydı.

Dört deri koltuk ile ortasında küçük bir sehpa bulunan bir daire şeklinde tasarlanmıştı. Arkalarında purolarla dolu büyük bir cam vitrin vardı.

Rafaele vitrini açtı, bir şeye dokundu ve sonra kapattı. Bir saniye sonra, tüm duvar hareket etmeye başladı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Vay canına!”

Bir geçit açılmıştı. O kadar şaşkındım ki Rafaele'yi hiç ses çıkarmadan takip ediyordum. Geçit çok uzun değildi, kilitli zırhlı bir kapının önünde durduk.

Şimdi gerçekten merak ediyordum. Burası neresiydi? Panik odası mıydı? Ailemin evinde de bir tane vardı ama bu kadar yüksek teknoloji değildi. Ve neden beni buraya getirmişti?

Rafaele kilide yaklaştı ve sensöre gözünü tarattı.

Kilidin açıldığını duyabiliyordum. Kapı açıldı ve Rafaele kapıyı tutarak içeri girmem için işaret etti. İçeriye temkinli bir adım attım.

Ah.

Burası mücevherlerle *dolu* bir kasaydı. Üç duvar dolusu dolap ve her birinde dört raf vardı. Her rafta mücevherler parılıyordu.

Safirler, yakutlar, zümrütler ve elmaslar... Çok fazla elmas vardı.

Bazıları sadece mücevherdi ama çoğu taçlara, kolyelere, bileziklere, küpelere, broşlara ve yüzüklere takılmıştı. Muhteşemdi. Bir rafta, bir dizi lüks saat bile vardı.

Ağzım açık kalmıştı.

Rafaele yanımda duruyordu. "Ailemin yüz yıllık koleksiyonu."

Sözlerim tükenmişti. Rafaele bana bunun ölen bir kralın mücevher koleksiyonu olduğunu söyleseydi, ona inanırdım. Değeri yüz milyonlarca dolar olmalıydı. Messero Ailesi'nin benim ailemden daha zengin olduğunu biliyordum ama bu kadar zengin olduklarını hiç düşünmemiştim.

Kasa odasında dolaşıp her şeyi incelerken şaşkınlığım daha da artıyordu. Rafaele'den nefret ediyor olabilirdim ama bu...

Bunu çok beğenmiştim.

Güzel ve pahalı şeylere bayılırdım. Mücevherler her zaman benim zayıf noktam olmuştu. Evimde kendi küçük koleksiyonum vardı ama buna kıyasla o bir şaka gibi kalırdı.

"Yarınki düğün için takacak bir şey seç."

Rafaele'ye baktım. Duvara yaslanmış, beni dikkatle izliyordu.

Muhtemelen şok olmuş gibi görünüyordum. Kalbim göğsümde hızla atıyordu.

“İstediğimi seçebilir miyim?” Sesim nefes nefese bir fısıltı olarak çıkmıştı.

“Evet.”

Bu bir test miydi? Bu bir test olmalıydı. Ama tam olarak neyi test ediyordu? Mütevazı davranmam mı gerekiyordu?

Onu anlamaya çalışırken dudağımı ısırđım ama o kayıtsız ifadeyle hiçbir şey belli etmiyordu.

Boş ver.

Ne beklediğini bilmiyordum ama alçak gönüllülük benim DNA’mda yoktu. En büyük, en abartılı parçaların bulunduğu rafa doğru yöneldim.

Ne seçsem ne seçsem... Hepsi muhteşemdi. Kelebek şeklinde güzel bir toka gözüme çarptı. Onlarca elmas ve kanatlarında birkaç yakut vardı. Saçımda çok güzel dururdu.

Rafaele vitrine yaklaştı ve rafın ortasındaki göz alıcı elmas kolyeyi işaret etti. “O benim büyükannem Magdalena Caruso’nundu. Düğününde takmıştı.”

Magdalena Caruso... Sabina’nın takıntılı olduğu *Signora* Caruso mu? Onun saf zarafet örneği dediği kadın mı? O sefil cadaloz, o elmasları benim boynumda görünce ne düşünecekti? Bir sürtüğün boynunda?

Ah, nefret edecekti. Çok nefret edecekti.

“Mükemmel,” dedim.

Rafaele’nin beni reddedip bu kadar muhteşem bir parçaya layık olmadığımı söylemesini bekliyordum ama o sadece başını salladı, kutuyu açtı ve kolyeyi dikkatlice çıkardı.

Yüzünde beklentiyle bana döndü.

“Ne?”

“Arkanı dön de takayım. Nasıl durduğunu görmek istemiyor musun?”

“Ah, peki.”

Ona sırtımı döndüm ve bir an sonra soğuk mücevher göğsümün üst kısmına değdi. Rafaele, kolyeyi takarken parmak uçlarıyla ensemini okşadı.

“İşte,” diye mırıldandı. Büyük elleri omuzlarımı sarınca benim sıcaklığıyla ısındı.

Beni aynanın önüne getirdi ve ellerini çektiğinde önce mantıksız bir şekilde o sıcaklık hissini özledim.

Sakin ol. Sadece burası çok soğuk olduğu için.

Yansımana baktım ve ağzımdan bir çığlık kaçtı. Kolye muhteşimdi ve... Aşırdı. *Signora* Caruso’yu unutun, bu gerçek kraliyet ailesi tarafından takılabilecek bir parçaydı. Yarın kesinlikle dikkat çekecekti.

Rafaele’nin bu konuda benimle aynı fikirde olması... Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. Belki de bu, onun ailesine de vermesi gereken bir mesajdı. Ailesinin, bu evlilikten ve benim Messero ailesine katılmamdan rahatsız olduğu açıktı. Bu, onun kararını sorgulayan herkese *siktirip gidin* demek için bir yol muydu?

Muhtemelen. Sanırım onun amacına yardımcı oluyordum ama bu gece akrabalarından gördüğüm muameleyi düşününce bunu yapmaktan memnundum.

Kolyenin olduğu yere geri dönüp ona uyan küpeleri işaret ettim. “Onlar da.”

Onları da çıkarıp bana uzattı.

“Ve bilezikler,” dedim, küpeleri kulaklarıma takarken. İşimi bitirdiğimde, Rafaele bilezikleri bileklerime taktı. Her birine üçer tane.

Bu çok fazlaydı ama o taşlı kelebek toka... Çok güzeldi. Saçıma takarsam gerçekten çok güzel dururdu. Onu da istersem abartmış olur muydum?

Rafaele’ye dikkatli bir bakış attım. “Ve bu da.”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Neden rafin tamamını istemiyorsun?”

Alaycı bir şekilde gülümsedim. “Delirdin mi? Ben daha ince bir şey istiyorum.”

Dudakları seğirdi. Cam vitrinin içine uzanıp tokayı aldı. “Bu nereye takılacak?”

“Saçıma. Yarın takacağım.” Tokayı, elbiseyle birlikte gelen küçük çantaya koydum.

Bakışlarıyla kafamdaki topuzu inceledi ve dudaklarını hoşnutsuzmuş gibi büzdü. “Açık bırak.”

“Tabii, neyse,” diye mırıldanarak aynaya geri döndüm. Her şeyi taktıktan sonra nasıl göründüğümü görmek istiyordum.

Aman Tanrım. Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. Yansıttığım ışıkla âdeta bir disko topu gibiydim ve bu etki kilisedeki doğal ışıkla daha da artacaktı. “Mükemmel.”

Rafaele arkamdan yaklaştı ve sırtımda varlığını hissedebileceğim kadar yakınımda durdu. Elini kaldırıp parmak eklemine hafifçe enseme bastırduğunda, tenim bir farkındalıkla karıncalandı. Nefesim kesilmişti. Parmak eklemine omurgam boyunca aşağı doğru gezdirirken ben, bilinçli olarak titrememi bastırmak zorunda kaldım. Mücevherleri unutarak yutkundum.

Bana nasıl baktığını fark ettiğimde her şeyi unutuyordum.

Bakışlarında beni iliklerime kadar ürperten karanlık bir sahiplenme vardı.

Gözleri aynada benimkilerle buluştu.

“Katılıyorum,” dedi alçak sesle. “Mükemmel.”

Ve o an büyü bozuldu. Onun için ne olduğumu tam olarak hatırlamıştım. Bu mücevherler gibi sahip olunacak bir şeydim. Cam kafese hapsettiği bir kelebek.

Ve yarın, kanatlarımı kıracaktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 8

CLEO

E rtesi gün ablamın gelinliğiyle kiliseye geldim. Gemma'nın zevki kusursuzdu, bu yüzden fildişi renkli gelinlik mükemmeldi. Straplez, iç korseli, A kesim etekli ve kuyruklu bir gelinlikti. Nakışları yoktu, karmaşık detayları yoktu. Sadece minimalist ve klasikti. Boynumda asılı, bileklerimde ve kulaklarımda parıltıyan abartılı elmaslarla mükemmel bir uyum içindeydi.

Koruma görevlilerinin yardımıyla limuzinden indiğimde abim, kilisenin merdivenlerinin altında beni beklerken sigara içiyordu.

Kaşlarımı çattım. Vince'in sigara içtiğini hatırlamıyordum. Üç kız kardeşinin ona kızgın olmasının stresi onu etkiliyor olmalıydı.

Rafaele ile yapılan tüm anlaşmada oynadığı rol için onu affetmemiştim. Vince, *papâ*nın halefi olmak istemediği için bu görevi Rafaele'ye teklif etmek gibi parlak bir fikir bulmuşlardı. Rafaele, babamı hapisten çıkarmak için bundan daha azını kabul etmezdi. Ama halef, dışarıdan birisi olamazdı, bu yüzden Rafaele ailemize evlenerek girmek zorundaydı.

Vince'e doğru yürürken gelinliğin altına topuklu ayakkabı yerine düz ayakkabı giydiğim için minnettardım. Etek Gemma için

dikilmişti, bu yüzden birkaç santim boyumu uzatırsam bana çok kısa gelirdi.

Vince yaklaştırmamı izlerken sigarasından bir nefes daha çekti.

Gergin mi?

Önünde durup elinden sigarayı aldım. Sigara yere düştü, kırmızı köz betonun üzerinde parlayıp küle dönüştü.

“Sen akciğer kanserinden ölesin diye evlenmiyorum ben.”

Dudakları seğirdi, gözlerinde acı dolu bir bakış belirdi. “Asla değişme, Cleo.”

Vince şu anda benim kara listemdeydi ama *papà* kadar kötü biri değildi. Rafaele olayları olana kadar abime benzediğimi düşünüyordum. Evde yaşamaktan nefret ediyordu ve bir çıkış yolu bulmuştu, bu konuda ona hayrandım.

Tabii ki, erkek olduğu için yurt dışından aileye çalışmasına izin vermesi için *papà*’yı ikna etmesi çok daha kolaydı. Bu fırsat bana asla sunulmazdı.

Beni süzdü. “İyi misin?”

“Sence? Cenazeme gidiyormuşum gibi hissediyorum.”

Kaşlarını çattı. “Keşke bu noktaya gelmeseydi.”

“Neyse. Gem Ras’a ulaşabildi mi? Herkese sordum ama kimse bana cevap veremedi.”

“Ulaştı.”

Gözlerimi kapatıp rahat bir nefes aldım. *Tanrıya şükür.*

“Nasıl?”

“Nişan bozulduğunda Ras New York’taydı. Gem, Vale’yi aradı ve onu çabucak buldu. Buraya gelmek istiyordu ama...” dedi kilisenin içine bakarak. “Nasıl olduğunu bilirsin.”

Bilmez miyim... Rafaele, ablamı tekrar görmeme izin verecek miydi? Bunun yakın zamanda olacağını sanmıyordum.

Gemma’nın elbisesinin saten kumaşını avucumla okşadım.

Önemli olan onun ve bebeğinin güvende olmasıydı. Gerisini sonra hallederdik.

Katedralin içindeki müzik değişmişti. “Sanırım bizim sıramız geldi,” dedi Vince.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, aklım hâlâ Gemma’daydı. Sonra ne demek istediğini anladım. Artık mihraba yürümемizin zamanı gelmişti. Aniden nefesim kesildi. Yüzüm soldu. Vince’in de yüzü bembeyaz oldu.

“Yaptığım şeyin mazereti olmadığını biliyorum,” dedi sert bir sesle. “Ben... Kahretsin, ne düşünüyordum bilmiyorum. İsviçre’deki hayatım hakkında bilmediğin şeyler var. İzin verirsen bir gün sana her şeyi anlatacağım.”

Gözlerindeki pişmanlık gerçek gibi görünüyordu ama ben Gemma gibi değildim. Kolay affetmezdim. Yine de o benim abimdi ve pisliğin teki de olsa onu seviyordum.

“Tamam,” diye cevap verdim boğuk bir sesle. “Sonra konuşuruz. Şu lanet duvağıma yardım et.”

Müzik, sanki bize hareket etmemiz için yalvarırcasına daha da yükseldi. Arkamızda Rafaele’nin adamlarından biri belirdi ve kilisenin girişine doğru başını salladı.

“Gidin.”

“Tanrım, gidiyoruz,” diye ters bir sesle cevap verdim.

Duvak yerleştirildikten sonra Vince’in koluna girdim. Gelinlik yüzünden yavaşça ilerleyerek bir düzine kadar basamağı tırmandık. Arkamdaki eteğimi biri tutuyordu, muhtemelen bizi acele ettiren adamdı ama bakmaya bile zahmet etmedim.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Evleneceğime inanamıyordum.

Kilisenin devasa kapıları açıktı. İçeride, hiç tanımadığım insanlar sıralar hâlinde duruyordu ve arada sırada tanıdık bir yüz görünüyordu. Ailem de burada bir yerlerdeydi ama onları aramıyordum.

Benim düşüşüme tanık olanların sayısı o kadar fazlaydı ki başım dönüyordu. Gözlerimi yere dikip nefeslerimi saydım.

Dünya bulanıktı ve ben onun içinde sürüklenen küçük bir nokta gibiydim. Sırtımdan ter aktı ve Gemma’nın gelinliğinin kumaşına

sızdı. Ağzım kurumuştı. Keşke arabada, sessizce evli bir kadın olarak karanlık geleceğimi düşünmek yerine su isteseydim.

Vince'in kolunu daha sıkı tuttum, o da bana endişeli bir bakış attı. Duvağın altındaki ifademi göremiyordu. Görebilseydi, çok daha endişeli görünürdü.

Attığım her adımda korkum artıyordu. Bu, her zaman korktuğum şeydi. Özgürlüğümü bir yabancıya tamamen teslim etmek.

Kendi kişisel kâbusumu yaşıyordum ve koridorun sonunda beni bekleyen bir iblis vardı. Her zaman en değerli gördüğüm şeyi, özgürlüğümü paramparça etmeye hazırды.

Kusabilirdim.

Belki de bu sonsuza kadar sürmek zorunda değildi. Rafaele'yi bir şekilde ikna edip sonunda beni kafesimden çıkaracağına dair umudumu korumalıyım. Ama bu ne kadar sürecekti? Haftalar? Aylar? Yıllar? Düşmanımla birlikte yaşayacağım yıllar.

Rafaele, Gemma'ya yardım etmiş olabilirdi ama o hâlâ benim düşmanımdı. Beni ele geçirmeyi iple çekiyordu. Dün gece bana, sanki onun bir malıymışım gibi baktığında bunu gözlerinden anlamıştım.

Bana ne yapacaktı? Ne isterse, sanırım. Mesele de buydu değil miydi?

Düğün gecemizden başlayarak ona isteyerek vermediğim her şeyi zorla alacaktı.

Nefes alış verişlerim hızlandı. Ön kolumda bir baskı hissettim.

Aşağıya baktım ve Vince'in elini gördüm. "Cleo, titriyorsun," dedi alçak sesle.

Evet, panik atak geçirmek üzereydim, ona söylemek istiyordum ama konuşamıyordum.

Gözlerimde karanlık noktalar belirdi.

Ve o anda çiçekleri fark ettim. Mihrabın sonunda mavi zambaklardan oluşan buketler.

Gem'in en sevdiği çiçekler.

Tam da o aranjmanı seçtiği sırada düğün planlayıcısıyla toplantıdaydım.

Çiçeklerdeki bir şey paniğimi yatıştırmıştı ve derin bir nefes almayı başardım. Sonra bir tane daha.

Gem burada değildi ama bu kilisenin her yerinde onun izleri vardı.

Bu düşünüyü o planlamıştı. Çiçekleri, müziği, bu gelinliği, bu duvağı ve benim için eskiden önemsiz olan diğer tüm küçük detayları o seçmişti.

Şimdi ise onlara tutunuyordum. Panik hâlimden kurtulmaya çalıştım ve bunu ablam için yaptığımı hatırlattım kendime.

Ablam, bu koridorda başımı dik tutarak yürümemi isterdi. Bütün bu lanet Messeroların önünde dağılmamı istemezdi. Onlara benim acımı görmenin zevkini yaşatmayacaktım.

Boğazımdaki sıkışma gevşedi. “İyiyim,” dedim Vince’e.

Sunaktan sadece birkaç adım uzaktayken durduk.

Kilisedeki herkes sessizleşti ve neredeyse salya akıttıklarını hissedebiliyordum. Lanet olası akbabalar zayıflık belirtisi bekliyorlardı. Ama bulamayacaklardı.

Sırtımı dikleştirip omuzlarımı geriye attım. Abimin kolundan çıkıp bundan sonrasını kendim halledeceğimi işaret ettim. O da kolumu sıkıp kenara çekildi.

Son birkaç adımı tek başıma atarak ilerledim.

Onun önünde durduğumda Rafaele uzanıp duvağımı kaldırdı.

Birinden nefret ederken aynı zamanda onu çekici bulmak ne tuhaftı.

Rafaele’nin keskin elmacık kemikleri ve güçlü çenesi bir hakaret gibi geliyordu. Bu korkunç adamın hiçbir özelliğini sevmek istemiyordum ama yüzünün keskin hatlarını, geniş omuzlarını ve kaslı vücudunun özel dikim smokinini nasıl doldurduğunu takdir etmekten kendimi alamıyordum.

Çenesini sıktı. Bakışlarını üzerimde gezdirdi ve yüzüme geri döndüğünde gözlerinde tenimi yakacak kadar sıcak bir bakış vardı.

Bu yoğunluktan rahatsız olarak gözlerimi kaçırđım. İlk kez kendimi konuklara bakmaya zorladım. En büyük ablam Vale’yi, kocası Damiano De Rossi’nin yanında ön sırada dururken gördüm.

Gözleri yaşlarla doluydu, hafifçe tebessüm etti. Bunlar mutluluk gözyaşları değildi. Kalbim sıkışmıştı.

Dördüncü sırada, gri bir elbise ve sıkıcı siyah bir şapka giymiş Sabina'yı gördüm. Bu düğünü daha çok bir cenaze töreni olarak gören tek kişi ben değildim galiba.

Yüzündeki öfkeli ifade beni içten içe memnun etmişti. Eski hanımının elmaslarını taktığımı fark etmiş olmalıydı. Elimi kaldırıp saçımı kulağımın arkasına atıyormuş gibi yaptım, böylece bilezikleri de görmesini sağladım.

Gözleri kısıldı ve sanki uyarıyor gibi yavaşça başını salladı.

Beni korkutabileceğini mi sanıyordu? Yanılıyordu.

Sonuçta, bu kilisede çok daha büyük bir canavar vardı ve ben onunla evlenmek üzereydim.

BÖLÜM 9

RAFAELE

Rahip bir şeyler söylüyordu ama tek kelimesini bile duyamıyordum. Nabzım sert ve düzenli bir davul gibi kulaklarımda atıyordu. Cleo'nun boynundaki damar da aynı lanet ritimle atıyordu.

Gözlerimin önünde, o damarı çevreleyen diş izlerimin görüntüsü belirdi.

Bu tören yarım saat sürecekti. Onun silüeti mihrabın sonunda belirdiğinde rahibe sormuştum. O lezzetli dudaklarını tatmak için ne kadar beklemem gerektiğini bilmek istemiştim.

Cevabı beni sinirlendirmişti.

Sonra sinirlenmeme sinirlenmiştim.

Ben sabırlı biriydim. Beklemeyi iyi bilirdim. Sıramı beklemeyi iyi bilirdim. Yarım saat hiçbir şey değildi. Yine de çok uzun geliyordu.

Çok. Uzun. Özellikle de gelinim böyle görünürken.

Cleo'nun bakır rengi bukleleri iki küçük örgüyle yüzünden geriye çekilmişti. Geri kalanı sırtına dökülüyordu. Büyükannemin mücevherleri boynunda parıltıyor ve kulaklarından sarkıyordu.

O bu elmasları kendisinin seçtiğini düşünüyordu ama aslında onlar onu seçmişti. Onları takacak vücudu ve karakteri olmasaydı, onda çok komik dururlardı. Elli karatlık mücevherleri takabilmek için belli bir tür kadın olmak gerekirdi.

Bunu hiç çaba harcamadan yapıyordu, sanki elmaslar ve altınlarla süslenmek için doğmuş gibiydi. Maria teyzem, Cleo'ya değerli aile mücevherlerini takmasına izin vermemem konusunda bana uzun uzun nutuk çekmişti ama ben ona, "Bunları takmaya layık biri varsa, o da benim müstakbel eşimdir," diyerek yanıt vermiştim.

Teni, kilisenin vitraylarından süzülen ışıkla parlıyordu. Dudakları hiç bu kadar çekici görünmemişti.

Bu kadına yapmak istediğim şeyler... O sıkı vücudunu yormak, sınırlarını zorlamak, yatakta inleyen bir su birikintisi hâline gelene kadar onu orgazma ulaştırmak için sabırsızlanıyordum.

Bir titreme beni sardı. Lanet olsun, bu düşünceye kapılırsam, tüm kilisenin önünde ereksiyon olacaktım. Ona bakmak bile yetiyordu.

Rahip durmadan konuşuyordu. Daha ne kadar sürecekti? Sabırsızlık şakaklarımda zonkluyordu.

Onun seni nasıl delirttiğini gördüm.

Nero, düşüncelerimin yönünü bilseydi, bana gülerdi. Kahretsin, bu çok saçmaydı. Kendimi toparlamam lazımdı. Yavaşça, derin bir nefes aldım.

Cleo o anda bana bakıp dudağının köşesini ısırdı. Aniden çok sıcak hissederek yakamı çekiştirdim. Saatime göre sadece beş dakika geçmişti.

O anda kararımı vermiştim. *Siktir et.* "Sonuna geç," diye emrettim rahibe.

Adam açıkça şaşırmıştı ama benimle tartışmaması gerektiğini biliyordu. "Yeminlere mi?"

"Önemli olan her neyse ona geç."

Cleo solgunlaştı. Bana sert bir bakış attı, bakışlarında tehlikeli bir şeyin izleri vardı.

Ben de ona bakmaya devam ettim. Başka seçeneğim yoktu, gözlerimi ondan ayıramıyorum. O da benim kadar bu işi bitirmek istiyor olmalıydı, her ne kadar nedeni aynı olmasa da.

Dün gece, onu yemek odasından çıkardığımda rahatladığı belliydi. Mücevher kasasında yüzünün aydınlandığını gördüğümde onu oraya götürerek doğru şeyi yaptığımı anlamıştım.

Benden nefret etmiyordu. Dün gece sadece kızgındı ve hâlâ duruma alışmaya çalışıyordu. Ama alışacaktı.

Garzolo kadınları güçlüydü. Cleo'nun herkesin önünde durup ablasının planladığı düğün törenini gerçekleştirmesi kolay olmasa da o tamamen sakin görünüyordu.

Rahip tekrar boğazını temizledi. "Rafaele Messero, Cleo Garzolo'yu eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Evet."

Aynı soruyu Cleo'ya da sordu. "Evet," dedi Cleo somurtarak.

Nero yüzükleri getirdi. Ben küçük olanı alıp Cleo'nun elini tuttum. Parmakları hafifçe titriyordu, bu da onun görüldüğü kadar sakin olmadığını gösteren tek ipucuydu.

Yüzüğü parmağına takıp onun da aynısını yapmasına izin verdim.

"Tanrı ve kilisesi adına, sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Sonunda.

Onu göğsüme çekip dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Cleo ağzıma doğru nefesini tuttu.

Vücudu o kadar sıcaktı ki neredeyse yanıyordu ve bu gece onun sıcaklığına dalma düşüncesi göğsümden yasak bir inilti kopmasına neden olmuştu. İlk başta inatçı davranıyordu, dilimi ağzına sokma izin vermemişti ama onu kendime yaklaştırdığımda sonunda pes etti.

Dilimi dudaklarının arasına kaydırdım ve tadına bakınca ufak bir inilti çıkardım. Mükemmeldi. Ellerimi belinde ve kalçalarında dolaştırdım. Lanet olsun, onu bırakmakta zorlanıyordum.

Özellikle de vücudu sonunda bana karşı erimeye başladığında ve dili benimkine sürtünmeye başladığında. Parmaklarını yakamın etrafına dolayıp beni kendine çekti.

Sonra inledi.

Sadece benim duyabileceğim küçük bir sesteki ama içimde o kadar yoğun bir şey uyandırmıştı ki onu aniden bıraktım.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseydik. Cleo bana bakıyordu, gözleri irileşmişti ve neredeyse tamamen siyahtı. Dudakları parlak pembeydi.

Elini göğsüne bastırdı ve bakışlarını benden ayırıp tezahürat eden kalabalığa çevirdi. Ben de aynısını yaptım, ancak şimdi gürültünün farkına varabilmişim. Kalbim hızla atıyordu.

Cleo'nun ablası, De Rossi'nin yanında durduğu yerden bana sert bir bakış attı. De Rossi'ye, Casalesi'nin *donuna* meydan okurcasına hafifçe başımı salladım. O da karşılık verdi. Burada benim misafirim olduğunu ve kendi bölgemde onu kolayca ezebileceğimi biliyordu.

Cleo'nun bunu yapmasını istememişlerdi ama artık yapacakları bir şey yoktu.

Zafer duygusu içimi kaplamıştı. Sonunda o benimdi.

Acı verici bir saat boyunca fotoğraf çekilmiştik ama en azından çoğu zaman Cleo kollarımdaydı.

Fotoğrafçı bize öpüşmemizi söylese de Cleo bana istediğimi vermemişti. Dudakları sıkıca kapalıydı.

Mihraptaki o an, başından beri şüphelendiğim şeyi bana kanıtlamıştı.

Aramızda bir çekim vardı ve bu, daha önce hiç yaşamadığım türden bir şeydi. Bu hafta tüm programımı iptal edecektim çünkü bunu tam anlamıyla keşfetmeyi planlıyordum.

Onu kafamdan çıkaracaktım ve bu çılgınlık sona erecekti.

Sonuçta bir kadının, dikkatimi kısa bir süreden fazla dağıtmasına hiç izin vermemiştim.

Rahibi acele ettirdiğim gibi fotoğrafçıyı da acele ettirdim. Sağ elim, Cleo'nun kalçasına yapışmış durumdaydı. Bana kaynayan, meydan okuyan bir sıcaklıkla bakıyor ve fotoğrafçı ona yalvarsa bile kameraya gülümsemiyordu.

“Dışlerimden utanıyorum,” diye bağırdı ona.

Küçük yalancı. Dışleri mükemmeldi. Her şeyi mükemmeldi.

Sonunda limuzinin içine girdiğimizde, onu kendime doğru çekip o ağzını doya doya öpmek istesem de o benim dokunuşuma tıslayarak geri çekildi. “Tanrım, beni ellemeyi keser misin?”

“Neden keseyim ki? Sen benim karımsın.” Ona uzandım.

“Bana bunu hatırlatma,” diye tersleyip elimi itti. “Sırf evliyiz diye istediğin zaman beni hırpalayabileceğini mi sanıyorsun?”

“Evet.”

Bana öfkeyle baktı. “Sen korkunç birisin.”

İnkâr ediyordu. O öpücükten benim kadar o da zevk almıştı.

“Mihrapta seni öptüğümde öyle düşünmüyordun sanki.”

Yanakları kıpkırmızı oldu. “Numara yapıyordum.”

“O kadar iyi bir oyuncu değilsin. Çok az insan göz bebeklerini istediği zaman genişletebilir.”

Alaycı bir şekilde güldü. “O öpücüğün bir saniyesinden bile zevk aldığımı düşünüyorsan, hayal görüyorsun.”

Mihrapta olanlar rol değildi. Yalan söylüyordu. “Neden tekrar deneyip bakmıyoruz?” diye meydan okudum.

Dudaklarını büzdü. “Sanmıyorum.”

“Bu yüzden mi fotoğrafçının önünde bana gerçek bir öpücük vermek istemedin? Onun, senin bundan ne kadar zevk aldığını yakalayacağından mı korktun?”

“Seninle ilgili hiçbir şeyden zevk almıyorum.”

Elimi uzattım ve çenesini tutup bana bakmasını sağladım. “O zaman kanıtla.”

Yüzünü elimden çekip uzaklaştı ve bana öfkeyle baktı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Yoksa korkuyor musun?”

Alaycı bir şekilde güldü. “Senden mi? Hiç de bile.”

“O zaman seni engelleyen ne?” diye meydan okudum ona.

Benimle oyun oynamak istiyorsa, oynayabilirdik ama kazanan ben olacaktım.

Gözlerinde, meydan okuma ve başka bir şey vardı. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey. “Peki,” dedi. “Kanıtlayacağım.”

Neler olduğunu anlayamadan, dudaklarını benim dudaklarıma sertçe bastırarak beni öptü. Ellerimle içgüdüsel olarak belini kavrayıp onu kendime çektim ve öpücüğü derinleştirdim.

O, dilini ağızma sokmak için bir saniye bile beklemedi. Lanet olsun, tadı inanılmazdı. Elim aşağıya doğru kaydı ve gelinlik katmanlarının arasından kalçasını avuçladım. En son ne zaman birine bu kadar dokunmak için can attığımı hatırlamıyordum.

Dişleriyle alt dudağımı çekerken ağızına inledim.

Onun içine girmem lazımdı.

Limuzin birden yön değiştirdiğinde nefes nefese ayrıldık.

Vücudunu benden uzaklaştırıp koltuğun diğer ucuna kaydı ve pencereye döndü.

“Gözlerini göster bana,” dedim nefes nefese.

Artık inkâr edemezdi. Çenesini sıktı. Dönmediğinde, yanına kayıp avucumu boynuna doladım. Nabızı dokunuşum altında titredi.

“Yalan söylediğini kabul edecek misin?”

Yutkundu, zarif boynu elimde sallandı.

Başparmağımla okşadım. “Evliliğimize yalanla başlamamalıyız.”

Sonunda bana döndü, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı.

Göz bebekleri büyümüştü ama içlerinde sadece heyecan dalgalanmıyordu. Öfkeliydi. Kaşlarımı çattım.

“Senin öpücüklerini ya da dokunuşlarını asla sevmeyeceğim,” diye fısıldadı sertçe. “Sen benim gardiyanımsın. Bunu unutacağımı mı sanıyorsun?”

Araba durdu ve ben beklemesini söylemeden önce arabadan indi.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip onun otele doğru aceleyle yürüyüşünü izledim. Güneş ışığı örgülerine takılı kelebek tokasına yansıyordu.

İnatçı kız. Gururu, gerçeği yüksek sesle itiraf etmesine engel oluyordu ama önemli değildi.

O benimdi.

Ve bu gece bana teslim olacaktı.

BÖLÜM 10

CLEO

Düğün Hudson Nehri kıyısındaki otele dönüştürülmüş bir malikânedeydi.

Rafaele ve ben çift masasına oturduğumuz andan itibaren, lüks balo salonunun duvarları üzerime üzerime gelmeye başlamıştı.

Gizlice dışarı çıkıp Vale ile konuşmak için can atıyorum ama tanımadığım tüm bu insanlar Rafaele'ye kadeh kaldırmayı bırakmıyorlardı. Benim adım da birkaç kez geçiyordu ama onların sahte iltifatlarına aldırış etmiyordum.

Kocamın beni yutmak istercesine öptüğünü yeni keşfetmiştim, nasıl dikkat edebilirdim ki?

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Rafaele'nin dili ağzımda, elleri sahiplenici ve talepkâr bir şekilde üzerimdeyken kalbim daha da hızlı atıyordu.

Onun Buz Prensi olması gerekiyordu ama dokunuşunda hiç soğukluk yoktu. Bu ânı hatırlayınca bacaklarımın arasında utanç verici bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Benim neyim vardı?

Rafaele düşmanımdı. Tek başına hayatımı mahvediyordu. Ondan tiksинmem gerekirdi. Ama şu anda zihnim ve bedenim aynı fikirde değil gibi görünüyordu. Limuzinde onu tekrar öpmek bir hataydı. Onun beni böyle kışkırtmasına izin vermemeliydim.

Kendimi neye bulaştırdım böyle?

Şarap kadehimi alıp yarısını bir yudumda içtim.

Yaşlı, ürkütücü görünümlü bir adam masamıza yaklaşp bizi tebrik etti. “Evlenmek için güzel bir gün, *Don Messero*. Ve şu güzel gelinine bak.” Bana şehvetli bir bakış attı. “Olgun bir meyve gibi görünüyor.”

Şarabım boğazıma kaçtı. *Pardon?*

Göğüslerime bakıyordu. “Clarissa’nın düğün gecemizde kanayışını hâlâ hatırlıyorum. Ertesi gün çarşafı bakmaya utanıyordu.”

Sözleri üzerime bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissetmeme neden olmuştu. Rafaele’yi öpüşümün üzerimde yarattığı etki bir anda yok olmuştu.

Bu insanlar iğrençti, bu hastalıklı geleneği sürdüren Rafaele de öyleydi. Bunu asla unutmamalıydim.

“Belki birkaç tavsiye verebili—”

“Yeter, Julius amca,” Rafaele soğuk bir sesle adamın sözünü kesti. “Hiçbir tavsiyene ihtiyacım yok ve senin yerinde olsam, bakışlarının nereye odaklanacağını yeniden düşünürdüm.”

Ürkütücü amcanın gözleri Rafaele’ye kaydı. “*Don Messero*, ben... Eee, saygısızlık etmek istemedim.”

“Kızın seni çağırıyor. Masana dönsen iyi olur.”

Kimse onu çağırılmıyordu ama Rafaele benim bifttek bıçağına uzandığımı fark etmiş olmalıydı.

Yaşlı adam topallayarak uzaklaşırken Rafaele elini bacağıma koydu. “Onu boş ver. Neredeyse bunak sayılır.”

Elini üzerimden çektim. “Bir şey bana, o adamın kafası yerindeyken de en az bu kadar iğrenç olduğunu söylüyor.”

Rafaele bana döndü ama ben kasıtlı olarak başka yere baktım. Bu akşamı nasıl atlatacağımi bilmiyordum. Seks yapmaktan korkmuyor-

dum. Aslında, doğru koşullar altında çok keyif alacağımı düşünüyordum. Ama bu gece olacaklar iğrençti.

Bekâretimi Rafaele'ye borçlu olduğum fikrinden nefret ediyordum. Onun, bunu benden almasına izin vermek zorunda olmamdan. Ve bu eylemin kanıtını tüm ailesine sergilemek zorunda oluşumdan.

Rafaele, öpüşmeyi bildiği için tüm bunları unutmamı sağlayabileceğini mi düşünüyordu? Onunla evleneceğimi söylemiştim ve evlenmiştim. Ama yeni hayatımı sorgusuz sualsiz ve direnmeden kabul edeceğimi hiç söylememiştim.

Beni itaatkâr bir eş yapmak istiyorsa her adımda benimle mücadele etmeye hazır olsa iyi olurdu. Bakalım önce kim pes edecekti?

Vale koltuğundan kalkıp başını tuvaletin olduğu yere doğru eğdi.

Onunla buluşmak için ayağa kalktım ama daha bir adım atamadan Rafaele kolumu tuttu.

Ona sert bir bakış attım. "Ne?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Tuvalete gitmem lazım."

Bakışları Vale ile benim aramda gidip geldi.

Ablamla konuşmamı engellemeye çalışırsa yemin ederim olay çıkarırdım. Zaten sinirlerim bozuktu. Belki de bunu gözlerimden anlamıştı çünkü bir süre sonra beni bıraktı.

"Çok uzun sürmesin."

Salondan çıktım. Vale tuvaletin hemen dışında beni bekliyordu. Ona koşarak gidip sıkıca sarıldım. "Gem nasıl? Kendini iyi hissediyor mu?"

Ablam yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra geri çekilip beni baştan aşağı süzdü. "İyi. Ras ve o İtalya'ya varır varmaz her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için onu doktora götürdük."

"Ras ve o iyi mi? Onu Yunanistan'da bıraktığı için onu affetti mi?"

Vale gülümsedi. "Tabii ki affetti. Tam anlamıyla ona âşık. Baba olacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıp duruyor."

Gülümsedim. Bu, bugün duyduğum en güzel haberdi.

“Tanrıya şükür. Siktir, Vale. Veda ettiğimizden beri onun için çok endişeleniyordum. Kimse bana bir şey söylemedi. Vince ile buluşup beni mihraba götürene kadar Gem’in sağ salım kaçtığını öğrenemedim.”

“Tanrım, hiçbir şeyden haberdar olmamak çok zor olmalı.” Vale elimi sıktı. “Ama artık endişelenmene gerek yok. Senin sayende Gem bizimle güvende.”

Tuvalate girince arkamızdan kapıyı kilitledim.

Vale’nin yüzü asıldı. “Cleo, keşke bunu önlemek için yapabileceğimiz bir şey olsaydı.”

“Yoktu,” dedim. “Olan oldu. Ben kendime bakarım ama sen Gemma’ya bakacağına söz vermelisin.”

“Elbette bakacağız. Ras’ın yanı sıra ben de varım. Ama senin için endişeleniyorum. Burada yanında olacak kimse yok.”

“Sorun değil. Belki ikinizin ziyaret etmesine izin vermesi için Rafaele’yi ikna ederim.”

“Onunla yaşayabilecek misin?” Avuç içlerini kollarımın üzerinde gezdirirken gözleri doldu. “Her zaman bağımsız olmayı istemiştin ve şimdi...”

Ve şimdi bir tutsaktım. Zorba kocamın isteklerine boyun eğmem bekleniyordu.

Vale’yi üzmenin bir anlamı olmadığı için yıkılmışlığımı ondan sakladım. Olan olmuştu ve en önemlisi, Gemma’yla bebeği güvendedi.

Gülümseyerek omuz silktim. “Beni bilirsin. Rafaele benimle evlenerek kendini neye bulaştırdığını bilmiyor. Onu deliye çevireceğim. Eminim yakında benden bıracaktır.”

“Ona karşı dikkatli ol. Lütfen. O zeki ve tehlikeli biri. *Papà*dan çok daha fazla. Onu kızdırma.”

Ah, onun sinirlerini ciddi şekilde zorlamayı planlıyordum ama Vale’yi endişelendirmek istemiyordum bu yüzden, “Dikkatli olacağım,” dedim.

Bana pek inanmadığını gösteren temkinli bir bakış attı. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Gemma ve ben bir telefon kadar uzağız.”

Tuvalete gitmeden önce tekrar sarıldık ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Aynada kendime baktım. Bir gelin, düğün gününde kendini güzel hissetmeliydi. Saçlarım parlak ve ıslıl ıslıldı. Gelinliğim bana çok yakışmıştı. Takılarım kusursuzdu.

Ama kendimi güzel hissetmiyordum.

Kapana kısılmış hissediyordum.

Düğünün geri kalanı benim için bulanık geçmişti.

İlk dansın zamanı gelene kadar yemek yedim. Rafaele ayağa kalkıp beni de ayağa kaldırdı, dokunuşu sıcak ve güçlüydü. Her şeyi donuk bir şekilde yapıyordum. Gerçek gibi gelmiyordu. Ben birinin karısıydım.

Birinin *malıydım*.

Etrafımızda başka çiftler belirdi. Vale ve Damiano, diğer insanların arkasında kaybolmadan önce bir anlığına göründüler.

Yeni sahibim beni dans pistinde gezdirirken bana bakıyordu.

Bütün şarkı boyunca onun güçlü vücuduna yapışık kalarak keskin, erkeksi kokusunu içime çektim. Eli sırtımın alt kısmındaydı, serçe parmağını kalçamın kıvrımına dayamıştı.

Limuzinde beni nasıl tuttuğunu hatırladım. Sanki kendini tutamıyormuş gibiydi, boğazım düğümlendi.

Beni istiyordu.

Onunla sadece ablamı kurtarmak için evlendiğimi bildiği hâlde, benim kendimi ona isteyerek teslim etmemi bekliyordu.

Kaşlarımı çattım. Limuzinde onu öpmeyi reddettiğimde istediği her şeyi alabilirdi. Fiziksel olarak ona karşı hiç şansım yoktu. Ama nedense yapmamıştı.

Benim de bundan zevk aldığımı itiraf etmemi istemişti. Benim de onu istediğimi.

Ona bunu vermeyecektim. Ne bu gece, ne de başka bir zaman.

Dansı bitirip yerlerimize geri döndük. Saat geç olmuştu. Saati me baktım, olacıklardan dolayı terliyordum. Gelinlik tenime yapışmıştı. Saçlarımı boynumdan çekip bir esinti gelmesini umdum ama gelmedi.

Kocama bakmamaya çalışıyordum ama onu görmemek imkânsızdı.

Şarabını aldı; kalın, bronz parmaklarıyla kadehin sapını kavrayıp dudaklarına götürdü. Damarları elinin üzerinden başlayıp gömleğinin kolunun altında kayboluyordu.

Onun ön kollarını sıvayan görüntüsü gözlerimin önüne geldi. Karnımın derinliklerinde gergin ve sıcak bir şeyler hissettim. Tırnaklarımı yanağıma sürttüm, aniden o kadar şarabı içmemem gerektiğini anlamıştım çünkü zihnimde büyük bir kargaşaya neden olmuştu.

O senin düşmanın. Seni hapseden kişi. İsteddiğini ona verme. Ona karşı yumuşama.

Elini sırtımda gezdirdiğinde titredim.

“Beş dakika sonra çıkacağız,” dedi alçak sesle.

Kanım damarlarımın içinde kaynarken başımı salladım. Nefes almaya odaklandım ve sakinleşmek için bir bardak suyu tek dikişte içtim.

Ayağa kalkıp çıkmak üzereyken Rafaele’nin adamları alay etmeye başlayınca ona direnme kararlılığım daha da artmıştı. “Gerdek vakti! Gerdek vakti! Gerdek vakti!”

Rafaele, beni salondan çıkarıp büyük merdivene doğru götürürken kolumu sıkıca tuttu. Çenemi dik tutup adamlarının tezahüratlarını ve ıslıklarını duymazdan gelmeye çalıştım.

Merdivenlerden ikinci kata çıkıp koridorun en sonundaki yatak odasının önünde durduk. Rafaele kapıyı açtı ve içeri girmem için işaret etti.

Yumuşak, mavi halıya basarak odanın ortasına doğru ilerledim. Bakışlarım, bembeyaz çarşafı ve kırmızı renkli dekoratif yastığıyla mükemmel bir şekilde yapılmış yatağa takıldı.

Kapı arkamdan kapandı.

Rafaele'nin elleri kalçalarımı bulurken o alaycı yastığa bakıyordum. Beni kendine doğru çektiğinde takım elbisesinin altındaki sert kaslarını hissettim. Dudakları boynuma indi, yumuşak ve alaycıydı.

Ardından gelen hisler beni bir anlığına sersemletmişti. Vücudum canlandı, dilinin tenime dokunduğu her hareketinde titredim.

Diğer şeylerde de oldukça iyiyimdir.

Meme uçlarım serleşti.

Onu it.

Göğüslerimden birini avuçladı ve boğazının derinliklerinden memnuniyet dolu bir ses duyuldu, bu ses bacaklarımın arasında bir titreşim yarattı. Sonra vücutlarımızın arasında kalan küçük boşluğu kapatıp sertliğinin her santimini kıcımda hissetmemi sağladı.

Ah, siktir.

Parmakları saçlarıma kaydı. Kafamı yana çevirip eğildi ve dudaklarımı ele geçirdi. Dilini ağzımın içine soktu. Beni soymaya başlarken gelinliğin üst düğmesini çekiştirdi.

Bu çok hızlı ilerliyordu.

Elinden çekilip kurtuldum. "Yeter."

Ağır ağır nefes alıyor; karanlık, şehvetli gözleri üzerimde dolaşıyordu.

Yavaşça, elimle dudaklarımı sildim. "Beni öpemezsin."

Bakışlarındaki heyecan bir anlığına söndü.

Sırtımın arkasına uzanıp gelinliğin arkasındaki kalan dört düğmeyi de açtım. "Ve sen beni soyamazsın." Gelinliğin omuzlarımdan düşüp ayaklarımın dibinde bir yığın oluşturmaya izin verdim. Sonra sütyenimi ve külotumu çıkarıp onun önünde durdum, vücudum elmaslar dışında çıplaktı.

Takılarımı çıkarmadım, onlar benim zırhımdı. Dünyadaki en sert mücevherlerdi ve bana da aynı şekilde kırılmaz olmam gerektiğini hatırlatıyorlardı.

Rafaele, aç ve biraz da şaşkın bakışlarını çıplak vücudumda gezdirirken donup kaldı.

Lanet olası kanlı çarşaflar mı istiyordu? Bunu ona verecektim. Ama alacağı tek şey bu olacaktı.

Yatağa doğru yürüdüm, üzerine çıktım ve sırtüstü uzandım.

“Yap hadi,” dedim. Bakışlarım tavanda ve yumruklarım sıkılıydı. “Bunu bitirmek istiyorum.”

Bir saniye geçti. Sonra üzerime çullandı, eli boynumu kavradı.

Titrek bir nefes aldım. Beni sıkıca tutuyordu ama nefes almamı zorlaştıracak kadar baskı yapmıyordu.

Dudakları dudaklarıma değdi. “Benim senin kocan olduğumu ve sana istediğim her şeyi yapabileceğimi unuttun mu?”

Yutkundum. “Devam et, tecavüz et bana.”

Bu sözümünden sonra yüzü taş kesildiğinde onu doğru çözümlediğimi anladım. O, benim isteyerek ona gelmemi istiyordu. Göğsümde bir zafer duygusu kabardı. İlk kez üstünlük bendeydi. O bunu yapmak zorundaydı. Evliliğimizi tamamlamalıydık.

Ama bundan zevk almayacaktı.

Ve onu yeterince uzun süre reddedersem, benimle evlenerek hata yaptığını anlayacaktı. Ona istediğini asla vermediğim sürece, ona karşı gücüm olacaktı. Bir gün, bu gücü kullanarak onu beni bırakmaya ikna etmenin bir yolunu bile bulabilirdim.

“Durum öyle değil,” diye homurdandı. “Bu evliliğin şartlarını biliyordun. Ve kabul ettin.”

“Kendimi sana vermem gerektiğini biliyorum ama seni istemiyorum. Bundan bir saniye bile zevk almayacağım. İstedığın gibi adlandır.”

Bana uzun bir süre bakıp gözlerimde blöf yaptığımı gösteren bir ipucu aradı.

Bulamayacaktı.

Ben geri adım atmayıp gözlerimi kaçırmayınca bakışları keskinleşti. Yapması gerekeni kabullenirken bakışlarının sertleşmesini bekliyordum ama bunun yerine bakışları belirsizleşti.

Bu doğru olamazdı.

Rafaele Messero, yaşayan, nefes alan bir arkadaş gibi her gittiği yere peşinden gelen karanlık bir şöhrete sahipti.

Kafamda birçok soru vardı ama bu gece benimle zorla birlikte olup olmayacağı bunlardan biri değildi. Bu evliliği tamamlamalıydık, yoksa ailesi bunu kabul etmeyecekti. Evliliği iptal etmek için bir bahane buldukları için mutlu olacaklardı.

O bu riski göze alamazdı. Hele ki babamın imparatorluğunu miras alma şansı söz konusu olduğunda.

Beni itip yatağın ucuna geçti. Pantolonunun kumaşı çıplak dizlerime sürtündü. Saniyeler geçti. Kalbim göğsümün içinde bir davul gibi atıyordu. O kıpırdamıyordu.

“Ne bekliyorsun?”

Zaman kazanmaya mı çalışıyordu? Korkumu daha da derinleştirmek için mi bekliyordu?

Yumruklarımı sıktım.

Sonunda ceketini çıkarmaya başladı.

Karnım korkuyla gerildi. Tüm çabalarımın rağmen uyluklarımı birbirine bastırdım, dudaklarım titremeye başlamıştı.

Adrenalin ve korku damarlarımda dolaşıyordu.

Üzerime çıkmasını, kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi almasını bekliyordum.

Nefeslerimi sayarak kendimi hazırladım.

Ama saniyeler geçse de hiçbir şey olmadı.

BÖLÜM 11

RAFAELE

Bu çok yanılttı. Daha da kötüsü, nasıl bu noktaya geldiğimizi anlayamıyordum. Son yirmi dört saati geri sarmaya çalışarak karımın gizemini çözmeye çalıştım.

Onun şiddetli direnişinin arkasında ne vardı? Korku mu? Benden korktuğunu düşünmüyordum ama belki de onu yanlış anlamıştım. Onu ne kadar istesem de, onun içine ne kadar çaresizce dalmak istesem de böyle olmazdı.

Asla böyle olmamalıydı.

Aklımda canlanan anılar midemi bulandırıyor. Çıplak ayaklarımın altındaki parke zemin. Yatak başındaki lambadan gelen loş ışık. Babamın inlemeleri arasında duyulan annemin boğuk çığlıkları. Yataktan kalktım, çıplak yatan Cleo olmasına rağmen birdenbire kendimi korkunç bir şekilde çıplak hissediyordum.

Onun istekli olmasını istiyordum. Heyecanlı bir katılımcı olmasını istiyordum, titreyen bir av değil.

Gözlerini açtı. “Ne bekliyorsun?” Ne kadar saklamaya çalışsa da sesindeki titremeyi duyabiliyordum.

Tecavüz et bana.

Bir ürperti geçti içimden. Karımı tanımıyordum. Ama ona bunu yapacağımı düşünüyorsa o da beni tanımıyor demektir.

“Hayır.”

Şaşkınlıkla bir nefes aldı. “Hayır mı?”

Ceketimi onun mükemmel çıplak vücuduna fırlattım. “Hayır, seninle bu şekilde birlikte olmayacağım. Sen kurbanlık bir koyun gibi orada yatarken olmaz.”

Ağzı açık kaldı. Oturur pozisyona geçti, ceketimi göğsüne sıkıca sardı. “Ah, özür dilerim, tecavüzümü senin için daha kabul edilebilir hâle getirmem gerektiğini fark etmemiştim!”

Ellerimi yatak başlığının üst kısmına dayayıp ona baktım.

“Bilgin olsun diye söylüyorum; ben hayatımda hiç, bir kadına tecavüz etmedim ve bu gece de etmeye niyetim yok.”

Onun rahatlamasını bekliyordum ama bunun yerine öfkesi daha da alevlenmişti.

Gerçekten yapacağımı düşünmüştü.

Belki o zaman evliliğimizin geri kalanında benden nefret etmesi ve bu nefretin içinde boğulması daha kolay olurdu. Benim ellerimde zevk almaktansa benden nefret etmeyi tercih ediyordu. Bunu yapmak, yenilgiyi kabul etmek anlamına gelirdi.

Bu gerçeği aklımın bir köşesine yazdım. “Şöyle yapacağız, sana yeni hayatına alışman ve aklımı başına toplaman için birkaç gün süre vereceğim. Bu birkaç gün içinde seni öptüğümde ne kadar ıslandığını düşünmeni istiyorum.”

Saf öfke dolu bir ses çıkarıp yatağın diğer ucuna kaçtı. “Sen hayal görüyorsun.”

“İnkâr etme. Güven bana, dilim dudakların yerine senin derinliklerindeyken daha da iyi hissedeceksin.”

Şoktan dudakları aralandı.

Tüm o cesaretinin altında çok masumdu. “Sonunda seni becerdiğimde, yaprak gibi titremeyeceksin. Bana seni becermem için yalvaracaksın.”

Dudakları bir an titredi, sonra sıkı ve kararlı bir çizgiye dönüştü.

“Sana bir şey için yalvaracağımı düşünüyorsan bi doktora görün-sen iyi olur. Tüm konuşmayı neden Nero’nun yapmasına izin verdi-ğini anlamaya başlıyorum. Açıkça görülüyor ki ağzından çıkanlar hiç mantıklı değil. Seni asla istemeyeceğim.”

“Daha önce yaptığım gibi sözlerini yutmanı sağlayacağım.”

“Siktir git,” diye tısladı, ceketimi hâlâ göğsüne sıkıca bastırıyordu.

“İnan bana, bu saçma korkunu yenince sözlerini yutacaksın.”

“Ne korkusu? Senden korkmuyorum. Senden iğreniyorum. Arada fark var.”

Yatağın etrafında dolaşıp onu kalın ahşap yatak direklerinden bi-rine sıkıştırdım. “İğreniyor musun?”

Cleo başını geriye eğip o dolgun, pembe dudaklarına mükemmel bir erişim sağladı. Gözleri dudaklarıma kaydı. Yutkundu. “Evet.”

“Sen berbat bir yalancısın.”

Gözleri meydan okurcasına parladı, ağzı bir başka keskin cevap vermek için hazırlanırken ben onu bir öpücükle susturdum. Dilim dudaklarının arasına kaydı ve tadı beni sersemletti. Hâlâ ceketimi tutuyor, onu aramızdaki bir bariyer olarak kullanıyordu ama vücudumu ona bastırırken her kıvrımını hissedebiliyordum. Kan aletime hücum etmişti.

Kolumu onun beline dolayıp elimi çıplak kıcının hemen üst kısmına koydum. Parmaklarıyla gömleğimi kavradı ve öpücüğüme karşılık vermeye başladı.

Şu anda beni itmiyordu, değil mi?

Onu kendime doğru çektim, ereksiyonum pantolonumun fermuarını zorluyordu. Öpüşmemiz karmakarışık, dişlerimiz birbirine çarpıyordu. Hiçbir tekniği yoktu ya da belki de bilerek bana ne yaptığını bilmediğini düşündürmeye çalışıyordu. Bunun beni uzaklaştıracaklarını düşünüyorsa daha fazla yanılamazdı.

Ağzıyla ziyafet çektim, vücudunun benimkine değmesi inlememe neden oldu.

Dişleriyle alt dudağımı çekerken bir an için kaskatı kesildi.

Ve sonra ısırdı. *Sertçe.*

Ağzım demir tadı ile doldu. Cleo yarayı emdi, lanet olası deli, kanımı emiyordu. Ben kendime gelemeden geri çekildi, kanım çene-sinden damlarken zafer kazanmış gibi görünüyordu.

Dönüp yatağa tükürdü. "Al. Lanet olası kanlı çarşafların."

Gözleri parlıyordu.

Aletim daha da sertleşemezdi.

"Bunun benim değil, senin kan olduğunu bilerek yarın bunu ür-kütücü ailene gösterebilirsin. Şimdi, defol."

Onun arkasına, kırmızı lekeye, evliliğimizin tamamlandığının sahte kanıtına baktım ve o anda hatamı anladım.

O benimdi ama onu evcilleştirmemiştim.

Denememiştim bile. Ona olan saf arzumla o kadar meşguldüm ki bugünün ona nasıl hissettirdiğini düşünmeye vakit bulamamıştım.

Benim için bir zaferdi ama onun için bir kayıptı.

Uzun zamandır bir oyun oynuyordu ve bugün o oyunu kaybetmişti.

Evlenmeme planı muhteşem bir şekilde başarısız olmuştu.

Bana gardiyanım demişti. Onu esir alan kişi. Kaybetmesine ne-den olduğum için benden öç almak istiyordu. Ve ben bütün günü, ona ödül olarak ne istediğimi göstererek geçirmiştim. İsteddiğimi ben-den esirgemesi gerçekten sürpriz miydi?

Başparmağımı dudağımın üzerinde gezdirdiğimde parmaklarım kanla kaplanmıştı. Bana inanılmaz derecede güzel, inatçı ve sert bir şekilde bakıyordu.

Onu istiyorsam, onu baştan çıkarmam gerekecekti.

Hiçbir kadın beni bunun için uğraştırmamıştı. Konumum ve görünüşüm, zamanım oldukça yatağıma sürekli kadınların girip çık-masını sağlamıştı. Cleo farklıydı. Bana karşı elinden geldiğince dire-necekti. Ancak ben sabırlı bir adamdım ve iyi bir meydan okumadan daha çok sevdiğim bir şey yoktu.

Özellikle de ödül o olduğunda.

Beni, onu fethetmem için motive etmek istemiyorsa, bana mükemmel, el değmemiş vücudunu göstermemeliydi.

Lekeli çarşafı yataktan çekip aldım, rulo yapıp kolumun altına sıkıştırdım. “Yarın ailemin aldatıldığını görmenin zevkini yaşayacaksın ama senin bakire kanını gören tek kişi ben olsam da umurumda değil. Zaten paylaşmayı hiç sevmem.”

Yanakları öfkeden kızarmıştı. “Bunu görebilmenin tek yolu beni zorlamak ama görünüşe göre buna cesaretin yok.”

Kapıya doğru bir adım attım. “Bunu göreceğiz.”

Odayı terk edip kapıyı arkamdan kapattığımda, onun bakışlarını üzerimde hissediyordum. Sonra sırtımı kapıya dayadım. Şimdi yeni bir oyun oynuyorduk ve ilk raundu o kazanmıştı. Ama bugün bana, ona karşı kullanacağım bir şey göstermişti. Aramızda bir ateş harlanmıştı. O bundan hoşlanmayabilirdi ama bu doğrudu. Ve ben bu ateşin giderek daha da parlak yanması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Ta ki kararlılığı eriyene kadar.

BÖLÜM 12

RAFAELE

Sabah saat onu biraz geçe çarşafı, otelin zemin katındaki odalardan birinde *capolarımın*, adamlarımın, birkaç aile üyesi ve arkadaşımın önünde gösterildi. Kız kardeşlerim ve annem yoktu ama Nonna ve ailemizin geleneklerinin sürdürülmesini sağlamakla yükümlü olduklarını düşünen birkaç yaşlı kadın ordaydı.

Nero yanıma geldi. “Cleo gelmeden önce bunları kaldırmalı mıyız? Biri bununla ilgili şaka yaparsa, muhtemelen gözlerini oymaya falan çalışır.”

Herkesin ıslık çaldığı şey benim kanım olduğu için bu pek olası değildi. Ona doğru döndüm. “On dakika sonra çıkarırız.”

“Dudağına ne oldu lan?”

Siktir.

Bu sabah aynada kontrol ettiğimde şişliğin bu kadar belirgin olduğunu düşünmemiştim.

“Konuşmamız lazım. Kütüphaneye gidelim.”

Nero bana meraklı bir bakış attı. “İyi misin?”

“Burada olmaz.”

Peşimden odaya girdi. Arkasından kapıyı kapatıp tedbir olarak kilitledim. Kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyordum.

Nero deri koltuklardan birine oturdu ama ben oturmak istemiyordum. Arka bahçeye bakan büyük pencereye doğru yürüyüp ellerimi arkamda birleştirdim.

Cleo'yu düğün süitimizde bıraktıktan sonra pek uyuyamamıştım.

Neyse ki otelin tamamını kiralamıştık, bu yüzden boş süitler vardı. En yakın olanını seçmiş ve gecenin geri kalanını karımı baştan çıkarmak için bir plan yapmaya çalışarak geçirmiştim.

Gerçi fazla bir ilerleme kaydedememiştim.

Birçok konuda iyiydim ama kadınların psikolojisini anlamak bunlardan biri değildi. Neyse ki bu konuda sağkolum çok başarılıydı.

Nero boğazını temizledi. "Ee?"

Arkamı döndüm.

Yüzümdeki ifade onu güldürdü. "Cidden, ne oldu lan?"

Sessiz kaldığımda neşesi söndü. "Her şey yolunda gitti mi?"

"Hayır, gitmedi."

Kaşlarını çattı. "Onu... İncittin mi?"

İçki arabasına doğru yürüdüm ve bir bardağa biraz viski koydum.

"Onu becermedim. Neredeyse dokunmadım bile."

Nero başını iki yana sallayarak şaşkınlığını gösterdi. "O zaman o kan kimin kanıydı?"

"Benim."

Nero bir saniye bana baktıktan sonra kahkahayı patlattı. "Sana ne demiştim? Hepsini mi ısırıldı yoksa sadece bir ısırık mı aldı?"

"Aletime üfleyecek kadar bile yaklaşmadı." Suratımı işaret ettim. "Dudağımı ısırıldı." Viskimden bir yudum aldım, alkol ağzımdaki yarayı yakmıştı. "Kanımı emip çarşafların üzerine tükürdü."

"Vay canına." Şaşırmıştı. Onun böyle bir şey yapmasını beklemiyordu. "Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Çıkıp gittim. Beni lanet bir pirana gibi kemirmeden önce benimle ilgilenmediğini açıkça belli etti."

"O senin karın."

“Öyle,” diye mırıldandım. “Ama senin de dediğin gibi bu beni sevdiği anlamına gelmiyor.”

Nero derin bir nefes aldı. “Ne yapacaksın?”

Karşısına oturdum. “Sağkolum olan sensin. Biraz tavsiye bekliyordum.”

Çenesini ovuşturdu. “Üzgünüm, hâlâ düşünme aşamasındayım. Belki de sana ısınması gerekiyor. Onu yemeğe çıkar.”

“O kadar kolay olmayacak. Beni gardiyanı olarak nitelendirdi. Benden nefret etmeye kararlı.”

Nero düşünceli görünüyordu. “İsyankâr bir ruhu var. Babasının onun için yaptığı planları bozabileceğini düşünerek herkese bakire olmadığını söylemiş. Şimdi de sana karşı isyan edecek.”

Bardağıma bakarken kaşlarımı çattım. “Ne amaçla isyan edecek? Olan oldu, ne kadar isyan ederse etsin evliliğimizi bozamaz.”

Omuzlarını silkti. “Belki de sadece kontrolün kendisinde olduğunu hissetmek istiyordur. Ablasının yerine geçip seninle evlenmeyi seçti ama o seçimi yaptığından beri hiçbir konuda söz hakkı olmadı. Bu, kendini kanıtlamaya çalışması olabilir. Bu evliliğin tüm şartlarını senin belirlemeyeceğini açıkça göstermeye çalışıyor olabilir.”

“Ve bunu, benden bedenini esirgeyerek mi yapacak?”

Başını salladı. “Başlangıçta. Ama bununla biteceğini sanmıyorum. Seninle evlendiğinde özgürlüğünü kaybetti. Bunu kabullenmesi biraz zaman alacak ve bence bunu sessizce kabullenmeyeceğini söylemek yanlış olmaz.”

Düşünceler kafamda dolanıyordu. “Belki onu özgürmüş gibi düşündürerek sakinleştirebilirim. Onu babasından daha fazla kısıtlayacağımı düşünüyor. Durumu kontrolüm altında tutarken onun yanıldığını kanıtlayabilirim.”

Nero başını aşağı yukarı salladı. “Bu iyi. Senden hoşgörü beklemeyecektir. Bu, savunmasını zayıflatacaktır.”

“Ama istediği her şeyi yapmasına izin veremem.”

“Ona, varlığını bile unutacağı kadar uzun bir ip ver. Eğer gerçek sınırları aşarsa, ona bunu hatırlatman gerekecek. Bundan ka-

çış yok. Eğer bunu kabul edemezse bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum.”

“Kabul edecek.” Kabul etmek zorunda.

“Savaşacağın şeyi dikkatli seç. O, davranışlarıyla senden bir tepki almak isteyecek, bu yüzden gerçekten zorlamadıkça ona tepki verme.”

Cleo kendini tutmayacaktı. Onda herhangi bir kısıtlama yoktu.

“İyi ki duygularımı göstermemeye alışkınım,” diye mırıldandım sızlayan dudağımı başparmağımla okşayarak.

Nero bunu söylememesi gerektiğini biliyordu ama gözlerine bir düşüncenin yansıdığını görebiliyordum. *Sana söylemiştim.* Ayağını dizinin üzerine koydu. “Bu arada, Joseph Ferraro bu sabah aradı. Tebriklerini iletmek istedi.”

Kaşlarımı kaldırdım. Big Joe, Gino Ferraro’nun sağkoluydu. Yıllardır Ferraro Ailesi’nden bu kadar kıdemli birinin bizimle iletişime geçmesi ilk kez oluyordu. “Başka bir şey söyledi mi?”

“Sadece biraz sohbet ettik ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

“Big Joe, Gino’nun onayı olmadan aramazdı.”

Nero başını salladı. “Görünüşe göre bu husumeti bir kez ve sonuza kadar geride bırakmak istiyorlar. Ferraro’yla ve eşlerinle bir akşam yemeği ayarlamaya çalışmalıyız.”

“Cleo’yu önemli bir toplantıya götürmenin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Onun varlığı kan dökülme riskini önemli ölçüde artıracaktır.”

Nero kıkırdadı. “Yarın yapmanızı kastetmedim. Bu tür şeyler ayarlamak zaman alır. İkkinizin arasındaki buzlar eridiği zaman yaparız.”

Eğer erirse değil de, eridiği zaman dediği için onu takdir etmiştim.

Viskiyi bitirip ayağa kalktım. “Tamam, gidip çarşafı indir. Herkesin lanet kanıma bakmasından sıkıldım.”

Nero sırtıma vurdu. “Bir gün, bu ânı hatırlayıp güleceksin.”

O çıktıktan sonra arka verandaya gittim, düğün sonrası *brunch* tam hız devam ediyordu. Karım, Valentina ve De Rossi ile birlikte

oturuyordu. De Rossi'nin kız kardeşi Martina ve kocası Giorgio da oradaydı.

Cleo benim bakışımı yakaladı. Bir an ne yapacağımı düşündüm.

Ailesiyle vakit geçirmek istediği açıktı, bu yüzden onu masasından uzaklaştırmamalıydım ama aynı zamanda onun yanında oturmaktan başka bir şey yapmak da istemiyordum. Ve onun vücudunun bana nasıl tepki verdiğini unutmamasına izin vermeyi kesinlikle düşünmüyordum.

Onlara doğru yürümeye başladığımda Cleo'nun gözleri uyarıcı bir şekilde kısıldı. Bunu görmezden geldim. Onlara birkaç adım kala yerinden kalktığında vücudunu tümüyle görebilmiştim.

Siktir.

Göğüslerine ve kalçalarına yapışan saten bir elbise giyyordu.

O elbise, yatak odamın zemininde daha da güzel dururdu.

Cleo konuşmak için ağzını açtı. "Raf—"

Cümlesini bitiremeden kolumu beline doladım ve onu bir öpücükle susturdum. Nefesini tuttu, açıkça şaşırmıştı.

Buna alışsan iyi olur, tatlım.

Onu becermek için bekleyecektim ama ne zaman istersem o dudakları bana sunmak zorunda kalacaktı.

Kısık bir sesle itiraz etti. Avuçlarını yumruk yapmadan önce beni etkisiz bir şekilde göğsümden ittiriyordu.

Ağzımdaki yarayı görmezden gelerek dilimi dudaklarının arasına sokup onu daha da kendime yaklaştırdım.

Bana karşı direnmeye başlamasını bekliyordum ama öyle yapmadı.

Bunun yerine sakinleşti ve gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Öpüşmeyi kestim ama yine de onu kendime yakın tutuyordum.

Nefes nefeseydi, nefes alıp verirken dudaklarıma hafif bir hava üflüyordu.

"Umarım kanlı sanat eserinin anlattığı şey kadar acı çekiyor-muş gibi davranıyorsundur." Sesim sadece onun duyabileceği kadar alçaktı.

Yeşil gözleri kısıldı. "Bırak beni."

Bırakmadan önce parmak uçlarımla çıplak sırtını okşadım. Titredi. Vücudunun istemsiz tepkisi yüzünden bana öfkeyle bakıyordu, yanakları kızarmıştı.

Yanındaki koltuğa oturup kolumu sandalyesinin arkasına attım. “İyi günler,” dedim masadaki diğerlerine, parmak uçlarımla Cleo’nun omzunu okşarken.

Ablası bana kaşlarını çattı ve De Rossi bana karanlık bir bakış attı.

“Gitmeden önce iş konuşmalıyız,” dedi De Rossi. “Gemma’ya olanları göz önüne alarak Garzolo ile olan ortaklığımızda bazı değişiklikler önermek istiyorum. Karımın kız kardeşine zarar veren bir adamla iş yapmak istemiyorum.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Garzolo’yu sahte mal anlaşmamızdan çıkarmak mı istiyordu? Bana uyardı.

“Brunchtan sonra konuşabiliriz,” dedim.

*Brunch*ın geri kalanını, yaklaşan bu konuşmaya nasıl tepki vermem istediğimi düşünerek geçirmeliydim ama bunun yerine aklım tamamen karımdaydı. Parmak uçlarım onun kusursuz tenine her dokunduğunda nefesinin kesildiğini fark etmiştim.

BÖLÜM 13

CLEO

Kocam sürekli bana dokunuyordu ve bu beni deli ediyordu. Bu sabah, kendimi dünyanın zirvesinde hissederek uyanmıştım.

Güç dengesi değişmişti. Rafaele'nin istediği bir şeye sahiptim: Bedenim. Ve bunu ona asla isteyerek vermeyeceğim konusunda kararlıyım.

Bu evlilikte mutsuz olmak zorundaysam, o da benimle birlikte mutsuz olacaktı.

Bu da beni neşelendiriyordu.

Ama bu neşe kısa sürmüştü çünkü Rafaele öğle yemeğinde ortaya çıkıp bana doğru havalı havalı yürüyerek elindeki bana karşı kullanabileceği silahı hatırlatmıştı.

Anlaşılmaz, inkâr edilemez kimyamız.

Dün gece, beni zorlamamasına şaşmıştım. Bundan zevk almayacağını düşünmeme rağmen sadece çabucak bitirip kanlı çarşafı akrabalarına göstereceğinden emindim.

Böyle yaparsa ona karşı hissettiğim fiziksel çekim tamamen sona erecekti. Onun önünde yatakta çıplak uzanırken vücudu-

mun ona tepki vermemesi için bu bedeli ödemeye hazır olduğumu düşünmüştüm.

Ama öyle yapmamıştı.

Şimdi, kız kardeşleriyle konuşuyorduk ve koluyla belime sıkıca sarılmıştı. Vücudum, onun dokunuşuna iplerle oynatılan bir kukla gibi tepki veriyordu. Bunun için kendimden nefret ediyordum. Onun erkeksi kokusu beni baş döndürücü bir bulut gibi sararken parmağının belime her dokunuşunun aşırı derecede farkındaydım. Bugün sadece siyah bir gömlek ve pantolon giydiği için kaslı vücudundan yayılan sıcaklıktan kaçmak mümkün değildi.

Vale, Dem, Mari ve Giorgio'ya veda etme zamanı geldiğinde nihayet ondan kurtuldum. Hepsini sırayla kucakladım, Vale'nin sırası geldiğinde gözlerim biraz yaşarmıştı. Bana sıkıca sarıldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bizi ara, tamam mı? Ne zaman fırsatın olursa. Gemma seninle konuşmak için can atıyor."

"Arayacağım." Muhtemelen ablarnı aramak için Rafaele'den izin istemem gerekecekti. Artık telefonum bile yoktu.

Rafaele beni evine ilk getirdiğinde telefonumu benden almıştı.

Midem sıkıştı. Bunun benim yeni gerçekliğim olduğuna inanamıyordum.

Sonra Fabi ve Elena da gitti. Beni tebrik ettiler ve bir şeye ihtiyacım olursa çekinmeden onlara ulaşacağıma dair bana söz verdirttiler.

"Dün Vince ile tanıştınız mı?" diye sordum onlara, abimin ve onların İsviçre bağlantısını hatırlayarak. Vince bugün burada değildi, ailem de öyle. Neden gelediklerini sormamıştım çünkü aklımda başka şeyler vardı.

"Kısa bir süre görüştük," dedi Fabi gülümseyerek. "Meğer birkaç ortak arkadaşımız varmış. Cenevre'ye döndüğümüzde görüşürüz belki."

Rafaele de kız kardeşlerine veda etmek için kalktı. Onları kucaklarken yüzüne taktığı aşılmaz maskeye şaşırmıştım. Fabi ona gülümsedi ama Elena sadece kulağına eğilip bir şey fısıldadı ve bu,

Rafaele'nin bakışlarının sertleşmesine neden olmuştu. Aralarında ne olmuştu da ilişkileri bu kadar gergin bir hâl almıştı?

Kutlamalar öğleden sonra geç saatlerde bitmişti.

Rafaele ve ben, bizi onun evine götüreceğini düşündüğüm siyah bir arabaya bindik.

Yolculuğun beşinci dakikasında, onun dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim. Bakışları, beni içten dışa ısıtacak tuhaf bir güçteydi.

Şu anda beni öpmeye çalışırsa geri çekilir miydim?

Bunu öğrenmek istemiyordum.

Gergin sessizliği bozmaya karar verdim. "Peki, tüm bunlar nasıl ilerleyecek?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Evlendik. Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Ne istersen."

Gözlerimi devirdim. "Tabii, haklısın. *Papà*, kadınların uyması gereken kuralları Gemma'ya defalarca anlattı, bu yüzden ben de bu kuralları çok iyi biliyorum. Tek başıma araba kullanamam, korumalarım olmadan evden çıkamam, üniversiteye gidemem, iş sahibi olamam ve dışarıdan insanlarla arkadaşlık edemem."

Bana baktı, sanki kelimelerini dikkatlice seçmeye çalışıyormuş gibiydi. "Bütün bu kurallar senin güvenliğin için," dedi sonunda.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bütün bu kurallar beni kontrol etmek için var. Bundan zevk mi alıyorsun? Beni kontrol altında tutmaktan?"

Dişlerini sıktı. "Ben bir mafya lideriyim, Cleo. Birçok düşmanım var. Savunmamdaki zayıf noktaları arayan düşmanlar. Karım olarak artık sen de bir hedefsin. İster inan ister inanma, korumalar ve şoför senin güvenliğin için oradalar."

"Tamam ama neden istediğim kişiyle arkadaş olamıyorum?"

"Çünkü yabancılar en kolay taviz veren insanlardır. Onları birer koz hâline getirmek isteyen bizim dünyamızdaki insanlara karşı hiçbir korumaları yoktur. Bundan sonra kurduğun hiçbir arkadaşlığa güvenemezsin. Aslında ben seni kalp kırıklığından kurtarıyorum."

“Kalp kırıklığı mı? Sen nereden bileceksin ki?” diye mırıldandım. “Kız kardeşlerinin üniversiteye gitmesine izin vermişsin. Kurallar onlar için geçerli değil mi?”

“Onlara izin veren babamdı, ben değildim. Ama evet, benim onayım ile Cenevre’de kaldılar çünkü evlenene kadar orada kalmaları burada kalmalarından çok daha güvenli. Yurt dışında düşmanlarımın gücü burada olduğundan çok daha az. Fabi ve Elena’yı sürekli gözetim altında tutan bağlantılarım var.”

“Onlar bunu biliyor mu?”

Cevap vermedi. Alaycı bir şekilde güldüm. İnanılmazdı. Zavallı kız kardeşleri, tuvalete gitmek için bile abilerine haber vermeleri gerektiğini muhtemelen bilmiyorlardı.

Göğsüm sıkışmıştı. Hayatımın geri kalanında böyle yaşamak istemiyordum. İmkânı yoktu. Özgürlüğümü geri kazanmanın bir yolu olmalıydı.

Boşanmak bir seçenek miydi? Muhtemelen hayır. En azından Rafaele ailemin reisi olana kadar değildi. Ama eşleriyle birlikte yaşamayan erkekler de vardı. *Papà*nın bir *caposu* vardı, karısı ve çocukları kuzeyde bir evde yaşarken kendisi Jersey’de metresiyle bir dairede yaşıyordu.

Rafaele’den ayrı yaşarsam, hayatım şüphesiz daha iyi olurdu. Belki de bir baş belası gibi davranıp beni yanında tutmanın zahmeti değmeyeceğine karar vermesini sağlamalıydım. Bu o kadar da zor olmamalıydı.

“Kendi cep telefonum olsun istiyorum,” dedim otoyolda hızla ilerlerken.

Bacaklarını uzatıp ayağını dizine dayadı. “Olur.”

Ah. Bu kadar çabuk kabul etmesini beklemiyordum. “Ve kredi kartı.”

Başım aşağı yukarı salladı. “Zaten evde seni bekliyor.” Kolunu uzattı. “Başka isteğin var mı?”

“Aklıma birkaç şey geliyor...”

Kol düğmesini açıp kolunu sıvadı. Bakışlarım bronz, dövmele ön koluna takıldı. Kahretsin, kolları çok seksiydi. Kaslıydı ve derisinin altında kalın damarlar vardı.

“Devam et.”

Kafamı kaldırıp baktım. “Ha?”

Diğer koluyla da aynı şeyi yaparken kaşlarını kaldırdı. “Başka neye ihtiyacın var?”

“Bunu düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var,” diye mırıldandım.

Onunla tanıştığımndan beri ilk kez bana gülümsemişti. Gerçek bir gülümsemeydi. Bu küçük hareket onu nasıl inkâr edilemez derecede yıkıcı hâle getirebilirdi?

Aniden, araba çok sıcak olmuştu. Elimi boynuma koyup koltuğumda kıpırdandım.

“Acele etme,” dedi. “Prova yemeğinde de söylediğim gibi, rahat olmanı istiyorum. Ve zamanla, kurallarımın sandığın kadar kısıtlayıcı olmadığını göreceksin.”

Bu, onunla tartışmam için bir fırsattı ama şu anda düşüncelerimi toparlayamıyordum. Kollarımı kendime dolayıp pencereye doğru döndüm. Ona bakmayı bırakmam lazımdı.

Akşam yemeğinden hemen önce Rafaele’nin evine varmıştık.

Sabina bizi karşıladığında Rafaele bakmıyorken bana nefret dolu bir bakış attı, sonra bizi bir ziyafetin beklediği yemek odasına doğru götürdü.

Uzun süren *brunch*tan sonra pek aç değildim ama aşçı özel olarak bir sürü vejetaryen yemek hazırladığı için yine de birkaçını denedim.

Aşçının adı Luca’ydı, elli yaşlarındaydı. Onu hemen sevmiştim. İçten bir gülümsemeyle kendini tanıtırken ben sorun olmadığını söyleme rağmen prova yemeğinde bana biftek hazırladığı için özür dilemişti.

“Et yemediğinizi söylediğinizde hemen internete girip birkaç yeni yemek kitabı satın aldım,” dedi. “Beğendiğiniz yemekleri hazırlayabilmem için bana geri bildiriminizi yapmanız gerekecek.”

“Teşekkürler, çok nazıksın,” dedim.

Başını eğdi. “Afiyet olsun, *Signora Messero*.”

Bana hitabını duyunca donup kaldım. Bu isimle çağrılmaya alışmak biraz zaman alacaktı.

Artık gerçekten bir lokma daha yiyemeyeceğim noktaya geldiğimde Rafaele ayağa kalktı ve onu takip etmemi işaret etti Merdivenlerden ikinci kata çıkıp düne kadar kilitli kaldığım misafir odasının birkaç kapı ilerisindeki bir odaya girdik.

İçeriye baktım. “Burası ne?” diye sordum, cevabı bildiğimi sanıyordum.

“Yatak odamız.”

Oda, misafir yatak odasının iki katı büyüklüğündeydi. Soğuk mavi tonlarda dekore edilmişti ve büyük bir yatak, pencere kenarında bir oturma alanı ve bir şömüne vardı. Erkeksiydi ama rahatsız edici derecede erkek odası da değildi. Ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayak parmaklarımı yumuşak halıya bastırdım. “Diğer odada uyumak istiyorum. Daha önce kaldığım odada.”

Rafaele ceketini sandalyenin arkasına attı. “Buranın nesi var? Dekorasyonu mu beğenmedin?”

Ona keskin bir bakış attım. “Evet, burada sinir bozucu, korkunç bir konuşan robot var.”

Gözleri parladı. “O bu odanın kalıcı bir parçası, o yüzden ona alışsan iyi olur.”

Bu duruma alışmayı düşünmüyordum. Ayrıca onun bana dokunmasına da izin vermeyecektim. Dün gece bana zarar vermediği için ona karşı yumuşayacağımı mı sanıyordu?

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Seninle yatmayacağım.”

Kravatını çıkarıp ceketinin üzerine koydu. “Biz evliyiz, bu yüzden aynı yatak odasını paylaşacağız. Benimle aynı yatakta yatmak istemiyorsan, yerde yatabilirsin.”

Yerde mi? Güzel bir halı olsa bile bu seçenek pek cazip gelmiyordu.

Etrafa bakındım. Pencerenin yanında bir divan vardı, çok büyük değildi ama benim sığmam için yeterliydi. Yatağa doğru yürüyüp bir yastık ve yorgan alıp divana taşıdım.

“Burada uyuyacağım.”

“Sen bilirsin,” dedi sakın bir şekilde gömleğinin düğmelerini açarken. “Ben duş alacağım.”

Kapılardan birinin arkasında kayboluşunu izledim.

Bugün çok soğukkanlı davranıyordu. Onu sinirlendirmek istiyorsam, neyin onu kızdırdığını tam olarak bulmam gerekecekti.

O duş alırken ben odanın geri kalanını inceledim.

Ortada bağımsız dolaplar ve iki koltuk bulunan büyük bir giyinme odası vardı. Dolabın bir tarafında Rafaele’nin kıyafetleri vardı, diğer tarafında ise evimden getirilen bazı kıyafetlerimin olduğunu fark ettim. Bir ara *mammadan* bana bir çanta hazırlamasını istemiş olmalıydı ve tabii ki o da en sevmediğim kıyafetleri koymuştu.

Yatak odasına geri döndüm. Komodinin üzerinde yeni adımın yazılı olduğu siyah bir kredi kartı gördüm.

Cleo Messero.

Tanrım, bu çok garipti.

Başparmağımla kabartmalı harfleri okşadım. Yakında bunu kullanarak gerçekten giymek istediğim kıyafetleri almam gerekecekti.

Banyo kapısı açıldı.

Arkamı döndüğümde siyah *boxer* ve ıslak, dağınık saçlarıyla Rafaele’yi gördüm. Dövmelerini görünce boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

Vay canına.

Köprücük kemiğinden *boxer*ının bel kısmına kadar tüm vücudu dövmelerle kaplıydı.

Ve kaslıydı. Sekizli karın kasları, belirgin göğüs kasları ve geniş, kaslı omuzları vardı. Gözlerim, *boxer*ının bel bandının ardında mürekkeple birlikte kaybolan V şeklini takip etti. Bir sıcaklık dalgası içimi kaplamıştı.

Yavaşça, bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. Gözlerinde bir meydan okuma vardı. Hile mi yapmaya çalışıyordu? Ağzımın açık kaldığını fark edip hemen kapattım. Siktir. Onun yanında suratımı ifadesiz tutmam lazımdı.

Dolaba doğru yürürken kaslı sırtını ve üzerinde bulunan karmaşık yılan dövmesini gördüm. Giysileri olmadan daha da ölümcül görünüyordu. Vücut hareketlerine, avcı gibi kendinden emin ve güçlü tavırlarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kollarında başka bir yorganla geri döndü ve elindekileri yatağın üzerine attı. “Bu cuma seni yemeğe çıkaracağım.”

Bakışlarım o lanet V şeklinde takılı kalmıştı. “Gelmeyeceğim.”

“Bu bir rica değil.”

Gözlerimi kırıştırdım, salya akıtmadan bir cümle kurmaya çalışıyordum. Yorgun olmalıydım. Yorucu bir yirmi dört saat geçirmiştım.

“Tamam, neyse,” diye mırıldandım.

Pijamalarımı giyip karanlıkta sert divana uzandığımda, onun çıplak vücudunun yarattığı sis kaybolmuştu. Gözlerimi ovuşturup bir iç çektim. Her duştan çıktığında böyle eriyip gitmeye izin veremezdim. Artık benim pek de ideal olmayan tepkimi gördüğüne göre bunu yapmaya devam edecekti.

Pencerenin dışındaki yıldızlarla bezeli gökyüzüne baktım ve rahat yatağında uzanan Rafaele’nin derin nefeslerini duymazdan gelmeye çalıştım. Piç kurusu çoktan uykuya dalmıştı.

Ben o kadar kolay uyuyamıyordum, bu yüzden biraz daha uyanık kalıp yavaşça planımı tasarlamaya koyuldum.

BÖLÜM 14

RAFAELE

“Connor iyileşecek,” dedi Nero, ertesi gün öğleden sonra Yonkers’taki restoranlarımdan birinde öğle yemeği için bulduğumuzda.

Sabahı Albany’ye gidip oradaki bir *capom*la hesapları incelemekle geçirmiştım. Benim bölgem Westchester County’den Upstate New York’a kadar uzanıyordu ama Manhattan’da da birkaç restoranım ve Harlem’de bir kulübüm vardı. Kapsaması gereken çok geniş bir alandı ve *capolarımı* sık sık yüz yüze görmek istediğim için düzenli olarak seyahat ederdim.

“İyi. Joshua’ya ne yapmayı planlıyormuş?”

Nero omuz silkti. “Hiçbir şey. Sakinleşene kadar Joshua’yı birkaç aylığına Şikago’daki annesinin yanına göndereceğini söyledi.”

“Joshua onu kaçırdı ve neredeyse öldürüyordu.”

“O, onun oğlu.”

O tehlikeli bir aptaldı. “Hata yapıyor. Oğlu olsun ya da olmasın, Joshua ortadan kaldırılmalı.”

“Herkesin senin gibi düşünmediğini sana kaç kez hatırlatmam gerekiyor, Rafe?”

“Bana hiçbir şeyi hatırlatmana gerek yok. Çoğu insanın mantıklı davranmadığını zaten biliyorum.”

Nero gülümsedi. “Sende hepimize yetecek kadar var, neyse ki.”

Conor’ın dar görüşlülüğüne biraz sinirlenerek başımı iki yana salladım. “Conor’a söyle, Joshua bir daha çizgiyi aşarsa, ki aşacaktır, ona seçenek sunmayacağız. Oğlu tek şansını kullandı.”

“Not aldım,” dedi Nero. “Mesajı iletceğim. Mad Dog ile görüşmen nasıldı?”

“Mad Dog’un rakamları iyiydi.” Albany’den elde ettiğimiz gelir son altı aydır düşüyordu ve ben bunun nedenini bulmaya çalışıyordum. “Ama son zamanlarda birkaç düzenli müşterisini kaybetti. Onlarla konuşup nazikçe geri dönmelerini rica etmesini söyledim.” Mad Dog popüler bir kumarhane işletiyordu ve en çok kazandıran müşterilerimden biriydi.

Nero başını iki yana salladı. “Orada o kadar parayla kumar oynayabilecek başka bir yer yok.”

“Artık durumun böyle olmadığını hissediyorum.”

Garson bir şişe şarapla gelip kadehlerimizi doldurdu.

Nero, garson gittikten sonra, “Sence Ferraro mu?” diye sordu.

“Olabilir. Daha çok Bratva gibi. Son haftalarda gittikçe daha cesur davranıyorlar.” Peçeteyi kucağıma serdim.

“Etrafa bir sormanı istiyorum. Ferraro ile akşam yemeği ayarlama ilerleme kaydettin mi?”

“Big Joe’nun bana tarih vermesini bekliyorum.” Nero masadaki *caprese* salatasına bakıp çatalıyla biraz aldı. “Karın ne durumda? Onu sakinleştirebildin mi?”

Dilimi dişlerime sürttüm. Ben çıktığımda Cleo hâlâ divanda uyuyordu, bakır rengi bukleleri yastığa yayılmıştı. Çıkmadan önce birkaç dakika boyunca pürüzsüz tenini ve zarif boynunu incelemiştim. Kapıdan çıkarken Elena’nın dünkü sözleri aklıma geldi. “*Onu incitme.*”

Onu incitme mi? Eğer kız kardeşimin benim bir canavar olduğumu düşündüğüne dair ek bir kanıtı ihtiyacım yoktu.

Karıma zarar verme gibi bir niyetim yoktu ama onu zevkten kıvrandırmak için kapsamlı planlarım vardı. Keşke bu kadar inatçı olmasaydı.

Ona olan açlığım beynimin önemli bir bölümünü kaplıyordu ama artık kilisede olduğu kadar ezici gelmiyordu. Artık benim olduğu için bana direnmenin boşuna olduğunu anlaması sadece an meselesiydi.

“Ona cep telefonu ve kredi kartı verdim. Onu korumak için konulan kurallara uyduğu sürece istediği gibi davranabilir.”

“Bu iyi bir başlang—”

Restoranın kapısı birden açıldı.

Nero’yla silahlarımıza uzanırken Garzolo bir kasırga gibi içeri daldı.

Adamlarımdan birkaçı çoktan ayağa kalkmış, silahlarını çekmişti. Benden talimat bekleyerek bana bakıyorlardı. Başımı hafifçe sallayarak geri çekilmelerini söyledim.

Garzolo yanımıza geldi, yanakları kızarmıştı.

Nero iç çekip silahını kılıfına geri koydu. “Ne oldu yine?” Masadaki şarap şişesini alıp kadehlerimizi doldurdu. “Seni beklemiyorduk, Garzolo.”

Cleo’nun babası patlamak üzere gibi görünüyordu. Birisi nasıl mafya lideri olup bu kadar duygusal olabilirdi? Bu utanç vericiydi. Garzolo’nun bu şehirde nesillerdir görülen en kötü mafya lideri olmasına şaşmamalıydı.

“Dün, De Rossi ile neden konuştuğunu öğrenmek için geldim çünkü onunla doğrudan görüşmen konusunda hiç konuşmamıştık,” diye sordu ters bir şekilde.

Peçeteyi dudaklarıma bastırdım. “Otur.”

“Bu tür şeyler her şeyi mahveder, biliyorsun. Bu tür şeyler—”

“Otur lan,” diye homurdandı Nero. “Üçüncü kez söylemek zorunda bırakma bizi.”

Garzolo, Nero’ya öfkeyle bakarak yanımdaki sandalyeye bıraktı kendini. “Dünkü etkinliğe neden katılmama izin verilmedi? Cleo’nun babası olarak bu benim hakkımdı.”

“Saçmalamayı kes,” dedi Nero. “Hepimiz kızınla arandaki ilişkinin kötü olduğunu biliyoruz. Kızın nikâhında seninle yürümek bile istemedi ama sen bu konuda bu kadar kızmamıştın. Seni düğüne almadığımız için kızgın olmanın tek nedeni, De Rossi ile konuşmamızı istememen.”

Bunu inkâr etmeye tenezzül edemezdi. “Bir saat önce ondan bir telefon aldım, bana anlaşmadan çıkarıldığımı söyledi. Anlaşmayı yapan benim! Ben olmasam ayakkabılarını hâlâ çimentoda kirletiyor olurdun. Bunların hepsi benim sayemde!”

Şarap şişesini alıp etiketi okudum. “Chateau Du Soleil, Cotes du Rhone, grenache üzümü. Kızın şarap sever mi? Belki de eve bir şişe götürmeliyim.”

Garzolo bana baktı, öfkeli olduğu her hâlinden belliydi. “Beni dinlemiyor mu—”

Şişeyi havaya fırlattım, tekrar yakalayıp Garzolo’nun kafasına vurdum.

Cam şişe parçalandı, şarap her yere sıçradı. Garzolo haykırp yüzünü korumak için kollarını kaldırdı. Nero yerinden fırlayıp yeni takım elbisesinin kirlenişi hakkında bir şeyler mırıldandı.

Hâlâ kırık şişeyi elimde tutuyordum. Garzolo’yu kravatından tutup onu yaklaşıp kadar kendime doğru çektim.

Camın keskin kenarım boğazındaki damara dayadım. “Bir daha benimle böyle konuşursan, bu lanet şişeyle kafanı koparırım. Anladın mı?”

Alnından ve yanaklarından şarap damlarken kekeleydi.

“Bu bir ortaklık değil. Sen bizim malımızsın. Beş yıl daha *don* olma keyfi yaşayabileceğin için şanslısın. Bu sana yaptığım bir iyiliktir, yoksa bunu unuttun mu?”

Nero peçeteyle kendini temizlerken, “Bu yüzden iyilik yapmayı sevmiyoruz,” diye homurdandı. “Kimse bunun nasıl işlediğini anlamıyor gibi görünüyor.”

“Anlıyorum.” Garzolo’nun öfkesinin yerini korku almıştı.

Acınasıydı.

Bu adamın ne kadar beceriksiz olduğunu artık bildiğim için ailesinin bu kadar uzun süre ayakta kalmış olması şaşırtıcıydı.

Babasının attığı temeller zamanın sınavından geçmiş olmalıydı ama en büyük imparatorluklar bile tek bir adamın aptallığı yüzünden yıkılabilirdi.

Kravatını bırakıp onu ittirdim. “De Rossi ile doğrudan iş yapmak istersem, De Rossi ile doğrudan iş yaparım. Onun sağkolunun çocuğunu taşıyan kadına el kaldırdıktan sonra onun seninle hâlâ iş yapmak isteyeceğini mi sandın? Kendi kızına? Cleo’ya hiç dokunmadığın için şanslısın çünkü dokunmuş olsaydın, düğün hediyesi olarak seni üç metre derine gömerdim.”

Garzolo’nun yüzü sarardı. “Ona hiç dokunmadım.”

“Gözümün önünden kaybol. Hâlâ yönetmen gereken bir işin var, unuttun mu? Ona odaklan çünkü istediğin son şey, değer kaybeden bir varlığı bana miras bırakmak. Anladın mı?”

Yerden kalkıp başını salladı. “Anladım.”

“Şimdi defol.”

Restorandan aceleyle çıktı.

Nero onun gidişini izlerken küfür etti. “İnanılmaz. Gerçekten buraya gelip sana ne yapman gerektiğini söyleyebileceğini mi sanmış?”

“Hiç düşünmüyor. Sorun da bu.” Gücü önemli ölçüde azalmıştı ve bununla iyi başa çıkamıyordu. Kendisini gülünç duruma düşürmesi umurunda değildi, bu benim geçişimi kolaylaştıracaktı çünkü kimse zayıf bir adamın peşinden savaşa girmek istemezdi. Ancak önce ailesini mahvetmediğinden emin olmalıydım.

Bir garson ve müdür koşarak dağınıklığı temizlemeye başlamıştı, bir diğer garson ıslak bir bezle Nero’nun yanına koştu. Bir an için tereddüt etse de müdürü ona bir şey fısıldayınca Nero’nun göğsündeki lekeleri silmeye başladı.

Sağkolumun kaşları arasındaki çizgiler kaybolmuştu ve kıza gülümsedi.

“Merhaba güzelim. Seni burada daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Nereden geldin?”

Kız mırıldanarak cevap verirken kızardı.

Nero bacaklarını açıp onu yakınına çağırdı. “Buraya gel. Böyle daha iyi ulaşabilirsin.”

Onun garsonla utanmadan flört etmesini izlerken aklıma karım geldi. Gerçekten benim onun babası gibi olduğumu mu düşünüyor-du? İkimizin de ailelerimizin reisi oluşu, aynı olduğumuz anlamına gelmezdi. Garzolo ile ortak noktam, lanet olası bir köpekle olan ba-ğım kadardı.

Nero bana bir şey söylüyordu.

Gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

Bir şekilde, garson kız şimdi onun kucağında oturmuş, kra-vatındaki şarabı temizliyordu. Kızın bununla bir sorunu yok gibi görünüyordu.

Sinir bozukluğu içimde kaynıyordu. Bu çekici piç, istediği kadını parmağında oynatabiliyordu.

“Dedim ki, bu tür patlamalar sıklaşırsa, bu iş yürümez,” diye tek-rarladı ve garsonun beline ellerini dolayarak onu sabit tuttu.

“Bunu sonra konuşuruz,” dedim, aniden yemeğimizi bitirip işe dönmek için sabırsızlanıyordum. Ne kadar çabuk bitirirsek o kadar çabuk eve, karımın yanına dönebilirdim.

Nero benim rahatsızlığımı fark etmişti. Garsonun kulağına bir şey fısıldadı, garson gülümseyip gitti. Gitmeden önce Nero onun te-lefonunu aldı ve kendi numarasını kaydetti.

“İşten çıkınca bana mesaj at,” dedi ve kıcına hafifçe bir şaplak attı.

Garson kız kızardı ve arkaya doğru gitti. Siktir. Keşke benim ha-yatım da bu kadar kolay olsaydı. Ama ben hevesli bir garson kız iste-miyordum. Ben karımı istiyordum.

Ve Tanrı yardımcım olsun, onu alacaktım.

BÖLÜM 15

CLEO

Sabah uyandığımda Rafaele gitmişti. Boş yatağa girdim ve divana kıyasla ne kadar rahat olduğunu görünce neredeyse ağlayacaktım.

Çarşaf lar onun duş jeli gibi kokuyordu. Dün gece duştan sadece iç çamaşırlarıyla çıktığında bu kokuyu fark etmiş tim. Kahretsin, çok yakışıklıydı. O kadar kaslı olduğunu bilmiyordum.

Tamam, bu tehlikeli bir düşünceydi.

Soğuk bir duşa girip onun izlerini cildimden yıkamadan önce kendime rahat yatağın tadını çıkarmak için bir dakika daha verdim.

Seksi olsun ya da olmasın Rafaele beni kafeste tutuyordu ve ben ona Stockholm sendromu yaşatmayacaktım. Sözde beni korumak için konulan tüm o kurallar... Korunmaya ihtiyacım olmasının tek nedeni onun, peşinde başka katillerin olduğu bir katil olmasıydı.

Ah, bir mafya eşinin hayatı.

Delirmemek için tek şansım, onun beni buradan uzaklaştırmasını sağlamaktı. Hamptons'ta kocaman bir malikânesi olduğunu biliyordum, *mamma* sürekli bundan bahsediyordu. Orada yaşayabilirdim.

Peki sonra ne olacak?

Tamam, orada yapacak çok fazla şey yoktu ama en azından onu her gün görmek zorunda kalmazdım. Bu bile bir gelişme olurdu.

Kendimi kurulayıp üstüme bir şeyler giydim ve odanın köşesindeki küçük masaya oturdum. Fikirlerimi yazma zamanıydı.

Cleo'nun Rafaele'nin Hayatını Mahvetme Planı:

- Onu iflas ettirmek
- Evini yeniden dekore etmek
- Bir köpek almak (Onu benden uzak tutacak, büyük ve korkutucu bir köpek)
- Onun tüm umutlarını ve hayallerini belirlemek
- Onları mahvetmek
- Asla, hiçbir koşulda, kafama silah dayansa bile onunla yatmamak

Plan benim kişiliğim kadar kaotikti ama bu konuda kendimi iyi hissediyordum. Gerçekten iyi.

Planımdaki şeyler kesinlikle benim güçlü yanlarımı ortaya çıkarıyordu. Rafaele gergin bir kontrol manyağıydı, bu yüzden hayatına kontrolsüz birini soktuğunu ona fark ettirmek için elimden geleni yapacaktım. Benden gerçekten istediği tek şey vücudum gibi görünüyordu, bu yüzden onu asla vermezsem, sonunda beni yanında tutmanın zahmete değmediğini anlayacaktı.

Zaten daha fazla kıyafete ihtiyacım olduğu için ilk maddeyi uygulamaya karar verdim. O siyah kredi kartını kullanma zamanı gelmişti.

Aşağı inip beni Manhattan'a götürecek birini bulmak için evde birini aradım. Yemek odasında bir hizmetçiye ders veren Sabina'ya rastladım.

Beni görünce cümlesini yarıda kesip hizmetçiyi gönderdi. "Ne istiyorsun?"

"Şoföre ihtiyacım var."

"Nereye gidiyorsun?"

"Manhattan'a. Alışveriş yapmam lazım."

“Ne—”

“Neden bu kadar çok soru soruyorsun?” diye tersledim. “Sadece dediğimi yap.”

Gözleri kısıldı. “Seni küçük velet. Daha yeni evlendin ve şimdiden *Don Messero*’nun zor kazandığı parayı harcamaya gidiyorsun.”

Ah, keşke bilseydi.

“Düğün hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum masumca. “O kadar çok elmasın içinde kendimi çok güzel hissettim.”

Bana alaycı bir şekilde gülümsedi. “Sen bir utanç kaynağısın. *Signora Caruso*’nun kolyesi senin pis boynuna değdikten sonra sabunla yıkanmalı.”

“Sen git yıka. Tabii bana şoförümü bulduktan sonra.”

“Bana emir verme.”

Gözlerimi kısıtım. “Kocam, evden çıkmak için şoförüm olması gerektiğini söyledi. Ona şoför bulamadığını söylersem ne der sence?”

Bu sözlerimle yüzündeki kan çekildi. Ah, demek *Rafaele*’den korkuyordu. Benimle konuşma tarzına *Rafaele*’nin kızacağı kesindi ama hizmetçiyle başa çıkmak için onun yardımına ihtiyacım yoktu.

Sabina dişlerini gıcırdatarak, “Peki,” diye cevap verdi. “Çağırayım.” Odadan çıkarken İtalyanca bir şeyler mırıldandı, muhtemelen benim hakkımda daha da kötü şeyler diyordu. Umurumda değildi. Sonuçta beni şiddetle reddeden insanların arasında olmak yeni bir şey değildi. *Garzolo Ailesi*’yle on sekiz yıl yaşamıştım. Ailemden en son ne zaman nazik bir söz duyduğumu hatırlamıyordum.

Beş dakika sonra genç bir adam içeri girdiğinde ben oturma odasındaki kanepede uzanıyordum. Kıvrıkcık kızıl saçları, burun *piercingi* ve yüzünün yarısını kaplayan bir gülümsemesi vardı.

Yirmili yaşların başında gibi görünüyordu.

“Sandro,” deyip elini uzattı. “Ben sizin şoförünüzüm.”

“Çok hızlı geldin.” Elini sıktım. “Garajda mı bekliyordun?”

“Minik ve güvenlik görevlilerinden biriyle kart oynuyorduk,” dedi.

Tam o sırada yaşlı bir adam oturma odasına girdi. Adam derken dev gibi bir adamı kastediyordum. Muhtemelen *Nero* ile aynı boy-

daydı ama iki kat daha kalıplıydı. Her adımında duvardaki resimler sallanıyordu. Yıpranmış deri ceketi çadır gibi görünüyordu.

“Bu Minik,” dedi Sandro başparmağıyla devi işaret ederek.

Şaşkınlığa bir kahkaha attım. “Tabii ya. Ne sevimli bir lakap.”

Minik büyük eliyle elimi sıktı, bu çok sinir bozucuydu.

İsterse beni ikiye bölebilirdi. Sandro’nun aksine hiç gülümsemiyor gibi görünüyordu. “Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Messero. Ben sizin yeni korumanızım.”

“Her neyse, ben kazandım,” dedi Sandro. “Merak ediyorsanız diye.”

Gözlerimi Minik’ten ayırıp Sandro’ya döndüm. “Neyi kazandın?”

“Korumanızla oynadığımız kart oyununda yüz dolar kazandım.”

Göz kırptı.

Minik alçak sesle, “Evlat, ne yapıyorsun?” diye mırıldandı. “Patronun karısına göz kırpma.”

Sandro’nun yanakları kızardı. “Ah, pardon. Sadece heyecanlandım.” Ensesini ovuşturdu. “Bu büyük bir görev, yani sizi gezdirmek. Ama merak etmeyin, ben patronun en iyi şoförüym. On dört yaşından beri araba kullanıyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ailen neredeydi?”

Omuz silkti. “Öldüler. Nero ve Rafaele beni yanlarına aldı. Onlara her zaman minnettar olacağım.” Yumruğunu göğsüne vurdu. “*Donun* sizi bize emanet etmesi bir onurdur, Bayan Messero. Değil mi, Minik?”

İri adam çok ciddi bir ifadeyle başını salladı. Tam bir profesyonel gibi görünüyordu. Bu garip bir şekilde rahatsız ediciydi. Sabina’nın küçümsemesiyle nasıl başa çıkacağımı biliyordum ama buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Benim yanımda olmaktan heyecan mı duyuyorlardı? Sandro köpek yavrusu gibi zıplıyordu.

Minik ise pek heyecanlı görünmüyordu ama bu işten rahatsız da değil gibiydi.

Onlara gülümsemeye karar verdim. “Bana Cleo deyin.”

Sandro garaja doğru yürürken, “Bugün ne yapmak istersiniz?” diye sordu neşeyle.

“Birkaç şey almam lazım.”

Minik, ceketinden yepyeni bir cep telefonu çıkarıp bana uzattı. “Numaralarımız, patronun ve evin numarası da kayıtlı. Kız kardeşlerinin numaraları da.”

Ah.

Rafaele gerçekten sözünü tutmuş muydu? Göğsüme sıcak bir his yayıldı. Yolda Gemma’yı arayabilirdim. Rafaele’den onun numarasını almak için yalvarmak zorunda kalacağımı sanmıştım. Onun banka hesabına yapacağım şey için erken bir suçluluk duygusu hissettim. Ama hayır, tek bir iyilik hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Minik’ten telefonu aldım. “Teşekkürler.”

Sandro siyah bir arabanın kilidini açıp kapıyı benim için açık tuttu. “Nereye gitmek istersiniz? Westchester’a mı?”

“Beni Beşinci Cadde’ye götür.” Yakındaki bir alışveriş merkezinde zamanımı boşa harcamayacaktım. Yapmak istediğim alışveriş için güvenilir satış danışmanlarının yardımına ihtiyacım vardı. “Umarım uzun bir güne hazırsınızdır, beyler.”

Bir saat sonra bir Dior mağazasındaki en son koleksiyonu satın alıyordum. Ardından Chanel’e uğrayıp bir çanta ve birkaç çift ayakkabı aldım, sonra da Hermès’e gittim. Buradaki satış danışmanı bana sevinçle, sınırlı sayıda üretilen Verrou çantayı önerdi. Bu fırsatı değerlendirip kataloglarından iki adet muhteşem mermer bir sehpa ve birkaç adet şezlong sipariş ettim. Şezlongların tanesi otuz bin dolardı.

“Arka bahçemde harika duracaklar,” dedim danışmana.

Sonra Bergdorf Goodman’a uğrayıp satış danışmanından, hoşuma gideceğini düşündüğü birkaç şeyi getirmesini rica ettim.

Orada en az bir saat geçirip birkaç mağazaya daha uğradım.

Saat beşe geldiğinde arabanın bagajı neredeyse dolmuştu.

Kafamda yaptığım hesaba göre harcamalarım altı haneli rakamlara ulaşmış durumdaydı.

Siyah kartı çıkarıp baktım. Yemin ederim, onu bu kadar çok kullandığım için biraz yıpranmış görünüyordu. Amacım Rafaele’nin beni kovmasıydı, öldürmesi değil.

Sonra evinin altındaki mücevher kasasını hatırladım. O çok zengindi ve ben bunun acı vermesini istiyordum.

Son darbeyi vurmak için Cartier'e girdim. Satış danışmanı gözlerindeki parıltıyı görünce beni arkaya götürdü ve en yeni koleksiyonlarını gösterdi. Zümrüt ve elmaslarla süslenmiş kalın bir gerdanlık dikkatimi çekti. Yeşil rengi, saçlarımla güzel bir kontrast oluşturarak inanılmaz görünüyordu.

"Ne kadar?"

"Üç yüz bin dolar."

Gülümsedim. "Mükemmel. Alıyorum."

Bütün gün ifadesizliğini koruyan Minik'in yüzü solgunlaşmıştı. "Bayan Messero—"

"Cleo," diye düzelttim.

"Cleo. *Don* bundan pek hoşnut olmayabilir."

"Biliyor musun, sanırım haklı olabilirsin." Gözlerimi vitrinden ayırdım.

Minik rahatlamış gibi cebinden mendilini çıkarıp alnını sildi.

İç çektim. "Bütün gün kendime bir şeyler aldım ama Rafaele'ye hiçbir şey almadım. Ne kadar düşüncesizim. Kocama hediye almalıyım." Satış danışmanına döndüm. "Bana saatlerinizi gösterin."

On beş dakika sonra, kolyem ile Rafaele için aldığım bir saatle mağazadan çıktık. Bugünlük işimizin bittiğini söyledim.

Son hesap 1,1 milyon dolardı.

İçimden bir balerin gibi dans ediyordum. Kocamın tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 16

RAFAELE

Amcam ve *capoları*mdan biriyle görüşmek için amcamın evine geldiğimde muhasebecimden bir telefon geldi. “*Don Messero*, karınız... Nasıl söylesem... Şey, o...”

“Sadede gel, Carmine,” dedim.

“Çok para harcıyor, efendim.”

Kaşlarımı çattım. “Sana karımın harcamalarını izlemen için para ödemiyorum.”

“Elbette, efendim. Defterlerinizi tutarken işlemlerin gerçek zamanlı olarak gerçekleştiğini gördüm ve sizi aramanın görevim olduğunu düşündüm. Büyük bir meblağdan bahsediyoruz.”

“Ne kadar?”

Telefonun diğer ucunda yutkunduğunu duydum. “Çoktan neredeyse yarım milyon dolar harcandı, efendim.”

Koltuğumda dikleşip saate baktım. Saat ikiyi gösteriyordu. Nasıl olur da...

“Nereden?”

“Dior, Hermès, Chanel... Ah, yeni bir işlem daha geldi. Şu anda Bottega Venetta’da. Bu seferki kırk sekiz bin dolar.”

İnanılmaz. Sandro, saat on buçukta evden çıktıklarında bana mesaj atmıştı. Karım yaklaşık üç saatte yarım milyon dolardan fazla paramı harcamıştı?

“Muhasebeciniz olarak kartı bloke etmeyi tavsiye ediyorum. Bankayı aramak için izninizi talep edi—”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır, izin vermiyorum. Sermayeyi bu kadar verimli kullanma yeteneği etkileyici, değil mi?” Cleo’nun, evliliğimizin ilk gününü kendi durumu hakkında sızlanarak boşa harcamayacağı belliydi. Henüz bir gün bile geçmemişti ama o şimdiden saldırıya geçmişti.

Carmine şaşkın bir ses çıkardı. “Efendim, anlamadım.”

“Kartı rahat bırak. Karım ne istiyorsa alır,” deyip telefonu kapattım.

Toplantı sırasında, bankacılık uygulamamı açıp Cleo’nun alışveriş çılgınlığını eş zamanlı olarak takip ettim. Saat beşe kadar alışverişe devam ettikten sonra Sandro’dan eve döndüklerini belirten bir mesaj aldım. Toplantıyı bitirip teyzeme veda ettim ve yola çıktım.

Eve girdiğimde Sabina bana bazı müteahhitler hakkında sorular sordu.

“Cleo nerede?” diye araya girdim.

Sabina kaşlarını çatı. “Emin değilim. Döndükten sonra Minik’in oturma odasına birkaç poşet getirdiğini gördüm.”

Oturma odasında buldum onu. Karım pencerenin yanındaki kanepede kucağında bir dergi ile oturuyordu, önünde ise bir sürü alışveriş poşeti yere yayılmıştı.

Sabina hâlâ benimle konuşuyordu ve nereye gittiğine dikkat etmiyordu. Neredeyse poşetlerden birine takılıp düşüyordu. “Aman Tanrım...”

Onun düşmesini engellemek için dirseğinden tuttum. “Dikkatli ol.”

Sabina, önündeki manzarayı görünce nefesini tuttu.

Cleo esneyip doğruldu ve sehpanın üzerindeki küçük kırmızı kutuya uzandı. “Hoş geldin. Çok uzun bir gün geçirdim.”

Oda onun eşyalarıyla o kadar doluydu ki altındaki halıyı bile göremiyordum. Benim tepkimi görmek için benim geri dönmemi beklemiş olmalıydı. Poşetlerin üzerinden atlayıp önümde dururken ifademi dikkatlice nötr tuttum.

“Tahmin et ne oldu?” diye sordu.

“Ne?”

Karımın gözlerinde şeytani bir parıltı vardı, kırmızı kutuyu bana uzattı. “Sana bir hediye aldım.”

Kutuyu elinden aldım.

Cartier.

Ah, evet, bugünkü son durağı.

Yüzündeki ifade, harcama çılgınlığıyla beni kızdırmayı umduğunu gösteriyordu. Karımın bilmediği şey, onun benim paramı harcamasına hiç aldırış etmediğimdi. Çok param vardı. Net servetimi gerçekten azaltmak için bir yat komisyoncusuyla anlaşması gerekirdi. Ama onun tüm çabalarının boşa gittiğini henüz belli etmeyecektim. Zar zor bastırduğu heyecanı ıslı ıslı parıltıyordu ve bu çok sevimliyd.

Yüzüme her zamanki soğuk maskeyi takınıp kutuyu açtım.

“Platin kasalı bir tourbillon saat,” dedi. “Gördüğümde aklıma sen geldin.”

Saati eğip karmaşık işçiliğini inceledim. “Neden?”

Parmak ucuyla kenarını okşadı. “Soğuk, hassas, hesapçı. Bu kelimeler sana bir şey çağrıştırmıyor mu?”

“Gururum okşandı. Hiç gerek yoktu.”

Kollarını açtı. “Kendime bunca şey alıp sana hiçbir şey almadığım için kendimi kötü hissettim. Umarım abartmamışımdır.”

Kutuyu yüksek bir sesle kapattım. “Öğle yemeğinden sonra muhasebecim aradı.”

Gözleri parlıyordu. Çok hevesli görünüyordu. Kimsenin benim sinirlenmeme bu kadar heyecanlandığını sanmıyordum. “Öyle mi?”

“İşlemlerin tutarlarına çok şaşırdı. Öğleden sonra bir milyon dolardan fazla harcamışsın.”

Gülümsedi. “Hay aksi. Para harcamayı sevdiğimi söylemiştim.”

“Öyle demiştin.” Yaklaşıp kolumu beline doladım. “Ona, karımın ne isterse alabileceğini söyledim.”

Yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. “Öyle mi?”

“Seni ne mutlu ederse.” Saatin kutusunu kaldırdım. “Takmak ister misin?”

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Kutudan saati çıkarıp tokasını açtı. Bileğimi uzattım, o da saati taktı.

“Kızgın değil misin?” Sesindeki hayal kırıklığını gizleyemiyordu.

Kolumu beline daha sıkı sardım. “Neden kızayım ki? Harika görünüyor,” diye mırıldandım saate bakarak. O kadar yakındık ki burnu neredeyse çeneme değiyordu. Göğüsleri göğsüme dayanmıştı ve tişörtünün içine baktığımda inlememi bastırmak zorunda kaldım. Tanrım, onu becermek için sabırsızlanıyordum.

“Birine poşetleri yatak odamıza getirmesini söyle,” diye emrettim Sabina’ya.

Cleo benden uzaklaşmak için zayıf bir girişimde bulunsa da ona izin vermedim. Hizmetçiler gelip poşetleri almaya başlayana kadar onu kollarımda sıkıca tuttum.

“Bu kadar güzel bir hediye, içten bir teşekkürü hak ediyor, sence de öyle değil mi?” diye sordum yalnız kaldığımızda.

Gözleri kocaman açıldı. “Dur bir saniye—”

Dudaklarımı dudaklarına bastırıp dilimi ağzına soktum.

Onun tatlı tadı tüm duyularımı doldurmuştu. Parmaklarımı bakır rengi saçlarına geçirip elime doladım, böylece benden kaçması imkânsız hâle gelmişti.

Kaçmaya çalışmıyordu da zaten. Onu hazırlıksız yakaladığım için miydi, yoksa bedeni ne istediğini zihninden çok daha iyi bildiği için miydi bilmiyordum ama kilisede olduğu gibi bana karşı eriyerek ağzını yağmalamama izin vermişti.

Sıcaklığı takım elbisenin kumaşından sızıyor ve beni ateşe veriyordu. Kollarımda çok iyi hissettiriyordu. Kusursuz vücudunun görüntüleri gözlerimin önünde parlıyor ve aletim seğiriyordu.

Bana ne yaptığını tam olarak anlaması için uyluğumu ona bastırdım.

Hizmetçi geri geldiğinde öpücüğü kesip dudaklarımı kulağına yapıştırdım. “Ağzın şimdiye kadar tattığım en güzel şey. Ama sanırım tatlı ıslaklığının tadını daha çok seveceğim.”

Kollarımdan kurtuldu. “Hayal kurmaya devam et,” diye kekeleydi, göğsü sert nefeslerle inip kalkıyordu. Kalan birkaç poşeti de alıp neredeyse koşarak yukarı çıktı. Benden uzaklaşmak için çok hevesliydi ama onu bırakmaya niyetim yoktu.

“Geri kalanını şimdilik bırak,” dedim hizmetçiye.

Cleo’nun peşinden yatak odasına girip kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Dönüp bana baktı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu, artık iyi bir ruh hâli içinde değildi. Öpüşmemizden sonra cildi hâlâ kızarıktı.

Ceketimi çıkarıp sandalyenin üzerine attım. Göğsüme bağlanmış silahları fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

Divana, yani onun yatağına doğru ilerleyip yanındaki koltuğa oturdum.” Benim paramı harcadın,” dedim alçak sesle.

Yanakları kızardı. Sanki onu vuracağımdan korkuyormuş gibi silahlarıma bakmaya devam ediyordu. “Demek kızgınsın. Seyirciler olduğu için mi kendini tutuyordun?”

Başımı iki yana salladım. “O siyah kart senin. İstedığın gibi kullan. Sen benim karımsın ve hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın.”

Yanaklarının kızarıklığı koyulaşmıştı.

Bacaklarımı araladım. “Ama bana ödediğim paranın karşılığını vereceksin.” Beni alçak gönüllülüğüyle etkilemek için mütevazı elbiseler satın almış olması mümkün değildi. Oyun mu oynamak istiyordu? Ben durumu tersine çevirdiğimde ne kadar başarılı olacağını görecektik.

“Hadi ama Cleo,” diye homurdandım o hareket etmediğinde.

Bana öfkeyle baktı ama birkaç poşeti alıp banyoya gitti.

Birkaç dakika sonra çıktığında parmaklarım kolçaklara gömüldü.

Siktir.

Vücudunun çoğunu kapatan uzun kollu siyah bir elbise giymişti ama elbise her kıvrımını vurgulayarak vücuduna tam oturuyordu. Saçları omuzlarından dökülüyordu, vahşi bakır rengi bukleler neredeyse ince beline kadar uzanıyordu.

Hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim. Vücudumdaki her damla kan aletime hücum ediyordu.

Öne eğildim. “Dön.”

O da dediğimi yaparak vücudunu her açıdan yavaşça gösterdi.

Başparmağımı alt dudacağımın üzerinde gezdirdim. “Altına giydiğin şey de yeni mi?”

Ani bir hareketle başını salladı.

Parmaklarım seğirdi. “O zaman onu da görmek istiyorum.”

Aramızda bir gerginlik vardı. Bakışlarımla ona meydan okuyordum ve benim önümde kıyafetlerini çıkarmaya cesaret edebilecek kadar cesur olup olmadığını görmek için bekliyordum.

Yine.

İki gece önce tereddüt etmeden yapmıştı ama şimdi o kadar emin görünmüyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken derin bir nefes aldı.

Kaşlarımı kaldırdım. *Hayır mı?*

Gözlerini kıstı. Arkasına uzandı, fermuarın açılma sesi odayı doldurdu.

Yavaşça hareket ediyordu. Dikkatlice. Sanki benim emrimi yerine getirmek için acele etmediğini göstermek istiyordu. Elbisenin önce bir omzunu, sonra diğerini aşağı indirdi. Bir kolunu çıkardı, sonra diğerini.

Altına ne giydiğini görünce iniltimi zorlukla bastırdım.

Sütyeni sadece danteldendi. Sert meme uçları ince kumaşın altından belirgin bir şekilde görünüyordu ve bu manzara karşısında ağzım kurumuştu. Kalçalarını elbisenin içinden çıkararak elbisenin yere düşmesini sağladı ve iki narin adımda elbisenin içinden çıktı. Elleri kalçalarına düştü. Yüzündeki ifade tam bir meydan okumaydı.

Siktir.

Elimi çenemin üzerinde gezdirip vücudunun her santimini zihnime kazıdım.

Gözlerinde tehlikeli bir şeyler parıldıyordu. Avuçlarını belinin iki yanına kaydırıp parmaklarını dantelli külotunun kenarlarına koydu, sonra onu nazikçe yukarı çekti. “Beğendin mi?”

O boğuk sesiyle ve o davetkâr bakışlarıyla ne yapmaya çalıştığını biliyordum.

Bana işkence ediyordu.

Ve yine de onun tuzağına düşüyordum. “Buraya gel.” Sesim kısık çıkmıştı.

Bana doğru birkaç adım attı, zamanını iyi kullanıyordu.

Bacaklarımı daha da açıp çenemi aşağı doğru eğerek orada durmasını işaret ettim. Çıplak uylukları pantolonumun kumaşına sürtündü.

O kadar tahrik olmuşum ki gömleğim terden sıırılsıklam olmuştu. “Daha yakına.”

Dizleri bacaklarımın arasındaki koltuğun ucuna çarptı.

Nefes alıp almadığımı bilmiyordum ama o da almıyordu.

Elimi kaldırıp külotunun önündeki küçük fiyonku çekiştirdim. Sonra başımı geriye eğip gözlerine baktım. “Hoşuma gidip gitmediğini mi bilmek istiyorsun?”

“Hı hı.”

“Öyleyse kendin öğren.”

Bakışları kucağıma çevrilip sertleşmiş aletimi gördüğünde donup kaldı. Parmakları titriyordu.

Bu oyunu ne kadar ileri götüreceğini görmek için geriye yaslanıp bacaklarımı daha da açarak ona daha iyi erişim sağladım.

Korkak olmadığını kanıtlama arzusu, gerginliğini yeniyordu.

Eğildi ve göğüslerinin manzarasını bana sunarak ereksiyonumu avuçladı.

Derin bir nefes verdim. Göz teması kurmadan iki kez yavaşça sertliğini okşadığında beynimde bir şey kısa devre yapmıştı. Kolçakları

sıkıca tuttum, parmak eklemlerim çabalarım yüzünden beyazlaşıyordu. Nefes almak imkânsızdı.

“Çok hoşuna gitmiş gibi görünüyor,” dedi kadife gibi bir sesle. Elini çekip benden uzaklaştı. Onu kucağıma çekmemek için tüm irademi kullanmam gerekmişti.

Arkasını döndüğünde bakışlarım kıçına takıldı.

“Manzaranın tadını çıkar,” dedi omzunun üzerinden. “Benden alabileceğin tek şey bu.”

BÖLÜM 17

CLEO

Rafaele neredeyse gece boyunca duşta kalmıştı. Orada ne yaptığına dair olan düşüncelerim yüzümün kızarmasına neden oluyordu. Duştan çıktığında kendimi divandaki yorganımın altına iyice sakladım.

Bugün çok iyi iş çıkardığımı düşünüyordum, peki neden başarısız olmuşum gibi hissediyordum? Harcadığım parayı umursamıyor gibiydi ve bir şekilde bugün, iç çamaşırlarımla onun önünde durmamla sona ermişti.

Ve onun aletine dokunmamla.

Hayatım mahvolmuştu.

En kötüsü de onun ereksiyonunu avuçladığımda bacaklarımın arasında utanç verici bir ıslaklık hissetmiş olmamdı. Çok sert ve çok büyüktü.

O uykuya dalana kadar bekledim ve sonra parmaklarımı külotumun içine soktum. Evet, hâlâ ıslaktım. Yastığımı ısırdım ve ses çıkarmamaya dikkat ederek olabildiğince çabuk boşaldım.

Rafaele'nin önümüzdeki birkaç gün evde olmaması iyi bir şeydi, ben uyuduktan sonra eve geliyor ve ben uyanmadan önce çıkıyordu.

Gem ve Vale'yi birkaç kez arayıp sohbet etmiştim ve kalan boş zamanımı kendimi toparlamak için kullanıyordum.

Cuma sabahı planımı bir kez daha gözden geçirdim. Başlangıçta çok iyi hazırlanmış gibi görünüyordu ama şimdi o kadar da emin değildim.

Hangi düğmelere basmam gerektiğini bilecek kadar iyi tanı mıyordum onu.

Onu iflas ettirme maddesinin üzerini çizdim. Onun kadar parası olan birini iflas ettirmek çok uzun sürerdi.

Evi yeniden dekore etsem umurunda olur muydu? Görünüşe göre evde neredeyse hiç vakit geçirmiyordu. Onun da üstünü çizdim.

Köpek fikri denemeye değerdi ama tabii ki ona bakmak zorunda kalacaktım, bu yüzden böyle bir sorumluluğa hazır olup olmadığımı düşünmeliydim.

Dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim. Banyodaki aynada yapışkanlı bir kâğıdın üzerine yazılmış bir not vardı.

Saat 19.00'da seni alacağım.

Algılamam biraz uzun sürmüştü. Akşam yemeğini unutmuştum. Telefonumu alıp ona mesaj attım.

Bu akşam nereye gidiyoruz?

Bir dakika sonra cevap verdi.

Il Caminetto.

Il Caminetto, şu anda New York'un en popüler restoranlarından biriydi ve söylentilere göre mafya parasıyla finanse ediliyordu. Ancak restoran grubunun resmî yüzü olan sahibi, ünlü bir film yapımcısı olduğu için her şey gizli tutuluyordu. Tahminimce Rafaele yatırımcılardan biriydi.

Beni iş ortaklarının önünde sergilemek mi istiyordu?

Bir endişe içimi kaplamıştı. Yeni reşit olmuş kızların ve yeni eşlerin parlak birer kupa gibi sergilendiği gösterişli etkinliklerden nefret ediyordum.

Mamma beni böyle bir şeye götürdüğünde her zaman kurtlar tarafından büyütölmüş gibi davranırdım. Sonunda, tamamen vazgeçmişti.

Belki *Rafaele*'ye de aynı taktiği denemeliydim.

Telefonum başka bir mesajla titredi.

Bana gösterdiğin elbiseyi giy.

Yanaklarım kızarmıştı. *Tanrım, ne pislik bir adam ama.* Olanları hatırlatarak bana işkence mi etmek istiyordu, yoksa ne giyeceğimi dikte etmekten zevk mi alıyordu? Ben onun sirk maymunu değildim.

O sırada karnım guruldayınca mutfağa gidip bir şeyler atıştırmaya karar verdim. Aç ve kızgın olmaya gerek yoktu. Sabina mutfakta oturmuş, işlerini yapıyordu.

Not defterinden başını kaldırıp bana baktı. "Alışverişe gitmişsin. Evde giymek için düzgün bir şeyler almadın mı?"

Onun sorunları vardı. Mini şort ve bol bir tişört giymiştim. Bunun nesi sorundu?

Bir elma alıp, "Alış artık," dedim.

"Ailen seni doğru yetiştirmemiş, şımarık, yaramaz kız."

Elmadan bir ısırık aldım. "Muhtemelen sana katılırlardı."

"Herkes senin hakkında ne diyor biliyor musun? *Donun* akrabaları?"

"Hayır ama eminim bana hepsini anlatacaksın."

"*Don Messero* senin vücudundan sıkıldığında seni bir kenara atıp kendine gerçek bir kadın bulup evlenecek."

Nedense bu sözler canımı yakmıştı, her ne kadar insanların benim hakkımda söylediklerine aldırımmam gerektiğini bilsem de.

“Umut etmekten başka çare yok,” diye mırıldandım. Gerçi, dokunmasına izin vermezsem vücudumdan nasıl bıkaçağını bilmiyordum.

Kızgın bir şekilde baktı. “Senin yerinde olsam ortalıkta görünmezdim. Sen bir utanç kaynağısın.”

“Sen de sefil, yaşlı bir cadalozsun. Hepimizin sorunları var.”

Nefesi kesilmişti ve bana küfür etmeye başladı ama ben sadece uzaklaşıp yatak odasına geri döndüm. Onunla uğraşacak vaktim yoktu. Bu gece giyeceğim kıyafeti bulmam lazımdı.

Kanlı çarşaf, insanların benim hakkındaki fikirlerini değiştirmiş gibi görünüyordu. Belki bazıları bunun bir aldatmaca olduğunu düşünmüştü.

Eğer bana sürtük demeye ısrar ediyorlarsa, ben de sürtük gibi giyinirdim. Kimsenin, onların yargılarını umursadığımı düşünmesini istemiyordum.

Üstümdekileri çıkarıp dolapta asılı olan tasarım elbiselerden birini seçtim. Buna elbise demek bile fazlaydı. Hayal gücüne pek yer bırakmayan, yapay elmaslarla süslenmiş file kumaştan başka bir şey değildi.

Belki düzgün bir iç çamaşırı ve bluzla giyilebilirdi ama bunun yerine La Perla’dan aldığım siyah dantel külot ile sütyeni seçtim.

Aynada kendi yansımamı gördüğümde Rafaele’nin beni bu şekilde dışarı çıkarmayacağını biliyordum. Ama sadece onun yüzündeki ifadeyi görmek için bile denemeye değerdi.

Belki sonunda sinirlenip kendine “gerçek bir hanımefendi eş” bulurdu.

Vakit geldiğinde çok yüksek topuklu ayakkabılarla odadan sendeleyerek çıktım. Merdivenlerin tepesinden Rafaele’nin elinde telefonu ile aşağıdaki kanepede uzandığını gördüm.

Saçını kestirmişti. Çok bakımlı ve çekici görünüyordu.

Hayır, öyle değil. Onu hiç çekici bulmuyorsun.

Derin bir nefes alıp merdivenlerden inerken korkuluğa tutundum.

Merdivenin yarısını indiğimde bakışları bana çevrildi. Şaşkın görüneceğini düşünmüştüm ama tek görebildiğim tepki gözlerini hafifçe kısışıydı.

Adımlarım yavaşladı. Bana yukarı çıkıp üstümü değiştirmemi söyleyecekti ve bu topuklu ayakkabılarla merdivenleri tekrar çıkmak istemiyordum.

Ancak öyle olmadı. Bunun yerine telefonunda mesajlaşmaya devam etti.

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık dalgası yayıldı. Mesajlaştığı bu kadar önemli kişi kimdi acaba? Eh, burada aptal gibi dikilip bekleyemezdim. Adım adım ilerleyerek indim.

Ben onun önünde durduğumda, "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet."

Ayağa kalktı, vücudu benim üzerime gölge düşürüyordu. Bana yine dalgın bir bakış attı. "Umarım açsındır."

Aniden, bu planın muhteşem bir şekilde geri tepeceğinden endişelenmeye başlamıştım.

Kolunu uzatıp beni garaja götürdü. Bugatti'sine binmeme yardım ettikten sonra sürücü koltuğuna oturdu.

"Bizi Sandro götürmeyecek mi?" Sandro ve Minik'in bize restorana kadar eşlik edeceğini sanıyordum.

"Bugün izinli," dedi Rafaele arabayı çalıştırırken. "Il Caminetto'ya gidiyoruz, değil mi?"

"Evet."

"Sen yatırımcı mısınız?"

"Evet. Oranın sahibi arkadaşım."

Ona şüpheyle baktım. Yani orada kesinlikle tanıdığı insanlar olacaktı. Beni bu hâlde dışarı çıkarmasına inanamıyordum.

Onun gözleri yoldayken ben de kendime baktım. Uygunsuz demek bile yetmezdi.

Sinirli bir şekilde tırnaklarımı yemeye başladım. Klima son ayar da çalışıyordu ve hava çok soğuktu. Neden en azından bir şal almayı

akıl edememiştim ki? Göğüs uçlarım sertleşip sütyenimin dantelli kumaşından görünüyordu.

Titrerken kollarımı ovuşturuyor ve trafiğe takılmayalım diye dua ediyordum çünkü Rafaele'den sıcaklığı yükseltmesini istemek için çok gururluydum.

Arabayı, restoranın arka tarafına benzeyen bir yere park ettikten sonra Rafaele arabadan inmeme yardım etti. Etrafımızda kimse yoktu ama kapıdan boğuk bir müzik sesi geliyordu. Canlı bir caz grubu gibiydi.

Kolunu belime doladı, parmakları çıplak tenime baskı yapıyordu.

Ne kadar gergin olduğumu fark etmiş olmalıydı ki, "İyi misin?" diye sordu.

Zoraki bir şekilde gülümsedim. "Evet."

Bana baktığında gözlerinde anlık bir neşe belirdi, sonra gözlerini kırparak o ifadeyi silip attı. Kapının kolunu tutup açtı.

Karanlık ve dar bir koridordan geçiyorduk. Rafaele elini belime bastırdı, bu iyi bir şeydi çünkü çıldırmak üzereydim.

Belki de çok ileri gitmiştim.

Ya herkesin önünde beni öldürmeye karar verdiği için bu kadar sakinse? Koridor muhtemelen sadece beş metre uzunluğundaydı ama bu koridordan geçmek sonsuzluk gibi gelmişti.

Sonra ana yemek salonuna girdik. Muhteşem bir yerdi. Ortada devasa bir avize, duvarlarda aynalar, parlak mermer zeminler ve sofistike bir havası vardı.

Ve... Tamamen boştu.

Gözlerimi kırıpıştırdım. Bu doğru olamazdı. Burası şehirdeki en popüler restorandı. İnsanlar burası için üç ay önceden rezervasyon yapıyordu.

Ama burada orkestra dışında kimse yoktu ve onlar da gözleri bağlı bir şekilde çalışıyorlardı.

Boğazım düğümlenmişti.

Rafaele, etrafımızı incelerken elini sahiplenici bir şekilde belime doladı. "Ne düşünüyorsun? Mimar gerçekten kendini aşmış, değil mi?"

Hâlâ düşünüyordum. “Boş.”

Bana baktı. “Başka bir erkeğin seni bu kıyafetle görmesine izin vereceğimi mi sandın?” Gözleri karardı, eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Bu vücut bana ait. Paylaşmayacağımı söylemiştim.”

“Ama nasıl?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Restoranın sahibine, bu gece restoranı boşaltmasını söyleyen basit bir mesajla.”

“Ve o da kabul mu etti?”

“Başka seçeneği yoktu.” Elini elime dolayıp beni masaya götürdü ve sandalyeyi çekti. “Otur.”

Yavaşça oturdum, bakışlarım gözleri bağlı müzisyenlere kaydı.

Hiçbir şey olmuyormuş gibi çalışıyorlardı.

Bu delilikti. Kocam da benim kadar deli olabilirdi. Onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerimi kırıştırdım. “Böyle nasıl çalabiliyorlar?”

Rafaele karşıma oturdu. “Onlar profesyoneller.”

Söyleyecek sözüm yoktu.

Yakışıklı yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. “Sipariş verelim. Açlıktan ölüyorum.”

BÖLÜM 18

RAFAELE

Cleo'yu o kıyafetle gördüğüm anda gözüm kararmıştı. Gerçekten de onun bu hâlini herhangi birinin görmesine izin vereceğimi mi sanmıştı?

Sonra bütün taşlar yerine oturmuştu. Tıpkı o aşırı alışveriş çılgınlığında yaptığı gibi yine beni kışkırtmaya çalışıyordu. İfademi kayıtsız tutarak gerekli düzenlemeleri hızla yaptım. Kimse benim olan vücudu sergilediğini görmeyecekti ve ben de kızarak ona bu zevki tattırmayacaktım.

Bu oyunun bitmesi için giderek daha hazır hâle geliyordum. Tuhaf davranışlarının hiçbir yere varamayacağını ne kadar çabuk anlarsa, benden mahrum bıraktığı şeyi o kadar çabuk elde ederdim.

Bir kadın garson, bize hizmet etmekten açıkça tedirgin bir şekilde yanımıza geldi. Bize şampanya doldurup siparişlerimizi alırken Cleo'ya bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

O aceleyle uzaklaşmadan önce telefonumdan kamerayı açıp ona uzattım. "Eşimle birlikte fotoğrafımızı çeker misin?"

Garson bana zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Tabii ki. Nerede çekmemi istersiniz?"

Cleo bana kızgın bir bakış attı. “Bu gerçekten gerekli değil—”

Tek elimle sandalyesini kendime doğru çektim, onu koltuğundan kaldırıp kucağıma oturttum. Boğuk bir ses çıkardı.

“Tam burada,” dedim, elimi Cleo’nun kalçasına koyarak. Avucum, elbisesinin aralıklarından sıcak tenine değiyordu. “Gülümse, canım.”

Garson birkaç hızlı fotoğraf çekti ve telefonu bana geri verip aceleyle uzaklaştı.

“Sana gönderirim.”

Cleo kucağımdan kalktı. “İstemiyorum,” dedi sertçe.

Telefonu masada titreşti.

“Çok geç.”

Telefonunu çantasına tıktırdı.

Şampanya kadehimi Cleo’ya doğru kaldırdım ama karşılık vermedi.

Bunun yerine bana öfkeyle bakıyordu. Kollarını kavuşturmuş, göğüslerini en çekici şekilde sergiliyordu.

Bir an durup vücudunu hayranlıkla seyrettim. Cildi ipek gibiydi; parlak ve yumuşaktı, birkaç çil dışında lekesizdi.

Çok güzeldi.

Lanet olsun, o *benimdi*.

Kolları ve omuzları hafif kaslıydı ve elbisesinin hiçbir yerini örtmeyen iğrenç tasarımı sayesinde karın kaslarının hatlarını görebiliyordum.

Üstüne çıkıp aletimi ona sürterken o karın kasları çok güzel bir şekilde kasılacaktı.

Kadehi sıkıca kavradım. “Bir sorun mu var?” diye sordum.

“Hayır,” diye tersledi.

Daha yakına eğilip öfkesinin ve hayal kırıklığının tadını çıkardım. Bu oyunu kaybediyordu ve bunun farkındaydı.

“Söylesene, tüm bunlarla neyi başarmaya çalışıyorsun?”

Küçük burnunu kıvırdı. “Ne demek istediğini anlamadım.”

“Yalan söyleme. Alışveriş çılgınlığı. Elbise.” Belirsiz bir el hareketi yaptım. “Bunlar, ailen üzerinde işe yarayan türden şeyler mi?”

Cevap vermediğinde tahminimin doğru olduğunu anladım.

“Baban zayıf bir adam. Sen yaramazlık yaptığında seni dünyadan saklamak zorunda kaldı. Benim saklayacak bir şeyim yok, Cleo. Dünyayı istediğim gibi şekillendirebilirim.”

Yanakları kızarmıştı. “Ne kadar da kendini beğenmiş birisin.”

“Sadece gerçekleri söylüyorum.” Şampanyadan bir yudum aldım. “Bana ne istediğini söylersen, belki sana veririm.”

Gözleri kısıldı. “Boşanmak.”

“Olasılık dâhilinde olan şeyler...”

“Beni senden uzak bir yere gönderemez misin?”

“Ne için?”

“Mutlu olabilmem için.”

“Bu seni neden mutlu edecek?”

“Çünkü burada seninle asla mutlu olamam. Ben senin tutsağınım. Hiçbir özgürlüğüm yok ve esaret altında iyi hareket edemiyorum.”

“Bunun, evinde yaşadığın zamankinden ne farkı var, anlamıyorum.”

Gözleri parladı. “Sence evdeki hayatımı seviyor muydum?” Sesindeki acı duyuluyordu. “Ne kadar sık, farklı bir ailede doğmuş olmayı dilediğimi biliyor musun? Beni, tüm varlığımla nefret ettiğim bir kalıba sokmaya çalışmayan bir aileye?”

Ebeveynler tarafından bir kalıba sokulmaya zorlanmanın ne demek olduğunu biraz bilirdim ama Cleo’nun aksine ben kendimi o kalıba sokmaya izin vermiştim. Başka seçeneğim yoktu. Annemin hayatta kalmasını istiyorsam başka seçeneğim yoktu.

Onu keskin bir bakışla süzdüm. “Başarılı olmuş gibi görünmüyor.”

“Hayır,” diye cevapladı somurtarak. “Ama ben de istediğimi elde edemedim. Yani ikimiz de kaybettik.”

“Sen benim karımsın ve bana aitsin. Beni senden uzaklaştırmak için yapabileceğin hiçbir şey yok, o yüzden zamanını boşa harcamayı bırakmanı öneririm.”

Gözlerinde bir şeyler söndü. Umut muydu?

Hiç düşünmeden masanın altından dizine uzanıp elimi üzerine koydum. Sonra ne yaptığımı fark ettim. Onu teselli etmeye çalışıyordum. En son ne zaman birini teselli ettiğimi hatırlamıyordum.

Tüylerim diken diken olmuştu.

Hayır, bu mantıklıydı. Bu, onun savunmasını aşmanın en hızlı yolu olabilirdi, bu yüzden bunu yapıyordum. Bacaklarını yana doğru çekmeden önce elimi birkaç saniye boyunca orada tutmama izin verdi.

İç çekişimi zor tuttum. Çok inatçıydı. “Tamam. İstedğin herhangi bir şeyi yapabilseydin, ne yapardın?”

Saçlarını omzunun üzerinden geriye atıp delici bakışlarıyla bana baktı. “Seninle evlenmeden önce üniversiteye gitmek istiyordum.”

Onu üniversiteye göndermek söz konusu bile olamazdı. Giderse hedef hâline gelirdi ve onu diğer erkeklerin gösterleyebileceği bir yere göndermek istemiyordum.

“Ne için?”

“İşletme okumak için. Menajer olmak istiyordum.”

“Menajer mi?”

“Evet. Şarkıcıların ve grupların kariyerlerini yöneten kişi.”

“Neden?”

“Çünkü sanatçıların istismar edilmediğinden emin olmak istedim. Britney Spears’a olanları duymadm mı?”

“Magazini pek takip etmem.”

Kızgın görünüyordu. “Bu magazin değil. O dünyanın en büyük yıldızlarından biri ve yıllardır ailesi onu sömürüyor. Hayatını kontrol ediyorlar. Bu ona olabiliyorsa, herkese olabilir. Arkadaşlarımla birlikte onu desteklemek için yürüyüşlere katılır, bu duruma dikkat çekmeye çalışırdık.”

“Ailen buna izin veriyor muydu?”

“Evet, benim sızlanmamdan bıktıkları için. Ama izin vermese-lerdi de ben yine giderdim. Britney’nin yardımımıza ihtiyacı vardı.”

Dudaklarım seğirdi. Belki de pop yıldızının durumu ile kendi durumu arasında benzerlikler görmüştü.

Tanrım, gerçekten biraz tuhaftı. Ve o gençlik ateşiyle doluydu. Bazen onun ne kadar genç olduğunu unutuyordum. Ben hiç tutku-lu olmamıştım, onun yaşında bile. Babam, ben ergenliğe girmeden önce bana dünyanın çirkin yüzünü göstermişti. Ama Cleo'nun tutkusunu seviyordum. Belki de onu daha verimli bir yere yönlendirebilmenin bir yolu olabilirdi.

“Yardım edebileceğin biri var.”

“Kim?”

“Kuzenlerimden biri. Adı Loretta. Tasarım giyim mağazası var ama işleri pek iyi gitmiyor. Onu sonsuza kadar kurtaramam. İşleri düzeltemezse mağazayı kapatmak zorunda kalacak. Ünlü ya da müzisyen değil ama biraz yardıma ihtiyacı var.”

Cleo'nun gözleri merakla parıldadı. “Gerçekten mi? Ne tür bir yardım?”

Omuz silktim. “Mağazada yardım edecek fazladan bir çift eli ve işleri yürütme konusunda yeni bir bakış açısı olan biri.”

Kucağına bakıp peçetesini yeniden katladı. “Orada beni isteyeceğinden emin misin?”

“Başka seçeneği yok. Önümüzdeki üç aylık kirayı ödeyecek kadar parası var, sonra dükkânı boşaltmak zorunda kalacak.”

“Onun böyle başarısız olmasına izin mi vereceksin?”

“Başarısızlık, başarıya giden yolda kaçınılmaz bir basamaktır. Loretta'nın işini bir hayır işi gibi ele almam, ona hiçbir fayda sağlamıyor.”

Cleo başını yana eğdi. “Bekle, yani bu işi yapmasına izin mi verdin?”

“Evet, *don* olduğumda. Yıllar boyu babamdan izin istemişti ama babam hep reddetmişti.”

“Neden sen reddetmedin? Bu, ailenizin geleneklerine aykırı değil mi?”

“Geleneklerin değişmez olması gerektiğine inanmıyorum. Ailem Amerika'ya geleli bir asırdan fazla oldu ve o zamandan beri dünya değişti. Her nesilde, bazı gelenekler ortadan kalkıyor. Ve Camorra'da

kadınların nasıl çalıştığını gördüm. İsterlerse işe girmelerine izin veriliyor ve çoğu güçlü varlıklar hâline geliyor. Neden ailemi bu tür bir potansiyel avantajdan mahrum bırakayım?”

Cosa Nostra’da hiç kimse, İtalya’daki Camorralıların müthiş bir işleyiş kurduğunu inkâr edemezdi ve bunun büyük bir kısmı, geleneklere körü körüne bağlı kalmak yerine yöntemlerini, değişen dünyaya uyarlama isteklilikleriyle ilgiliydi.

Kravatımı düzelttim. “Bir kadın bana gelip işe nasıl katkıda bulunabileceğine dair bir plan sunarsa bunu dikkate almaya hazırım. Ama kuzenimle olan durum pek iyi gitmedi. Onun için risk aldım ve bu süreçte ailesini kızdırdım. Eğer işini düzeltemezse, başka kadınlara da böyle bir şans vermek benim için daha zor olacak.”

Cleo bana boynuzlarım çıkmış gibi bakıyordu.

Kabul ediyordum, Loretta ile yaptığımız anlaşma başarısızlıkla sonuçlanmak üzere olan bir denemeydi. O evli değildi ve ailesi, onun biriyle evlenmesini ertelemesine izin vermemi hoş karşılamıyordu ama ben bunu denemek istemiştim. Loretta ilk kez bana geldiğinde bu işi başarıya ulaştıracak nitelikleri olduğunu düşünmüştüm. Ama dükkânı açalı neredeyse bir yıl olmuştu ve işler pek iyi gitmiyordu.

Cleo’nun şampanyasını doldurdum. “Ee? Ne düşünüyorsun?”

Kadehi eline alıp büyük bir yudum aldı. “Ne yaptığını biliyorum. Kuzenine yardım etmek, bana nasıl sunarsan sun, üniversiteye gitmekle aynı şey değil.”

Geriye yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bana kalırsa, iki seçeneğin var. Hayatının geri kalanını mutsuz geçirmek ve asla sahip olamayacağın bir şeyi dilemek ya da elindeki kartları en iyi şekilde kullanmaya çalışmak. Seni zindanda tutmaya niyetim olmadığım zaten söyledim. Senin içinde bulunduğun tek zindan, kendi kafanın içinde yarattığın.”

Şampanyasının kalanını içip bunu düşündü. Bekledim. Sanırım ona ulaşmayı başarmıştım.

Sonunda, sert bir şekilde başını salladı. “Yardım etmeye çalışacağım.”

Sonunda. “Pazartesi sabahı geleceğini söyleyeceğim.”

O an beklenmedik bir şey oldu. Cleo bana gülümsedi.

Tam bir gülümseme değildi ama göğsümün içinde bir şeylerin değişmesine yetmişti.

Sıcak bir his beni sarmalamıştı. O gülümsemenin tüm yüzünü nasıl aydınlatıldığını hayranlıkla izlerken restoranın camı paramparça oldu.

BÖLÜM 19

CLEO

Her şey çok hızlı gerçekleşmişti. Bir an Rafaele'nin düşündüğüm kişi olup olmadığını merak ediyordum, bir an sonra ise yerde yatıyordum.

Biri restorana ateş ediyordu.

"Siktir," diye homurdandı Rafaele, vücudunu üzerime siper etmişti. "Yerde kal." Silahını çoktan çıkarmıştı ve beni geçip saldırganları bulmaya çalışıyordu.

Restoranın diğer tarafında, müzik grubunun üyeleri sahnenin arkasındaki acil çıkış kapısından kaçmak için birbirlerini ezerek koşuyorlardı. Onlara eğilmeleri için bağırarak üzereydim ki içlerinden biri kafasının arkasından vuruldu. Beyninin parçaları her yere sıçradı.

Tanrım. Gözlerimi sıkıca kapattım, ağzıma safra tadı geliyordu. Bu görüntüyü asla unutamayacaktım.

Daha fazla silah sesi duyuldu, öncekinden daha yakınlardı.

Birkaç dakika sonra o müzisyenle aynı kaderi paylaşabileceğim düşüncesi kontrolsüz bir şekilde titrememe neden olmuştu.

"Cleo, bana bak." Rafaele'nin sesinde korku yoktu.

Gözlerimi araladım.

Bakışları sertti ve kendini tamamen kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu. “Bizi buradan çıkaracağım. Benim dediklerimi aynen yaparsan, güvende olacaksın. Anladın mı?”

Düzensiz nefesim dudaklarına çarptı. “Evet.”

“Güzel.” Rafaele kolunu belime doladı ve bizi en yakın duvara doğru yuvarladı. Onun güçlü vücuduna sarıldım, etrafımızda silah sesleri yankılanırken damarlarımdan korku ve adrenalin akıyordu.

Sırtım duvara çarptığında beni bırakıp silahını hazırlayarak çömelme pozisyonuna geçti. Yüzündeki ifadeyi görünce omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bu, on üç yaşında ilk kez cinayet işleyen birinin ifadesiydi. Şimdi de seve seve tekrar cinayet işleyecek bir adamın ifadesi.

“Barın arkasına doğru sürün.” Boştaki eliyle beni itti. “Onları ortadan kaldıracığım.”

Ciğerlerim sıkıştı. “Ne? Ayrılıyor muyuz?”

“Git, Cleo,” diye homurdandı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve sanki biri etrafımızdaki kaosu susturmuş gibiydi. Zihnim bir an için sakinleşti.

“Ne duyarsan duy, yerde kal,” dedi, sesi kulaklarımda çınlıyordu.

“Anladın mı?”

Titrek bir şekilde başımı salladım. “Tamam.”

Ben güvenli bir şekilde barın arkasına geçene kadar bekledikten sonra harekete geçti. Kendini yemek salonunun ortasına atıp ateş etmeye başladığında midem sıkıştı.

Ne yapıyordu? Onunla saldırganlar arasında hiçbir engel yoktu.

Birkaç çığlık duyuldu. Rafaele bir masaya koşup onu devirdikten sonra onu kalkan olarak kullandı. *Umarım masa üzerine yağın kurşunları engelleyecek kadar kalındır.*

Masanın arkasından bakınıyor ve birkaç hesaplı atış yapıyordu. Her ateş ettiğinde birinin acı içinde inlediğini duyduğumu sanmak istiyordum ama bu muhtemelen sadece benim hayal gücümdü.

Sonra ileri koştu ve görüş alanımdan kayboldu.

Neler olduğunu göremiyordum. Zaman sanki durmuştu.

Tırnaklarımı yemeye başladım. O iyi miydi?

Gelen inilti sesi onun muydu?

Silah sesleri artık daha da uzaktan geliyordu. Birkaç dakika önce durmalarını umuyordum, şimdi ise durmamalarını. En azından birbirlerine ateş ediyorlarsa, bu Rafaele'nin hâlâ hayatta olduğu anlamına gelirdi.

Kendi başına karşı koymaya çalıştığına inanamıyordum. Kaç kişinin ateş ettiğini göremiyordum ama Rafaele sayıca kesinlikle azınlıktaydı.

Göğsüm sıkıştı.

Ölecekti.

Kahretsin.

O hayatını tehlikeye atarken ben burada öylece oturamazdım.

Yardıma ihtiyacımız vardı. Ve bunu isteyecek biri varsa, o da bendim.

Etrafa göz gezdirdim. Telefonumun olduğu çantam, ilk silah sesleri duyulduğunda sandalyemin düştüğü yerden birkaç metre uzaklıkta, yerde duruyordu. Onu alırsam Sandro'yu arayabilirdim.

Korku içimde yankılanıyordu.

Bunu yapabiliirdim. Yardıma ihtiyacımız vardı, Rafaele onları tek başına uzun süre engelleyemezdi.

Kendimi vazgeçirmeden önce barın arkasından fırlayıp çantama uzandım. Vücudum mermer zeminde kaydı ve karnımda keskin bir acı hissettim.

Bu neydi?

Kontrol edecek zamanım yoktu. Acıyı görmezden gelerek çantamı yerden alıp saklandığım yere sürünerek geri döndüm. Ellerim titriyordu, telefonumu çıkarıp Sandro'yu aradım.

"Alo?"

"Hemen Il Caminetto'ya gel. Bize ateş açtılar."

"Ne? Kahretsin. Tamam, yoldayım! Çok uzakta değilim."
Telefonu kapattı.

Telefonu yere bıraktığımda etrafın ürkütücü bir sessizliğe büründüğünü fark ettim.

Kalbimi parçalayan bir korku tüm bedenimi ele geçirmişti. Rafaelle ölmüş müydü? Mermisi bitmiş olmalıydı. Üzerinde sadece iki silah vardı.

Gözlerimin arkası karıncalanıyordu. *Aptal herif. Birlikte arka kapıdan kaçmayı deneyebilirdik.*

Biri bana doğru yürüyordu. Kasıtlı adımlarının sesi odada yankılanıyor, gittikçe yaklaşıyordu.

Sırtımı bara dayayıp dizlerimi göğsüme çektim.

Ah!

Kendime baktığımda kalbim durdu. Üstümde kan vardı.

Vurulmuş muydum?

Olamaz. Hayır, hayır, hayır. Vurulmuş muydum? Öyle olmalıydı.

Adrenalin seviyem o kadar yüksekti ki hissetmemiştim bile.

Ayak sesleri durdu. “Ne oluyor *lan?*”

Çığlık attım, Rafaelle’yi görünce bir rahatlama hissi içimi kapladı. İyiydi. Nedense üzerinde benden daha az kan vardı.

Dişelerini sıkıyordu, yüzü solgun bir şekilde yanıma çöküp omuzlarımı tuttu. “Neden kanıyorsun?” Sesinde garip bir titreme vardı.

“Bilmiyorum.” Panikle boğazım sıkışmıştı. Çok fazla kan vardı. “Sanırım vurulmuşum.”

Rafaele küfürler savurup bir bıçak çıkardı.

Kolunu tuttum. “Gem, Vale ve Vince’e onları sevdiğimi söyle.”

Beni görmezden geldi, yüzünde tamamen konsantrasyon dolu bir ifade vardı. Elbisemin parıldayan bağlarını kesip bir kenara iterek karnımı ortaya çıkardı.

Bakışlarım tekrar onun yüzüne kaydı. Yaraya bakmak istemiyordum. Bakamıyordum. Midem bulanıyordu.

“Rafaele,” diye fısıldadım.

Bardan bir peçete alıp karnımı nazikçe silmeye başladı.

“Ah.”

“Üzgünüm,” dedi sert bir sesle. “Neler olduğunu görebilmek için kanı temizlemem gerekiyor.”

Ölüyordum, olan buydu. Kaç kez mafya eşi olmaktansa ölmeyi tercih ederim demiştim? Şimdi, evliliğimin birinci haftasında, bir restoranın zemininde kanlar içinde yatıyordum ve kendimi aptal gibi hissediyordum.

Ölmek istemiyordum.

“Düşündüğüm kadar korkunç biri değilsin,” dedim zorlukla.

Rafaele cevap vermedi. Yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki beni duyduğundan bile emin değildim.

“Belki daha fazla zamanımız olsaydı,” diye fısıldadım. “Belki seni daha iyi tanısaydım...” Ne söylemeye çalıştığımı ben de bilmiyordum.

Herkes ölüm döşeginde her şeyin netleşeceğini söylerdi ama benim kafam hiç olmadığı kadar karışık. Elimi uzatıp bileğini tuttum.

Sonunda bana baktı. Gözlerinde soğukluk yoktu.

Sadece rahatlama vardı.

“İyi olacaksın.”

Kafamı iki yana salladım. İnkâr ediyordu. Beni koruyamamıştı ve erkekler başarısızlıklarıyla baş etmeyi bilmiyorlardı.

“Ölüyorum.” Sesim zayıf çıkmıştı. Son gücümü kullanarak elimi yanağına koydum. “Ölümümün hayatının geri kalanında seni rahatsız etmesine izin verme. Sen elinden geleni yaptın.”

Dudakları bir sırtışla kıvrıldı. “Ölmüyorsun.” Bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu. “Bu kadar dramatik olduğunu kim bilebilirdi...”

Kaşlarım çatıldı. Anlayamıyordum. “Ne? Ama kanamam var. Bayılmak üzereyim.”

“Yüzeysel yaralar. Bir şekilde karnına cam parçaları girmiş ama çok derin değil. Kan görmeye alışkın olmayan birçok insan kan gördüğünde bayılma hissi yaşar.” Bu sefer kanımla kaplı olmasını umursamadan avucumu öptü. “Bu nasıl oldu ki?”

Ciddi miydi? Kusacakmışım gibi hissetsem de kendime baktım.

Kurşun izi yoktu. Sadece cam vardı.

“Yardım çağırabilmek için çantama doğru yerde sürünerek ilerledim.”

Sinirli bir şekilde nefes aldı. “Neden böyle bir şey yaptın? Durumu kontrol altına almıştım.”

Yanaklarım kızarmıştı. Tüm vücudum yanıyordu. “Bunu bilmiyordum. Seni öldüreceklerini sanmıştım!”

“Sadece üç adamdı. İkisi öldü, biri kaçtı.” Gözleri eğlenceyle parlıyordu ve içimi boşaltan daha yumuşak bir duygu belirdi. “Benim için endişelenmişsin.”

Endişelenmek mi? Ben mi endişelenmiştim? Evet, endişelenmiştim. Ama şimdi endişelenmiyordum. Şimdi sadece utanıyordum.

“Seninle birlikte burada ölmek istemedim,” diye mırıldandım. “Sadece kendim için endişelendim.”

Kafasını iki yana salladı, dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. “Benim, sandığın kadar korkunç biri olmadığımı söyledin. Başka ne demek istemiştin? Daha fazla zamanımız olduğu hakkında bir şeylerdi, değil mi?” Eğilip alnımdan öptü. “Merak etme, dünyadaki tüm zaman bizim, *tesoro mio*.”

Hazinem.

Göğsüm bir duygu karmaşasıyla baş etmeye çalışıyordu. “Bana öyle deme.” Onu itmeye çalıştım ama beni susturdu, yüzündeki ifade bir kez daha ciddileşmişti.

“Dur. Fazla hareket etmemelisin, yoksa cam parçaları daha da derine bataabilir. Seni temizlememiz gerekiyor.”

Restoranın kapıları birden açıldı ve silahlı adamlar, bitkin görünümlü Sandro’nun önderliğinde içeri girdi. “Patron!” Bize doğru koştu. “İyi misiniz? Nero yolda.”

Rafaele beni ceketle örttü. “Karım yaralandı,” dedi Sandro’ya beni yerden kaldırıp göğsüne yatırırken. “Silahlı adamlardan biri kaçtı. Bu pisliği temizleyin ve onu bulun.”

Sandro gözlerini üzerimde gezdirdi ama Rafaele’nin ceketinin altında kalan kanı göremedi. Yine de dişlerini sıkı sıkıntıyla.

“Onu yakalayacağız.”

Rafaele beni daha sıkı kavradı. “Onu canlı olarak bana getirin, ki-min için çalıştığını öğrendikten sonra cesedini parçalara ayıracağım,” dedi, sesinden tehlike akıyordu.

İçim birden buz kesmişti. Eğer kaçan saldırgan ben olsaydım, şu anda altıma sıçmış olurdum.

“Anlaşıldı,” dedi Sandro ve koşarak uzaklaştı.

Rafaele’nin soğuk mavi gözleri tekrar bana döndü. Yüzeyde soğuktu ama derinliklerinde sıcaklık vardı.

Göğsümde, ham ve istenmeyen duygular baş gösteriyordu. Onlarla savaşmak imkânsızdı. Gözlerimi kaçırmak istiyordum ama kaslarımı hareket ettiremiyordum. Bakışlarıyla beni esir almıştı. O kadar derin bakıyordu ki içimi görüp sanki bir sayfaya yazılmış gibi, duygularımın her birini okuyabildiğinden emindim. Gerilmiştim.

Neden çok gergin olduğumdan emin değildim. Derimden tüm o cam parçalarını çıkaracak olmak mı, yoksa sonrasında olacaklardan mı?

Çünkü aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyordum, tıpkı okyanusun dalgalandığını gören ve yaklaşan dalgayı hiçbir şeyin durduramayacağını bilen biri gibi.

BÖLÜM 20

RAFAELE

Cleo yanımdaki koltukta uzanırken otoyolda hızla ilerliyordum.

Onun solgun yüzüne her baktığımda damarlarımda öfke kaynıyordu. Bu saldırının arkasında kim varsa onu yok edecek ve ona hızlı bir ölüm vermeyecektim.

Kanlar içindeki Cleo'nun görüntüsü gözlerimin önüne geldi.

Vurulduğunu söylediği için onu suçlayamazdım, şoktaydı; muhtemelen hâlâ da öyleydi ama hayatının tehlikede olduğunu düşündüğümde göğsüm gerçekten çok sıkışmıştı ve bu hoşuma gitmemiştii.

Bunu hiç sevmemiştım.

Bunu sadece çözülmesi gereken bir sorun olarak görmek yerine başka bir şey olarak görüyordum.

“Nasılsın, *tesoro*?”

“Bana öyle deme,” diye homurdandı.

En azından bana cevap verecek kadar iyi durumdaydı. Telefonumu alıp doktoru aradım. Yaraları derin görünmüyordu ama yine de muayene edilmesi gerekecekti.

“Alo?” Doktorun asistanı telefona cevap verdi.

“Doktoru telefona bağlayın,” dedim.

“Ameliyathanede, Bay Messero,” dedi. “Üzgünü—”

“Bu lanet olası bir rica değil.”

Bir süre sessizlik oldu, sonra asistan, “Tamam, bir dakika,” dedi. Beklerken parmaklarımla direksiyona vuruyordum.

“Bay Messero? Ne oldu?”

“Buraya gelmen gerekiyor.”

“Ameliyathanedeyim.”

“Biliyorum. Önemli değil.”

“Şu anda—”

“Umurumda değil. Başka birini bul ya da bırak ölsün, umurumda değil. Karım yaralandı. Yirmi dakika sonra evde olacağız, sen de bizi bekliyor olsan iyi olur.” Telefonu kapattım. Şakaklarım zonkluyordu.

“Rafaele?”

Cleo’ya döndüm. “Ne?”

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Delirdin mi? Benim yüzümden masum bir insanın ölmesini istemiyorum.”

“Güven bana, doktor onunla ilgileniyorsa, masum olmaktan çok uzak biridir.”

Kaşlarını çattı. “Bekleyebilirim.”

“Beş dakika önce öleceğini sanıyordun, şimdi de yaralarının tedavisi edilmesini bekleyebileceğini mi söylüyorsun? Hayır, bekleyemezsin. Kanaman var ve şoktasın.”

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. Sesimin yükseldiğini ve kalbimin göğsümde çarpıp durduğunu fark ettim. Boynumu esnetip boğazımdaki tuhaf yumruyu yuttum. Neyim vardı benim?

“Benim hatam.” Sözler ağzımdan döküldü. “Sandro’nun götürmesine izin vermeliydim. Bizi hedef hâline getirdim.” Ağzımı kapatıp direksiyonu daha sıkı kavradım. Cleo bu gece ölebilirdi. Tek gereken bir isabetli atıştı.

Derin bir nefes aldım. Neden *olasılıkları* düşünüyordum?

Güvendeydik. O güvendeydi. Sakinleşmem lazımdı.

“Bugün onun izin günü olduğunu söylemiştin.” Sesi kısıktı.

Dişlerimi sıktım. “Yalan söyledim. Bu gece ona ihtiyacım olmadığını söyledim çünkü o elbiseyi giydiğini görmesini istemedim.” Bu sözleri söylerken ona bakamıyordum bile. Onu korumam gerekirdi. Bunun yerine, onu incitmiştim.

Eve gidene kadar yol boyunca hiçbir şey söylemedi. Belki de onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyordu. Bu düşünce içime bir bıçak gibi saplanmıştı.

Garaja girdiğimizde Sabina ve hizmetçilerden biri bizi bekliyordu.

“Doktor nerede?” diye sordum, Cleo’yu arabadan indirirken.

“Yatak odanızda,” diye cevapladı Sabina. “Sizi bekliyor.”

Cleo’yu kucağıma alıp yanlarından geçerek onu doğrudan yukarıya çıkardım.

Doktor tüm malzemelerini hazırlamıştı. “Onu buraya yatır,” deyip yatağı işaret etti. Gözlüklerini düzeltti. “Ne oldu?”

Cleo’yu yatırıp ceketimi kaldırarak yaraları gösterdim.

Kahretsin, çok kötü görünüyorlardı. “Camla kendini kesmiş. Kesikler derin değil ama çok fazla.”

Doktor onaylamayan bir ses çıkardı. “Tamam. Bunları temizledikten sonra dikiş atılması gerekip gerekmediğine bakalım.”

Başım zonkluyordu. Neyim vardı anlamıyordum. Bana ilk kez ateş açılmıyordu ama hiç bu kadar sarsılmamıştım. Ellerime baktım. Kurumuş kanla kaplılardı.

Onun kanıyla.

Banyoya doğru bir adım attım. Ellerimi yıkamam lazımdı.

“Hemen dönerim,” dedim sert bir sesle.

Banyoda ellerimdeki kir ve kanı ovuşturup duruladım, kollarımı sıvadım. Gömleğimdeki kanın çoğu da Cleo’nundu.

Her şeyi mahvetmiştim. Bir eş ve bir mafya lideri olarak daha dikkatli olmalıydım. Suçluluk duygusu tekrar gün yüzüne çıkmıştı.

Dişlerimi sıktım.

Hayır.

Suçluluk duygusuna kapılma lüksüm yoktu. Bir mafya liderinin hayatında duygulara yer yoktu. Bunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Nefesim kesildi. Geriye boş bir tuval kalana kadar yavaşça zihnimden tüm gereksiz duyguları silip attım. İstedğim her şeyi çizebileceğim boş bir tuval.

Odaya döndüğümde doktor çantasını karıştırıyordu. “Kızın karında on bir kesik var. Bazıları dikiş gerektirecek ve hafif izler bırakabilir. Ayrıca beyin sarsıntısı da geçirmiş gibi görünüyor.”

Restoranda olanları kafamda geri sardım. Sakinleştiğim için bu çok kolaydı, sanki bir film izliyordum. “Bir anda sertçe yere düştü. Silah seslerini ilk duyduğumda içgüdüsel olarak harekete geçip onu yere yatırdım.”

Doktor bir şırınga çıkardı. “Bunu yaparak muhtemelen ikinizin de hayatını kurtardın. Cleo’nun tamamen iyileşeceğinden eminim.”

Omuzlarımdaki gerginlik hafiflemişti. “Güzel.”

Doktor yatağın kenarına tekrar oturdu. “Camı çıkarıp yaralarını temizleyeceğim.”

Cleo yastığa yaslandı. “O nedir?”

“Sadece lokal anestezi.”

Yutkundum. “İğneleri sevmem.”

“Eğer uyuşturmazsam çok daha fazla acıtacak.”

Bana, doktora ona iğne yapmamasını söylememi umuyormuş gibi baktı. Bunu yapamazdım. Onu tedavi etmesi gerekiyordu.

“Bir şey olmaz. Sadece iğne,” dedim.

Küçümseyen sözlerim pek iyi karşılanmamıştı. Gözlerinde bir anlık acı belirdi ama sonra kayboldu. Gözlerini kapattı. Uzun bir sessizlik odayı doldurdu. Kendimi dünyanın en berbat kocası gibi hissediyordum.

Ne yapmam gerekiyordu?

Doktor boğazım temizledi. “Cleo’nun yanına oturursan belki yardımı olur.”

Dişlerimi sıktım. Tabii ki. Onun teselli edilmeye ihtiyacı vardı. Bunu yapabiliirdim. Bu benim görevimdi, değil mi? Yatağın etrafından dolaşıp diğer tarafa geçtim ve kolumu omuzlarına doladım. Bir an için kasıldı sonra dokunuşumla gevşedi.

“Hazır mısın?” diye sordu doktor.

Cleo şırıngaya baktı. “Hayır.”

Başparmağımı kolunun üst kısmında gezdirdim. “İğneye bakma. Bana bak.”

İtaat etmeden önce derin bir nefes aldı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. O kadar yakındı ki çillerini sayabilirdim. Yorgun ve bitkin görünüyordu ama yine de çok güzeldi.

Karım.

Bakışlarım dudaklarına kaydı. Doktor bir şeyler söylüyordu ama kulaklarımda çınlayan ses yüzünden onu duyamıyordum.

Öp onu.

Cleo derin bir nefes aldı. “Ah.”

Bakışlarımı yüzünden çekip karnına indirdim.

“Bir tane daha,” dedi Doktor. “Tamam, bitti. Şimdi dikeceğim.”

Bir iğne ile tıbbi bir iplik çıkardı.

Cleo onları görünce gözleri kocaman açıldı. “Bunu daha önce hiç yapmadım,” dedi paniğe kapılıp. Bana yaslandı. “Ah siktir, siktir sikt—”

Doktor, yaralarından birini sıkıca kapatıp iğnenin ucunu cildine batırdı.

Cleo irkildi. “Siktir! Acıdı!”

Doktor’a yönelik bir küfürü yutmak zorunda kaldım. Çok gergindim.

“Tenine batırmadım bile,” dedi.

“Batırdığına eminim.”

Doktor sinirli bir nefes verdi. “İğneyi sana yaklaştırdığım her seferinde zıplamaya devam edersen bu çok uzun sürecektir.”

Bir şey yapmalıydım. “Ben yapayım mı?” diye sordum.

Yavaşça bana doğru döndü. “Bunu daha önce yaptın mı?”

“Evet. Birçok kez.” Bazen, doktorun arabayla on beş dakika uzaklıkta olması gibi bir lüksüm olmuyordu. Kendime veya Nero’ya kaç kez dikiş attığımı saymamıştım bile.

Cleo’nun etrafındaki kolumu gevşetip yataktan kalktım.

"Bundan sonrasını ben hallederim doktor. Bu, karımın daha rahat olmasını sağlar. Sen biraz aşağı kata inmeye ne dersin?"

Başını salladı. "On beş dakika sonra gelip nasıl gittiğine bakacağım." Doktorun yerine geçip iğneyi aldım.

Cleo gözlerini sıkıca kapattı. "Kendimi çok korkak hissediyorum."

"Çoğu insan iğnelerden korkar."

"Sen korkmuyorsun. Bunların hiçbirini seni etkilemiyor, değil mi? Restoranda çok sakindin."

Öyle mi düşünüyordu? Oysaki onu kanlar içinde yerde yatarken gördüğümde kendimi pek sakin hissetmemiştim.

Bu rahatsız edici düşünceyi kafamdan silip önümdeki göreve yeniden odaklandım. "Derin bir nefes al."

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım kusacağım."

"Hayır, kusmayacaksın. Sadece birkaç saniye sürecek. Nefes al, Cleo. Bunu kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum."

Elini uzatıp dizime koyduktan sonra hafifçe başını salladı. "Yap şunu."

İğneyi yaklaştırıp tenine batırdım. Yüzünü buruşturdu ama dediğim gibi derin nefesler almaya devam ediyordu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Nefes almaya devam et."

Nefes alıp verışı hızlandı. Tırnakları bacağıma batıyordu ama acıdığını belli etmedim. Beni stres topu olarak kullanmak istiyorsa, hiç çekinmesine gerek yoktu.

Yaraları dikmek için elimden geldiğince hızlı davrandım. Son ipliği kesmem sadece on dakika sürmüştü.

Her şeyi komodinin üzerine koydum. "Bitti."

Yavaşça gözlerini açtı. "Teşekkürler."

Ne için teşekkür ediyordu? "Seni bu duruma sokan benim."

Bana bakıp yutkundu. "Senin suçun değildi," dedi. "Kendini suçlama. O elbiseyle yemeğe gelerek seni zorladım. Öyle olmasaydı, Sandro bizi arabayla götürürdü ve restoran başka müşterilerle dolu olacağı için de tetikçiler muhtemelen saldırmazlardı."

Elimi onun elinin üzerine koyup parmaklarımızı birbirine doladım.

“O elbiseyi beğenmiştim.”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdikten sonra alaycı bir gülümseme takındı. “Kabul et, elbisenin mahvolmasına sevindin.”

“Hiç de sevinmedim.” O elbiseyle çok seksi görünüyordu. “Sana yenisini alacağım ve bir dahaki sefere onu kendi evimizde giyeceksin.” Ona yaklaştım. “Altında hiçbir şey olmadan.”

Sonunda yanaklarına biraz renk gelmişti.

Kapı açıldı ve doktor geldi. “Nasıl gidiyor?”

Çevremizde kaynayan gerilim bir balon gibi patladı. Elini bırakıp ayağa kalktım.

“Bir bak.”

Gelip yaptığım işi inceledi ve memnuniyetle başını salladı.

“Güzel. Benim asıl endişem beyin sarsıntısı. Önümüzdeki birkaç gün onu gözlem altında tutmak istiyorum.”

“Telefonunu yanında tut. Durumu kötüleşirse sana ulaşabilmek istiyorum.”

“Peki.” Çıkarken kapıyı kapattı.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Duş almam, sert bir içki içmem ve sekiz saat kadar uykuya ihtiyacım vardı ama şimdilik sadece ilkini yapacaktım. Gömleğimin düğmelerini açıp çamaşır sepetine attım.

Cleo nefesini tuttu. “Sen de yaralanmışsın.”

Aşağıya baktım. Bir an, onun kolumdan bahsettiğini anlayamamıştım.

Bicepsimde kurşunun sıyırdığı yerde sığ bir yara vardı ama neredeyse hiç hissetmiyordum. “Sadece bir çizik.”

“Bir bakayım,” diye ısrar etti. “Buraya gel, yoksa ben sana gelirim.”

“Kıpırdama,” diye homurdandım.

Gerçekten önemsiz bir şeydi. Tek can sıkıcı olan şey kesik, dövmeleğimden birini ikiye bölmüştü. Karanlık, kapüşonlu bir figür ke-miğimin hemen üzerinde süzülüyordu.

Babam.

Cleo'nun gözleri yarayı ve altındaki görüntüyü inceledi. "Dövmen mahvolmuş."

Omuz silktim. "Karakter katıyor, sence de öyle değil mi?"

"Dikiş atmamı ister misin?"

"Bence kurşundan daha fazla zarar verebilirsin."

Yanakları pembeleşti. "Kabasın. En azından doktora yaptır."

"Sorun değil. Banyoda kendim yapabilirim."

Dudaklarını büzdü ama benimle tartışmadı.

Duştayken su, bir süre pembe aktı ama endişelenecek bir şey olmadığını biliyordum. Avuç içlerimi duşun duvarına dayayıp suyun sırtımdan akmasına izin verdim.

Cleo iyiydi. Doktor onun sorunsuz bir şekilde iyileşmesini sağlayacaktı. Şu anda endişelenmek için mantıklı bir neden yoktu.

Duvara yumruk atmak istemenin de mantıklı bir yanı yoktu ama işte buradaydım. Neden bu kadar sinirliydim ki? Bir kalıp sabun alıp cildimi ovdum. *Kendine gel, Messero.*

Banyodan çıktığımda Cleo tişört giymişti ve yatakta hareketsiz yatıyordu. Bakışları bana kaydı ve sadece *boxer* giydiğimi fark edince gözleri büyüdü.

Şu anda yanma gidip onu öpsem nasıl tepki verirdi acaba?

Beni ittirmezdi. Bu gece olanlar onun duvarlarını birazcık da olsa yıkmıştı.

Belki de tamamen yıkmıştı ama bu gece oyunumuzu oynamak istemiyordum. O zayıf ve savunmasızken olmazdı.

"Ben divanda yatacağım," dedim ıslak saçlarımı parmaklarımla tarayarak.

Kafasını iki yana salladı. "Sen de yaralısın."

"Önemli bir şey olmadığımı söyledim."

"Rafe." Dişlerini sıktı. "Yatak çok büyük." Uzanıp diğer taraftaki yorganı çekti. "Sadece yat işte."

Onu uzun bir süre inceledim. Geri adım atmadı.

Peki. Eğer ısrar ediyorsa onunla bu konuda tartışmayacaktım.

Yatağın etrafından dolaşıp yatağa girdim. Bir dakika sonra ışığı kapattı ve karanlık bizi sarmaladı. Kısa süre sonra nefes alış yavaşladı ve derinleşti. Bir süre öylece yatıp tavana bakarak beni ben yapan eski anıları yeniden zihnimde canlandırdım. Lambanın aydınlattığı yatak odası ve pürüzsüz parke zemindeki çıplak ayaklarım. Annem ve babamla ilgili o anılar...

Sen sızlanmayı kesince ben de keserim, evlat.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

BÖLÜM 21

RAFAELE

Arabanın kapısını çarparak kapattım ve nehrin kokusuyla karışmış ferah sabah havasını içime çektim. Bugün çok uzun bir gün olacaktı ve uyanır uyanmaz, işe başlamadan önce biraz enerji harcamak istemiştim.

Saldırıdan bu yana üç gün geçmişti ve tüm bu lanet olası olay, tahmin ettiğimden daha zor atlatılıyordu. Muhtemelen hâlâ kimin bu olayın arkasında olduğunu bilmediğimiz içindi.

Nero siyah cipiyle spor salonunun otoparkına girip camdan bana el salladı.

Binaya girdik, saat daha sabah altı bile olmadığından burada sadece biz vardık. Sahibi Mike, kayıt masasının arkasında oturmuş bilgisayarında bir şeyler yapıyordu ve sohbet etmek için dışarı çıkmadan bize el salladı. Bu kadar erken saatte buraya gelmemizin tek nedeninin bir şeylerin olduğunu biliyordu.

Bir torba üzerinde ısınmaya başladım. “Herhangi bir haber var mı?” Il Caminetto’ya ateş açan kişiyi ortadan kaldırma ihtiyacı, olay meydana geldiğinden beri içimi kemiriyordu.

Öldürdüğüm iki adam para ödeyen herkese hizmet eden kiralık katillerdi. Profesyonellerdi ve iş modelleri gizlilik üzerine kuruluydu. Onları bulmaya çalışsak da şu âna kadar hiçbir sonuç alamamıştık.

Nero benimkinin yanındaki kum torbasına yumruk attı. “En iyi dört adamımız onları arıyor ama şu âna kadar bir şey bulamadık.”

“Kim böyle bir şey yapar ki? İlk tahminim Ferraro olurdu ama o genellikle çok daha kurnazdır.”

“Ferraro olduğunu sanmıyorum,” dedi Nero sallanan torbadan uzaklaşarak. “Olaydan sonra Joe ile konuştum ve her zamankinden daha fazla ateşkes yapmaya istekli görünüyordu. Silahlı saldırıyı duymuşlar ve Joe herhangi bir ilgisi olmadığını söyledi hemen.”

“Ona güveniyor musun?”

“Evet.”

Nero’ya baktım. İnsanları doğru bir şekilde anlamakta çok iyiydi, bu yüzden onun değerlendirmesinden şüphe duymam için bir neden yoktu ama Ferraro değilse, o zaman kimdi?

“Bratva, restorana yatırım yapmalarına izin vermediğimiz için hâlâ bize kin besliyor olabilir,” dedi Nero.

“Bu beni şaşırtmaz ama tek bir anlaşma için kapılarına savaş getirecek kadar risk alacaklarını sanmıyorum.”

“Güçleri artıyor. Jersey’deki yarış pistlerine girmeyi başardıklarını duydum.”

“Umurumda değil. Garzolo’nun bölgesine girmedikleri sürece, orada istediklerini yapabilirler.”

Nero kum torbasına birkaç yumruk daha attı. “Bu arada, dün onu ziyaret ettim.”

Garzolo, özellikle son görüşmemizden sonra en bariz şüphelilerden biriydi. “Ee?”

“Hamptons’taki evinde karısıyla birlikteydi. Bir parti veriyorlardı. Çok sayıda tanık vardı. Hiçbiri onun telefonunun çaldığını bile duymamış. Herkes onun rahat görüldüğünü söyledi.”

“Onu yakından takip etmeliyiz. Eğer bu onun işi ise tekrar denecektir.” Kafamı ringe doğru eğdim. “Maç yapalım.”

İplerin altından geçip pozisyonumuzu aldık.

“Cleo ve benim orada olacağımızı nereden bildiler?”

Nero bana yumruk attı ama ben kolayca kenara çekildim.

O benden daha iriydi ama benim avantajım hızımdı.

“Restoranda çalışan biri ya da Andres olabilir,” dedi. “Orayı boşalttığını ve yemek salonunda neredeyse tek başına olacağını bilen tek kişiler onlardı. Bunun arkasında kim varsa, restoran dolu olsaydı saldırı riskine girmezdi.”

Ayaklarımın üzerinde zıplayarak bir fırsat kolladım. “Andres’e güveniyorum.” Il Caminetto’nun sahibi benim arkamdan iş çevirecek biri değildi. O bunu çok iyi bilirdi. “O böyle bir şey yapmaz. Personelle konuştun mu?”

“Evet. Hepsi iyi görünüyor.”

“Peki ya müzik grubu?” Bir yumruk attım.

Nero eğildi. “Onlarla henüz konuşmadım ama bu iyi bir fikir. Bildiğim kadarıyla, orada sık sık çalışıyorlar. Onlara ulaşacağım.”

Birbirimizin etrafında dönerken bakışlarımı ona kilitlemiştim. “İyi. Beni de haberdar et.”

Çenesi gerildi. “Üzgünüm, Rafe. Şimdiye kadar daha fazla bilgi edinmiş olmam gerekirdi. Bunun önemli olduğunu biliyorum. Sorumlu olan piçi bulacağız, sana söz veriyorum.”

Cevap olarak homurdandım, neredeyse çenesine vuruyordum.

Geri zıpladı. “Cleo nasıl?”

“İyileşiyor.” Saldırıdan beri aynı yatakta yatıyorduk, yani en azından bu olaydan iyi bir şey çıktı diyebilirdik.

Ama onu daha fazla zorlamamıştım. Henüz. Kendini daha iyi hissetmez küçük oyunumuzu çabucak bitirecektim.

“Hâlâ baş ağrısı çekiyor, bu yüzden doktor birkaç gün daha istirahat etmesini önerdi.” Bu sefer yumruğum Nero’nun böbreğine isabet etti ve sert bir nefes aldı. Ona toparlanması için bir saniye süre verdim, sonra kaburgalarına iki yumruk daha indirdim.

“Siktir, Rafe,” diye homurdanarak geri çekildi Nero.

Yine öne atıldım ve yumruğumu Nero'nun kafasına salladım. Eğilip dönerek kaburgalarımın sert bir yumruk attı. Homurdandım ama tereddüt etmedim, çabucak toparlanıp Nero'nun karnına birkaç yumruk daha attım. Yüzümden terler akıp kaslarım efordan yanana kadar dövüşmeye devam ettik.

Dövüş seansından hemen sonra Albany'ye gitmem gerekiyordu ama Nero ile işimizi bitirdiğimizde, karımı görmek için açıklanamayan bir istek duyuyordum.

Alabama binip Hudson Nehri'ne baktım. Kafamın içi tamamen onunla doluydu.

Saldırıdan sonra durum daha da kötüleşmişti. Cleo'nun yerde kanlar içinde yattığını gördüğümde sanki biri göğsümü açıp kalbime soğuk, sert bir silah namlusu dayamış gibi hissetmiştim. O ölemezdi.

Onun ölmüş olma ihtimali beni olduğum yere çivilemiş ve içimi korku kaplamıştı. En son ne zaman bir şey beni bu kadar etkilemişti, hatırlamıyordum.

Omuzlarımı silkip arabayı çalıştırdım. Bu çok saçmaydı.

İşe gitmeliydim. Ama tüm niyetime rağmen ışıklarda eve doğru döndüm.

Siktir et. Onu kontrol edecek, ihtiyacı olan bir şeyin olup olmadığını bakacak ve sonra işe dönecektim.

On dakika sonra ön kapıdan içeri girdim. Ceketimi çıkarmaya zahmet etmeden doğrudan üst kata çıktım. Bu sadece birkaç dakika sürecekti.

Yatak odamızın kapısı aralıktı. İçeri girmek üzereydim ki bir ses duydum.

“Aptal sürtük.”

Elim kapı kolunda dondu.

“Bu eve felaket getireceğini hep biliyordum. *Don Messero* seni öldürmelerine izin vermeliymiş. Sensiz çok daha iyi olurdu.”

Ne oluyor lan?

Yatak odasından gelen ses, evin baş sorumlusu Sabina'ya aitti. Yaşlı kadın, onlarca yıldır ailemizin yanındaydı. Kesinlikle benimle hiç böyle konuşmamıştı.

Cleo yanıt olarak “Muhtemelen o günü tatil ilan ederdin, değil mi?” gibi bir şey mırıldandı.

Hiç rahatsız olmamış gibiydi. Sanki buna alışıkmiş gibi.

“Senin yerinde olmak için kaç kadın cinayet işlemeye razı olurdu biliyor musun? Bizim *domumuzla* evlenmek için. O, gerçek bir hanımefendiye layık. Ailesinin saygı ve hayranlık duyacağı bir kadına. Ama onun yerine sen geldin. Seni değersiz, zavallı sürtük.”

Kulaklarım çınılıyordu. Kapıyı daha fazla araladım ve Sabina’nın Cleo’nun yatakta oturduğu yere doğru yaklaşmasını izledim. Sabina bir tabak yemeği komodinin üzerine sertçe koyarken karım sıkılmış görünüyordu. “Al. Umarım bununla boğulursun.”

Burada ne oluyordu lan? Sabina bu kelimeleri söylemiş olamazdı. Ve sonra o iğrenç kaltak akıl almaz bir şey yaparak yaralı karıma kaşık fırlattı. Kaşık Cleo’nun göğsüne çarpıp sekerek yorganın üzerine düştü. Cleo sakince kaşığı aldı ve komodinin üzerindeki tabağın yanına koydu.

Öfke ciğerlerimi sıkıştırıyordu. “Ona ne dedin sen *lan?*”

Cleo’nun gözleri Sabina’dan bana kaydı.

“*Don Messero,*” diye nefes aldı Sabina. “Ben—”

Onlara doğru yürüdüm, Cleo ile yaşlı kaltak arasına girip kaşığı aldım.

Sabina’nın iri gözleri kaşıktaki takılı kalmıştı ve yüzünde dehşet belirdi.

“Karımla böyle konuştuğun için dilini kesip boğazına tıkacağım,” diye homurdandım. “Hemen özür dile.”

Yüzü bembeyaz oldu. “Çok özür dilerim.”

“Benden değil,” dedim sertçe. “Karımdan.”

Sabina yutkunup bakışlarını Cleo’ya çevirdi. “Özür dilerim, Bayan Messero.”

“İşin bitti. Kovuldun. Defol git.” Öfkeden boğazım o kadar sıkışmıştı ki lanet olası bir cümle bile kuramıyordum.

Birkaç adım geri çekildi. “Efendim, beni büyükanneniz işe almıştı.”

“Büyükannem öldü ve şu anda gözümün önünden kaybolmazsan sen de öleceksin. Eşyalarını toplamak ve evimden defolup gitmek için on beş dakikan var.”

Orada durmuş, sanki ben mantıksız konuşuyormuşum gibi bana bakıyordu.

“ÇIK DIŞARI!” diye bağırdım.

Sıçradı. Gözleri Cleo ile benim aramda gidip geldi ve sonra koşarak odadan çıktı.

Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. *Sakin ol. Yapamıyordum. Bu ne cüret?*

“Rafe.”

Karıma döndüm. Cleo bana bakıyordu, yanakları kıpkırmızıydı.

“O da neydi?” diye fısıldadım. “Neden bana bir şey söylemedin? Sana böyle davrandığını bilseydim, onu çoktan kovmuş olurdum.”

Gergin bir şekilde yutkunup yorgani sıkıca tuttu. “Önemli değil,” dedi. “Alışkınım.”

Gözlerimi kıstım. “Alışkın mısınız?” diye sordum dişlerimin sıkarak. “Bu da ne demek lan?”

Ellerini esnetti. “Sence ailem benimle kibar mı konuşurdu?”

Yumruklarımı sıktım. Stefano Garzolo’yu öldürmek istiyordum.

Cleo’ya vurmamış olabilirdi ama bu ona, başka şekillerde zarar vermediği anlamına gelmiyordu. O pislik. O ve karısı, Cleo’ya saygı görmeye layık olmadığını öğretmişlerdi. Lanet olası bir hizmetçinin ona saygısızlık etmesinin normal olduğunu düşünüyordu.

Hemen Garzolo’nun evine gidip onu bıçaklamak için içimde şiddetli bir dürtü hissediyordum.

“Bu şu anda son buluyor.” Sesim kısık ve boğuktu.

Titrek bir nefes aldı, gözleri yaşlarla dolmuştu. “İnsanların benimle nasıl konuştuğu umurumda değil. Sözleri beni etkilemiyor.”

“Ama *beni* etkiliyor.”

Etmemeleri gerekse de. Normalde beni kızdırmak için birkaç kelimeden çok daha fazlası gerekirdi. Bana doğrultulmuş bir silah var-

ken bile soğukkanlılığımy koruyabiliyordum ama karıma saygısızlık edilmesini görmek beni öfkeliendirmek için yetmişti.

Bu farkındalıkla damarlarımdaki kan dondu. Bir rahatsızlık hissi beni sarmalamıştı. Cleo'nun delici bakışlarını fark ettiğimde durum daha da kötüleşti.

"Neden?" diye fısıldadı.

Cevabım otomatik olarak ağzımdan çıkmıştı. "Çünkü sen benimsin. Kimse benim karımla öyle konuşamaz."

Tedirginlik yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. *Don* olmak, saygı uyandırmak demekti. Benim de burada yaptığım tek şey buydu.

Cleo bana acı bir şekilde gülümsedi. "Çünkü bana hakaret ettiklerinde, sana da etmiş oluyorlar, öyle mi?"

"Aynen öyle."

Yüzü buruştu ve gözlerini kaçırdı. Yanlış bir şey söylediğimi hissettim. Yatağın kenarına oturdum ve elimi çenesine koydum.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Yeter artık," diye homurdandım. "Onlar senin gözyaşlarını hak etmiyorlar, *tesoro*. Seninle aynı havayı solumayı bile hak etmiyorlar. Bir daha seninle böyle konuşan biri olursa, onu öldürürüm."

Ellerimi çekip kucağına baktı. "Tamam."

Kaşlarımı çattım. Sesi pek iyi gelmiyordu. "Cleo—"

Yatağın kenarına kaydı, yorganı çenesine kadar çekti ve benden uzaklaştı. "Yorgunum. Sanırım biraz uyumam lazım."

Beni görmezden gelmesi canımı yakmıştı. Göğsümün içinde yabancı bir duygu belirmişti, ısrarla burada onunla kalmamı istiyordu ama ben bu hissi uzaklaştırdım.

Yalnız kalmak istiyordu. Onu rahat bırakmalıydım. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ayağa kalkıp ona bir daha baktıktan sonra kapıya doğru yürüdüm, etrafımızdaki hava söylenmemiş sözlerle ağırlaşmıştı.

BÖLÜM 22

CLEO

Sabina'nın kovuluşundan birkaç gün sonra doktor bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Rafaele, kuzeninin işinde hemen çalışmaya başlamak istediğimi söylediğimde pek heyecanlı görünmüyordu ama doktorun izniyle beni evde tutmak için bir mazereti kalmamıştı.

İlk iş günümün sabahı uyandığımda Rafaele duştaydı ve Gemma'dan bir mesaj gelişti.

Nasılsın?

Saldırıdan beri beni her gün kontrol ediyordu.

Çok daha iyiyim. Yaralarım iyileşiyor ve başım da iyi. Rafe sonunda işe gitmeme izin verdi.

Bir dakika sonra telefonum yeni bir mesajla titredi.

Rafe mi?! İkiniz çok samimi görünüyorsunuz. O nasıl?

Ona ne cevap yazacağımı bilemiyordum. Bir hafta önce kocamdan ne kadar nefret ettiğimi anlatan uzun bir yazı yazardım ama benim için kurşun yiyen bir adama nasıl kızabilirdim ki?

Korkmuşken yaralarımı dikiş atmak için gönüllü olan adama? Onu kızdırmak için elimden geleni yaptığım hâlde sinirlenmeyip Sabina'nın bana çok kötü davrandığını duyduğunda kendini tamamen kaybeden adama?

O korkunç kadını hemen kovmuştu. Hâlâ inanamıyordum.

Aynı yatakta yatmaya başlamamızın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Her geçen gece aramızdaki mesafe azalıyor gibi görünüyordu. Ve onu tekrar öpmek hakkında düşünmeden duramıyordum.

Telefonu bırakıp avuçlarımı yüzüme bastırdım.

Ona karşı yumuşuyordum. Kendime asla yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yapıyordum.

Peki ya planım? Saldırıdan beri o kâğıt parçasına bir kez bile bakmamıştım. Planımı devam ettirebilecek gücüm var mıydı, emin değildim. Rafaele artık benim gardiyanımdan çok, âşık olabileceğim bir adama benzemeye başlamıştı.

İçimden küfür ettim.

O kazanıyordu.

O kazanıyordu çünkü beni istediği yere getirmişti ve ben onun yüzünden asla yaşayamayacağım hayatı kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Onun acımasız ve zeki olduğunu, bu durumu kendi lehine çevirmeyi çok iyi bildiğini söylüyordum kendi kendime.

Beni koruduğu gerçeğinin önemi olmamalıydı. Evet, o restoranda *papà* ve ben olsaydık, sevgili *papà*m beni kalkan olarak kullanırdı, Stefano Garzolo diğer erkekleri karşılaştırmam için uygun bir ölçüt değildi.

Rafaele beni korumak zorundaydı çünkü ben ölürsem zayıf görünürdüm ve Garzoloların patronu olma yolu daha da karmaşık hâle gelirdi.

Ama benim iyiliğim için gerçekten endişeleniyor gibiydi. Ya da çok iyi rol yapıyordu. Beni yerde kanlar içinde gördüğünde endişeli

görüldüğüne yemin edebilirdim. Endişeliden de öteydi. İşkence çekiyor gibiydi.

Elimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Onu anlamıyordum ve bana karşı gerçekten bir şeyler hissediyor gibi görünen hâlini nasıl ele alacağımı bilmiyordum. Bu gerçek miydi yoksa bir yanılsama mıydı? Ya Rafaele benimle yattığı anda bu hâli ortadan kaybolursa?

Banyonun kapısı açıldı ve Rafaele sadece pantolonuyla çıktı.

Siktir.

Şimdiye kadar onun vücuduna alışmış olmam gerekirdi ama alışmamıştım. Tenim yanıyordu ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başlamıştı.

“Nero seni işe götürecektir.”

“Neden?” diye sordum yatakta uzanırken. Onun vücuduna bakmadan gözlerimi yüzünde tutmak için çok uğraşıyordum.

Ama başaramamıştım.

Dövmeli teninin altındaki kasları dalgalanıyordu ve gözlerimi ondan ayıramıyordum.

“Çünkü onun götürmesini istiyorum,” dedi gömleğini giyerken.

Yutkundum. “Neden Sandro veya Minik değil?”

“O ikisi saldırının arkasındaki kişiyi bulmama yardım ediyorlar ve uzun saatler çalışıyorlar. Sandro’nun yorgunken seni arabayla götürmesini istemiyorum.”

“Nero’nun daha önemli işleri yok mu?”

Rafaele, düğmelerini iliklerken aynada gözlerime baktı, sekizli karnın kaslarını benden gizliyordu. “Hayır.”

Bu basit kelime karnımda bir heyecan dalgası yaratmıştı. Nero sıradan bir adam değildi. Rafaele’nin sağkoluydu. Ekibinin en değerli üyesiydi. Ve Rafaele onu yanıma veriyordu. Heyecanım artmıştı. Bana gerçekten onun hazinesiymişim gibi davranıyordu.

Onun onuru, seni koruyabilme yeteneğine bağlı, unuttun mu?

Peki ya bundan daha fazlası varsa?

Göz teması kurmayı bırakıp sandalyenin arkasından ceketini aldı. Ceketini giyerken gömleğinin kumaşı geniş omuzlarında gerildi.

“Saat dokuzda seni alacak.”

“Hazır olacağım.”

Bana doğru yürüdü ve parmaklarıyla nazikçe çenemi kaldırdı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Beni öpecek miydi? Normal evli çiftler böyle yapardı, değil mi? Sabahları işe gitmeden önce birbirlerini öperlerdi.

Ama biz normal değildik. Biz *normalden* farklı bir galakside yaşıyorduk.

Yine de eğilip yüzünü benimkine yaklaştırdığında göz kapaklarım titredi.

“Artık iyileştiğine göre hazır olduğun başka bir şey var mı, *tesoro*?” diye sordu, nefesi dudaklarıma değiyordu.

Hayal kırıklığı içimi kaplarken külotumun ıslandığını hissedebiliyordum. İşte bu. Benim teslim olduğumu ilan etmemi ve ödülünü teslim almayı bekliyordu.

Çenemi onun elinden çektim. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Gözleri parladı. “Son birkaç sabahı vücuduma salya akıtarak geçirmiyormuşsun gibi mi davranacağız?”

Başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissediyordum. Yorganı çekip yataktan kalkarken onu ittirdim. “Siktir git.”

“Çok yakında.”

Ona atacak bir şey bulmak için etrafımda dönüp durdum ama o çoktan kapının yarısına kadar yürümüştü.

Gitse de dokunuşunun izi tenimde kalmıştı.

İlk iş günüm için giydiğim kıyafetle aşağı indiğimde Nero antrede beni bekliyordu. Loretta'nın bana bütün gün ne iş vereceğini bilmediğim için rahatlık önceliğiyle giyinmeye karar vermiştim. Geniş paça bir kot pantolon, yeşil bir bluz ve spor ayakkabılarımı giymiştim.

Gergindim. Bugünün iyi geçmesini istiyordum.

Nero telefonundan başını kaldırıp beni süzdü. “Aslında fena görünmüyorsun.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Vay canına, teşekkürler.”

Gülüp elini sakallarında gezdirdi.

Arkasında duran kapı kadar uzun boyluydu. Bugün, her zamanki siyah takım elbisesinden farklı, daha rahat bir kıyafet giymişti. Kot pantolon, gri tişört ve siyah deri ceket giyyordu. “Bu bir iltifattı. Yaralandığını duydum.”

“Bana oldukça ikiyüzlü bir iltifat gibi geldi.”

Telefonunu ceketinin cebine koydu. “Sen her zaman benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun.”

“Her zaman mı? Biz sadece iki kez konuştuk.”

“Evet ama ilk etkileşimimiz çok anlamlıydı. Seni gerçekten tanıdığımı hissediyorum.” Ön kapıyı açtı ve geçmem için işaret etti.

Dışarı çıkıp mart ayının serin havasını içime çektim. “Sen ve Rafaele’nin beni iki barbar gibi yol kenarından çekip aldığınız zamanı mı kastediyorsun?”

Nero arabanın kilidini açtı ve bana kapıyı tuttu. “Bu, sizin güzel aşk hikâyenizin başlangıcıydı.”

Koltuğuma otururken kendimi tutamayıp kıkırdamaya başladım. “Tabii ya, çünkü tüm aşk hikâyelerinde kaçırılma, zorla evlendirilme ve kurşun yağmuruyla biten randevular vardır.”

Sırıttı. “Sıkıcı olmayanlar öyle.”

O diğer tarafa geçip arabaya binerken ben emniyet kemerimi taktım.

“Belki bazılarımız sıkıcı olanları seviyordur.”

Arabayı çalıştırdı. “Evet ama sen değil.” Sanki beni gerçekten tanıdığını sanıyormuş gibi bana sırıttı.

Dişlerimi sıkıp bu konuşmayı bitirmeye karar verdim.

Ama Nero bitirmedi. “Peki, Rafe ile aranız nasıl?” diye sordu arabayla garajdan çıkarken.

Fazla rahat davranmaya çalışıyordu. “İyi.”

“Ona ısınmaya başladın mı? İlk bakışta görüldüğü kadar kötü biri değil.”

İnledim. “Rafaele seni benimle bu yüzden mi gönderdi? Arabada onun için savunma yapabilmen için mi?”

“Hayır. Senin için endişelendiği için bunu yapmamı istedi.”

“O hiçbir şey ve hiç kimse için endişelenmez.” Bu sözler ağzımdan acı bir şekilde çıkmıştı. Bu sabah olanlar ve Rafe’in beni öpmesini gerçekten istediğim için sinirliydim... Ta ki o her şeyi mahvedene kadar. İçimde bu evliliğin yürümesini umut eden acınası bir yan mı vardı? Ben gerçekten çok aptaldım.

Nero omuz silkti. “O da buna inanmak istiyor ama davranışları aksini gösteriyor. Sabina’yı, sana söylediği bir şey yüzünden kovduğunu duydum.”

“Evet, görünüşe göre benim varlığım onun bir uzantısı hâline gelmiş. Bana karşı yapılan her şeyi çok kişisel algılıyor.”

“Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?”

Ona baktım. “Neyi anlamıyorum?”

“Sabina kırk yıldır bu ailenin yanında. Ve Rafe, hiç düşünmeden onu kovdu. Rafe her şeyi düşünür.”

Koltuğumda kıpırdandım. “Ne demek istiyorsun?” Rafaele bir kez olsun duygusal mı davranmıştı.

“Hiçbir şey. Sadece gözlem yapıyorum.”

“Sadece yola bak.”

Nero gülerek radyoyu açtı. Hip hop çalan bir radyo istasyonu bulana kadar kanalları değiştirdi ve sonra şarkıya eşlik ederek başını sallamaya başladı. Otoyola çıktığımızda dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Rafaele hakkındaki algım hızla değişiyordu. Artık kocamı nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum.

Şarkı bitip reklamlar başladığında Nero radyonun sesini kısıtı. “Biliyor musun, Rafe’in oldukça dürtüsel yaptığı bir şey daha var.”

Ona baktım. “Neymiş o?”

Nero’nun yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. “Seninle evlenmeyi kabul etmek.”

BÖLÜM 23

CLEO

Lower East Side'daki tuğla bir binanın önüne yanaştığımızda, "Geldik," dedi Nero. "Bekle. Sana yardım edeyim."
"Gerek yo—" Çoktan arabadan inmişti.

İç çekip kafamı boşaltmaya çalıştım. Bugün işteki ilk günümdü ve kocama psikanaliz yapmak yerine işime odaklanmam gerekiyordu ama Nero daha da kafamı karıştırmayı başarmıştı. Muhtemelen niyeti de buydu.

Nero beni dükkânın ön kapısına kadar geçirip zili çaldı. "Yakınlarda olacağım. Eve gitmeye hazır olduğunda beni ara."

"Bütün gün bekleyip duracak mısın?"

"Öğle yemeği almam için Sandro gelip nöbeti devralana kadar." Bana çok erkeksi bir şekilde gülümsedi. "Bu civarda bir arkadaşım var."

Gözlerimi devirdim. "Tam da senin takım elbiseli bir barbardan daha fazlası olabileceğini düşünmeye başlamıştım."

"Beni gözünde fazla büyütmeni istemem. Rafe kıskanabilir."

Kilit sesi duyuldu ve bir kadın kapıyı açtı. Bu, Loretta olmalıydı. Saçları ışıktaki el rengi tonlarına bürünen siyahlığıyla Rafaele'ninkiyle aynı renkteydi.

Nero ile kucaklaşıp İtalyanca selamlaştılar ama Nero içeri girmedi. Omzuma hafifçe vurarak yanımdan geçip arabasına doğru yürüdü.

Loretta'nın dikkati bana yöneldi. Beni yavaşça süzüp sakızını patlattı. "Düğünde farklı görünüyordun."

Omuz silktim. "Elmasları evde bıraktım."

Gülmemişti ve yüzündeki ifade de pek dostça değildi. Henüz evlenmemiş olduğu için Rafaele'den daha genç olmalıydı ama ağır makyajı onu daha büyük gösteriyordu.

Rüzgârın şiddetlenmesiyle hırkasına daha sıkı sarıldı.

Omzunun üzerinden dükkânın içine baktım. Dükkân kumaş rulolarıyla doluydu ve kasada etekli, üstsüz, eğri büğrü bir manken duruyordu.

"Beni içeri alacak mısın?"

Gözleri kısıldı. Yine sakızını patlattı ve kenara çekildi. "Gir," dedi.

Onu içeri kadar takip ettim ve tozlu rafları inceledim. Burası naf-talin ve eski deri kokuyordu. Kasa ön taraftaydı, arka köşede ise küçük bir masa, bir dizüstü bilgisayar ile yazıcı ve bir yığın fatura vardı. Yanındaki başka bir masada dikiş makinesi duruyordu.

Loretta kasaya yaslandı. "Rafaele seni buraya gönderdiğine göre gerçekten başarısız olmamı istiyor olmalı," dedi, sesi güvensizlik doluydu.

Pekâlâ bu kabaydı. Dişerimi sıktım ama tuzağa düşmeyecektim. "Buradaki sorun ne?"

Etrafımızı belirsiz bir şekilde gösterdi. "Yeterli müşteri yok. Bu stokları bir yıldan fazla bir süre önce satın aldım ve o zamandan beri raflarda duruyorlar. Bunlar iyi kumaşlar. Yüksek kaliteli, bugünlerde mağazalarda gördüğün polyester çöpler gibi değil. Bunlara talep olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre herkes sadece hazır giyim satın almak istiyor."

Etrafa tekrar bakındım. "Bir kataloğun var mı?"

Başını iki yana salladı. "Geçmişte yaptıklarımın fotoğrafları var. Onları şurada görebilirsin." Arkadaki masayı işaret etti.

Sonraki birkaç saati fotoğrafları inceleyerek geçirdim. Beş yıl öncesine kadar uzanan bir sürü fotoğraf vardı.

Loretta'nın olağanüstü bir terzi olduğu açıktı. Bazı parçaların karmaşıklığı, lüks moda evlerinininkine rakip olacak düzeydeydi. Ancak buraya gelen birinin neden bunalmış hissedebileceğini anlamak zor değildi. Burada çok fazla seçenek ve çok farklı stil vardı. Seçim yapmak neredeyse imkânsızdı.

Fotoğrafları kutularına geri koyup Loretta'nın yanına döndüm. Dikiş makinesinde bir etek üzerinde çalışıyordu. "Bir stil koleksiyonu oluşturmayı düşündün mü? Belki her sezon değiştirebilirsin?"

İşinden başını kaldırmadı. "Mağazanın vizyonu, benzersiz parçalar yaratmak. Her şey özel yapım."

"Hâlâ özelleştirmeler yapabilirsin. İnsanlar kumaşı, düğmeleri seçebilir, stillerde küçük değişiklikler yapabilir. Ancak bu, senin sunduğun ürünleri daha iyi anlamalarına yardımcı olacaktır."

"Ne isterlerse. Önemli olan bu."

"Bazen çok fazla seçenek insanı bunaltabilir. Herkes moda tasarımcısı değil. Yüksek kaliteli giysiler isteyen birçok insan var ancak bunların sadece küçük bir kısmı moda hakkında yeterince bilgi sahibi ve çok azı tam olarak ne istediklerini sana söyleyebiliyor."

Loretta gözlerini kısarak bana baktı. "Bu benim vizyonumla uyuşmuyor."

"Yani vizyonun işe yaramıyor gibi. Neden bunu denemiyorsun?"

"Çünkü senin kafandan uydurduğun bir fikir yüzünden tüm iş planımı yeniden yapmayacağım. Bu konuda ne biliyorsun ki? Ben iki yıldır bu iş üzerinde çalışıyorum. Sen iki saat önce ortaya çıktın ve şimdiden bana ne yapmam gerektiğini söylüyorsun. Kendini benden daha akıllı mı sanıyorsun?" Alaycı bir şekilde başını iki yana salladı.

Bir anda yükselmişim. "Neden böyle davranıyorsun? Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Ailemin temsil ettiği her şeyi batırdım. Gelenek. Onur. Erdem." Başını iki yana salladı. "Kuzenimle evlendin ve ilk yaptığın şey onun parasını harcamak oldu. Bunu duymadığımızı mı sanıyorsun? Sen

şımarık ve sığ birisin. Senin yardımına ihtiyacım yok. Bunun zaman kaybı olduğunu biliyordum.”

Hayal kırıklığına uğrayarak çantamı alıp dışarı çıktım. Rafael beni manipüle ediyor olabilirdi ama insanların benimle bu şekilde konuşmasına izin vermemesi konusunda haklıydı. Dışarı çıkar çıkmaz rüzgâr suratıma vurdu. Öğle vaktini henüz geçmişti ama Nero çoktan geri dönmüştü.

Arabadan beni görünce kaşlarını çatı. “Bitti mi?” diye sordu ben arabaya biner binmez.

“Evet.” Bakışlarının yüzümün yan tarafım incelediğini hissedebiliyordum. “Nasıl gitti?”

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Bir süre sessizlik oldu. “Bak, Loretta biraz huysuz olabilir. Kişisel algılama.”

Tabii, haklısın. Bana söylediği her şey oldukça kişisel gelmişti oysa.

Burnumu çektim. “Kişisel almıyorum.”

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

İçimde yankılanan hayal kırıklığıyla Nero’ya bağırdım. “Sen benim şoförüm müsün, terapistim mi? Beni eve götürür müsün?”

Kendimi ona bakmaya zorladım ve böyle patladığım için hemen suçluluk duydum.

Ama Nero sadece omuz silkti. “Tamam. Annen aradı. Seni görmek istiyor.”

“Neden?”

“Belki saldırıdan sonra senin için endişelenmiştir.”

Bu şüpheliydi.

“İstemiyorsan hayır diyebilirsin,” dedi. İstemiyordum ama felaketle sonuçlanan ilk günümün ardından dikkatimi başka bir şeye yöneltmek iyi olabilirdi. Rafael’e ne kadar kötü geçtiğini anlatmak için acelem yoktu.

“Tamam. Beni oraya götür.”

Şehir trafiğinden dolayı yollar tıkalıydı ve eski evime varmamız neredeyse bir saat sürmüştü.

Vardığımızda, tanımadığım bir hizmetçi kapıyı açtı. “Bayan Garzolo sizi oturma odasında bekliyor,” dedi. “Bay De Luca, size kahve ikram edebilir miyim?” Adam, ben *mammayı* aramaya giderken Nero’yu mutfığa götürdü.

Geniş antreden geçerken yuvarlak masadaki fotoğraflara kısaca göz attım. Üç taneydi. Biri ben ve ablalarım, biri tüm aile, diğeri ise sadece annem ve babam.

Tamamen normal görünüyordlardı ama gülümsemelerin hepsinin zoraki olduğunu biliyordum. *Mamma* ve *papá* her zaman görünüşe çok önem verirdi.

Annemi kanepede dergi okurken buldum. Gelişimi duyunca dergiyi kaldırıp ayağa kalktı. Gözleri üzerimde dolaştı, burnunu kırıstırdı.

Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Giyindiğim kıyafet çok salaştı. Saçım yeterince iyi şekillendirilmemişti. Makyajım çok azdı. Tanrıya şükür, artık her gün bununla uğraşmak zorunda değildim.

Bana doğru yürüdü. “Saldırıda yaralandığını duydum.” Sesinde en ufak bir sıcaklık yoktu.

“Beni neden görmek istedin?” diye sordum onun benim için gerçekten endişelenmediğini bilerek.

Muhtemelen onun maskesini bu kadar çabuk gördüğüm için hoşnutsuzluk duyarak burnunu çekti. “Baban seni ofisinde bekliyor.”

Sinirim bozulmuştu. Demek benimle konuşmak isteyen *papá*ydı ama o çağırırsa asla gelmeyeceğimi biliyordu.

Dişlerimi sıktım. Loretta’nın dükkânına ne kadar geri dönmek istemiyorsam babamla da o kadar konuşmak istemiyordum. Ama çoktan buradaydım, değil mi? *Ne olduğunu bir görelim bari.*

*Papá*nın ofisi kötü anılarla doluydu. Onun Gemma’ya zarar verdiğini burada görmüştüm. Ama bana asla el kaldırmayacağını biliyordum, artık Rafaele ile evliydim.

Kapıyı iterek açtım. Stefano Garzolo masasında oturuyordu, önünde bir yığın kâğıt vardı.

Başını kaldırdı. “İçeri gir ve kapıyı kapat.”

İçeri girip masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. “Ne istiyorsun?”

“Evlilik hayatı nasıl?” diye sordu, sesinde alaycı bir ton vardı.

Gözlerimi kıstım. “Beni buraya, bunu yüzüme vurmak için mi çağırdın?”

Yüzünde samimiyetsiz bir gülümseme belirmişti. “Hiç de değil. Rafaele’nin sana iyi davranıp davranmadığını bilmek istedim.”

Senden daha iyi. Evlilik hayatı bana giderek daha çok hoş gelmeye başlamıştı ama bunu itiraf edebileceğim son kişi babam olduğu için onun duymak istediği şeyi söyledim. “Bağımsızlığımı ve özgürlüğümü feda ettim. İstedğim gibi üniversiteye gidemeyeceğim. Hayallerimdeki kariyere asla sahip olamayacağım. Sence nasıl gidiyor?”

Başım salladı, gözleri memnuniyetle parladı. Midem bulanıyordu. Sanki benim mutsuz olduğumu düşünmekten zevk alıyor gibiydi.

“Belki de hayatının geri kalanını Messero ile geçirmek zorunda değilsindir,” dedi yavaşça.

Kaşlarımı çattım. Neyden bahsediyordu?

Avuçlarını masanın üzerinde gezdirdi. “Sana bir teklifte bulunmak istiyorum.”

“Ne tür bir teklif?” Dışarıda, bir kuzgun kötü bir alamet gibi ciyaklıyordu. Gözlerim pencereye kaydı, kuşun uçup gittiğini gördüm.

“Emeklilik planlarım değişti,” dedi. “Beş yılın, ailemizin reisi olarak yapmak istediğim şeyleri yapmak için yeterli olmadığına karar verdim.”

“Peki tam olarak ne yapmak istiyorsun?” Bildiğim kadarıyla, onlarca yıldır cebini doldurmakla, La Trattoria’da partiler düzenlemekle ve çok önemli biriymiş gibi davranmakla meşguldü.

Hapse girmesinin bir nedeni vardı. *Capolarından* biri ona sırtını dönmüştü ve eteğindeki tüm taşları polise anlatmıştı. Neden? Çünkü babam açgözlüydü. Giderek daha büyük paylar talep etmiş ve kendi adamlarını çok sıkıştırmıştı.

“Fareleri ortadan kaldırmak, saflarımı yeniden oluşturmak ve Garzolo Ailesi’ni yeni bir döneme taşımak istiyorum. Yeni işler, yeni ortaklıklar, yeni avantajlar.” Ellerini önünde birleştirdi. “Biraz zaman alacak ama Garzoloların geleceği parlak görünüyor.”

Olayı hemen anlamıştım. Rafaele’nin halefi olmasına izin verme niyetinde olmadığını söylüyordu.

“*Don* olarak kalmak istiyorsun.”

Omzunu kaldırdı. “Ben 54 yaşındayım. Babam 70 yaşında emekli oldu. Ailemizi bu kasabanın besin zincirinin tepesine geri getirmek için hâlâ bolca vaktim var.”

“Rafaele bunun olmasına asla izin vermez. Onunla bir anlaşma yaptınız. Sana beş yıl verdi.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Bu yüzden Rafaele gitmeli.”

Kanım dondu.

Tabii ki. *Papà*nın her şeyi aynı anda elde etmek isteyeceğini bilmeliydim. Rafaele’yi hapisten çıkmak için kullanmıştı, beş yılı dolmadan ondan kurtulmanın bir yolunu arıyordu.

Öfke göğsümde alevlendi.

“Bunu bana neden anlatıyorsun?”

“Kocan aşılabilir bir kale gibi. Onun zayıflıklarını bulmaya, bir şekilde onu etkileyebilecek bir yol bulmaya çalıştım ama şu âna kadar hiçbir şey bulamadım. Tüm *capolarını* parmağında oynatıyor. Hepsi onun kontrol delisi olduğunu, duyguları olmadığını, kimseyi umursamadığını, planlarının önüne çıkan herkesi ve her şeyi öldürebileceğini söylüyorlar. Hepsi ondan çok korkuyor.”

Ürperdim. Rafaele bana asla zarar vermezdi. Ya da verir miydi? Yoksa ünlü acımasız kocamın bana karşı asla acımasız tarafını göstermeyeceğini düşünerek ben mi naif davranıyordum?

Bu düşünceyi kafamdan attım. “Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?”

“Ona karşı kullanabileceğim bir şey bulmama yardım et. *Bir şeyler* olmalı. Sen onun evindesin, onun yatağındasın. Sonunda, onun hakkında kimsenin bilmediği şeyler öğrenebilirsin.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Buna inanamıyordum. “Onu *gözetlememi* mi istiyorsun?” Gülerek, “Sana yardım edeceğimi düşünüyorsan delisin,” dedim.

Sözlerim onu hiç etkilememişti. Sanki tam da bunu söylememi bekliyormuş gibiydi.

“Benim için yapma. Kendin için yap. Onu alt etmeme yardım edersen, sana özgürlüğünü veririm.”

Alaycı bir şekilde başımı iki yana salladım. “Tabii kesin. Ne demek bu şimdi?”

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Seni resmî olarak evlatlıktan reddedeceğim. İtalya’da ablalarının yanına gidebilir ya da istediğin yere taşınabilirsin. Bana yardım et ve istediğin gibi yaşa.”

Nefesim kesilmişti. Onun bu sözleri söylediğine kendimi ikna etmek biraz zaman aldı. Bana her zaman istediğim tek şeyi teklif etmişti.

Özgürlük.

Bu hayattan ve bu dünyadan kurtulmanın bir yolu.

Babamın yüzünde bir zafer ifadesi belirdi. “Ne dersin?”

Bunu gerçekten istemiş olamazdı. Gerçekten bu kadar çaresiz miydi? *Benimle* anlaşma yapmaya çalışacak kadar çaresiz miydi? Başımı iki yana salladım. “Bana başka bir anlaşmayı bozmayı planladığını söyledikten sonra sana inanmamı mı bekliyorsun? Sana güvenmiyorum. Sana yardım edersem beni bırakacağından nasıl emin olabilirim?”

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. “Annen ve ben seni hoş bir insan yapmaya çalıştık ama açıkça başarısız olmuşuz. Sen lanet olası bir baş belasıydın. Rafaele seni bizden kurtardığı için mutluyum ve ondan kurtulduktan sonra seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Seni bir daha görmemeyi umarak uçağa bindireceğim.”

Ağzıma acı bir tat yayılmıştı. Beni pohpohlamanın ona bir faydası olmayacağını biliyordu. Ona inanmazdım.

Ama buna inanıyordum. Babam benden, benim ondan ettiğim kadar nefret ediyordu. Eğer Rafaele’yi öldürürse, ben şüpheli bir itibara sahip dul bir kadın olacaktım. Onun işine yaramayacaktım.

Sözleri kafamda yankılanıyordu. *Onu alt etmeme yardım edersen, sana özgürlüğünü veririm.* Rafaele'ye ihanet edip ona katılmamı istiyordu. Kocamı öldürmek için bir yol bulmasına yardım etmemi istiyordu.

Ellerim ve ayaklarım uyuşmuş gibiydi.

Hayallerim bile bu bedeli ödemeye değmezdi, değil mi?

Bunu ciddiye almamalıydım. Yüzüne gülüp beni planına dâhil ettiği için ona aptal demek istiyordum. Bu bilgiyi doğrudan Rafaele'ye aktaracağımı söylediğimde nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum.

Ama içimdeki başka bir ses beni durdurmuştu. Tüm bunlardan kurtularak Gemma ve Vale ile birlikte olma olasılığını en azından düşünmek isteyen sesti bu.

“Düşüneceğim,” dedim.

Bu sözler dilimde zehir gibi bir tat bırakmıştı.

BÖLÜM 24

CLEO

Ertesi sabah, sırtımda sanki bir ısıtıcı varmış gibi uyandım.

Bunun kocam olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Aramızdaki yaklaşık on beş santimetrelilik mesafeye dikkat ederek uykuya daldığımı hatırlıyordum ama şimdi o mesafe yok olmuştu. Gecenin karanlığında bedenlerimizin birbirine çekilmesiyle mesafeler silinip gitmişti.

Parmaklarım çarşafta seğirdi. Rafaele'nin nefesi yavaş ve düzenliydi ama uyurken nasıl nefes aldığını biliyordum ve şu anda uyumuyordu.

Yapmam gereken gibi uzaklaşmak yerine omurgamı esnetip kalçalarımı hafifçe geriye doğru ittirdim.

Bu çok küçük bir hareketti. İnsanların uykusunda yaptığı türden bir hareketti. Bana baskı uygulayan sertliği, herhangi birini uyandırmaya yeterdi.

Hızla ufak bir nefes aldım, bunu duyduğunu biliyordum. Muhtemelen göğsüne doğru hafifçe sıçradığımı da hissetmişti.

Büyük bir el kalçama kayarak geceliğimin kumaşını okşadı ve tenimin altında hoş bir karıncalanma yarattı. Hareketleri yavaş ve gev-

şekti, sanki bir rüyadaymışız gibiydi. Yüzüm yastığa gömülene kadar beni yatağa bastırdı. Sertleşmiş meme uçlarım yatağa temas edince hafifçe inledim.

Rafaele dudaklarını boynuma değdirdi ve ısınmış tenimi yaladı. İniltimi bastırdım. Parmakları kalçama gömüldü. Dudakları enseme doğru hareket etti, sonra daha aşağıya kaydı, omurgam boyuncaya aşağı indi. Islak öpücüklerinin her birini bacaklarımın arasında hissediyordum.

Daha fazlasını istiyordum.

Gözlerimi sıkıca kapattım, vücudumda yarattığı hislerin etkisiyle kendimden geçmiştim.

Ve tam o anda küçük bir şeytan omzuma konup kulağıma, *Onu alt etmeme yardım edersen, sana özgürlüğünü veririm*, diye fısıldadı.

Gözlerimi açtım.

Siktir.

Babamla olan konuşmamız birdenbire aklıma gelmişti.

Rafaele'nin kaburgalarına dirsek attım, ondan uzaklaşmak için acele ederken neredeyse yere düşüyordum. Yataktan yuvarlanmak üzereyken Rafaele beni yakaladı, eliyle belimi sıkıca kavradı.

Bu sabah ilk kez bakışlarımız kesişti. Onunkiler karanlık, aç ve hayal kırıklığıyla doluydu. Benimkiler ise endişeli ve *suçluluk* doluydu.

Babamın teklifini kabul edip etmeyeceğime henüz karar vermemiştim. Ama onun sözlerini hatırlamak bile içimi suçluluk duygusuyla doldurmuştu.

Papá, Rafaele'nin ölmesini istiyordu. Ve ben bu bilgiyi ona söylemek yerine ondan saklıyordum.

“Bırak beni,” diye fısıldadım.

Bıraktı. Ayaklarımın üzerine zarif olmayan bir şekilde indim, banyoya koştum ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Kalbim göğsümün içinde paniklemiş gibi bir ritimle atıyordu. Benim yararına olsa bile babamla iş birliği yapma düşüncesi beni hasta ediyordu. Stefano Garzolo *don* olmayı hak etmiyordu.

Ve Rafaele de ölmeyi hak etmiyordu.

O, sayısız insanı öldürdü. Senin nefret ettiğin her şeyin bir sembolü. Kaçmak istediğin her şeyin.

Suyu açıp soğuğa ayarladım ve içeri girdim. Su cildime değdiğinde şiddetli bir titreme tüm vücudumu ele geçirdi.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Rafaele'yi tanımak için. Bu acımasız adamın içinde gerçek bir insan olduğuna ikna olmak için. Ve hayatımdan ne istediğimi anlamak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, net bir cevap bulamıyordum.

Bir saat sonra Rafaele ve ben birlikte kahvaltı ediyorduk. Evlendiğimizden beri ilk kez böyle bir şey yapıyorduk.

Hizmetli bir demlik kahveyle gelip fincanımı doldurdu. Rafaele telefonuyla ilgileniyordu ama hizmetli odadan çıkınca telefonu yüzüstü çevirip masanın üzerine bıraktı ve dikkatini bana çevirdi.

“Dün Loretta ile nasıl gitti, *tesoro*?”

Acele etmeden bir kaşık şeker alıp kahveme ekledim. “İyi gitmedi.”

Yüzü karardı. “Ne oldu?”

Bunun hakkında konuşmak istemiyordum ama onun bu konunun peşini bırakacağını sanmıyordum. Bir nefes verdim. “Ona yardım edemeyeceğimi açıkça söyledi. Fikirlerimi dinlemek istemiyor.”

“Neden?”

Kahvemden bir yudum aldım. “Haklı. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Hiç iş yönetmedim. Hiç şirket kurtarmaya çalışmadım. Belki üniversiteye gitseydim, batmakta olan bir şirketi nasıl kurtaracağımı bilirdim ama şu anda durum böyle, o benden uzak durursa daha iyi olur.”

Rafaele başını iki yana salladı. “İnan bana, üniversiteye giderek iş öğrenilmez. Denemeler yaparak, başarısızlıklarla ve başarısızlıkların-

dan çıkardığın derslerle öğrenirsin. Bu işletmeyi yönetmeyi bana kim öğretti sanıyorsun?”

“Babandan öğrenmedin mi?”

Yüzü düştü. “Babam bana acımasızlığı öğretti. Bana nasıl zalim olunacağını ve insanlara nasıl korku salınacağını öğretti. Bana başka bir şey öğretmeye hiç sabrı yoktu.”

Rafaele bana babası hakkında ilk kez bir şey söylüyordu.

Ailesinden hiç bahsetmezdi. Annesi veya kız kardeşlerinden bile.

İçimde bir merak uyanmıştı. “Peki ya annen? O sana ne öğretti?”

Dişlerini sıktı. “Şu anda senden bahsediyoruz.”

“Peki ya ben?” Ses tonumda hayal kırıklığı vardı. Neden bu kadar ısrarcı davranıyordu? İş bulmayı bu kadar önemseyen bendim. Bu fikirden vazgeçtiğim için mutlu olması gerekirdi. “Gördüğün gibi, para harcamakta iyiyim. Para kazanmakta değil.”

“Senin pes eden biri olduğunu düşünmemiştim.”

“Şimdi de ters psikoloji mi deniyorsun?” Artık aç olmadığım için ayağa kalktım. “İşe yaramayacak. Oraya geri dönmeyeceğim. Loretta benim şımarık ve sığ biri olduğumu düşünüyor, o zaman neden onunla uğraşayım ki?”

Bileğimi tutup ayağa kalktı, vücudu üzerime gölge düşürüyordu.

Beni masanın kenarına sıkıştırdığında nefesim kesildi. “İnsanların senin hakkında en kötü düşüncelerine kulak veriyorsun çünkü bunun sana güç vereceğini sanıyorsun. Ama vermez. Sana gerçek gücü ne verir biliyor musun? Onların yanıldığını kanıtlamak.”

Bu sözlerin acı gerçeğini yuttum. “Kes şunu,” diye fısıldadım.

“Neyi keseyim?”

“Beni değiştirmeye çalışmayı bırak. Kafadaki ideal eşe asla ulaşamayacağım.”

Elini kaldırıp parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı ve bakışlarım dudaklarına kaydı. Tekrar öpmek istediğim dudaklara. Bir parçam, bir dahaki sefere öpüştüğümüzde her şeyin farklı olmasını umuyordu.

Midemin bulanmamasını, sinir uçlarımda elektirklenme olmamasını.

“Kafamdaki ideal eşin senden farklı olduğunu nereden biliyorsun?”

Nabzım kulaklarımda atıyordu ve o anda her şeyin bittiğini anlamıştım. Çünkü birdenbire evliliğim dar bir zindan gibi gelmiyordu artık. Ay ve yıldızların aydınlattığı, gecenin karanlığında dik bir uçurum gibi geliyordu. Düğünden beri bu uçurumun kenarında duruyordum. Ve düşmeye başlamıştım.

Hiçbir yere ait olmamıştım. Dışarıda kalmaya çok alışkıttım. Hayal kırıklığı yaratan kız... Hiç kimsenin ideali olmamıştım. Hem de hiç. Ve onun bana bunu söylemesi, bir yalan olsa bile içimde bir şeyleri parçalamıştı.

Başını daha da eğdi. “Bu sabah neden benden kaçtın?”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Babamın teklifini düşünmek bile bir ihanet gibi geliyordu. Özgürlüğümü geri kazanmak için Rafaele’ye karşı gelmem gerekiyordu. İki hafta önce özgür olmak için her şeyi yapardım ama şimdi o kadar da kararlı değildim.

Elini boynuma dolayarak dudaklarımızın arasında bir santim kalana kadar çenemi yukarı kaldırdı. “Neden buna karşı koymaya devam ediyorsun?”

Evet, neden?

Kıvılcımlara ve elektriğe teslim olmak o kadar da kötü müydü?

Dudakları dudaklarıma değdi. “Bunu istiyorsun.”

Evet ama eskiden başka şeyler de istiyordum. Varlığımın bir mafyanın eşi olmakla sınırlı kalmadığı bir hayat. Kendi yolumu çizebileceğim bir hayat. Olasılıklarla dolu bir hayat. Eskiden hepsini çok net bir şekilde hayal edebiliyordum.

Ama o, bu kadar yakınken görüşüm bulanıklaşıyordu. Kafamı karıştırıyordu. Niyeti bu muydu?

Tüm irademi kullanarak kafamı çevirdim. Nefesi keskin bir şekilde yanağıma çarptı.

“Loretta’nın yanına geri döneceğim,” diye fısıldadım. Elini çekip yukarı kaçtım.

Kaybolmuştum. Daha önce hiç bu kadar kaybolduğumu hatırlamıyordum. Ve geri dönüş yolunu nasıl bulacağımı da bilmiyordum.

Ertesi gün, Loretta’nın dükkânının merdivenlerindeydim ve sinirlerim bozulmuş durumdaydı.

Rafaele haklıydı. Hiç denemeden vazgeçemezdim. Ünlü müzisyenleri yönetmek istiyordum ama şimdi akraba olan bir kadınla nasıl çalışacağımı bile bilemiyordum.

Off. Bu çok acınası bir durumdu.

Nero beni yine bırakmıştı ama bu sefer kapıya kadar eşlik etmemesi için ısrar etmiştim. Loretta ile o varken konuşmak istemiyordum. Muhtemelen arabadan beni izliyor ve neden burada durduğunu merak ediyordu.

Yutkunarak parmağımı kapı ziline üzerine koydum. Yolda en az on kez ne söyleyeceğimi prova etmiştim ama ağzımı açar açmaz hepsini unutacakmışım gibi hissediyordum. Gözlerimi sıkıca kapatıp zile bastım.

Birkaç saniye sonra Loretta’nın yüzü camın diğer tarafında belirdi.

Gözleri bir anlığına şaşkınlıkla büyüdü sonra yorgun bir ifadeye büründü.

Ona garip bir şekilde el salladım. Bugün hava güneşliydi, ceketimin altında sıcaktan ve gerginlikten terliyordum.

Kapıyı açıp dışarı çıktı. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu dikkatlice.

Ellerimi kapüşonlunun ceplerine soktum. “Sanırım kötü bir başlangıç yaptık.”

Gözleri arkamdaki Nero’nun arabasına kaydı. “Başım belada mı? Rafaele’nin beni arayıp seni kovduğum için azarlayacağını düşünmüştüm.”

“Bence o bunu yapmayacak.”

Yavaşça, tekrar bana baktı. Kapüşonlunun ceplerinin içinde yumruklarımı sıktım. Daha önce hiç böyle bir şey yapıp birini kazanmaya çalışmamıştım.

Eskiden, biri benden hoşlanmadığında, *Siktir git, ben de senden hoşlanmıyorum*, diye düşünür ve ona pislik gibi davranırdım.

Ancak Rafe haklıydı. Bu güç değildi, pes etmektir. “Bak, haklısın,” dedim. “Senin işin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Buraya gelip sanki ne dediğimi biliyormuşum gibi tavsiyeler vermemeliydim.”

Loretta’nın yanakları kızardı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama en azından beni kovmuyordu.

“Öğrenmek istiyorum. Bugün seni izleyip burada her şeyi nasıl yaptığını görmek istiyorum. Bana söylediğin her şeyi yaparım. İstedikğin şekilde sana yardım ederim. Patron sensin, tamam mı?”

Loretta utanmış gibi ayaklarına baktı. “Korkarım ki pek iyi bir patron değilim,” diye mırıldandı. “Sana öyle şeyler söylememeliydim. Kabalık ettim.”

Oldukça kabaydı ama en azından bunu kabul edecek kadar büyüklük göstermişti. Bu, çoğu insanın yapabileceğinden daha fazlasıydı.

“Sorun değil,” dedim. “İkimiz de hata yaptık. İnsanlar hata yapar, değil mi? Neden baştan başlamıyoruz?”

Loretta bir an bana baktı ve teklifimi düşündü. “Tamam. Ama söylediğim her şeyi dinle ve tam olarak dediğim gibi yap.”

Gülümsedim. “Peki, hanımefendi.”

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. “O zaman işe koyulalım.”

BÖLÜM 25

RAFAELE

Geç saatlerde ofisim karanlıktı. Antika masa lambası odayı aydınlatıp ahşap kitap raflarına gölgeler düşürüyordu. Karanlıkta çalışmayı seviyordum. Konsantre olmak daha kolaydı. Ve bir saat içinde uykuya dalmak istiyorsam gerçekten konsantre olmam gerekiyordu.

Ertelemek benim tarzım değildi ama uzun bir hafta olmuştu ve çok yorgundum.

Il Caminetto saldırısının arkasında kimin olduğu konusunda hâlâ yeni bir ipucumuz yoktu. İpuçları azaldıkça bu olayı yakında çözebileceğimiz konusunda giderek daha az iyimser oluyordum.

Üstelik Rochester'daki *capomla* ilgili bir sorun yüzünden istediğimden daha uzun süre şehirde kalmak zorunda kalmıştım.

Bize haraç ödeyen işletmeleri bulmak için bizi gözetleyen bir Bratva muhbiri yakalamıştık. Onun kalın kafasına vurduğum için sol elim hâlâ ağrıyordu.

Belki cesedini bir valizin içine koyup geri gönderirsek Rus *pakhan* bizim eyaletimizden uzak durması gerektiğini anlardı.

Dün gece, dört gün sonra eve döndüğümde Cleo oturma odasındaki kanepede kucagında bilgisayarıyla bacak bacak üstüne atmış, oturuyordu. Beni gördüğü anda alnındaki konsantrasyon çizgileri yumuşadı, gözleri büyüdü ve dudakları yukarı kıvrıldı. Beni özlemişti.

“Geri dönmüşsün,” dedi, bu iki kelimeyi rahatlamayla vurgulamıştı.

Garip bir his içimi kapladı. Adını koyamadığım bir his. Bu his göğsümün ortasından başladı ve Cleo’ya doğru attığım her adımda vücuduma yayıldı. O, dişleriyle alt dudağını ısırarak yaklaşmamı izlerken yolculuğum hakkında sorular sordu.

Ona cevap vermek yerine eğilip onu öptüm. Saf bir öpücüktü. Tatlıydı. Muhtemelen yorgunluktan kafam karışıyordu çünkü o anda onunla sevişmek istemiyordum. Tek istediğim karımdan basit bir öpücüktü.

O da geri çekilmedi. Sanki o da tam olarak bunu istiyormuş gibi bana doğru eğildi.

Ve o küçük hareket çok şey anlatıyordu.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirdim. Onu neredeyse ele geçirmiştim. Artık onun savunmasını aşmanın yolunun bedeninden değil, zihninden geçtiğini anlamıştım.

Tesoro mio. Dışarıdan çok keskindi ama içi yumuşacıktı. Bunu daha önce nasıl fark edememiştim?

O, kendisini olduğu gibi kabul edecek birini arzuluyordu. Kabul görmek, ebeveynlerinin ona hiç vermedikleri birçok şeyden biriydi. Hayatı boyunca onlar için yeterli olmamıştı. Ona kusurlu, yanlış, istenmeyen biri olduğunu söylemişlerdi.

Ancak ben onu istiyordum. Kusurları ona karakter katıyordu. O benim için doğru kişiydi.

Sevme yeteneğim acımasızca benden alınmıştı. Onu asla sevemeyebilirdim ama onu takdir edebilirdim. Bu onun için yeterli olacaktı çünkü bu, onun daha önce elde ettiği her şeyden daha fazlaydı. Farkı anlamayacaktı. Nasıl anlayabilirdi ki?

Oyunumuz neredeyse sona ermek üzereydi. Beklediğimden çok daha güçlü bir savunma sergilemişti ama her geçen gün, onu biraz daha aşındırıyordum.

Ben sabırlı bir adamdım.

Son birkaç gündür bu sözleri o kadar sık tekrarlıyordum ki artık bir dua gibi geliyordu. Onun bana teslim olması ve benim şah mat demem sadece an meselesiydi.

Başından beri haklıydım. Cleo bir bilmeceydi, neredeyse çözmeyi başardığım bir bilmece. Ve bunu başardığımda, artık düşüncelerimi bu kadar meşgul etmeyecekti.

Gerilim ortadan kalkacaktı. Entrika sona erecekti. Ve zihnim yeniden sakinleşecekti.

Nero yanılmıştı. Onun beni kontrolden çıkaracağını, kontrolümü kaybetmeme neden olacağını düşünmüştü. Ama sağkolumun ne düşündüğü önemli değildi, bu oyunu oynadığımız süre boyunca kontrolü hiç kaybetmemiştim. Ve bu hep böyle olacaktı.

Kapı çalındı. Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım. Saat geç olduğu için personel izinliydi. Heyecanla titreyerek bekledim.

“Girin.”

Karım kapıda belirdi, kollarında bir yığın kâğıt vardı. Bu sabah gördüğüm kıyafeti giyiyordu, beyaz bir bluz ile uyluğunun yarısına kadar uzanan pembe bir etek. Bakır rengi saçları omuzlarına dökülüyordu.

Çok güzeldi.

“Ne oldu?” diye sordum.

Kapı pervazına yaslandı. “Yardıma ihtiyacım var. Şu anda vaktin var mı?”

Gözlerimi onun çıplak uyluklarından ayırıp başımı salladım. “Tabii ki.”

İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. “Loretta ve ben, tüm borçlarımızı nasıl ödeyebileceğimizi planlamaya başladık.” Kâğıt yığını masamın üzerine koydu. “Bugün çoğu alacaklıyı aradım ve bize biraz nefes alabileceğimiz bir ödeme planı yapmalarını rica ettim.”

Kuzenimle arasındaki ilişki iyi gidiyor olmalıydı. “Bu iyi bir fikir.”

“Bir alacaklı, nedense ödeme süresini uzatmak için bize fırsat vermiyor. Kendisi kumaş tedarikçisi ve gelecek haftadan itibaren borç ödenene kadar malları teslim etmeyi reddediyor.”

“Ne kadar?”

“Yüz bin dolar.”

Koltuğumda arkama yaslandım. “Loretta’nın bunu geri ödemesi ne kadar sürer?”

“İşini yürütme şeklinde bazı değişiklikler yaptık ve bence işler hızla düzelmeye başlayacak. Satışlarının iki katına çıkacağını varsayarsak altı ayda geri ödeyecektir. Üç katına çıkarsa da dört ay sürecektir.”

“Bunu destekleyecek rakamlarınız var mı?”

Cebinden bir USB çıkardı ve masanın üzerinden kaydırarak bana uzattı. “Finansal model ve tüm varsayımlarımız burada.”

USB’yi alıp dizüstü bilgisayarıma taktım. Excel dosyasını açtığımda şaşkınlığımı gizlemek için çok çaba sarf ettim. “Bunu sen mi yaptın?”

Karşımda oturup başını salladı.

“Nasıl?”

“YouTube’da saatlerce video izleyerek.”

Bu finansal model, *capolarımın* yeni bir fikir bulduklarında bana gösterdikleri modellerin çoğundan daha iyiydi. Kaç kez bana kâr etmememin imkânsız olduğu sözü verildiğini sayamamıştım ama rakamlara baktığımda bu fikrin işe yaramayacağını anlamıştım.

Hesap tablosunu inceleyip birkaç dakika varsayımlarla oynadım. Cleo’nun geri ödeme zaman çizelgesi hakkında söylediği her şey doğrudu.

Ona baktım. “Erkilendim.”

Gözlerini devirdi. “Ne? Beni aptal mı sandın? Lisede en iyi olduğum dersin matematik olduğunu bilmeni isterim.”

Bu benim için yeni bir bilgiydi. “Öyle miydi?”

“Sınıfın en iyisiydim neredeyse.”

İlginç. Arkama yaslandım. “Benden bunu ödememi mi istiyorsun?”

Duruşu dikleşti. “Hayır. Buraya senden para istemeye gelmedim. Bunu tedarikçiye gönderdim ama taviz vermiyorlar. Sözleşmeye bakıp kullanabileceğimiz bir şey var mı diye bakmanı umuyordum. Görünüşe göre hukuk kısmında sayılardan çok daha kötüyüm.”

“Bu mu?” Kâğıt yığınının doğru başımı salladım.

“Evet.”

Kâğıtları kendime doğru çektim. “Bir bakayım.”

On dakika sonra, kötü haberi vermekten başka seçeneğim yoktu. “Sözleşmede yardımcı olacak hiçbir şey yok.”

Yüzü düştü.

“Ama bu tedarikçiyi tanıyorum. Sahibi Gino Ferraro’nun kuzeni. Haftaya onun evinde akşam yemeğine davetliyiz.”

“Öyle mi? Ne zamandan beri?”

“Birkaç gün önceden beri. Senin de gelmeni isterim.”

Gözleri parladı. “Tamam. O zaman onunla bu konuyu konuşabilirim.”

“İyi fikir.” İş modeline tekrar göz attım. “Altı aylık tahminler iyi görünüyor ama uzun vadeli planında bazı sorunlar var gibi.”

“Öyle mi?” Ayağa kalkıp masamın yanına geldi.

“Bir bak.” Doğru sayfaya geçip mantığımı ona anlattım.

Eğilip dizüstü bilgisayarına uzandı. Çiçek kokulu şampuanının kokusunu alıyordum.

“Hımm.” Alt dudağını ısırıldı. “Metrekare başına maliyet için yanlış rakamlar kullanmış olabilirim. Sanırım ne kadar çok kumaş alırsak o kadar düşmesi gerekir.”

Arkama yaslanıp kışına baktım. Eteği yukarı kaymıştı, neredeyse külotunu görebileceğim kadar yukarı çıkmıştı. Elim seğirdi. O gece yatakta benden kaçtıktan sonra ona biraz mesafe koymuştum.

Sabırlı ol. Bırak o sana gelsin.

Ama bana gelmişti, değil mi? Gece geç saatte, ev boşken buradaydı.

“Sence yüzde on mu yoksa yüzde yirmi mi indirmeliyim?” diye sordu.

Ona dokunursam beni itebilirdi. Ama ona dokunmam lazımdı. Elimi kaldırıp avucumu onun uyluğunun arkasına koydum.

Derin bir nefes aldı. Bekledim. Ona, alışması ya da daha önce defalarca yaptığı gibi elimi itmesi için zaman tanıdım.

Ancak saniyeler geçmesine rağmen itmedi.

Bu da beni cesaretlendirmişti. Parmaklarımla hafifçe tenini okşayarak bacağının iç kısmına doğru hareket ettim. “Bence on beş iyi bir tahmin.”

Tüyleri diken diken olmuştu. Yeni rakamı yazdı. “Bitti.” Sesi kısık. “Başka geri bildirimin var mı?”

“Muhtemelen dördüncü çeyrekte pazarlama harcamalarını artırmalısın.” Elimi biraz daha yukarı kaydurdum ve külotunun kenarına ulaştığımda durdum. “Borçlarını ödediğinde, büyümeyi iki katına çıkarmak isteyeceksin.”

“Tamam.”

Yavaşça, parmak uçlarımı iç çamaşırının kenarı boyunca ileri geri hareket ettirmeye başladım. Buradaki teni çok yumuşak ve sıcaktı.

Zarif boğazı bir yutkunmayla hareket etti. “Ne kadar artırmalıyım?”

Sandalyede kaydım, aletim pantolonumun kumaşına baskı yapıyordu. Hâlâ geri çekilmemişti, ben de daha ileri gitmeye karar verdim. Onu kaplayan nemli dantel kumaşa doğru. Kıvrımlarına göre şekillenen vadiye. Nefesi kesildi ve elimde kıvranmaya başladı.

“Yüzde on.” Sesim bir oktav daha alçalmıştı. Başparmağımın her dokunuşunda dantel gittikçe daha da ıslanıyordu.

Artık bitkin düşmüş durumdaydı. Rakamları yanlış yazıyor, siliyor, tekrar yazıyordu. Elleri titriyordu.

“Sanırım benim—”

Parmaklarımla baskıyı artırdığımda sözlerini yuttu.

“Neye ihtiyacın var?” Parmağımı dantelin altına kaydurdum.

Göğsümün içinde memnuniyet dolu bir inilti yankılandı. Sırılsıklamdı. Karım benim için sırılsıklam olmuştu.

“Ça-çalışan sayısını artırmalıyım.” Şimdi nefes nefeseydi. “Pazarlamaya yardım edecek birini işe almamız gerekecek.” Cümlesi tek nefeste çıkmıştı ağzından.

Onun ıslaklığı parmaklarımın tamamını kaplamıştı, çok fazlaydı. Aletim, tüm bu ıslak, sıcak yeri tatma düşüncesiyle ağılıyordu.

Klitorisinin etrafına bir daire çizdim. “İyi fikir.”

Titreyen eliyle rakamları ayarladı ve sonra dizüstü bilgisayarı kapattı. Dudaklarından bir nefes kaçtı, başını öne eğdi.

Yavaşça sandalyemden kalktım, saçlarını omzunun üzerinden çektim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Durmamı ister misin?”

Oda, onun ağır nefes alıp verme sesleriyle dolmuştu. Beklentiyle gerilmiştim.

Yutkundum. “Hayır.”

Boynunun yan tarafına bir öpücük kondurdum, vücudum zaferle titriyordu. “Aferin kızıma.” İnledi. “Seninle ziyafet çekeceğim, *tesoro*. Beni çok aç bıraktın.”

Koltuğumu onun arkasına getirip oturdum ve eteğini kaldırdım. İnledim.

Sert, yuvarlak kıcını örten kırmızı dantel külot. Çok mükemmeldi. Parmaklarımı kumaşın etrafına dolayarak incelemek için kenara çektim.

Siktir. Islaklığı iç uyluklarından aşağıya doğru akıyordu ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi. Yalanmak için yaratılmıştı.

Külotu bacaklarından aşağı indirip çıkarmasını istedim.

“Dirseklerini masaya koy.”

Titriyordu ama söyleneni yaptı. Mükemmel, parlak ıslaklığı tam istediğim yerde, yüzümün önündeydi. Ellerimi bacaklarının etrafına dolayıp koltuğumu yaklaştırdım, sonra bacaklarını açtım. Nazikçe başparmağımın ucunu kıvrımlarının içine daldırdım. Çok dar ve sıcaktı. Eğilip ıslaklığını dilimle yaladım.

“Tanrım,” diye inledi.

Tadı duyularımı doldurmuştu. Lanet olsun, bunu çok uzun zamandır bekliyordum ve bir şekilde hayal ettiğimden bile daha iyiydi.

Onu yalarken bacaklarını ayırdım ve dilimi onun içine derinlemesine soktum, her yavaş hareketimle onun vücudundaki tüm tedirginliği dışarı atıyordum.

“Tadın çok güzel,” diye homurdandım parmağımı onun içine sokarken.

Bir titreme onu sardı. Boğuk inlemeleri dışında garip bir şekilde sessizdi. Bunun onun için yeni bir şey olduğunu kendime hatırlatmam gerekti.

Öyleydi, değil mi?

Uzaklaştım ve o, dilimin yokluğuna sızlandı.

“Kaç erkek sana bunu yaptı?”

“Ne?” Omzunun üzerinden bana baktı, yanakları kızarmıştı ve gözleri kısıktı.

“Kaç tane oldu? Benden önce?”

Şaşkın bir şekilde nefesini vererek, “Rafe, gerçekten şu anda mı?” dedi.

“Söyle.”

Alt dudağını ısırды. “Birkaç tane.”

Sahiplenme duygusu, şehvetin sisini dağıtmıştı. “Seni orgazma ulaştırdıktan sonra onların isimlerini yazacaksın.”

Gözlerime baktı. “Neden?”

“Hepsini öldürebileyim diye.”

Islaklığı elime aktığında aşağıya baktım. “Siktir, bundan hoşlandın, değil mi?” Parmağımı içinde kıvırdım.

Nefesini tuttu. “Kapa çeneni.”

“Seni hiç bu kadar ıslattılar mı?”

Kaşları kalktı. “En azından sohbet etmek için hiç ara vermediler ve bu konuda haklıydılar.”

Ukala. “Bunun bedelini ödeyeceksin.” O başka bir cevap veremeden parmağımı çekip dilimle onu okşadım.

Parmaklarım klitorisine bastırıp etrafında gittikçe daha hızlı daireler çizmeye başladığımda inlemeleri daha da çılgınlaştı.

Alnını masaya dayadı, kasılmaya başlamıştı. Boşalmaya yakındı. Boşaldığı an yüzünü görebilmeyi isterdim.

Parmaklarımla giderek daha hızlı daireler çizmeye devam ederken geri çekildim. Manzara muhteşemdi. Dolgun kalçaları, ıslaklığı ve beline toplanmış küçük pembe eteği. Pantolonumun kumaşı üzerinden aletimi okşadım. “İşte böyle, *tesoro*. Böyle ne kadar güzel göründüğünü bir bilsen...”

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Öne eğilip açıklığını emdim ve ıslaklığının ağzımı doldurmasına izin verdim.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü. Parmaklarımı kalçalarına geçirdim ve doyana kadar onu orada tuttum.

Bacaklarının titremesinin durması biraz zaman almıştı. Yavaşça onu bırakıp koltuğumu geri çektim. Onu yatak odasına götürmek için çok heyecanlıydım. Pantolonumun fermuarını açmasını ve aletimi içine gömmesini istiyordum.

Masadan kalkıp arkasını döndü, yanakları kızarmıştı, göğsü hızlı nefes alıp verirken inip kalkıyordu.

Ayağa kalkıp bir elimi masaya dayadım, bileğim beline değiyordu. Kapalı gözleri benimkilerle buluştu. Eğilip dudaklarını öptüm.

Onun iyiliği için kendimi tutuyordum. Öpücük yavaş ve yumuşaktı. Benim için çok güzel bir şekilde orgazm olduktan sonra rahatlamıştı ve vücudunu bana yasladı.

Göğüslerini avuçladığımda sütyen giymediğini fark edince ağzına inledim. İnce kumaşı üzerinden meme ucunu çimdiklediğimde sırtı kavislendi. Sonunda istediğim kadar uzun süre vücudunu keşfedebileceğim düşüncesi dizlerimi titretiyordu.

Ah şu lanet kadın.

Elimi nemli iç bacağına indirip çıplaklığını avuçladığımda öpüşmeyi kesti. Göz kapakları titredi ve dili alt dudağını yalamak için dışarı çıktı. Başının arkasından tutup onu tekrar öptüm.

Bu sefer nazik değildim. Çekiyor, ısıyor ve dilimi ağzının içine sokuyordum ve dilimi onunkine sürüyordum. O da geri çekilmiyordu.

O da beni öpüyordu.

Yoğundu. İhtiyaç doluydu. Mükemmeldi.

Yavaşça, bir parmağımı tekrar onun içine soktum. Tekrar duymak istediğim şaşkın bir ses çıkardı ama daha bir şey yapamadan bir vızıltı sesi bizi böldü.

Cleo'nun arkasındaki masanın üzerinde duran telefonuma baktım. Ekranda Nero'nun adı vardı.

Neden beni bu saatte arıyor ki?

Umurumda değildi. Ne olursa olsun kendisi halledebilirdi. Ancak telefon çalmaya devam etti.

Cleo'nun dudaklarından inleyerek ayrıldım. "Siktir. Buna cevap vermem lazım." Telefonu alıp kulağıma götürdüm.

Cleo'nun gözleri kocaman açıldı. "Ciddi misin?"

"Ne var?" Parmaklarım, hâlâ titreyen karımın içindeydi. Telefonu omzum ve kulağımın arasına sıkıştırıp Cleo'nun ağzını elimle kapattım.

Kafasını sallayarak bana karşı direndi ama ben onu uyluklarımla masaya sabitledim.

"37 Ringold'da sana ihtiyacımız var. İnşaat sahasında dolaşan başka bir Bratva piçi yakaladık."

Cleo'nun içinde parmaklarımı kıvrarak G noktasına bastırdım, o da direnmeyi bıraktı. Elime karşı boğuk bir inilti çıkardı.

"Yanında kim var?" Elimi Cleo'nun ağzından çekip telefonumun sesini kapattım. "Yine benim için gelecek misin, *tesoro*?"

Cleo'nun yeşil gözleri öfkeyle parlarsa da bakışlarında bunu örten bir şehvet vardı.

"Jeremy ve Vinny. Bu adamın üst düzey birisi olabileceğini düşünüyoruz. Yakında biri onu aramaya gelebilir."

Tenimin yandığını hissettim. Bu herife işkence etmek istemiyordum. Karımın içine aletimi gömmek ve benim adımı inleyişini duymak istiyordum. Onu benim yapmak istiyordum.

Telefonun sesini açıp elimi tekrar Cleo'nun ağzına koydum. Parmaklarım tam doğru noktaya vurarak içeri girip çıkıyordu. Kirpikleri titriyordu. Tırnaklarını pazıma geçirdi.

“Geliyor musun?” diye sordu Nero.

“Sen aramadan önce gelmek üzereydim,” diye fısıldadım. Cleo avucuma karşı homurdandı.

“Ne dedin? Seni duyamıyorum.”

Hayatımı sikeyim.

“Evet. Orada olacağım,” diye cevap verdim. Ben bir mafya lideriydim, ergen bir çocuk değil. Biraz daha bekleyebilirdim.

Telefonu kapatıp başparmağımı Cleo’nun şişmiş klitorisine bastırdım. Kalçalarını bana doğru sürttü, vücudu rahatlamak istiyordu. Elim ağzından saçlarına doğru kaydı.

“Benim için boşal, *tesoro*,” diye homurdandım. “Göreyim”

Yeşil gözleri kapalıydı, inliyordu. “Ah, lanet olsun.” Sonra başını geriye attı ve orgazmı dalga dalga geldi.

Ona baktım, her şeyini içime çektim. Orgazmının etkisi güzel yüzünde yansiyordu ve ben gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Onu memnun etmenin verdiği iyi hisle göğsüme sıcak bir şey yayılmıştı. Ancak her şey çok çabuk bitmişti.

Alınlarımız birbirine değene kadar onu saçından tutup çektim. “Gitmem gerek,” dedim dudaklarına doğru. “Ama geri döndüğümde, başladığımız işi bitireceğiz. Bu oyun bitti. Sen benimsin, Cleo. Anlıyor musun? Sen. *Benimsin*.”

BÖLÜM 26

CLEO

Rafaele o gece geri dönmemişti. Sabah, Syracuse'a bazı toplantılar için gitmesi gerektiğini söyleyen bir mesaj atmıştı. Olanlardan sonra benden uzak kalmak onun için de benim için olduğu kadar zor muydu acaba? Sabah boyunca evde dolaşıp muhtaç, şehvet dolu bir enkaz yerine işlevsel bir insanmışım gibi davranmak zorunda kalmıştım. Kocamın ofisinde olanlar kafamın içinde durmadan tekrar tekrar oynuyordu. Beni masasında, ona akşam yemeği gibi sunulmuş hâlde görmek onun için nasıl bir şeydi acaba diye hayal ediyordum.

Beni gurme bir yemekmişim gibi yemişti.

Karnımın derinliklerinde ısrarcı bir sıcaklık vardı. İç çamaşırımı bir iki kez değiştirmek zorunda kalmıştım. Rafaele'ye, onun bana işkence ettiği gibi benim de ona işkence etmem için mesaj atmayı bile düşünmüştüm ama bir şey beni engelledi.

Bir şey.

Sanki ne olduğunu tam olarak bilmiyormuşum gibi. Babamın teklifinin acı tadı ağızımdaydı.

Rafaele beni orgazma ulaştırdıktan hemen sonra gitmemiş olsaydı, onunla sonuna kadar giderdim. Babamın öldürmek istediği adamla yataardım. Babamın *öldürmesine* yardım etmemi istediği adamla.

Öğle yemeğinden sonra terasa çıkıp avuçlarımı taş korkuluğa dayadım. Serin bir esinti tenimi okşadı. Arazinin kenarında, uzun çam ağaçları rüzgârda sallanıyor ve sırlarını fısıldıyordu.

Ciğerlerimi temiz hava ile doldurdum, göğsümü havayla tamamen doldurup sonra yavaşça nefes verdim.

Bu, endişemi veya hızla atan kalbimi sakinleştirmeye yetmiyordu.

Böyle devam edemezdi. Loretta'ya gidip envanter yapmaya, akşamlarımı hesap tablolarına gömülerek geçirmeye ve başımın üzerinde asılı duran bu şeyi görmezden gelmeye devam edemezdim.

Annem dün onu görmeye gitmemi istemişti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve korkak olduğum için eski evime gitmemiştim. *Papá* bir cevap istiyordu. Ve ben de...

Sanırım Rafaele'yi istiyordum.

Gözlerimi kapadım. Kendime ona asla teslim olmayacağımı söylemişim ama o zaman teslim olmak yenilgi anlamına geliyordu.

Artık öyle değildi. Gerçek şuydu ki artık kocamdan nefret etmiyordum. O, görüldüğünden çok daha fazlasıydı. O mafya liderinden, katilden, benim gardiyanımdan çok daha fazlasıydı.

Rafaele çok çalışıyordu. *Papà*nın aksine o, ofisinde oturup *capo*larının raporlarını getirmesini beklemiyordu. Onların bölgelerine gidiyor, sorunlarına yardımcı oluyor ve onlara gerçekten değer veriyor gibi görünüyordu.

Babam her zaman bunun kendisine yakışmadığını düşünürdü.

Tek bildiği bağırarak ve tehdit etmektir ama Rafaele'nin adamlarıyla nasıl konuştuğunu duymuştum ve onların bir şey yapmasını sağlamak için sesini yükseltmesine gerek yoktu. O doğuştan bir liderdi ve onların saygısını kazanmıştı.

Bir de bana davranış şekli vardı. Bana hissettirdikleri. Sanki ben sadece bir beceriksiz değilmişim gibi. Sanki verecek iyi bir şeyim varmış gibi.

Hayatımdaki herkes, bir şekilde beni silmişti. O hariç herkes.

Ellerimle yüzümü kapadım ve sonunda kabullenmiştim.

Ona ihanet edemezdim.

Belki bu bir hataydı. Belki de Rafaele'nin asla karşılık vermeyeceği duygulara kendimi kaptırıyordum. Belki de... Ama sonuçları düşünen biri olmamıştım hiç, değil mi?

Ellerimi indirip masmavi gökyüzüne baktım.

Asla Rafaele'nin malı olmayacaktım.

Asla onun olmayacaktım.

Ama sanırım kalbim ona *aitti*.

Rafaele'nin yokluğunda birkaç gün daha geçmişti. Cuma günü, Ferrarolarla akşam yemeği planladığımız akşam geri dönmüştü. Herkes onları tanıyordu ama ben ailenin hiçbir üyesiyle tanışmamıştım. Hangi ailenin daha güçlü olduğunu bilmiyordum ama New York'ta ikisi de eşit derecede korkulan ailelerdi.

Kocam giyinme odasına girip aynada gözlerime baktığında ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Bana saf bir açlıkla bakıyordu. Bana doğru yaklaşıp kolunu belime doladı ve dudaklarını boynuma bastırdı. Derimin altında hafif bir karıncalanma hissettim.

"Yolculuğun nasıldı?"

"Çok uzun sürdü," dedi, boynumda homurdanarak.

"Beni özledin mi?" Sıradan bir ses tonu takınmaya çalışıyordum ama cevap verene kadar geçen her saniye kalp atışlarım hızlanıyordu.

"Tahmin bile edemezsin." Gözleri yine benimkilerle buluştu. "Bu akşam yemeği daha kötü bir zamanda olamazdı, *tesoro*. Bu gece seni kimseyle paylaşmak istemiyorum."

Vücudum onun bakışları altında yanıyordu. O da bunu biliyordu. Benim için her şeyin bittiğini biliyordu. Burada, dolapta yere itip beni vahşice becermek istediğini söylese, ona izin verirdim. Şu anda

bana yapmasına izin vermeyeceğim pek bir şey yoktu. Ben de onu özlemiştim. Hem de düşündüğümünden daha fazla.

Dolaba bakındı. “Ne giyeceğini mi seçiyorsun?”

“Hı hı.”

“Ferrarolar gözlerini bağlamayı isteyerek kabul etmeyeceklerdir,” dedi alçak sesle, dudakları kulağıma yakındı. “Beni onlara bunu yaptırmaya zorlama.”

Nefes nefese güldüm. “Merak etme. Bu gece benim de kaybedecek bir şeyim var, unuttun mu?”

Belki de unutmuştu. Loretta’nın tedarikçi sözleşmesi, onun aklındaki en önemli şey değildi.

“Hatırlıyorum.” Beni kollarının arasında döndürerek yüzümü kendisine çevirdi. “Ödeme koşullarını güncelleyip sözleşmeyi hazırladım. Gino’nun tek yapması gereken kuzenine imzalatmak.”

İçim kıpır kıpır olmuştu. “Bunu ne zaman yaptın?”

Eli sırtımdan aşağı kaydı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Önemli şeyler için her zaman vakit ayırıyorum.”

Göğsüm sıkışmıştı. Artık daha fazla bekleyemezdim. *Papà*’nın benden istediği şeyi ona anlatmalıydım. Ona yardım etmeyecektim. Şimdi, *Rafaele*’yi uyarmam gerekiyordu.

Ama ona söylemeden önce beni bir öpücükle susturdu.

Düşüncelerimi karıştıran ve sinir uçlarımı ateşleyen türden bir öpücüktü bu. Dili benimkine değdiğinde babamı tamamen unutmuştum. *Rafaele*’nin güçlü vücuduna yaslandım, ellerimi kaslı omuzlarında gezdirdim ve bu vücudun üzerimde hareket etmesinin nasıl bir his olacağını hayal ediyordum.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim.

Öpücüğü kesip benden uzaklaştı. İfadesinde belirgin bir şekilde kontrolsüz bir şey vardı ama bunu göz kırparak yok etmeyi başardı. “On beş dakika sonra çıkmalıyız.” Sesi kısıktı. “Hazır olacak mısınız?”

Söyle ona.

Hayır, şimdi söyleyemezdim. Acele etmek için bir bahanem varken söyleyemezdim.

Zoraki şekilde gülümsedim. “Evet.”

Raftan parlak beyaz bir elbise seçip giyinmek için tuvalete girdim.

Yirmi dakika sonra Sandro ile arabadaydık. Bizi Manhattan’a, Billionaires’ Row’daki bir binaya götürüyordu.

Özel asansör kapısı açıldığında Rafaele ve ben, ışıltılı bir avize ve dönen balıkları tasvir eden karmaşık mozaik zeminli saray gibi bir lobinin içine adım attık. Asansörün tam karşısında, yüzeyinden su akan büyük bir taş levhadan oluşan muhteşem bir çeşme bulunuyordu.

Üniformalı bir kâhya bizi karşılayıp ceketlerimizi aldı, ardından bizi çeşmenin arkasına, oturma odasına götürdü.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Ev iki katlıydı. Birkaç sokak ötede babamın dairesini hep lüksün zirvesi olarak görmüştüm ama şimdi orası, birdenbire inanılmaz derecede küçük gelmişti.

Mekânın tasarımı bariz bir Asya etkisi taşıyordu. Sakin ve sofistike bir atmosferi vardı, temiz çizgiler, doğal renkler ve koyu renkli mobilyalarla donatılmıştı.

Şehrin en güzel manzarasını görebileceğim bir anda bizi selamlamak için yanımıza gelen adama döndüm.

Gino Ferraro. Ailenin reisi. New York’un en tehlikeli adamlarından biri gibi görünmüyordu. Çekici gülümsemesi ve gümüş renkli gür saçlarıyla, şişmanlığı hariç Noel’de Bloomingdale’s mağazasına konan, kırmızı Noel Baba’ya benziyordu. Ama o, bizim dünyamızda, aldatıcı katmanların altında canavarca doğasını gizleyen ilk canavar değildi.

“Rafaele,” dedi kalın bir sesle. “Hoş geldin.”

Rafaele ile el sıkıştılar. “Bizi evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederiz.”

“Benim için bir zevk. Ve bu da senin sevimli karın olmalı.” Keskin bakışlarını bana dikti. Elim uzattığımda dudaklarına götürdü ve beyaz sakalının sert kılları tenime değdi.

“Bunu gerçekleştirebildiğimiz için mutluyum. Size oğullarımı tanıtayım.”

Oğulları, Central Park’a bakan tavandan yere kadar uzanan pencerelerin köşesinde, üç karanlık nöbetçi gibi duruyordu, siyah takım

elbiseleri, turna kuşu desenli bej duvar kâğıdıyla keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Bu yerin dekorunun yarattığı huzur anında yok olmuştu. Bu adamların yanında huzurlu hissedebilecek kimse olduğunu sanmıyordum.

Sırayla bize doğru döndüler. Her biri ölümcüldü. Her biri inkâr edilemez derecede yakışıklıydı. Güzel canavarlar. Bu dünya onlarla doluydu.

Gino, Rafaele ve beni oğullarının yanına götürdüğünde hepsinin ilgisi boğazımı kurutmuştu.

“Bu benim en büyük oğlum Cosimo,” dedi Gino gruptaki en uzun boylu adamı işaret ederek.

Cosimo Ferraro, mafya üyesi olmasaydı bir film yıldızı olabilirdi. Tabii ki başka bir seçeneği yoktu, bu da durumu daha da trajik hâle getiriyordu. Onun gibi kocaman mavi gözleri ve benim kocamınki-ne rakip olacak kadar güzel saçları olan erkekler, bizim gibi sıradan ölümlüler arasında yer almamalıydı. Onlar, hayran kitleleri tarafından idolize edilmek için yaratılmışlardı.

Rafaele’yi süzdü, gözleri tam da kocamın takım elbisesinin altında, silahlarını sakladığı yerde durdu. İçeri girdiğimizde kimse Rafaele’den silahını bırakmasını istememiş olması, muhtemelen hepsinin silah taşıdığı anlamına geliyordu.

Omurgamda gergin bir titreme hissettim. Bu dostça bir akşam yemeği idi. Umarım Il Caminetto’daki akşam yemeğimiz gibi bitmezdi.

Cosimo, Rafaele’yi soğukkanlılıkla selamladı ve bana zoraki bir bakış attı, ardından Gino bizi bir sonraki adama yönlendirdi. “Bu Alessio.” Ferraro’nun ünlü infazcısı. Uzun saçlarını toplamıştı, şakağındaki yara izi görünüyordu. Sol kaşının üzerinde daha küçük bir yara izi vardı. Elleri ve boynu dövmelemlerle kaplıydı ve Rafaele’den sonra benimle tokalaştığında, parmak eklemlerindeki harfleri fark ettim. *FAZLA*. Bakışlarım diğer eline kaydı. Cümleyi tamamlıyordu. *FAZLA ACI*.

Kanım donmuştu. Tanrım. İşkence ettiği adamlara sırlarım açıklamazlarsa bunu mu vadediyordu?

“Ve bu da en küçük oğlum Romolo.”

Gözlerimi elindeki harflerden ayırıp son kardeşe döndüm. Bana gülümseyen tek kişi oydu ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşamıyordu. “Bana Rom de.” Rafaele’ye döndüğünde gülümsemesi kaybolmuştu. “Messerò,” dedi, sesinde bir keskinlik vardı. “İtiraf etmeliyim ki, bu kapıdan içeri gireceğini hiç düşünmemiştim.”

Rom Ferraro’yu herkes bilirdi.

Uzun zaman önce evlilik piyasasından tamamen çıkmak için planlar yaparken Rom ile bir buluşma ayarlamayı düşünmüştüm. Kadın düşkün olarak ünü, çevremizde kimseyle kıyaslanamazdı. Onunla aynı odada, gözetimsiz olarak görülmek bile bir skandal başlatmaya yetiyordu.

Söylentilere göre son birkaç yılda olgunlaşmıştı ama onun zaferleri hakkında hikâyeler hâlâ babamın adamlarının dilindeydi.

Rafaele, Rom’a kendine özgü buz gibi bakışıyla baktı. “Aynı şekilde. Ama zaman değişiyor.”

Rom’un dudakları bir çizgi hâlini aldı. “Evet, hem de sikik bir biçimde.”

“Sözlerine dikkat et! Bu evdeyken böyle konuşmaman gerektiğini biliyorsun, Rom.”

Herkes sesin geldiği yöne döndü. Ses, heykel gibi duran, gümüş saçlı bir kadından gelmişti, muhtemelen anneleriydi. Adımlarını atarken mükemmel, düz saçları ileri geri sallandı ve sıcak, rahat bir battaniye gibi saran bir gülümsemeyle bana baktı.

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azalmıştı. Nedense, bu kadının bu gece kan dökülmeyeceğinden emin olacağını biliyordum. Beni kucakayıp göğsüne sıkıca bastırdı, ben de onun zarif parfümünün kokusunu içime çektim.

“Cleo Messero.” Gözleri içtenlikle parıldıyordu. “Ben Vita. Nasılsın canım? Umarım erkeklik gösterisi sırasında seni sıkmamışlardır. Bu çocuklar hep böyledir. Ne içersin? Şarap? Viski? Sert bir martini? Böyle gecelerde alkol her zaman en iyi çözümdür.”

Elini sırtıma koyup beni bara doğru yönlendirdi.

Gino boğazını temizledi. “Vita.”

“Evet, aşkım?”

“Bir misafirimiz daha var,” dedi Gino karısına hoşgörölü bir gülümsemeyle.

“Ah, doğru.”

“Merhaba, kızım.”

Kanım donmuştu. Yavaşça babama döndüm. “Burada ne işin var?”

“Onu ben davet ettim,” dedi Gino babamın yanına gelerek. Rafaele’ye keskin bir bakış atarken, *Bir sorun mu var?* der gibi bir gülümseme takındı. “Sonuçta, aileleriniz birleşti, bu yüzden hepimizin masaya oturmasının en iyisi olacağını düşündüm.”

“Seni görmek güzel, Garzolo,” dedi Rafaele, bu gelişmeden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu ama ben aynı şeyi kendim için söyleyemzdim. *Papà*, Rafaele’yi alt etmek için Ferraro’da bir müttefik mi arıyordu? Ferraro’nun, sözünün hiçbir anlamı olmayan biriyle çalışacağını sanmıyordum ama ben ne bilirdim ki?

Babam önümde durdu ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Konuşmamız gerek,” diye fısıldadı kulağıma.

Ne hakkında konuşmak istediğini biliyordum ve duyacağı şey hoşuna gitmeyecekti.

Oval yemek masasına oturduğumuzda Rafaele, ilk yemeği bitirmeden sözleşme konusunu gündeme getirdi.

Gino elini reddedercesine salladı. “Tamamdır. Kuzenim Ricardo bu tür konularda her zaman titiz olmuştur ama ben hallederim.”

“Teşekkür ederim,” dedim otomatik olarak. Rafaele masanın altında elimi sıktı ama çok gergindim, rahatlayamıyordum.

Akşam yemeği sorunsuz geçmişti ve Vita’nın dostane tavırları sayesinde sohbet kolayca ilerlemişti.

Ferraro Ailesi’nin annesi, annemden çok farklıydı. Çok nazik ve sevimli biriydi, Gino’nun ona baktığı her an gözlerindeki hayranlık açıkça belli oluyordu. Bize Gino ile nasıl tanıştıklarını anlattı. Vita mankenmiş ve Gino, onun podyumda yürüdüğü bir defilenin ön

sırasında oturuyormuş. Menajerinden Vita'nın numarasını istemiş ve bir hafta sonra evlenme teklif etmiş.

"Hızlı bir aşktı," dedi. "İtalyan olmadığım için ailesinin bana ısınması biraz zaman aldı. Ama sonunda onları ikna etti," dedi Gino. "Eşimin cazibesine direnebilen çok az kişi vardır."

Tanrım, ne kadar da tatlılardı. Ben de mafya evliliklerinin hep mutsuz olduğunu sanırdım. Birbirlerine bakışlarından, hâlâ tavşanlar gibi seviştiklerini hissediyordum.

"Rafaele, seninle özel olarak konuşmak istiyorum," dedi Gino tatlılarımızı bitirdikten sonra. "Terasta bir içki içmeye ne dersin?"

Rafaele başını salladıktan sonra bana dönüp sesini alçaltarak, "Bir süre yalnız kalabilir misin?" diye sordu.

"Tabii ki." Bacağına hafifçe vurdum. "Git." Rafaele ve Gino giderlerken Vita bana Japon sanat eserlerini göstermeyi teklif etti ve ben tuvalete gitmek için izin istemedenden önce bir süre resimlere baktık.

"Koridorun sonunda," diye gösterdi Vita.

İşimi halledip ellerimi yıkadıktan sonra boynuma biraz soğuk su serpiştirdim. Kaygı içindeydim. Boş yere bir kaygı değildi bu çünkü babam tuvaletten çıkar çıkmaz beni köşeye sıkıştırdı.

Beni duvara yapıştırdı. "Teklifimi düşündün mü?"

Yüzümü buruşturdum. Nefesi, çaresizliğinden daha da kötü kokuyordu. "Biraz mesafe bırak," dedim ve onu göğsünden ittirdim.

Biraz geri çekildi, gözleri kısıldı. Gergin miydi? Gerilmekte haklıydı. Ne beni ne de akli olan başka birini müttefik olarak yanına çekemeyecekti.

"Fazla vaktimiz yok, Cleo," diye homurdandı. "Cevabını bekliyorum."

Yumruklarımı sıktım. "Sana yardım etmeyeceğim."

Cevabıma anında tepki vererek ağzından bir tıslama çıkardıktan sonra boğazıma yapıştı ve sırtımı duvara çarptı.

Ani acıdan nefesim kesilmişti, damarlarım şoktan alev alıyordu. Onun kızacağını tahmin etmişim ama bu kadar agresif olacağını düşünmemişim.

“Ona bunu söyledin mi, seni aptal sürtük?”

Koluna tırnaklarımı geçirdim. Nefes alamıyordum. Gözlerimin önünde karanlık noktalar belirmeye başladığında beni bıraktı.

“Söyledin mi?”

Ondan uzaklaşıp boğazımı ovuşturdum. Beynim az önce olanları algılamaya çalışıyordu. O tehlikeli biriydi.

“Bir daha bunu yapma,” dedim sesimin titremesini engelleyemedim. “Hayır, ona söylemedim. Ama sana yardım etmeyeceğim. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

“Gidip söylememen için seni burada öldürmeliyim.”

Duruşumu dikleştirip sakın kalmaya çalıştım. “Deneyebilirsin. Ben ölürsem Rafaele seni buradan parçalanmış hâlde çıkaracaktır.”

Onu geçip gitmek istesem de o kolumu yakalayıp beni geri çekti. “Sana onun tarafına geçmeni söyleyen her neyse, yalandır. Onunla mutsuz olacaksın. O iyi bir adam değil.”

“Peki ya sen?”

Beni neredeyse kemiklerimi kıracak kadar sıkıca tuttu.

“Ah, dur!”

“Bu kararından pişman olacaksın.”

“Beni bırak.”

“Sen her zaman çok büyük bir hayal kırıklığı oldun,” diye tısladı.

“Neyi hayal kırıklığı bulduğumu bilmek ister misin?” diye boğuk bir ses duyuldu. “Senin terbiyesizliğin, Garzolo.”

Papà beni hemen bıraktı. Dönüp bakınca Cosimo’nun koridorun sonunda durmuş bizi izlediğini gördüm. Duruşu, *papà*’nın tüm tehditlerinden çok daha tehditkârdı.

Kollarını göğsünde kavuşturup omzunu duvara dayamıştı. “Aile içi tartışmalarınızı kendi evinize saklayın.”

“Kızım ile sadece sohbet ediyorduk,” dedi babam yüzünde gergin bir gülümsemeyle.

“Sohbet bitti,” diye mırıldandım.

Bu sözüme karşılık bana sert bir bakış attı ama en azından çenesini kapalı tuttu. Cosimo’nun yanından hızla geçti ve köşeyi dönerek ortadan kayboldu.

Cosimo, ona doğru yürürken beni inceliyordu. Yan yana geldiğimizde, “O gerçekten zor bir adam,” dedi. Bakışları koluma kaydı. “Bir şey bana, kocanın bundan pek hoşnut olmayacağını söylüyor,” dedi.

Elbisemin kumaşını kolumdan aşağı çekiştirdim. “Ben iyiyim. Lütfen Rafaele’ye bir şey söyleme.” Kendini kaybederdi.

Cosimo bana uzun bir süre baktıktan sonra başını aşağı yukarı salladı. “Beni ilgilendirmez.”

Onu geçip giderken verdiğim kararı geri almanın imkânsız olduğunu biliyordum.

Bu gece, kocama gerçeği söylemek zorunda kalacaktım.

BÖLÜM 27

RAFAELE

Gino'yla terasa çıktığımızda beni koi balıklarıyla dolu dikdörtgen bir havuza götürdü. Balıklar karanlık suda hayaletler gibiydi, sadece birkaç saniye yüzeye çıkıp sonra tekrar kayboluyorlardı.

“Kışın üşümezler mi?”

Gino, bir balığın hareketini gözleriyle takip etti. “Onlar dayanıklıdır. Havuz, üstü donduğunda bile dipte yüzebilecekleri kadar derin.”

“Buzun altında yaşayabilirler mi?” Bu, kulağa klostrofobik bir kâbus gibi geliyordu.

“Yaşarlar.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Etkileyici, değil mi? Çocukluğumun en eski anılarından biri, annemle birlikte koi havuzunun kenarında oturup onların yüzüşünü izlemektir. Beni Brooklyn'deki Japon bahçesine götürür ve şelaleyi tırmanan koi balığının hikâyesini anlatırdı. Bir Japon efsanesi. Şelaleden yukarı yüzerek zorluğun üstesinden gelen bir balık. Annem bana, bir durumu aşmak ne kadar imkânsız görünürse görünsün zorlukları aşmanın beni daha güçlü yapacağını söylerdi.”

Ağzıma acı bir tat yayıldı. Annemle böyle anlar yaşadığımı hiç hatırlamıyordum.

Babam onun benimle çok zaman geçirmesinden hoşlanmazdı, bu yüzden çocukluğumun çoğunda bizi birbirimizden uzak tutmuştu. O hep kız kardeşlerimle birlikteydi, ben ise sürekli değişen dadılar tarafından bakılıyordum, hiçbiri uzun süre kalmıyordu. On bir yaşına geldiğimde babam, annemi kızlarla birlikte Hamptons'taki eve göndermişti. O zamana kadar, onun gitmesine seviniyordum. Bu, onun babamdan uzak kalacağı anlamına geliyordu.

“İyi bir anneymiş gibi geliyor.”

“Öyleydi. Bizi çok erken terk etti.” Gino ellerini arkasında birleştirdi ve terasın kenarına doğru yürüdü.

Sadece kalın bir cam levha ile siyah bir korkuluk rüzgârın bizi binanın kenarından aşağıya atmasını engelliyordu. Central Park, beton ve gökdelenlerden oluşan denizin ortasında karanlık bir yara izi gibi uzanıyordu.

Gino elini sakalının üzerinde gezdirdi. “Merak ediyorum da... Baban sana gergin ilişkimizi nasıl açıkladı?”

“Amcalarınızdan birini öldürdüğü için olduğunu söylemişti.” Her zaman bunun bir kaza olduğunu iddia ederdi ama babamı tanırıyorsa, bu muhtemelen bir yalandı.”

Gino bir kahkaha attı. “Tabii ki sana bu nedeni söyleyecekti. Muhtemelen kendisi de buna inanıyordu.” Ellerini korkuluğa koydu. “Babamın on bir erkek kardeşi vardı. Onların yaklaşık yarısıyla iyi geçiniyordu. Birini, izinsiz ödünç aldığı arabayla ilgili bir tartışma sırasında çıplak elleriyle boğdu. Bir diğeri ise babam tarafından defalarca kez acımasızca aşağılanınca kendini astı. Biz karmaşık bir aileyiz. Babanın vurduğu amcayla bu olayın hiçbir ilgisi yoktu.”

Ona bir bakış attım. “O zaman gerçekte ne oldu?”

“Evimdeyken fark etmişsindir, suya karşı bir ilgim var. Ama baban... O ateşi severdi. Aldo amcamı öldürmeden önce aralık ayında soğuk bir gecede depolarımdan birini yakıp kül ettiğini biliyor muydun?”

Ateş.

Bir anı zihnimde belirip kayboldu.

Babam sorguladığı adamların yüzlerini yakardı. Onları ensesinden yakalayıp şömineye sürükler ve yüzlerini alevlerin içine sokardı. Ben çocukken bazen beni de izlemeye zorlardı.

Yıllarca bu anıyı bastırmıştım.

Gino devam etti. “Asla unutmayacağım. 1991 yılının Noel arifesiydi. O zamanlar sen daha doğmamıştın, değil mi? Ailemle birlikteydim ve Vita bir ziyafet hazırlamıştı. O devasa kızarmış hindiye hâlâ hatırlıyorum. Sanki Food Network’teki bir reklamdan çıkmış gibiydi.” Gülümsedi. “Denemek için sabırsızlanıyordum. Sanırım bir lokma yedikten sonra telefon geldi. Deponun yandığını bağırarak haber verdiler. Akşam yemeğini bırakıp gidip bakmam gerekiyordu. Vita beni öldürecek gibi görünüyordu ama o depoda yaklaşık yirmi milyon dolar değerinde ürün vardı ve o zamanlar bu, ailem için çok büyük bir meblağ idi. Oraya vardığımda kurtarılabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Yangın her şeyi yakıp kül etmişti.”

Evet, bu babamın işine benziyordu. O da bir şeyleri yok etmeyi severdi.

“Dumanlı enkazın içinden geçtim ve kömürleşmiş bir ceset buldum. Güvenliklerden biri. O gece sadece bir tane vardı çünkü Noel’de kimsenin bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini düşünmüştük.” Gino inanamıyormuş gibi konuşuyordu.

“Hiçbirimiz dürüst insanlar değiliz ama bizim gibi adamlar için aile bir anlam ifade eder.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Babam her şeyden önce bir mafya lideriydi. Onun için aile, önceliklerinin ilk onunda bile yer almıyordu. Bana kendi çarpık tarzında değer veriyordu ama annem ve kız kardeşlerime gelince... Onları, düşünce ve duyguları olmayan birer mal gibi görüyordu. Başka bir adamın ailesine empati duyacak türden bir adam değildi. Tüm katı kuralları ve geleneklerine rağmen ailemizin tüm temel değerlerini mahvetmişti.

Sadece tek bir şeye saygı duyardı: güç. Bu yüzden zayıf bir adam olarak ölmekten nefret ediyordu.

Gino'ya döndüm. "Ben daha doğmadan önce olan bir şey yüzünden yıllardır süren bu kavgayı sürdürmeyelim. Babamın verdiği zararı telafi etmeme izin ver."

Omzunu kaldırdı. "Bu jestin için teşekkür ederim. Gerçekten. Belki de buradan başlayabiliriz. Ama bunun yeterli olacağını vadedemem çünkü o gece zarar gören sadece benim işim değildi."

Korku omurgamdan aşağıya doğru indi.

"Artık evlisin. Bir gün, benim o Noel'de karımı hayal kırıklığına uğrattığım gibi sen de karını hayal kırıklığına uğratabilirsin ve eğer onu seviyorsan, belki de bu hayal kırıklığına neden olan adamı affetmek senin için de aynı derecede zor olacaktır." Bakışları benden ayrılıp Manhattan manzarasına geri döndü. "O yıl Vita için zor bir yıldı. Ben çok seyahat ediyordum, sürekli çalışıyordum, işimi büyültmeye çalışıyordum. Yeni evliydik ve o, kendisi için tamamen yeni bir dünyaya uyum sağlamaya çalışıyordu. Onu, başarılı, bağımsız ve mutlu olduğu hayatından koparmıştım çünkü onu daha mutlu edeceğime dair söz vermiştim ama o yıl sözümü tutamadım."

Viskimden bir yudum aldım. Gino, bu şehirde bir yabancıyla evli olan tek mafya lideri olabilirdi. Vita'nın bu zahmete değer olduğunu düşünmesinin nedenini anlayabiliyordum. Artık yaşlanmış olsa da hâlâ çarpıcı güzellikte bir kadındı. Ona olan sevgisi apaçık ortadaydı. Onu taparcasına sevdiğini saklamaya çalışmıyordu.

Ne garip. Bir gün birinin Vita'yı, ona karşı kullanmasından korkmuyor muydu?

"Cosimo bir yaşındaydı. Vita, Alessio'ya hamileydi. Bütün akşamı bebeğimizle geçirdi, ikisi de benim dönmemi bekliyorlardı ki küçük ailemizle o ânın tadını çıkarabilelim. Ama ben sabaha kadar dönemedim ve kötü haberler getirdim." Derin bir nefes aldı. "O tek başına nöbet tutan adam Vita'nın kuzeni Andy'ydi. Andy, bağımlı olduğu için ailesinin geri kalanı tarafından dışlanmıştı. Ama Vita ondan asla vazgeçmemişti. Onun temizlenmesine yardım etmiş, hatta benimle ça-

lışması için ona bir iş bulmuştu. Onu Noel'i bizimle geçirmeye davet etmişti ama o çalışmak istediğini söylemişti, aileleri dağılmış olanların en yalnız hissettikleri gecede meşgul olmak istemişti. Ona Andy'nin öldüğünü söylemenin benim için nasıl bir his olduğunu hayal et."

Siktir. Dişlerimi sıktım.

Babam bu adamın kimliğini biliyor muydu acaba?

Muhtemelen evet. Başkalarının zayıf noktalarını bulmakta olağanüstü derecede iyiydi.

"Vita bir süre mücadele etti. Her ne kadar olanları anlayamayacak kadar küçük olsa da oğlum da bana karşı farklı davranıyor gibiydi. Onları incittiğimi görmek kalbimi kırmıştı." Burnundan derin bir nefes aldı ve başım iki yana sallayarak nefesini verdi. "Beni bu kadar etkileyen pek bir şey yoktur."

Yüzünde hızlıca değişen duygular belirdi. Hayal kırıklığı, acı, keder...

Ayaklarımın üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Bana içini açıyor, duygularını benim görmem için ortaya koyuyordu.

Ailesine olan sevgisi. Karısına olan sevgisi. Onları koruma ihtiyacı.

Bunun bir zayıflık belirtisi olduğunu bilmiyor muydu? Rakibine zayıf noktalarını göstermemeliydin. Daha da önemlisi zayıf noktan olmamalıydı.

Göz göze geldiğimizde gözlerinde açık bir uyarı vardı, yanlış anlaşılacak türden bir uyarı. Bana, aramızda barış sağlamak istiyorsam, ondan ve sevdiği insanlardan uzak durmam gerektiğini söylüyordu.

Elimi kravatımın üzerinde gezdirdim. Babamın birçok günahı için özür dilemekten hoşlanmıyordum ama durum bunu gerektiriyordu.

"Özür dilerim. Babamın sana hiç özür dilemediğini biliyorum ve bunu benden duymak aynı etkiyi yaratmayacaktır ama sana verdiği zarardan dolayı üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

Bu doğru olan şey gibi görünüyordu. Gino'nun bakışlarında bir parça saygı belirmişti. "Samimi olduğunu görebiliyorum ve bunu takdir ediyorum."

Viski kadehini dudaklarına götürüp içkisini bitirdi. “Bu konuşmaya devam edelim. Her hafta görüşmeliyiz. Bratva’nın tehdidini ve şehirdeki iki büyük oyuncu olarak birleşik bir cephe oluşturursak bu herkesin yararına olacaktır.”

Güzel. Bu bir ilerlemeydi. “Katılıyorum.”

Omzuma hafifçe vurdu. “Geri dönmeliyiz.”

İçeri baktım, camın diğer tarafında Cleo’yu aradım ama onu hiçbir yerde göremedim.

BÖLÜM 28

RAFAELE

Sürgülü kapılardan tekrar içeri girip odaya göz gezdirdim. Vita ve iki oğlu bar arabasının yanında bir şey hakkında hararetli bir tartışma içindelerdi.

Garzolo neredeydi? Daha da önemlisi, karım neredeydi?

Topuklusunun sesleri kulağıma ulaşmadan önce rastgele bir koridordan çıktı. Cosimo birkaç adım arkasındaydı. Gözlerimi kısıtım. Orada birlikte ne yapıyorlardı? Ve neden bu kadar telaşlı görünüyorlardı?

Hızla ona doğru yürüdüm. Beni gördüğünde adımları yavaşladı.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Çok hızlı konuşmuştu ve yanakları kızarmıştı.

İçimde çirkin bir şüphe filizlenmişti. “Neredeydin?”

“Tuvalette.”

“Cosimo neden senin arkandan geliyordu?”

Kollarını kavuşturup sinirli bir nefes aldı. “Çünkü onun aletini emiyordum.”

Gözüm karardı. *Ne diyo—*

“Tanrım, şaka yapıyorum,” diye tersledi. “Sakin ol.”

“Kötü bir şakaydı,” diye homurdandım.

Kafasını iki yana salladı ve odada birini arıyormuş gibi etrafına baktı. “Buradan çıkabilmemiz için daha ne kadar kalmamız gerekiyor?”

Ona ne oluyor böyle? “Şimdi çıkabiliriz.”

Veda edip evden çıktık. Cleo, otoparka giden asansörde gözlerime bakmıyordu.

Dişlerimi sıktım. “Cleo.”

“Ne?” diye sordu yere bakarak.

Lanet olsun. Onu aynalı duvarlardan birine sıkıştırıp çenesini kaldırdım. “Ne oluyor sana?”

Gözlerini indirip göğsüme baktı, dişleriyle alt dudağını ısırıyordu.

Çenesini yukarı doğru kaldırarak bana bakmasını sağladım. “Cevap ver.”

“Konuyu kapat,” diye fısıldadı.

“Hayır.”

Asansör kapısı açıldı. Beni itip geçerek otoparka koştu ama hemen arkasımdaydım.

Onu kolundan yakaladım “Cleo—”

Sanki ona acı çektiyormuşum gibi yüzünü buruşturdu. Acı çek-tirmediğimi biliyordum. Tutuşum sıkıydı ama acı verecek kadar değildi. Kolunu yukarı kaldırdığımda bir el izi gördüm. İçimi sıcak bir öfke dalgası kaplamıştı.

Benim karımı mı incitmişti?

O artık ölü bir adamdı. Bileğime bağladığım bıçağı çıkarıp sapını avucuma kaydırdım ve asansöre doğru yürümeye başladım.

Cosimo’nun bunu yapmak için kullandığı elini kesecektim. Sonra da onu o lanet koi balığına yem olarak verecektim.

“Rafe! Ne yapıyorsun?” Cleo arkamdan bağıırıyordu.

“Onu öldüreceğim.”

Bir nefes sesinin ardından beni yakalamaya çalışırken beton zeminde çıkardığı topuklarının sesini duydum. “O çoktan gitti! Ferraro’nun evine bıçakla geri dönemezsin! Senin neyin var?”

Durdum. “Kim gitti?”

“Babam.” Etrafımı sararak yolumu kesti.

Düşüncelerim onun söylediklerine yetişmeye çalışıyordu. “Bunu sana *baban* mı yaptı?”

“Sen kim olduğunu sandın ki?” Anladığında gözleri kocaman açıldı. “Cosimo olduğunu mu sandın? Hayır. O *papayı* benden uzaklaştırdı.”

Bu hiç mantıklı değildi. “Baban neden sana bunu yapsın ki? Bana, onun sana asla elini sürmediğini söylemiştin.”

“Sürmedi!” Parmaklarını saçlarına geçirip acı dolu bir nefes verdi. Bakışları, bana söylemek istemediği bir şeyi yansıtıyordu.

“Rafe, lütfen. Sakin ol.”

Sakin olmak mı? O anda, öfkeli bir ayı gibi nefes nefese olduğumu fark ettim. Nabzım çok hızlı atıyordu. Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum. Avucum, bıçağın sapını kavrayan kısmında sıcaktı. Vücudumdaki her kas gergindi, saldırmaya hazırdım.

Yine oluyordu. Ludovico’nun kulübümde ona zorla dokunmaya çalıştığını gördüğümde de böyle hissetmiştim. Il Caminetto’da yerde kanlar içinde yattığını gördüğümde de.

Kontrolümü kaybetmiş gibi.

Başımı iki yana salladım, Nero’nun uyarısı yüksek ve net bir şekilde aklıma geldi.

Onun seni nasıl delirttiğini gördüm.

Siktir et. Şu anda bunların hiçbirisi umurumda değildi. Tek bildiğim, onu korumak için her şeyi yapacağımdı. Her şeyi. Ve bunun içi babasımı öldürmem gerekiyorsa, bir daha ona dokunmaması için bunu yapacaktım.

Bileğimi tutup beni arabamıza doğru çekiştirmeye çalıştı. “Lütfen. Arabaya binip eve gidelim.”

“Cleo, bana neler olduğunu anlat. Baban neden böyle bir şey yaptı?”

Burnunu çekti.

Derin bir nefes almaya zorladım kendimi. “Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?”

Yüzünü buruşturdu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, suçlu hissediyordu. Bu bakışı o kadar iyi tanıyordum ki kimde görsem tanırdım.

Ama babası ona zarar veriyse neden suçlu hissediyordu? Ve neden bana cevap vermiyordu?

Cleo babasından nefret ediyordu. Onu korumak için sessiz kalmazdı. Ama kendini korumak için sessiz kalırdı.

Yüzümdeki ifadeden ne anladıysa kolumu bıraktı. Bir adım geri attı, sonra bir adım daha.

Kafamda alarm zilleri çalıyordu. “Ne yaptın?”

Yanakları kızarmıştı. “Tamam. Dinle. Açıklayabilirim.”

Şüphelerim doğrulandığından ona doğru ilerlemeye başladım. “İnsanlar bana bunu kaç kez söyledi biliyor musun? Bu konuşmaların genellikle nasıl bittiğini tahmin edebilirsin.”

Benden uzaklaştı. “İki hafta önce, babam bana bir teklifte bulundu.”

Adımlarını takip ettim. “Ne tür bir teklif?”

“O...” Yutkundu. “Benden seni gözetlememi istedi.”

Donup kaldım. Midemde derin bir çukur açılmıştı, içinde jiletler ve buz vardı.

“Ne amaçla?” diye sordum.

Gözleri yaşlarla doldu. “Onun senden kurtulabilmesi için zayıf bir noktayı bulmamı istedi.”

Gülmekten kendimi alamadım. Bu çok iyiydi. Garzolo, o lanet olası hain yılan. Onun gibi bir adama asla güvenilmeyeceğini biliyordum. Ama kızını bu işe karıştırmak gerçekten mantıklı mıydı?

Gözlerimi Cleo’ya diktim. Beni deli ediyordu. Gerçekten bu kadın için her şeyi yapacağımı mı düşünüyordum? İşler böyle yürümüyordu. İşlerin böyle yürümediğini biliyordum.

Ben bir mafya lideriydim ve ilk görevim ona değil, konumuma karşıydı. Ama o benim karımdı ve bana sadık olması gerekiyordu.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. “Yapmadım!”

Midem rahatlamış gibi hissetsem de konuşmamızı tekrar düşündüğümde bu his kısa sürmüştü. “İki hafta önce mi oldu bu? Bu bilgiyi iki hafta boyunca benden sakladın mı?”

Dudaklarını ısırarak duygularını gizlemeye çalışıyordu. Benim hiç anlamadığım duygulardı bunlar çünkü bana göre burada üzülmesi gereken kişi bendim.

Ona doğru ilerledim. “Bir şey buldun mu bari? Herhangi bir zayıflığımı tespit ettin mi?”

Nabızı boynunun yan tarafında hızla atıyordu. Bir adım daha geri çekildi. “Senin zayıf yönün yok.”

“Sen ve babanın arası iyi değil. Sana karşılığında bir şey teklif etmiş olmalı.”

“Etti. Bana özgürlüğümü teklif etti. Başka biriyle evlenmek zorunda kalmayacaktım. Seni öldürdükten sonra beni reddedeceğini, Vale ve Gem’in yanına İtalya’ya gidebileceğimi söyledi.”

İtalya’ya gitmek mi? Hangi lanet evrende buna izin verirdim ki? Tabii ya, öldüğüm evrende.

Onun bensiz bir hayat sürmesi düşüncesi beni, onun az önce söylediği her şeyden çok daha fazla tetiklemişti. Öfkem bedenimin altında nabız gibi atıyordu, görüşüm karardı, nefesim kesik kesik ve hızlıydı. Ciğerlerimde yeterince oksijen yoktu.

Bu, onun *iki hafta boyunca* düşündüğü bir olasılık mıydı?

Cleo bir adım daha geri çekilmeye çalıştı ama gidecek hiçbir yer yoktu. Bacağı arabanın kenarına çarptı, dengesini kaybedince çığlık attı.

İki uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp onu arabanın kapısına doğru ittim. Üstümüzde bir floresan ışık yanıp sönüyordu. Boş garajdaki tek hareket buydu.

Ona karşı bu kadar hoşgörülü davranarak bunu kendime ben mi yapmıştım? Kiminle evlendiğini unutmuş muydu?

Omzunu tutan elime baktı. Soğuk bıçağı narin boğazına dayadım. Kaskatı kesildi ve nefesini tuttu.

Sandro sürücü tarafında belirdi. “Patron?”

“Siktir git içeri.”

Bir saniye geçtikten sonra emrimi yerine getirdi.

Elimi omzundan çenesine kaydırıp yüzünü bana doğru çevirdim.

Karım, zümrüt rengi keskin yeşil gözleriyle bana bakıyordu. O gözlerin derinliklerinde bu kadar çok yalan saklı olduğunu kim bilebilirdi ki?

“Sana iyi bir teklifte bulunmuş,” diye fısıldadım.

Dudaklarını ıslattı. “İstediğimi sandığım her şeyi.”

“Ve bu gece ona hayır mı dedin?”

“Hayır dedim.”

Ona yaklaştım. “Ama bunu yapmak için iki hafta bekledin.”

Yutkunduğunda boynunun bir kısmı bıçağıma değdi.

Sinir bozucu olan şey, şu anda bile bıçağım boğazına dayalıyken korkmuş görünmüyordu. Üzgündü, evet ama korkmuyordu. Sanki itiraf ettiklerinden sonra bile ona asla zarar vermeyeceğimi biliyor-muş gibiydi. Ve benim zayıf yönüm olmadığını mı düşünüyordu?

“Sonunda bana sırtını dönmemeye karar vermene neden olan neydi?”

Yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü ama cevap vermedi.

Baskımı artırmak için bacaklarımla onu sıkıştırdım. “Hımm? Neydi? Mücevherler, para, emrinde olan personel mi?”

Yavaşça başını iki yana salladı. Tenini kesmemesi için bıçağımı birkaç milimetre geri çekmem gerekti.

“Birkaç gün önce seni yalayışım mıydı?”

Dudaklarını ısırp tekrar başını iki yana salladı.

O kadar yakındık ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. “O zaman neydi ulan?”

Kesik bir nefes verdi. “Bende bir şey görüyorsun. Kimsenin görmediği bir şey. Sadece senin yanında kendimi düzeltilmesi gereken bir beceriksiz gibi görmüyorum.”

Göğsüm sıkışmıştı. İçimde bir şey titriyordu.

Hıçkırarak ağlamaya başladı. “Sana daha önce söylemeliydim.”

Gözleri parlıyordu. Yanakları ıslaktı. Dudakları aralanmıştı. Suçluluk duygusunu biliyordum ama samimiyeti de biliyordum. Bu, öfkemin biraz dinmesini sağlamıştı, ortamı yumuşatmıştı.

“Bunu hiç düşünmemeliydin. Baban aptalın teki ve planı asla işe yaramazdı. Bunu bilmeliydin.”

“Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Bıçağımı indirip koluma geri koydum ve arabanın kapısını açtım. “Bin.”

Gözlerini benden ayırmadan içeri geçti. Onun ardından girip kapıyı çarparak kapattım.

Sandro dikiz aynasından bana baktı, çenesi gergindi ve teni bembeyazdı. “Nereye?”

“Eve.”

Cleo koltuğun diğer ucunda kıvrılmış, kızarmış gözlerini bana sabitlemişti. Gözlerimi kaçırdım. Gökdelenlerin oluşturduğu labirentten geçerken sakinleşmeye çalışıyordum ama on dakika sonra heyecanım hâlâ diriydi.

Yapmamıştı.

Ama bunu düşünmüştü. Benim olmadığım yeni bir hayat hayal etmişti.

Seni seçti.

Boğazımdan bir hırıltı çıktı, onu üstüme çekip eteğini yukarı kaldırdım, böylece kucağıma oturabilirdi.

Geniş gözleri benimkilerle buluştu. Farların ışığında donakalmış bir geyik gibi görünüyordu, hareketsiz mi kalmalı yoksa kaçmalı mı, emin değildi.

Elimi saçlarının arasında geçirip onu öptüm. Sert, kaba ve baskın bir öpücüktü bu. Hak iddia etmek içindi. Kime ait olduğunu ona hatırlatmak için.

Seni seçti.

Ağzını benim için açtı. Dilim içeri girdi, dudaklarını ısırıp dişlerimle çekiştirdim. İkimiz de nefes nefese kalana kadar, öfkem heyecanla karışana kadar yakıp kavuran türden bir heyecanla öptüm onu.

Ona çok kızgındım ve aynı zamanda çok sertleşmişim.

Seni seçti.

Cleo ellerini göğsüme koydu, sağ avucu çarpan kalbimin üzerindeydi. Ellerini çektim. Bu lanet şeyin nasıl hızlandığını bilmesine gerek yoktu.

Bileklerini arkasına götürüp beline bastırdım. Diğer elimi Sandro'nun koltuğunun arkasındaki cebe sokup, orada her zaman sakladığım kablo bağlarından birini çıkardım. Bileklerine bağı sararken hâlâ onu öpüyordum. Ellerini sıkıca bağladım.

Geriye doğru eğildi, dudakları şişmişti, yanakları kızarmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Sandro aynadan bize baktı. Bir saniye göz göze geldik, sonra yutkunup tekrar yola döndü.

"Bana gardiyanım dedin. Belki de artık öyle davranmamın zamanı gelmiştir."

Şaşkınlıkla ağzını açtı. Kollarını esneterek bağların dayanıklılığını test etti ama nafileydi. Artık benim merhametime kalmıştı.

"Çıkar şunu." Sesi titriyordu.

"Hayır."

İç çamaşırının görüldüğü yere kadar gözlerimi vücudunda gezdirdim. Başparmağım kumaşın üzerinden kıvrımlarına değince inledi. Ona tekrar dokundum. Ta ki titreyene ve hareketsiz kalmaya çalışana kadar.

Sandro'nun bizi izlediğinden endişeleniyormuş gibi omzunun üzerinden ona doğru baktı. Bulunduğu açıdan hiçbir şey göremezdi.

Parmaklarımı bacaklarına bastırdım ve öne doğru eğilip dudaklarımı kulağına dayadım. "Seni burada becerip kanınla koltuğu lekelemeliyim. Belki Sandro'dan sonra temizlemesini isterim."

Küfür etmesini bekledim ama etmedi.

Geriye yaslandığımda, gözlerinde öfke parlıyordu. Sanki benim böyle biri olmadığımı, bunu asla yapmayacağımı ve onu kandırdığımı biliyor gibiydi. Öyleyse neden böyle diyordum?

Onu incitmek için miydi? Onun beni incittiği gibi... Göğsüm sıkışmıştı.

Hayır, hiçbir şey seni incitmez.

Öne eğilip beni öptü.

Bu sefer farklıydı. Yumuşaktı. Özür diler gibiydi. Uzlaşmacıydı.

Başımı çevirip öpücüğü bitirdim. Ona kızgınlığımı henüz geçmemişti. “Seni cezalandırmak istiyorum,” diye fısıldadım.

“Cezalandır o zaman,” diye fısıldadı.

BÖLÜM 29

CLEO

Rafaele, arabanın motorunun hafif uğultusu ve radyoda çalın, zar zor duyulan şarkı eşliğinde bana bakıyordu. Sessizlik boğazımı tıkiyordu ama bozmaya cesaret edemiyordum. Bir tümsekten geçtik. Kucağında zıpladım ve sert bir şeye çarptım.

Dilim dudaklarımdan dışarı çıktı ve bakışları dudaklarıma kaydı.

Arabadaki hava, yıldırım düşmeden önce gökyüzünde olduğundan daha gergindi.

Sonuçları düşünmemenin sonu, sonunda kendini bir arabanın arka koltuğunda, bileklerin bağlanmış, dudakların kanamış ve kalbin acıyla dolu olarak bulmaktı.

Ona gerçeği söylemem bu kadar uzun sürdüğü için bana kızacağını bilmeliydim ama duygularımı toparlamak için zamana ihtiyacım vardı. Burada inandığım şeyleri terk ederek yeni bir şey yapmaya çalışıyordum.

Büyük ve sıcak elleri bacaklarımdaydı. Parmak uçlarıyla külotumun kenarını okşuyordu. Sanırım bunun farkında bile değildi.

Kafası tamamen başka yerlerdeydi. Boynundaki kaslar gerilmişti, kulağıma fısıldadığından beri çenesi gevşememişti.

Beni nasıl cezalandıracağını mı düşünüyordu?

“Babama ne yapacaksın?” diye sordum sırf heyecanla titrememi gizlemek için.

Kocam bir katildi. Bana ne yapacağından korkmam gerekirdi. Ama beni kasılmaya zorlayan şey korku değildi. Bakışlarında, karışık çarşafı, ısırik izlerini ve kulağıma fısıldanan müstehcen sözleri düşündüren türden karanlık bir vaat vardı.

“O ölecek ama bu gece onun hakkında konuşmayı bitirdim.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Sanırım ben de öyle. Babama ne olacağı artık benim elimde değildi. Kendi mezarını kendisi kazmıştı.

Araba yumuşak bir şekilde durdu.

“Geldik,” dedi Sandro.

Sıcaklık dalgalar hâlinde boynuma yayıldı. Sandro’nun ne kadarını gördüğünden veya duyduğundan emin değildim ama şoförümün gözlerine tekrar bakabilmem için biraz zaman geçmesi gerektiğini biliyordum.

“Aşağı inmene gerek yok,” dedi Rafaele, gözleri üzerimdeydi. “Evine git, Sandro.”

“Peki, patron.”

Rafaele beni üstünden kaldırdı, eteğimi aşağı çekip kapıyı açtı.

İnmeme yardım etmek için kolumu koluna dolamıştı. Beni ön merdivenlere çıkarırken bağladığı şey bileklerime batıyordu.

Arkamızda araba hareket etti ve Sandro uzaklaştı.

Rafaele kapıyı açıp beni hafifçe içeri itti. Ev sessizdi. Bu geç saatte personel gitmişti. Burada bizden başka kimse yoktu.

Bağırsam bile kimse beni kurtaramaz.

Kapıyı kilitledi. O sert kilit sesinin içimde yankılandığını hissediyordum. Korku, enseme yakıyordu ama başka bir sıcaklık dalgası onu yutuyordu.

Rafaele bizi antrenin ortasında durdurdu ve kolumu çekerek beni döndürdü.

Ay ışığı, yüzünün heykel gibi hatlarını aydınlatıyordu; çatık kaşlarını, güçlü çenesini ve keskin elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyordu. Ellerini elbisenin yakasına götürüp kumaşın etrafına doladı.

Ne yapacağını tahmin edebiliyordum ama havayı yırtan ses yine de nefesimi kesmişti.

Sütyen giymemiştim. Göğüslerim ortaya çıktı. Rafaele'nin bakışları onlara kaydı. Bir meme ucumu acı verecek kadar sertçe sıktı. Acı, zevkle karıştı. Göğüslerim ağrıyor, dokunulmak, emilmek ve becerilmek için yalvarıyordu. Diğerine geçip tamamen avucuyla kapladığında inledim.

Yüzünde acımasız bir ifade belirdi. Avucunu çekip gözlerime baktı. Bakışlarının kenarlarında karanlık bir parıltı vardı.

“Dizlerinin üzerine çök.”

Kıvılcımlar doğrudan klitorisime ulaştı. Zarif olmayan bir şekilde yere çöktüm, neredeyse devriliyordum ama o yumruğunu saçlarıma dolayarak düşmemi engelledi. Saçlarımı sertçe çekişi, başımı geriye doğru zorlayarak bana yukarıdan bakmasını sağlamıştı. Nefesim kesildi.

Koyu mavi gözlerinin içinde sahiplenme duygusu vardı. Bir eli hâlâ saçımdayken kemerini çözüp yere attı, tokası mermer zemine çarptı.

Pantolonunun üzerinde belirginleşen aletin silüetini görebiliyordum. Fermuarını indirip elini içeri soktuğunda omurgamdan aşağıya doğru bir titreme yayıldı.

Onu öyle görünce ağızım sulanmıştı. Aleti uzun ve kalındı, üzerindeki damarlar belirgindi. Ucundan akan sıvı parıldıyordu.

Bunu daha önce birkaç kez yapmıştım ama her zaman kontrol bendeydi. Ancak şimdi değil gibi gözüküyordu. Şimdi o istediği her şeyi alacaktı.

Klitorisim, o kalın aletin ağzımın içinde olduğu düşüncesiyle titredi. Onu ne kadar memnun edebilecektim?

Yaklaştı, elini uzunluğunun etrafına sardı ve şişmiş ucunu dudaklarımın üzerine sürttü. “Bir dahaki sefere bensiz bir hayat hayal etmek istediğinde bunu hatırlamanı istiyorum. Sen benimsin. Anladın mı? Kimse sana böyle dokunmayacak. Kimse içine girmeyecek. Kimse boğazını benim yapacağım gibi becermeyecek. Bütün bunlar benim lanet olası ayrıcalıklarım, Cleo. Ve bu ayrıcalıkları benden almak için komplo kuran herkesi öldüreğim.”

Parmakları saçlarımı sıkıca kavradı ve aletini dudaklarıma sürttü.

Her yerimden ter damlıyordu. Bu aşağılayıcı bir şey olmalıydı ama sanırım hoşuma gitmişti çünkü külotum sırlıklam olmuştu.

Beni kendine doğru çekti. “Ağzını aç.”

Ağzım açılır açılmaz aletini ağzımın içine kaydırды. Tuzlu, erkeksi ve çok *büyük*tü. Dudaklarımı onun etrafında kapatıp emmeye başladım. Ağzımın ona alışması için aletini birkaç kez hafifçe ileri geri hareket ettirdi.

Dilimi düzleştirip alt kısmına bastırdım. Göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldi.

Bu ses o kadar seksiydi ki göz kapaklarım titredi. Sıcaklık dalgaları cildime çarparak her bir sinir ucumu ateşlemişti. Dizlerime çarpan sert mermer zeminin acısı bile erotik geliyordu.

Ben boğulup öksürene ve onun önünde yerde kıvranana kadar daha derine girdi.

“Siktir,” diye homurdanarak geri çekildi ve nefes almamı sağladı.

Bir nefes aldım ama bana sadece bir saniye süre verdikten sonra tekrar ağzıma girdi, saçlarım hâlâ sıkıca yumruğuna dolanmış bir şekilde duruyordu.

Hızını artırdı. Sert, zor ve eziciydi ama ben direnmiyordum. Ona kontrolü vermenin, beni istediği gibi kullanmasına izin vermenin bu kadar kolay olması şok ediciydi.

Bileklerim kablo bağına karşı gerildi. Boğaz kaslarımı gevşetmek için elimden geleni yaptım. Bir sonraki hamlesinde daha da derine girdi, o kadar derindi ki burnumun ucu onun aletinin tabanındaki tıraşlı tenine değdi. Gözlerim yaşarmıştı, ıslak kirpiklerimin arasından ona baktığımda, inleyerek sadece başı ağzımda kalacak şekilde geri çekildi.

Onu emiyordum ve altındaki hassas noktaya dilimi dolamıştım.

Aniden beni kendinden uzaklaştırdı. “Bu konuda çok iyisin,” diye sinirli bir şekilde mırıldandı. Aletini *boxer*ının içine geri soktu ve beni saçından tutup ayağa kaldırdı, topuklarımın üzerinde sallanıyordum.

Makyajım bozulmuş, elbisemin önü yarıya kadar yırtılmıştı.

Gözleri, yaptığı işi hayranlıkla izler gibi üzerimde dolaştı.

Bende bir sorun olmalıydı çünkü boğazım acıyor olmasına rağmen onun memnun olması hoşuma gitmişti.

Bacaklarımı birbirine bastırdım, bir rahatlama arayışındaydım. Bana dokunmasını istiyordum. Tanrım, bacaklarımın arasındaki o noktaya dokunması için her şeyi yapardım.

Ama o acele etmiyordu. Parmaklarını saçlarımdan çekip sanki onunla oynaması için sergilenen bir oyuncakmışım gibi göğüslerimi okşadı. Başparmağıyla meme ucumda daireler çizip onu sertleştirdikten sonra diğerine geçti.

“Mükemmel,” diye mırıldandı. “Sen mükemmelsin.”

“Rafe,” dedim sızlanır gibi.

Gözleri benimkilere kaydı. Bakışlarıyla sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi beni parça parça ediyordu. Göz kapaklarım yavaşça kapandı. Tanrım, bunu söyleyeceğime inanamıyordum.

“Sen kazandın,” diye fısıldadım. “Yalvarıyorum. Lütfen becer beni.”

Titredi. Beni belimden tuttu, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi omzuna aldı ve merdivenlerden yukarı çıkıp koridordan geçerek yatak odamıza götürdü.

Hatırladığım bir sonraki şey, tekrar ayakta olduğum ve yüzüm duvara dönük bir şekilde kapının yanındaki duvara dayanmış olduğumdu. Büyük eli bağlı bileklerimi sardığında, sıcaklık cildime yayıldı. Arkamda çömeldi ve ayak bileğime sarılmış deri ayakkabının kayışını çekiştirdi. Birini çıkarıp diğerine geçti. Dokunuşu tüy kadar hafifti ve ben o kadar tahrik olmuşum ki karşılık olarak inledim.

Ayağa kalktı. Sanki takım elbisesinden bir şey çıkarıyormuş gibi bir hışırtı sesi duydum. Ne olduğunu görmek için başımı çevirdiğimde tek gördüğüm, elbisemin sol askısının kopmasından hemen önce bir metalin parlamasıydı.

Aman Tanrım. Elbisemi kesiyordu. Diğer askıyı kesmesi bir saniye sürmüştü ve sonra elbisem bir su birikintisi gibi ayaklarımın

dibine düştü. Bıçağı benim göremediğim bir yere saklayıp göğsünü sırtıma bastırdı.

Onun sert eli aşağı kayıp bacaklarımı ayrılmaya zorladığında itiraz etmedim. Aynı sıcak, büyük el iç çamaşırımın içine girmeye çalıştığında da ona itiraz etmedim. Ve kalın parmağını içime sokup, “Benim için sırlıslık olmuştun,” diye homurdandığında da kesinlikle itiraz etmedim.

Öyleydim. Buna hazırdım. Buna *ihtiyacım* vardı.

Bir parmak iki parmağa dönüştü ve bununla birlikte hoş bir gerginlik hissettim.

“Ne kadar sıkı olduğunu bilemezsin,” diye fısıldadı Rafaele, nefesiyle boynumun içini ısıtıyordu. “Seni düşünerek mastürbasyon yaparken düşündüğümünden daha sıkı.”

İçim titremiştii. “Bunu sık sık yapıyor muydun?”

Göğsümü avuçladı. “Neredeyse her gün. Seninle evlenmeden önce, tabii.”

Başım geriye doğru eğilip göğsüne çarptı. “Peki sonra?”

Güçlü parmaklarını içimde kıvrarak inlememe neden olan bir noktaya dokundu. “İtiraf edemeyeceğim kadar sık. Her uyandığımda ve seni odanın diğer tarafında, yatağın diğer ucunda gördüğümde. Çok yakındın ama yine de çok uzaktın.” Başını eğip dudaklarını boynuma bastırdı. “Bana ne yaptığını bilmiyorsun.”

Dişlerini tenime geçirdi. Önce hafifçe, sonra daha sert. Acı hissedip inlediğimde baskıyı azalttı. Tenimde bıraktığı izi yaladı.

Parmaklarının beni becerirkenki ıslak sesi havayı dolduruyor, giderek daha müstehcen hâle geliyordu. Umurumda değildi. Artık hiçbir şey umurumda değildi. Bana dokunmaya devam etmesini istiyordum. Boşalmak istiyordum. Tanrım, çok boşalmak istiyordum.

“Tanrım. Bu çok iyi. Siktir, Rafe—”

İnleyip ereksiyonunu bana sürttü. Parmaklarını içime sokup çıkarıyordu, bu çok çok iyiydi ama yeterli değildi.

“Yala beni,” diye yalvardım. “Lütfen yala beni.”

Yatağa uzandığımda o da sanki bir pisliğe bulaşacakmış gibi ceke-tini çıkarıp kollarını sıvadı.

Diz çöktü, külotumu yırtıp bacaklarımı ayırdı ve dilini kıvrımla-rımın üzerinde gezdirdi.

Bağlı ellerim belimin alt kısmına batıyordu. Vücudumu geriye doğru eğerek kendimi onun yüzüne daha da yaklaştırdım. O da kol-larını bacaklarımın etrafına dolayarak beni sabit tutup klitorisimi emdi, yetenekli diliyle okşayarak beni uçurumun eşiğine getirmişti. Baskısı iyice artınca parçalandım.

Hem de ne parçalanmak...

Düşüncelerim beyaz tahtadaki karışık kelimeler gibiydi ve orgazm onları silip süpürmüştü. Coşkudan başka bir şey yoktu. Vücudumu dolduran zevkten başka hiçbir şey yoktu.

Nefes nefese kalmıştım ve başımı yana çevirdim. Nefes almaya çalışıyordum.

Başparmağıyla alt dudağımı okşadı. Parmak uçları çenem boyun-ca gezindi. Bir eliyle boynumu kavradı. Gözlerimi açtığımda, Rafaele üstümdeydi, saçları dağınık ve gözleri şehvetle kararmıştı. Boğazımı sıkıp dudaklarını benimkilere bastırdı.

Kendi tadım duyularımı doldurmuştu. Ağzına inleyerek uyluk-larımı ona doğru ittirdim. Sıkılmış yumruklarım belime batıyordu ama rahatsızlığı neredeyse hiç hissetmiyordum.

Daha fazla, daha fazla, daha fazla.

Geri çekilip bana baktı. Yüzünde öfke kalmamıştı, sadece şehvet vardı. Sanırım öfkesini daha önce boğazımda çıkarmıştı.

Elini boynumdan alnıma kaydırды, gözlerime düşen kırmızı saç telini çekti.

“Durmamı istiyorsan, şimdi söylemelisin.”

Göğsümün içinde bir şey parladı. Başımı iki yana salladım.

Yavaşça nefes verdi. “Doğum kontrol yöntemlerinden birini kul-lanıyor musun?”

“Evet.” *Papà* beni Ludovico ile evlendirmeye çalışırken her ihti-male karşı gizlice çıkıp iğne olmuştum. En azından birkaç ay daha etkisi sürerdi.

Başını aşağı yukarı sallayıp üzerimden indi.

Kıyafetlerini çıkarmasını bekliyordum ama bunun yerine bir kolunu belime dolayarak beni yüzüstü çevirdi. Bir hayal kırıklığı içimi kaplamıştı. Böyle mi yapmak istiyordu?

Bileklerimin arasında soğuk bir şey hissettim ve kablo bağı kopmadan önce daha da sıkılaştı.

Ah. Ellerimi çözmüştü.

Bıçak halı kaplı zemine hafif bir sesle düştü.

Sırtüstü dönüp kıyafetlerini çıkarırken onu izledim.

Becerikli parmakları gömleğinin düğmelerini hızla açıyordu.

Kollarından çıkarırken omuzlarındaki ve göğsündeki kaslar gerildi. Sonra pantolonunu ve *boxer*ını çıkardı. Bakışlarım karın kaslarına, altındaki V şekline, sonra daha aşağıya kaydı. Yutkundum. Nedense öncekinden daha da iri görünüyordu.

Bu acı verebilirdi.

Yatağa uzandı, ağırlığını bacaklarımin arasına verdi, bir elini bacaklarımin etrafına sardı ve beni daha yukarı kaldırdı. Ellerimi kaslı göğsünde gezdirdim. Ateş gibi yanıyordu. Ben de öyleydim.

Aleti merkezime baskı yapıyordu, o da yumruğunu uzunluğunun etrafına dolayarak onu ait olduğu yere yönlendirdi. Yavaşça içime girerek beni gerginleştirdi, canım yanıyordu. Ani acıdan derisini yırtana kadar sırtını tırmaladım.

“Özür dilerim,” dedim sırtını kanattığımı bilerek.

“Ne yapman gerekiyorsa yap,” dedi boğuk bir sesle.

Tamamen içime girmeden önce durdu. Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikmişti, ağlamamak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Elini bacağımdan çekti ve yanağımı okşamak için hareket etti. “Cleo. *Tesoro*.”

Onu görmek için gözlerimi kırıştırdım, bulanık görüşümle onu zar zor görebiliyordum.

“Benimle kal.” Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. “Nefes al.”

Öyle de yapıyordum. Eğilip beni öpene kadar nefes almaya odaklandım, sonra da dudaklarının benimkine uyum sağlamasına odaklandım.

Beni uzun süre öptü. O kadar uzundu ki merkezimdaki gerginlik çözülmeye başlamıştı.

Beni tamamen doldurduğunda içinden bir inilti koptu.

O kadar seksiydi ki tenimde kıvılcımlar çakıyordu. Beni becerirken şefkatle, saygıyla öpüyordu. Kısa sürede acıyı unutmuştum ve yerini zevk almıştı. Bacaklarımı ona daha sıkı sardım. Hızını artırdı ve başını eğip boynumu emmeye başladı.

“Beni çok sıkı sarıyorsun,” diye fısıldadı. “Çok iyi hissettiriyorsun, Cleo. Mükemmelsin.”

Sözleri beni tahrik etmişti. İçimde tanıdık bir baskı oluşmuştu, her yumuşak vuruşuyla daha da artıyordu. Kalçalarının açısını değiştirdiğinde bu yeni pozisyon daha da iyiydi, daha yoğun hissettiriyordu. Gözlerim neredeyse kafamın arkasına kaydı ve orgazmım içimi kapladı.

“Ah, siktir,” diye homurdandı ben onun etrafında çırpınırken. Vücudu gerildi ve her kası sertleşti. Tırnaklarımı göğsüne geçirdim. Aleti seğirdi ve boğuk bir iniltiyle içime boşaldı.

Bir süre birbirimize sarılı kaldık. Göğsüne bir öpücük kondurdum. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama onun yumuşamaya başlaması için yeterliydi. Sonunda kalkıp ve bir tıslama sesiyle çekildi.

Sıcak bir sıvı içimden sızıyordu. Ayağa kalktı, bakışları merkeze takıldı ve uzun bir süre bana baktı, göğsü sert nefeslerle inip kalkıyordu. “Havlu getireyim.”

Oturup bacaklarımın arasına baktım. Beyaz çarşafta kırmızımsı pembe bir leke vardı ama bunu kimse görmeyecekti.

Bizden başka kimse görmeyecekti.

BÖLÜM 30

RAFAELE

Yüzüme doğrudan vuran güneş ışığıyla uyandım.

Tanrım, neden bu kadar parlak?

İnleyerek ışıktan kaçmak için başımı çevirmeye çalıştım ama kolum bir şeyin ağırlığı altında ezildi.

Bunun karım olduğunu anlamam bir saniye sürmüştü. Burada, yatağın diğer tarafında yatmak yerine göğsüme sokulmuştu.

Bacaklarından biri bana dolanmış, kıvrıcık saçları çenemin altına sıkışmıştı ve kolu belimdeydi.

Dün gecenin görüntüleri zihnime akın edince dudaklarımda memnun bir gülümseme belirdi. Sonunda bana teslim olmuştu. Sonunda yalvarmıştı. Sonunda benim olduğunu kabul etmişti.

Bu, babasının planını benden iki hafta boyunca sakladığı için onu affetmeme yetiyordu. Muhtemelen bana karşı çıkmaya kendini ikna etmeye çalışmıştı ama sonunda yapmamıştı. Sonunda, bana ait olduğunu fark etmişti.

Cleo'ya iyice sokulup dalgın bir şekilde çıplak sırtını okşadım. Cildi çok pürüzsüzdü. Bana doğru kaydı, bacağı zaten sertleşmiş olan aletime sürtündü.

Onu tekrar becermek istiyordum.

Tekrar ve tekrar.

Adımı inleyişi, güne mükemmel bir başlangıç gibi geliyordu.

Telefonum komodinin üzerinde titredi. Cleo'yu rahatsız etmemek için elimden geleni yaparak telefona uzandım. Nero arıyordu. Off. Bunu cevaplamam lazımdı. Cleo uyuduktan sonra ona mesaj atmış ve Garzolo'yu bulmasını söylemişim. Güneş doğmadan o hamam böceğini işkence odama getirmek istemiştım, böylece ona hak ettiğini verebilecektim. Dikkatlice uyuyan karımdan kendimi ayırıp banyoya girip kapıyı kapattım.

“Onu buldun mu?”

“Garzolo gitmiş. Akşam yemeğinden beri kimse onu görmemiş.”

Siktir. Telefonu daha sıkı kavradım. “Şoförü?”

“Garzolo Ferraro'nun evine tek başına gelmiş. Korumaları birkaç blok ötedeki evinde bekliyorlarmış ama geri dönmemiş. Cleo'nun sana söyleyeceğinden korkmuş ve şehirden ayrılmanın en iyisi olacağını düşünmüş olmalı.”

Lanet olsun.

Cleo bana planını anlattığında Nero'yu, Garzolo'nun peşine takmalıydım ama kafam başka yerdeydi. Aptalca bir hareketti. Garzolo'nun kaçma riski olduğunu bilmeliydim. Ailesi onun nerede olduğunu sormaya başladığında işler karışacaktı.

“Birkaç gün içinde onu bulamazsak, durumun daha da kötüye gitmesini önlemek için devreye girmem gerekecek.”

“Bunu ailesine nasıl açıklayacaksın? Kötü bir şey olduğundan şüphelenebilirler.”

Tabii ki şüphelenirlerdi. Patronları, benimle ve Ferraro ile oturduktan hemen sonra ortadan kaybolmuştu. İki ile ikiyi toplayıp sonucu çıkarmak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Nero, Garzolo'yu yakalamış olsaydı onu dövüp hayatı karşılığında erken emekliye ayrılacağını *capolarına* söylemesini isterdim. O lanet olası korkak da bunu yapardı. Onu temelli ortadan kaldırmadan

önce birkaç hafta süre verirdim. Ama o ortadan kaybolduğu için durum daha hassas hâle gelmişti.

Garzolar, lanet olası *don*larını benim öldürdüğümü düşünürlerse *capoları* bana düşman olabilirdi.

“Aile benim. Hepsi benim Garzolo’nun halefi olduğumu biliyorlar ve şimdi Cleo ile evlendiğime ve o şehirden kaçtığına göre kimse benim komuta hakkımı sorgulamaya cesaret edemez.”

“Eğer çok erken harekete geçersen, durum iyi görünmeyecektir.”

“Garzolo’ya beş gün süre verelim, erkek gibi karşımıza çıksın. Eğer çıkmazsa, tüm *capolarıyla* bir toplantı ayarla, böylece bu işi halledebiliriz.”

“Anlaşıldı.”

Telefonu kapatıp sinirli bir şekilde parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Ne düşünüyordum ki? Nero’yu, Garzolo’nun peşine daha çabuk taksaydım, tüm bunlar önlenebilirdi. İçimde büyüyen tedirginliği atmaya çalışarak omuzlarımı silktilim.

Dün gece kendim gibi davranmıyordum. Karımın bekâretini bozmaya çok fazla odaklanmıştım. Eh, artık yapmıştım. Kanlı çarşaf ve diğer her şey.

Bu, hayatımın nihayet normale dönebileceği anlamına mı geliyordu?

Cleo’dan istediğimi elde etmek beni bu takıntımdan kurtarır diye düşünmüştüm. Ama rahatlama hissi neredeydi? Umduğum zihinsel berraklık neredeydi? *Burada değildi, orası kesin.* Garzolo’yla işleri batırdıktan sonra bile kafam hâlâ Cleo ile meşguldü. Bir parçam işi bırakıp bütün gün onunla yatakta kalmak istiyordu.

Tanrım. Siktir.

Musluğu açıp yüzüme biraz soğuk su çarptım.

Kendimi bir eşle hayal ettiğimde, o evliliğin nasıl olacağına dair her zaman kafamda net bir resim vardı: Biraz seksin de dâhil olduğu rahat bir arkadaşlık. Onu memnun ederdim, o da bana saygı duyardı. Toplum içinde bütün bir cephe oluşturur, özel hayatımızda ise birbirimizden sağlıklı bir mesafede olurduk.

Sonuçta başka biriyle fazla ilişki kurmanın iyi bir yanı yoktu. Özellikle de benim konumumdaki biri için.

Ama bu? Bu hiç de öyle bir durum değildi.

Onunla ilgili kendimi nasıl kontrol altında tutacağımı bulmam lazımdı, yoksa bir gün gerçekten çok aptalca bir şey yapacaktım. Garzolo'ya on iki saatlik bir avantaj vermekten çok daha kötü bir şey...

Belki de bu takıntıyı kafamdan atmak için birkaç haftaya ihtiyacım vardı.

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Evet, işte bu. Ondan sıkılana kadar onu becerecektim. Kafamın içinde yasa dışı bir işgalci gibi yaşadığı yerden onu kovana kadar. Artık oyunumuz bitmişti, bacaklarını açmıştı entrika da sona ermişti. Güvenli zemine dönmem uzun sürmeyecekti.

Bundan emindim.

Soğuk bir duş almanın biraz yardımı olmuştu. Kurulanmaya başladığımda, zihnim tamamen iş meselelerine dönmüştü.

Düzgün bir arama yapabilmem için Albany'den New Jersey'ye bazı kaynakları aktarmam gerekiyordu. Garzolo çok uzağa gitmiş olamazdı.

Şüphesiz, benden kurtulmak için yeni bir plan yapabilmek için geri çekilmişti. Bunun için müttefiklere ihtiyacı olacaktı, yani en yakın arkadaşlarının hepsini takip etmemiz gerekiyordu. Eninde sonunda bir yerlerde ortaya çıkacaktı.

Giyinip yatak odasına geri döndüm. Cleo uyanmıştı, bakır renkli saçları dağınık ve karışık, dudakları sevimli ama uykulu bir şekilde somurtuyordu.

Ona doğru yürüyüp dudaklarından öptüm. Hafif bir öpücük olması gerekiyordu ama farkına varmadan dilim onun ağzındaydı, o benim alt dudağımı emiyordu ve parmakları gömleğimin düğmeleriyle oynuyordu. Hayal kırıklığıyla inleyerek öpücüğü sonlandırdım ve bir adım geri attım.

İş. Çalışmam lazım.

Bana köpek yavrusu gibi bakıyordu. “Nereye gidiyorsun?”

Kafama kurşun sıkmaya çünkü onu kafamdan atmanın tek yolu bu gibi görünüyordu.

Yakamı çekiştirdim. “Baban kayıp.”

Bu onu ayıltmıştı. Oturup yorganı göğsüne sardı. “Ne?”

“Gece kaçmış. Şu anda onu arıyoruz.”

“Eninde sonunda sana gerçeği söyleyeceğimi anlamış olmalı,” diye mırıldanarak çıplak hâlde yataktan kalktı ve dolaba doğru yöneldi. Onu yatağa geri çekmemek için tüm irademi kullanmam gerekmişti.

Siyah ipek bir bornoz giyip geri geldi. “Saklanabileceği tüm yerleri yazabilirim.”

Şaşkınlık içindeydim. “Babanı bulmama yardım mı edeceksin?”

“O seni öldürmek istiyor. Şu anda senin olduğu kadar benim de düşmanım.”

Göğsüm sıkışmıştı. Beni korumaya mı çalışıyordu? Bu onun işi değildi. Bu hiç kimsenin işi değildi. Hiçbir zaman olmamıştı.

Tam karşımda durana kadar yürüdü ve başını geriye eğerek gözlerime baktı. Beni nasıl zayıflattığını görebiliyor muydu? Beni inandıklarımından nasıl saptırdığını?

Kollarım belime dolayıp parmak uçlarına kalktı. Ben eğilip onu öptüğümde aramızdaki mesafe yok olmuştu. Ve yine daha fazlasına dönüşmüştü. Göğsümü aynı anda hem hafif hem de ağır hissettiren bir şeye. Duygular yüzeyin altında kabarıyordu, patlamak üzereydi ve içgüdülerim, *Tehlike! Geri çekil!* diye bağırsa da bu uyarıyı dinlemeyecektim.

Onu kendime doğru çekince acı içinde inlediğinde kendime geldim. Öpüşmeyi kestim. “Canın mı acıyor”

Dudakları pembe ve şişkindi. Ağırılığım bir ayağından diğerine verip yüzünü buruşturdu. “Evet. Biraz.”

“Git banyo yap. Rahatla. Bugün Loretta’ya gitmeni istemiyorum.”

“Hafta sonundayız.”

“Doğru.”

İç geçirip kravatıma baktı. "Ama senin gitmen gerek," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi.

Durumu daha da zorlaştırma.

Yanağını avuçlayıp onu bir kere daha öptüm. "Bana o listeyi gönder. Akşam görüşürüz."

Adım adım, acı içinde ondan uzaklaştım.

O gece, ben kanlar içinde eve geldiğimde Cleo çoktan yatmıştı.

Gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım." Yataktan fırlayıp bana doğru koştu. "Doktoru aramalıyız."

Yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırırken başımı iki yana salladım. "Hayır. Benim kanım değil."

Durdu, yanından geçip banyoya girdim ve kanlı gömleğimi hızla çıkardım.

Kötü bir gündü.

Garzolo'nun her zaman gittiği yerlerin hepsine gitmiştik ama kimse onu dün gecedен beri görmemişti. Sonra Nero ile Il Caminetto'ya geri dönüp çalışanlarla tekrar konuşmuştuk. O noktada, bize suikast emrini verenin Garzolo olduğundan emindim.

Müzik grubunun üyelerinden biri bizi kapıdan girerken görüp kaçmıştı. Nero'yla onu birkaç blok ötede yakalayıp depolarımdan birine götürmüştük. Orada hemen pes edip restoranın açıldığından beri Garzolo'nun maaşlı çalışanı olarak onun gözü ve kulağı olduğunu itiraf etmişti.

Garzolo'nun ortadan kaybolduğunu duymuş ve bizim onu takip ettiğimizi düşünerek bizi görür görmez paniğe kapılmıştı.

İhtiyacımız olan teyidi almıştık ama ben bağışlayıcı günümde değildim. Yavaş yavaş ölmüştü. Sonra birkaç Bratva haydudunun şehir dışındaki restoranlarımızdan birini soymaya çalıştığına dair bir telefon almıştık. Nero ve bir grup adamımızla birlikte oraya koşmuş ama

çok geç kalmıştık. Restoranın sahibi ve kızı ölmüştü. Bunu yapan pislikleri bulmak dört saatimizi almıştı.

Ne yazık ki onlara yaptıklarımız restoranın sahibi ve kızına yardımcı olmamıştı.

“Ne oldu?”

Başımı kaldırıncaya aynada Cleo’nun bakışlarıyla karşılaştım. Son birkaç dakikadır lavaboya yaslandığımın farkında bile değildim.

“Sonra.” Sesim, adamlarıma emirler yağdırmaktan kısılmış bir fısıltı gibiydi.

Lavabodan uzaklaşıp kalan kıyafetlerimi de çıkarıp duşa girdim. Gömleğime sızan kanı yıkarken su pembeye döndü. O kadar bitkindim ki kendimi sabunla ovacak gücü bile zor bulmuştum.

Kız sadece on altı yaşındaydı. Okuldan sonra babasına restoranda yardım ediyor, masaları temizliyor ve bulaşıkları yıkıyordu. Öfke içimde kaynıyordu. O Bratva piçleri çok cüretkârdı.

Pakhan, bu pervasız baskınlarda kaç adam kaybettiğini umursamıyor gibi görünüyordu. Ferraro ile yapılan bu ateşkes yakında kamuoyuna açıklanmalıydı. Birleşik bir cephenin güç gösterisi, Rusları korkutmak için çok işe yarayacaktı.

Dışarı çıktığımda Cleo yatağın kenarında oturmuş beni bekliyordu.

Kollarını uzattı. “Buraya gel.”

Öyle yaptım. Tanıdık kokusunu içime çekmek için öne eğildim. Yorgunluktan hiçbir şey yapamayacak durumdaydım ama o beni üstüne çekip bacaklarını açtığı anda aletim sertleşti. Üzerinde sadece gecelik vardı, külot giymemişti, onun içine girmek hiç bu kadar kolay olmamıştı. Derin bir nefes aldı.

Hatamı fark ettiğimde göğsüm sıkıştı. “Siktir. Özür dilerim. Canın acıyordu.”

“İyiym,” deyip beni daha sıkı sarmaladı, sertleşmiş aletimi nazikçe sıkı. “Sadece yavaş ol.”

Onu öpüp o gevşeyene kadar bu hareketimi sürdürdüm. Gözleri beni delip geçiyordu, endişe ve heyecanla parılıyordu. O kadar sa-

vunmasız bir hâli vardı ki bakışlarına dayanamadım. Yüzümü boynuna gömüp emdim, teninin üzerinde morluklar bıraktım. Onu benim olarak işaretledim.

Kısa bir süre sonra inledi ve aramıza uzanıp klitorisini okşadığımda, altımda çözüldü. Çıkardığı sesler beni onunla birlikte doruğa ulaştırmaya yetmişti.

Temizlendikten sonra bana sarılıp tekrar ne olduğunu sordu. Sözcükleri bulmaya çalışıyordum. Bunu nasıl söyleyeceğimi düşündüm ama tek görebildiğim, babasının kanı içinde yatan, gözleri iri ve cam gibi bakan o kızdı. Boğazımın arkasında bir kaşıntı hissettim. O ölmeyi hak etmemişti. Ama onun gibi ölümler çok sık oluyordu. Acımasız dünyamızı yöneten tanrılara ödenen bir bedeldi.

Ona kadar sayıp duygularımı uzaklaştırdım. Onları bir kutuya kilitleyip çocukluk yatağımın altına sakladım. Onların yeri orasıydı. Korkmuş ve zayıf olduğum zamanlarda saklandığım yer. Artık o çocuk değildim.

“Bratva saldırısı,” dedim sert bir sesle, Cleo’nun başını çenemin altına sokarak. “Uyu.”

Hareketsiz durdu, etrafımızdaki hava soğumuştur. Onu reddettiğim için hayal kırıklığına uğrattığımı bilerek uykuya daldım.

En kötüsü de onu tekrar hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum.

BÖLÜM 31

CLEO

Haftalar geçmişti, yakında nisan ortasına gelmiş olacaktık ama babam hâlâ bulunamamıştı.

Artık herkes Stefano Garzolo'nun kaybolduğunu biliyordu. Gemma hariç herkes. Vale ile ona hiçbir şey söylememeye karar vermiştik. İçinde yeni bir insan yetiştirmekle meşgulken boktan babamızın nerede olduğunu dert etmesine gerek yoktu.

Rafaele, babamın yokluğunda Garzoloların komutasını üstlenmişti ve her zamankinden daha meşguldü. Onu istediğim kadar sık göremiyordum, bu yüzden bir sabah yemek odasına girince onu orada kahve içerken gördüğümde içimden küçük bir sevinç dansı yaptım.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum karşısına otururken.

Gazetesinin üzerinden bana baktı. “Bugün evden çalışmaya karar verdim. Loretta'nın sana bir gün izin almanı söylediğini duydum. Çok fazla çalıştığını söyledi.”

Mağazada yoğun birkaç hafta geçirmiştik. Loretta benim önerilerimi ciddiye almıştı ve yeni sezon kataloğu çıkarmıştı.

Siparişler artmış, borçlar azalmıştı; hatta mağazayı yeniden boyatmak için bir ekip tutacak kadar para bile kazanmıştık.

“O da en az benim kadar çok çalışıyor,” dedim.

“Bu onun işi. Zaten çok çalışması gerekiyor. Senin gerekmiyor.”

Portakal suyundan bir yudum aldım. “Ona yardım etmeyi seviyorum. Evde tek başına oturmaktan daha iyi.”

Rafaele’nin yokluğunu fazla düşünmemek için kendimi işe vermiştim. Gündüzleri hep dışarıdaydı. Geceleri ise yatağıma o kadar geç dönüyordu ki tek bir şey için vaktimiz kalıyordu.

Onunla seks iyiydi. İyiden de öteydi. Kocam, vücudumun her ince ayrıntısını öğrenmeyi kendine görev edinmiş gibi görünüyordu. Yorgun olduğu gecelerde bile beni orgazma ulaştırmak için asla çok yorgun olmuyordu. Bacaklarımı açıp yıldızları görene kadar beni tatmin etmek için asla çok bitkin olmuyordu.

Ancak bir sorun vardı. Benimle konuşmuyordu. Gerçek manada konuşmuyordu.

Dikkatinin dağınık olduğu günlerde işiyle ilgili sorular sormayı bırakmıştım. Onu rahatsız eden şeyleri bana açmıyordu. Ama iyi görüldüğü günlerde bile sohbet gündelik konuşmalardan öteye geçince kendini kapatıyordu. Öpücükleri ve vücuduyla dikkatimi dağıtıyor, beni nasıl kapatacağımı bilmediğim bir mesafeye itiyordu.

Rafaele’nin ifadesi yumuşadı. “Çok uzun süredir yoktum.”

Yakışıklı yüzünü inceledim. *Papá* bana Rafaele’nin duygusuz olduğunu söylemişti ama bu doğru değildi. O da hissediyordu ama tüm duygularını içinde saklıyordu. Herkesten gizliyordu. Ben de dâhil. Aptalca olsa da içimi bir hüznün kapladı. Bu... Bu duygusal yakınlık eksikliği beni bu kadar rahatsız etmemeliydi.

Bana iyi davranan ve beni iyi beceren bir kocam vardı. Çalışmama izin veriyordu. Artık umursamadığım birkaç kurala uyduğum sürece istediğim her şeyi yapmama izin veriyordu. Bu, evlilik konusunda umabileceğimden çok daha fazlasıydı. Bana verilen kadere razı olmalıydım ama içimde, tam olarak anlayamadığım bir şey vardı. Daha fazlasını arzulayan bir şey.

“Şu anda buradasın,” gülümsedim. “Peki, bütün gün ne ile meşgul olmayı planlıyorsun?”

Gözleri parladı. “Seninle.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Öyle mi? Bunun için takvimimi boşaltacağımı varsayman cesurca.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşarak sandalyemin arkasında durdu. Ellerini omuzlarıma koyup ovmaya başladı. “Bana zaman ayırman için ne yapmam gerekiyor, *tesoro*?”

“Hımm.” Kahretsin, bu çok iyi geliyordu. Gözlerim kapandı. “Sabah oldu, şarap içip yemek yemek için çok erken.” Daha fazla zevk vererek hafif bir inilti çıkarmama neden oldu. “Belki bir hediye,” diye fısıldadım.

Dudakları kulağıma değdi. “Ne tesadüf. Sana bir hediye aldım bile.” Dişleriyle kulak mememi ısırıldı. “Bence çok beğeneceksin.”

Bir heyecan dalgası omurgamdan aşağıya doğru aktı. “Nedir?”

Duruşunu dikleştirip sandalyemi çekti. “Gel.”

Kahvaltımı dokunmadan bırakıp onu ofisine kadar takip ettim. İçeri girince kapıyı kapatıp kilitledi.

“Külotunu çıkar,” diye emredip masasına doğru yürüdü.

Kaşlarımı kaldırdım. “Önce hediye almanın gerekmez mi?”

Bana ateşli bir bakış attı. “Birazdan alacaksın. İç çamaşırını çıkar, *tesoro*.”

Bu adam çok otoriterdi. Elbisenin altına elimi sokup onun dikkatli bakışları altında iç çamaşırımı çıkardım.

Çıkardığımda onaylayarak başını salladı. “Güzel. Bu odadaki ilk orgazmını hatırlıyor musun?”

“Nasıl hatırlamam ki?”

Dudakları kıvrıldı. Masasının yüzeyini okşadı. “Buraya gel ve o gün olduğu gibi eğil.”

Kalbim sıkıştı. Ne planlıyordu? Bir tür canlandırma mı yapacaktık? Ve lanet olası hediyem neredeydi?

Sinirli bir nefes aldım ama dediğini yaptım, masanın onun tarafında kalan kısmına gelip kollarımın üzerine eğildim.

Elbisenin eteğini kaldırırken parmak eklemleri hafifçe bacakları-
mın arkasını okşadı. “Şimdiden ıslanmışsın,” diye mırıldandı ve par-
mağını kıvrımlarımın arasında gezdirdi.

Dudaklarım bir çığlıkla açıldı ve sırtım onun dokunuşuna tepki
olarak kavislendi. “Hediye orgazm mıydı? Bu hile gibi geliyor.”

Parmaklarını çekti. “Orgazm değil. Çok sabırsızsın.”

“Evet. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın.”

Alçak sesli bir kahkaha attı. “Bugün bu beceri üzerinde çalışmak
için bir şansın olacak.”

Ne?

“Orada kal. Aynen öyle,” dedi alçak sesle.

Bir çekmecenin açılıp kapandığını duydum. Şimdi gerçekten
meraklanmıştım. Omzumun üzerinden bakmaya çalıştım ama bir el
boynuma dolanıp hareket etmemi engelledi.

Kıçımda kaygan ve soğuk bir şey hissedince nefesim kesildi. “O ne?”

“Kayganlaştırıcı.”

Ne? Beynim hâlâ olanları anlamaya çalışırken pürüzsüz ve sert bir
şey girişime dokundu. Cildim karıncalanmıştı. “Rafe, düşündüğüm
şeyi mi yapıyorsun?”

Baskı kaybolmamıştı ama artmamıştı da.

“Ne yaptığımı düşünüyorsun?”

“Kıçımı bir şeyle dolduruyorsun.”

Güldü. “Çabuk anlıyorsun.”

“Oraya tam olarak ne sokmaya çalışıyorsun?”

“Sana bir oyuncak aldım.”

Alnımı masanın yüzeyine vurdum. “Aman Tanrım. Hediye bu,
değil mi?”

“Denemek istemiyor musun?”

“Lütfen bana bunun senin aletinden daha küçük olduğunu söyle.”

Eğlenerek homurdandı. “Evet. Önemli ölçüde.”

Oyuncakla dar bir daire çizerek kık deliğimin etrafına kaygan-
laştırıcıyı yaydı, neredeyse masaj yapıyordu. Beklenmedik bir zevk
dalgası içimi kaplamıştı.

“Anal seks bugün gündemimde yoktu,” diye mırıldandım ona yaslanarak. Bir parçam çok meraklı ve çok tahrik olmuş durumdaydı.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu, sesinde heyecan vardı.

Dudaklarımı ısırdım. Bana hiç, hoşuma gitmeyen bir şey yapmamıştı... “Evet.”

“Güzel. Derin bir nefes al ve rahatla.”

Baskı biraz rahatsız edici hâle gelene kadar artıp ardından kayboldu.

“Nefes al,” dedi Rafaele. “İçeri girdi.”

Tereddütle kendimi sıktım. Orada bir şey olduğunu hissedebiliyordum.

Rafaele avuçlarını omuzlarıma koydu ve sırtım onun göğsüne yapışana kadar beni geri çekti. “Bugün kıcını becereceğim,” dedi dudakları kulağıma değerken. “Vücudunun her parçasını ele geçireceğim.”

Garip hissiyata alışmaya çalışarak tekrar kendimi sıktım. İçimde yabancı bir baskı vardı ama beklediğim kadar fark edilebilir değildi.

“İzin vereceğimi kim söyledi?”

“Ah, izin vereceksin.” Bir adım geri çekildi. “Aslında, her şey için bana yalvardığın gibi, bunun için de yalvaracaksın.”

Yanaklarım kızarmıştı, heyecandan titriyordum. Ona döndüm. “Hayal kurmaya devam et. Şimdi ne olacak?”

Dudaklarında fazlasıyla memnun bir sırıtış belirdi. Elini pantolonunun cebine soktu.

Tık.

Boğazımdan bir çığlık koptu. Kahretsin. Oyuncak içimde titriyordu.

Yere düşmemek için avuç içlerimi arkamdaki masaya dayadım. Bu his daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Titremeyi kıcımda, karnımda ve bir şekilde klitorisimde bile hissedebiliyordum.

Beni saran baş döndürücü zevk dalgasına karşı gözlerimi kırptırdım. “Ne oluyor? Hile yapıyorsun.”

Sırtışı daha da genişledi. “Başa çıkamıyor musun?”

Vücudum titriyordu. “Başa... Çıkabilirim,” dedim, kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyordum. Bu hissi atlatmak için kalçalarımı hareket ettirdim ama imkânsızdı. Göğsüm ağır nefeslerle inip kalkıyordu, bu da Rafaele’nin dikkatini çekmişti.

Gözleri karardı ve elini uzatıp elbisenin kumaşı üzerinden göğüslerimi okşadı. Meme ucumu çimdiklediğinde patlayacakmışım gibi hissettim.

“İyi misin?” diye sordu, yüzünde neşeli bir ifade vardı. “Yoksa terlemeye mi başladın?”

Yanıyordum. “Hiç de değil.”

“Ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun?”

“Emin değilim. Uzun süre.” İçimde bir baskı oluşuyordu ve bu baskı ek bir yardım olmadan da beni rahatlığa ulaştırabilirdi. Bunun nasıl çabucak çıldırtıcı hâle geleceğini görebiliyordum.

Göğüslerimi bırakıp elini karnıma doğru kaydırды ve elini kasıklarımın hemen üzerinde gezdirdi. Ona sürtünmeye çalıştım ama tam istediğim yerden birkaç santim uzakta duruyordu.

İşkence. Saf işkence.

“Şey, biraz işim var,” dedi cebindeki uzaktan kumandayla titreşimin gücünü artırırken. Beni odadan çıkarmaya çalıştı ama ben yere sağlam basıp hareket etmeyi reddettim.

“Hayır.”

“Hayır mı?” Ayarı bir kez daha artırdı.

Ağzımdan yüksek bir inilti kaçtı. “Delirdin mi? Ne kadar çalışman gerekiyor?”

Gülüşünü zorlukla bastırdı. “Sadece otuz dakika sürecek.”

“Otuz dakika mı?” diye bağırdım. “O otuz dakika içinde kendim hallederim.”

Gözleri uyarıcı bir şekilde parladı, elini boğazıma doladı. “Deneme bile.”

“On dakika,” dedim zorlukla.

“On beş.”

“Siktir. Tamam.”

Elini indirip kanepeyi işaret etti. “Orada bekleyebilirsin.”

“Ayakta bekleyeceğim.”

“Nasıl istersen.”

Pislik, sanki bana işkence etmiyormuş gibi masasına oturup dizüstü bilgisayarını açtı. Sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyordu. Bu arada, vücudum terlemeye başlamıştı. Titremeler devam ediyor, zevk vaadiyle benimle dalga geçiyordu. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip yanağımın içini ısırardım. Klitorisimde sürekli atan bir nabız vardı, dikkat çekmek için yalvarıyordu.

Duvardaki saate baktım. Bir dakika mı geçmişti? Sadece bir dakika mı?

Bunu on dört dakika daha yapmak istiyorsam, dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyordu. Kitaplığa doğru sürünerek gitmek bile işkence gibiydi. Nefesimi tuttum ve sorunumu daha da kötüleştirecek şekilde vücudumu hareket ettirmeye çalıştım.

Yeterince yaklaştığımda gördüğüm ilk kitabı alıp rastgele bir sayfayı açtım.

“Çelik boru kadar sert, zonklayan aletiyle içine girdi. Desiree şehvetle inledi. ‘Evet, evet, Jeremiah! Beni dölünle doldur.’”

“Ne okuyorsun?”

Kitabı kapattım. “Erotik bir roman. Ofis kütüphanende neden müstehcen kitaplar var?”

“Ah, merhum teyzemin eski koleksiyonunu bulmuş olmalısın. O birkaç yıl bu evde yaşamıştı. Çok sevimli bir kadındı.”

“Onun hakkındaki düşüncelerini değiştireceğim için üzgünüm ama tam bir sapıkmış.” Rahatsız edici kitabı rafa geri koydum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, Desiree ve Jeremiah’ın tutkulu gecesine tanık olmaktı.

Başka bir kitap aldım, bu sefer güvenli bir başlığı vardı: *Jeopolitiğin Kapsamlı Tarihi*. Birinci bölümü açtım.

Saat, salyangoz hızıyla ilerliyordu. İlk bölümün yarısına geldiğimde vücudum titremeye başlamıştı. Sırtımdan ter damlaları akıyor ve kıyafetimi ıslatıyordu. Sallanıyor, nefes alıp veriyordum, içimdeki

baskı gittikçe artıyordu. Kitabı daha sıkı tutup aynı cümleyi tekrar tekrar okudum. Sonunda, on beş dakikalık süre dolmuştu.

Rafaele elinde bir zarfla ayağa kalktı. "Bunu posta kutusuna atmam lazım."

Kitabı bir kenara atıp onunla kapı arasına girdim. "Sakın *deneme* bile."

Gözleri neşeyle parlıyordu. "Sihirli kelime ne, karıcığım?"

"Lütfen," diye yalvardım. Sanki hıçkırık gibi çıkmıştı. "*Lütfen.*"

Kaslı vücuduyla beni kapıya doğru bastırdı. Darbesiyle oyuncak, içimdeki bir noktaya vurunca beni inlemeye zorladı.

"Lütfen ne?" diye sordu boğuk bir sesle.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Lütfen beni boşalt."

Sanki dünyadaki en kötü adam değilmiş gibi kulağımın arkasındaki bir saç telini çok nazıkçe geriye doğru itti. "Başka ne?"

Yutkundum. Lanet olsun. "Lütfen beni becer."

Sırıttı. Karnımda kelekler uçuşuyordu. "Aferin benim kızıma. Senin güzel kıcım seve seve beceririm."

Ben ne olduğunu anlayamadan beni kucağına alıp dışarı çıkardı.

Kollarında kıvranıyordum. Vücudum titriyordu, sonunda yatak odasına vardığımızda Rafaele'nin bana yapmasına izin vermeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Beni yatağa atıp yüzüstü çevirdi. "Dizlerinin üstüne çök."

Üstümdekileri hızla çıkarıp itaat ederek kıcımı ona doğru çevirdim. Yavaşça oyuncak içimden çıkardı.

"Ah, lanet olsun," diye inledim oyuncak birkaç kez içime sokup çıkarırken. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, bu yüzden bacaklarımın arasına uzanıp parmaklarımı klitorisime bastırdım.

Oyuncağı çıkarıp elimi çekti ve belimden sıkıca bastırdı.

Sızlanarak şikâyet ettim. "Neden?"

"Çünkü ben izin verdiğimde boşalacaksın." Kemerinin çözülme sesi geldi.

Bir kolunu bacaklarıma dolayarak ayaklarım yatağın kenarından sarkana kadar beni kendine doğru çekti. Bir an sonra aleti içimdeydi.

Ani dolgunluktan neredeyse boğuluyordum. Kendini içime doğru ittirdi ve elini uzatarak klitorisimi okşadı.

İnledim. Evet, sonunda. Parmakları tam doğru hızda, sert ve mükemmel daireler çizerek hareket ediyordu. İçimdeki baskı, çarşafı yumruklayıp onun adını inleyene kadar artmaya devam etti. İçime hızlı, derin ve sert bir şekilde girip orgazmdan vücudum patlayana kadar beni kıvrandırdı. Uçurumdan düşüyordum, vücudum şiddetli zevk dalgalarıyla titriyordu.

“Tanrım,” diye inledim.

Daha nefes bile alamadan içimden çıkıp arka girişime doğru ittirdi kendini. İçime girmeye başladığında gözlerim birden açıldı. Kesinlikle oyuncaktan daha büyüktü.

Çarşafı sıkıca kavradım. “Kahretsin.” Gerilme hissi geri gelmişti, çok daha yoğun. Orgazm sonrası sersemliğimde bile buna zar zor dayanabilirdim. Nefes almaya çabaladım.

Rafaele arkamda homurdandı. “Siktir. Çok darsın.” Daha derine girdiğinde inledim. Bir an durdu, parmaklarını kalçalarımın saplayarak sahiplenici bir şekilde tuttu. “*Tesoro*, iyi misin?”

“İyiym,” dedim kaslarımı gevşetmeye odaklanmaya çalışarak.

Rafaele parmaklarım omurgam boyunca gezdirdi. “Çok mu fazla?”

Alnımı yatağa dayayıp başımı yana eğdim. “Bana birkaç saniye ver.”

Ellerini kalçalarımın koyup masaj yapmaya başladı. Kısa süre sonra içimdeki gerginliğin çözüldüğünü hissettim.

“Devam et,” dedim.

Birkaç santim daha içeri girip inledi. “İşte bu. Lanet olsun, muhteşem görünüyorsun.”

Sözleri içimde yeni bir heyecan dalgası yaratmıştı. Boynumdan bir ter damlası süzüldü. Her şey inanılmaz müstehcen hissettiriyordu. Avuç içlerimle kendimi kaldırıp bacaklarımı ona doğru bastırdım.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı.

Hareket etmeye başlamasını bekliyordum ama kıpırdamadı. Bir şey bekliyordu. “Nasıl, *tesoro*? Benim kadar senin de zevk almanı istiyorum.”

Sıcaklık tüm vücuduma yayılmıştı. “Bu yıl içinde hareket etmeye başlarsan belki zevk alırım.”

Kıkırdayıp kıcıma sert bir şaplak attı ve kendisini içime itmeye başladı. Sırtımı kamburlaştırıp onun hareketlerine kendi hareketlerimle karşılık verdim.

İnledi. “Siktir. Çok iyisin, Cleo. Keşke bunu görebilseydin.”

Kalın aletinin benim daracık deliğime girip çıktığını hayal edince inledim. Ben de görmek istiyordum. O an aklıma harika bir fikir gelmişti. Görebilirdim.

Telefonum birkaç metre uzaktaki komodinin üzerindeydi. Alabilecek kadar dönüp uzandım. “Rafe,” diye inledim. “Telefonundan beni ara.”

Rafaele’nin hareketleri yavaşladı, sonra da durdu. “Siktir, tamam,” dedi boğuk bir sesle.

Ben telefonumu yatağa koyarken o içimden çıktı.

Beni ararken birkaç hışırtı duyuldu.

Birkaç saniye sonra, onun görüntülü aramasını açtım.

Sert aletinin kıcıma yapışmış görüntüsü inlememe neden olmuştu.

“İzle,” diye homurdanırken elini aletinin etrafına dolayarak başını deliğime bastırdı. Yavaşça, çok yavaşça içime girdi ve o anda boşalmamak için kendimi zor tuttum.

Beni sonuna kadar doldururken, “Tanrım,” diye inledim.

Kamerayı biraz yukarıda tutup kıcımı ve sırtımı tam olarak gösterdi. Ve ardından içime girip çıkmaya başladı.

Beni becerişini canlı izlemek, çok daha yoğun bir seks deneyimi yaşıtıyordu. Vücudumun her yeri karıncalanıyor ve az önceki rahatsızlık hissinin tüm izleri kayboluyordu. Şimdi kendimi sadece iyi hissediyordum. Gerçekten çok iyi.

Rafe kıcıma tekrar vurdu ve daha yüksek sesle inlemeye başladı.

“Yaklaştım,” diye inledi. “Benim için bir kez daha boşalacaksın, *tesoro*. Bunu hak ettin.”

Elini uzatıp uzun parmaklarını klitorisime bastırdı, sonra hafifçe vurdu.

Bu benim patlamam için yeterliydi. Orgazmım vücudumda yıkım yaratırken ona karşı kıvrandım, odaklanamayan bakışlarımı ekranda tutmaya çalışıyordum.

Beni gittikçe daha sert becerdiği için kamera açısı da gittikçe daha da özensiz hâle geliyordu. Kontrolünü kaybettiğini anlayabiliyordum.

“Siktir, Cleo. *Siktir.*”

Son anda içimden çıktı, kıcıma ve sırtıma boşalışını telefondan görebiliyordum. Telefonu kapatıp yere attı.

İnleyerek yatağa uzandım. Yanıma yığıldı, yanakları kızarmıştı; alnı terli, dudakları aralıktı, derin nefesler alıyordu. Nefesim kesilmişti. Güçsüzdüm. Başım dönüyordu.

Bir şekilde, Rafe kısa bir süre sonra kalktı. Geri döndüğünde tenimde sıcak ve ıslak bir şey hissettim.

Beni temizleyip kalçama bir öpücük kondurdu. Omzumun üzerinden ona bakınca bana saygıyla baktığını gördüm.

“Tanrım, Cleo. Bu çok...” Boğazını temizledi, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu.

İçime bir tatmin duygusu yayıldı. “Biliyorum.” Sırtüstü dönüp onu yanıma çektim.

Kısa süre sonra uyku beni ele geçirmişti. Neden biraz kestirmeyecektim ki? Rafe’e yaslanıp mutlu bir iç çekişle soluklandım.

Bu iyi. Bu en kolayı. Ondan alacağın tek ihtiyacın bu.

Ama uykuya dalarken daha fazlasını arzulayan o his, göğsümün derinliklerinde çırpınıyordu.

BÖLÜM 32

RAFAELE

Yerdeki halteri kaldırırken nefes nefese kalmıştım. Kaslarım ağrıyordu ve vücudum bu antrenmanı bitirmeye hazırdı. Genelde zamanım olduğunda Nero ile boks salonunda antrenman yapardım ama bu sabah huzursuz bir şekilde uyanmıştım, bu yüzden şimdi evimdeki spor salonunda acı verici tekrarlar yapıyordum. Yarın her yerim ağrıyacaktı, pişman olacağımı bilsem de kendimi zorladım.

Şu anda bu iyi geliyordu. Yoğunluk, acı ve efor, bir rüya yüzünden endişelendiğim gerçeğinden beni uzaklaştırmak için idealdi.

Lanet olası bir rüya.

Neyim ben beş yaşında falan mı?

Ağırlığı gürültülü bir şekilde yere bıraktım. Spor salonumu bodrum kata inşa ettiğim için kimse beni duymuyordu. Ev, özellikle bu katta maksimum mahremiyet sağlayacak şekilde tasarlanmıştı.

Bodrum katında üç ayrı bölüm ve üç farklı giriş noktası vardı. Biri spor salonu ile buhar odasına, diğeri mücevher kasasının bulunduğu odaya, üçüncüsü ise işkence odama açılıyordu.

Cleo ile evlendiğimden beri sonuncusunu kullanmamıştım. Artık işimin bu yönünü eve taşımak doğru gelmiyordu. Kimse işkence odasından kaçamamıştı, güvenli olmasına güvenliydi ama neden gereksiz bir risk alacaktım ki? İnsanları götürebileceğim başka birçok yer vardı. Ve eğer tehlikeli birini evimize getirdiğim için Cleo'ya bir şey olursa...

Gözlerimi kapattım.

"Rafe! Yardım et!"

Onun sesini duyduğumda Midtown'da sosisli yiyorum. Hemen arkama dönüp onu bulmaya çalışıyorum ama öğle vakti kalabalığının içinde onu görmek imkânsız.

"Rafe! Buradayım!"

Sonunda onu gördüğümde kalbim ağzıma geliyor. Cleo ağlıyor, kafasına bir silah dayalı. Siyah kapüşonluyla yüzünü gizleyen bir adam onu tutuyor. Ona doğru koşuyorum ama ne kadar hızlı koşarsam koşayım, ona yaklaşamıyordum. Kapüşonlu adam onu daha uzağa çekeştiriyor. Göğsümde öfke ve korku baş gösteriyor.

"Cleo!"

Sonrasındaysa onu artık göremiyorum. Gitmiş. Tek duyabildiğim şey sesi, yalvarışları, ağlamaları. Ve sonra bir silah sesi yankılanıyor.

Gözlerimi hızla açtım.

Siktir. Neden bu rüyayı tekrar tekrar görüyordum? Nefes nefese uyanıp ellerimle karımı aramam yeterince kötüydü.

Ona dokunduğum anda vücudum kemiklerime kadar rahatlamış bir şekilde titremişti. Son birkaç hafta içinde kaydettiğim tüm ilerlemeler silinmiş gibi hissediyordum.

İlişkimiz kabul edilebilir sınırlara girmeye yeni başlamıştı. Onunla ilgili planıma sadık kalmıştım, ilişkimizin fiziksel yönüne odaklanmıştım ve neredeyse her gece onun bacaklarının arasındaydım.

Fazla uyumamıştım ama o muhteşem vücuttaki her deliği becermiş ve her yerini, ayrıntılı olarak ezberleyecek kadar yalamıştım.

Ona olan arzum azalmamıştı ama şehvetle nasıl başa çıkacağımı öğreniyordum. Sabahları onu unutmak için elimden geleni yapıyor ve geceleri de kendimi şımartıyordum. Birkaç istisna dışında başarılı

oluyordum. Onu o kadar çok istediğim günlerde, ne kadar çabala-
sam da işi asıyordum. Ama sonrasında kafam berraklaşıyordu. İşime
odaklanmayı başarabiliyordum.

Benim komutam altında hareket eden Garzololar, neden karım
dâhil herkesten uzak durmam gerektiğini unutmamam için uygun
birer hatırlatıcı görevi görüyorlardı. Garzolo'nun eski *capoları*, benim
yeni patronları olmamdan memnun değillerdi ve zayıf noktalarımı
bulmaya çalışarak bana karşı nasıl bir avantaj elde edebileceklerini
araştırıyorlardı. Hayatımı, böyle bir avantajın var olmamasını sağla-
mak için harcamıştım.

Kuralımı korumak için kaybetmeye razı olmadığım hiçbir şey
yoktu. Ancak o rüyada, onu kaybetmek dünyadaki her şeyden daha
kötüydü.

Derin bir nefes aldım.

Bu sadece bir rüyaydı. Bu kadar gerilmeme gerek yoktu.

Bir havlu alıp duşa doğru dönerken spor salonunun kapısı açıldı
ve Cleo içeri girdi. Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Bakır rengi saç-
ları sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bir bluz ile kot pantolon
giymişti, dışarı çıkmaya hazırdı. Terli, üstsüz hâlimi görünce gözleri
parladı.

“Burada ne yapıyorsun, *tesoro*?” diye sordum havluyu omzuma
atarak.

Dudaklarını ısırdı, bakışları karın kaslarımdan yerdeki halterlere
kaydı. “Bunun burada olduğunu bile bilmiyordum. Bir yerlerde ka-
palı yüzme havuzun da var mı?”

“Hayır ama ayarlanabilir.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bana doğru yürüyüp tır-
naklarını çıplak karın kaslarımdan üzerinde hafifçe gezdirdiğinde vü-
cudum titredi. “Biliyor musun, Gem yıllardır beni spor salonuna
gitmeye ikna etmeye çalışıyor ama bu manzara sonunda beni ikna
edebilir.”

Ses tonundaki takdir, egomu okşamıştı. Normalde iltifatlara karşı
bağışıklığım vardı ama görünüşe göre karımdan gelenler hariçti.

Yanağını avuçlayıp dudaklarımızı birbirine bastırdım. Ağzı hemen açıldı ve dilini benimkine sürttü. Düğün günümüzdeki gibi ne tereddütlüydü ne de direnç gösteriyordu.

O gerçekten benimdi.

Rüya zihnimde dönüp duruyordu. Bunu bir kenara itmek, Cleo'ya ve şu âna odaklanmak istiyordum ama ağzımdaki ekşi bir tat gibi olduğu yerde duruyordu.

Geri çekildim. "İşe mi gidiyorsun?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıstırdı. "Doktor randevumdan sonra Loretta'ya gideceğim."

Doktor randevusu mu? İçime bir endişe yayıldı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece doğum kontrol iğnesi yaptırmam gerekiyor. Tabii, mirasçı sahibi olmak istemiyorsan," diye ekledi yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Midem düğümlenmişti. Şaka yapıyordu. Biliyordum ama bu, duygularımın bir tsunami gibi üzerime çökmesini engellemiyordu.

Onunla bir çocuk sahibi olmak...

Kalp atışlarım hızlandı.

Benden bir varis bekliyorlardı ama bu bana hep çok uzak bir ihtimal gibi gelmişti. Teoride sorun yoktu ama pratikte... Gözlerimi kırıp Cleo'nun gözlerine baktım. *Tesoro mio, hamile*. Bu düşünce bile içimdeki koruma içgüdüsünü uyandırmıştı.

İyi bir baba olabileceğimi sanmıyordum. Gücümü, konumumu korumak her zaman önceliğimse nasıl iyi bir baba olabilirdim?

Ve bir gün çocuğumun annesi olacak kadından duygusal olarak nasıl uzak durabilirdim? Siktir. Yani, birçok erkek bunu başarmıştı. Babam bunun en iyi örneğiydi. Ancak ben kesinlikle onun gibi olmak istemiyordum.

Şaşkınlık içinde bir adım geri çekildim. Bu konuşmayı nasıl devam ettireceğimi bilmiyordum.

Cleo'nun gülümsemesi solmuştu. "Rafe, şaka yapıyordum. Kesinlikle bebek doğurmak için acele etmiyorum. Sadece şakaydı."

"Biliyorum." Sesim gergindi.

“O zaman neden kalp krizi geçirecekmişsin gibi görünüyorsun?”
Yüzümü ifadesiz tutmak için tüm gücümü kullandım.

“İyiim ben.”

“Öyle mi?”

“İyiim dedim.”

Kaşlarını çattı, keskin gözleri görmemesi gerekse de maskemin ötesini görüyordu. “Bir sorun var. Konuş benimle.”

“Toplantıya gitmem lazım. Duşa girmeliyim.” Ona arkamı döndüm. “Doğum kontrolü iyi fikir.”

Onu bırakıp tarihin en hızlı düşünüyordum. Cildim kemiklerimden sıyrılıyormuş gibi hissediyordum. Bu evden bir an önce çıkmam lazımdı. Neyse ki kıyafetlerimi buraya getirmiştik.

Kıyafetlerimi giyip Cleo’ya tekrar rastlamadan evden çıktım.

Nero dışarıda arabada beni bekliyordu. Arabaya bindiğimde, “İyi misin?” diye sordu. “Yüzünde tuhaf bir ifade var.”

“Bir şey yok. Bugünün planı nedir?”

Arabayı çalıştırıp garajdan çıktı. “Oyster Bar’daki adamlar az önce aradı. Sonunda parayı almışlar...”

Onu dinlemiyordum. Babam gerçek bir canavardı. Acımasızlığın bir zorunluluk olduğu dünyamızda bile alışılmadık türden bir canavardı. O acımasızlığını bana ve *mammaya* yöneltmişti. *Mamma*, kız kardeşlerimi yurt dışındaki bir okula göndermek için öngörülü davranmasaydı öfkesini onlara da yöneltebilirdi. *Mamma* olmadan gitmek istememişlerdi. Kalmak için yalvarmışlardı, anne ve babamızı ikna etmem için bana yalvarmışlardı ama yapamamıştım. Onların iyiliği için yapmamıştım.

Gittikleri gün, benden ve *papá*dan nefret ettiklerini söylemişlerdi. Benim çocuklarım da benden nefret edecek miydi?

“Emin olmak için seni görmek istedil—”

“İyi bir baba ve iyi bir mafya lideri olmak mümkün mü sence?” diye sözünü kestim.

Nero kaşlarını çatarak bana baktı. “Bilmiyorum. Babası mafya olan sensin.”

“Onun için kesinlikle mümkün değildi.” Nero, çocukluğunda olanların ayrıntılarını bilmiyordu ama babamı hiç sevmediğimi biliyordu.

“En azından baban ailenizi zirveye çıkardı,” dedi Nero. “Garzolo’ya bak. O aptal her iki alanda da berbat.”

“Peki ya Gino Ferraro?”

Nero derin bir nefes aldı. “Kim bilir. Onun hakkında bir şey söylemek zor ama oğulları pek akıllı başında sayılmazlar, değil mi? Alessio’nun kafasında birkaç tahta eksik gibi görünüyor. Romolo’nun kafasında ise memeler ve kalçalar dışında bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Homurdandım. “Yani bunun imkânsız olduğunu mu söylüyorsun?”

“İmkânsız olduğunu düşünmüyorum ama zor olduğunu düşünüyorum. Çoğu kişi denemeye bile tenezzül etmiyor. Nasıl olduğunu bilirsin, Rafe. Çocuklar kralı devirip onun yerini alana kadar piyon gibidirler.”

Haklıydı. Mafya tamamen aile odaklıydı ama bir şekilde hepimiz çevremizdeki insanları mahvediyorduk. Mesele şuydu ki Cleo ile berbat bir aile kurmak istemiyordum. Ama başka yolu var mıydı? Hiçbiri kabul edilebilir sınırlara uymuyordu.

Nero boğazını temizledi. “Neden bunu konuşuyoruz?”

“Cleo çocuk yapmayı gündeme getirdi.”

Güldü. “Siktir, siz ikiniz delisiniz. Birkaç hafta önce ona çok yaklaştığında tıslayıp pençelerini çıkarıyordu, şimdi de seninle çocuk mu yapmak istiyor?”

“Öyle değil. Sadece öylesine söyledi.”

Omuz silkti. “O zaman unut gitsin. Bu yarının sorunu ve yarın hiç gelmeyebilir.”

Homurdandım. Yine haklıydı. Gelecek için endişelenemezdim. Şu anda başa çıkmam gereken yeterince sorun vardı. Ama bu tartışmadan kaynaklanan rahatsız edici hisler günün geri kalanında da zihnimi meşgul edecekti.

BÖLÜM 33

CLEO

Bir ay daha göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ve bu süre içinde Rafaele ile rahat bir ritim yakalamıştık. Hayır, bu yalandı. Evet, ritim vardı. Rahat mıydı? Belki onun için.

Kâğıt üzerinde her şey yolunda gidiyordu. Bu ay biraz daha fazla vakit geçiriyorduk. Randevulara çıkmıştık, akşam yemeği partilerine katılmıştık ve hatta birlikte bir galeri açılışına gitmiştik. Birlikte olduğumuzda onu sıkıyormuşum gibi hissetmiyordum. Çok iyi bir dinleyiciydi ve işimde bir sorunum olduğunda bana düşünceli tavsiyelerde bulunuyordu. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordum ve sanırım o da benimle vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Ama onun giydiği zırhı delmeye, gerçeklerin ve mantığın ötesine geçmeye çalıştığımda bir dirençle karşılaşıyordum.

Konuşmayı kesip uzaklaştığında kendime açgözlü olmamam gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu.

Sorun şuydu ki... Ben açgözlüydüm. Her geçen gün ona olan hislerim giderek artıyordu. Göğsümün içinde özlem, sevgi ve arzu karışımı bir duygu dalgalanıyordu. Ondan, daha fazlasını istiyordum.

Rafaele bana o delici mavi gözleriyle baktığında ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Tenime dokunduğunda, omurgamdan aşağı bir titreme gönderdiğinde ne hissettiğini bilmek istiyorum. Benim hissettiğim gibi hissedip hissetmediğini ve daha fazlasını isteyip istemediğini bilmek istiyorum.

Ona hızla ve derinden âşık oluyordum ve bu düşüşün sonunda beni neyin beklediğini bilmiyordum.

Pazar sabahı ev sessizdi. Arka terasa çıkıp bahçeye baktım.

Bahçenin çiçeklerle dolu olduğunu fark etmem biraz zaman almıştı. Telefonumdaki takvimde tarihi kontrol ederken arkamda tanıdık ayak sesleri duydum. Rafaele kollarını belime dolayıp omzuma bir öpücük kondurdu.

“Temmuz olduğuna inanamıyorum,” dedim. “Bir hafta sonra doğum günüm olduğunu biliyor musun?”

“Tabii ki biliyorum.” Sesi uykudan dolayı hâlâ kısıktı. “Nasıl kutlamak istersin?”

Kollarında dönüp avuçlarımı göğsüne koydum, düzenli kalp atışlarını hissedebiliyordum. “Ablalarla kutlamak istiyorum.”

Çok uzun zaman olmuştu. Gem ve Vale’yi özlemiştim, özellikle son iki haftadır bu özlem daha da şiddetlenmişti. Sık sık telefonda konuşuyorduk ama bu aynı şey değildi. Yüz yüze, samimi bir sohbete ihtiyacım vardı. Hem de acilen. Belki ablalarım bu evliliği nasıl yürütmem gerektiği konusunda bana tavsiyelerde bulunabilirlerdi.

Rafaele’nin isteğimden pek hoşnut olmadığını biliyordum.

Beklediğim gibi gözlerimi ona çevirdiğimde düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu. Kafasının içinde çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordum. Gemma, onu terk eden kadındı. Ras’ın onun buraya tek başına gelmesine izin vermesi imkânsızdı, bu yüzden Rafaele, nişanlıyken eski nişanlısını hamile bırakan adamla iyi geçinmek zorunda kalacaktı.

Damiano da Vale’ye eşlik etmekte ısrar edecekti. Damiano ve Rafe iş ortaklarıydı, bu yüzden o kadar da kötü değildi. Ancak dördünü de

davet edersem, Damiano'nun kız kardeşi Mari ve Damiano'nun güvenlik şefi olan kocası Giorgio'yu da davet etmek zorunda kalacaktım.

New York'ta bir anda bu kadar çok Casalesi mafya üyesi olması ilginçti. Ama Rafe, İtalya'daki ablalarımı tek başıma görmeye gitmeme izin vermezdi ve işleri çok yoğun olduğu için birlikte de gidemezdik.

"Biraz karışık olabilir, biliyorum," dedim. "Ama Gemma'yı gittiğinden beri, Vale'yi de düğünden beri görmedim. Neredeyse dört ay oldu ve onları çok özledim. Bu, şimdiye kadarki en güzel hediye olurdu. Hepsinin bir arada olduğu büyük bir parti."

İç çekti. "Ben de geçen hafta müzayededen aldığım otuz karatlık elmas kolyenin yeterli olacağını düşünüyordum."

Gülümsedim. "Kesinlikle iyi bir başlangıç." Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Kız kardeşlerini de davet edebiliriz," dedim. "Belki Vince ile birlikte Avrupa'dan buraya uçabilirler."

Gözlerindeki parıltı söndü. "Genelde düğün ya da cenaze dışında hiçbir şeye katılamayacak kadar meşguller."

"Neden üçünüz yakın değilsiniz?" diye sordum sesimi doğal tutmaya çalışarak.

Omuzlarını silkti. "Öyle işte."

Şakaklarımda bir gerginlik hissettim. Rafaele annesi veya kız kardeşleri hakkında konuşmuyordu. Ama neden? Aralarında ne olmuştu da aralarına bu kadar mesafe girmişti? Karısı olarak ailesinin geçmişini bilmeye hakkım yok muydu? Neden benimle bunu bile paylaşmıyordu?

Belki de benim hayal kırıklığımı hissetmişti ve beni kendine çekip bir öpücükle dikkatimi dağıttı. Nefes nefese ayrıldığımızda saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp, "Tamam. Parti verebilirsin," dedi.

Hayal kırıklığımı bastıran bir heyecan göğsümde filizlendi. "Teşekkür ederim."

Yine gülümsedi ve alnını alnıma dayadı. "Senin için her şeyi yaparım, *tesoro*."

Kollarımı ona dolayıp yanağımı göğsüne dayadım.

Her şeyi mi? Yoksa sadece sunmaya razı olduğun kıvrıntıları mı?

Sonraki bir haftayı Vale ve Gemma'yı arayarak, seyahatleri için hazırlıklar yaparak ve partinin lojistiğini planlayarak geçirdim. Partinin teması tropikal cennetti ve gelecek yıl bunu tekrar yapıp yapamayacağımı bilmediğim için her şeyi en iyi şekilde yapmaya karar vermiştim.

Çarşamba günü düzinelerce mini palmye ağacı teslim edilmişti. O akşam Rafaele eve geldiğinde neredeyse bir tanesine takılıp düşüyordu. Perşembe günü bambu barlar gelmişti. Cuma günü Rafaele ile kahvaltı yaparken personel sipariş ettiğim içkileri getirmeye başlamıştı.

Rafaele şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “*Tesoro*, tüm New York'u sarhoş mu etmek istiyorsun?”

Sinsice sıırıttım. “Bana yetişebileceğini sanmıyorsun, değil mi?”

Bakışları koyulaşırken başını iki yana salladı ama yüzündeki neşeli gülümsemeyi saklayamamıştı.

Partinin olduğu gün o kadar heyecanlıydım ki yerimde duramıyordum. Personel hâlâ dekorasyonun son rötuşlarını yapıyordu ama salon sanki Party City mağazasıymış gibi görünüyordu. Mini palmye ağaçlarının etrafına dizili meyve süslemeleri tavandan sarkıyordu, ananas tabanlı altın masanın üzerinde dev bir şampanya kulesi vardı ve barmenler bambu barların arkasından hayal edebileceğiniz her türlü şekerli içeceği servis etmeye hazırды.

Rafaele ve Nero, ellerinde *piña colada* dolu Hindistan cevizlerini tutarak köşede sohbet ediyorlardı. İçkileri fazla mızızlanmadan kabul etmişlerdi ama görünüşe göre tropikal desenli gömlekleri giymeleri konusunda biraz fazla ileri gitmiştim çünkü giymeyi reddetmişlerdi.

Ablalarım saat üçe doğru nihayet geldiler. Gemma'nın karnı yeni yeni belirginleşmeye başlamıştı ve yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu. Vale, onu son gördüğümünden daha da bronzlaşmıştı ve saçları benimkinden daha uzundu, beline kadar uzanıyordu. Onlara doğru koşup hepsini kucakladım. "Geldiniz!"

Birbirimize sarılıp deli gibi daireler çizerek zıpladık. Mari onu da grup kucaklamamıza dâhil edene kadar kenarda durup utangaç bir şekilde bizi izledi.

Damiano, Ras ve Giorgio, Rafaele ve Nero'yu soğuk bir kış sabahındaki buz gibi esinti kadar sıcak bir şekilde selamladı. Ablalarım ve Mari, sohbetimizi birkaç saniye durdurup onlara baktılar.

"Hepimiz onlara uslu durmalarını söyledik, değil mi?" diye sordu Gemma.

"Ah, evet." Vale bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Dem'e, o ya da Ras senin doğum gününü mahvederse onları öldüreceğimi söyledim."

Mari omuz silkti. "Gio hiçbir şey yapmaz. O hep uslu durur."

Vale kaşlarını kaldırdı. "Uçuş sırasında herkesin ev adreslerini ve kredi kartı ekstrelerini incelediğini gördüğümünden eminim. Tüm konuk listesini didik didik araştırdı, değil mi? Herkesin sosyal güvenlik numaralarını ezberledi? Eski aile sırlarım falan ortaya çıkardı?"

Mari yüzünü buruşturdu. "Onu biliyorsun, hiçbir yere hazırlıksız gitmez."

"Rafe muhtemelen bütün gece onlara sert bakışlar atacaktır," dedim, kocamın yüzündeki soğuk bakışları fark ederek.

Benim ona baktığımı hissetmiş olmalıydı ki bana doğru baktı ve yüzü biraz yumuşadı.

"Hadi," deyip Vale ve Mari'yi kollarımın arasına aldım. "Bir şeyler içelim."

Kısa süre sonra parti tam hızda ilerliyordu. Ablalarımı ve Mari'yi, Sandro ve Minik ile tanıştırdıktan sonra mutfığa götürerek Luca'yla tanıştırdım. Sonra onları bahçede gezdirip yeni açan çiçekleri heyecanla onlara gösterdim.

Vale'nin bana meraklı bir bakış attığını fark ettim. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sen sadece... Mutlu görünüyorsun," dedi.

Gemma da aynı fikirde olduğunu belirtti. "Öylesin. Rafaele ile aranız nasıl?"

"Ona giderek daha çok ısınmaya başladım," dedim.

"Yani ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu Mari.

Hoşlanmak mı? O kadarını çoktan aşmıştım. İç çekip ablalarımın baktım. Kocama sırlıslıkla âşık olduğumu itiraf edeceğime inanamıyordum.

"Cleo!" Bana seslenen biri dikkatimi çekti. Loretta. Yanında yaşlı bir çift duruyordu. Onları düğünden hatırlıyordum. Loretta'nın anne ve babası olmalıydı.

Ablalarımın, "Bir saniye bekleyin," deyip Loretta'nın yanına gittim.

"Doğum günün kutlu olsun canım," dedi Loretta. "Çok güzel. Değil mi anne?"

Annesi içtenlikten uzak, dudaklarının ince bir çizgi hâline geldiği gülümsemesiyle bana baktı. "Eteği biraz kısa ama ben ne anlarım ki."

Gözlerimi devirme isteğine direndim. Loretta'yı ikna etmiş olabilirdim ama sanırım ailesi başka bir meseleydi. Neyse. Umurumda değildi. Bugün benim doğum günümdü ve ailem buradaydı. Bu kadının keyfimi kaçırmamasına izin vermeyecektim.

Loretta kaşlarını çatı. "Anne, kaba davranma. Cleo'nun dükkânda bana gerçekten yardım ettiğini sana söyledim. Neden onu aşağılıyorsun?"

Şaşkınlık içinde kalakalmıştım. Loretta'nın beni savunmasını beklemiyordum.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi annesi, yanakları pembeleşmişti. "Sen benim fikrimi sordun, ben de söyledim."

"Hah. Diğerleri hakkında hiç böyle şeyler söylemiyorsun. Ya da en azından bunları kendine saklamayı bilecek kadar akıllısın."

"Sorun değil," diye araya girdim, bir kez olsun olay çıkarmak istemiyordum.

Loretta başını iki yana salladı. “Hayır, bu bir sorun. Tüm borçlarımı ödeyebilmemi sağlayan tek kişi sensin, Cleo. Annemin sana böyle saygısızlık etmesine izin veremem.”

Loretta’nın babası boğazını temizledi, yüzünde sabırlı bir ifade vardı. “Yardımanız için teşekkür ederiz. Kızımız için büyük bir rahatlama oldu ve işimize gösterdiğiniz ilgi için minnettarız. Değil mi, Claudia?”

Loretta’nın annesi burnunu çekti. “Elbette,” dedi açıkça utanmış bir şekilde.

Ortadaki gerginlik dağılmış ve yaşlı çift kısa süre sonra diğer konuklarla konuşmaya başlamıştı. Loretta’ya döndüm. “Teşekkür ederim. Çok duygulandım. Bunu yapmak zorunda değildin.”

Loretta omuz silkti. “Bu ailenin senden nefret etmesinden bıktım. Ayrıca, sen bana iyi bir arkadaş oldun.” Bana hafifçe gülümsedi ve başka bir konuğu selamlamak için uzaklaştı.

Ben de ablalarım ile Mari’nin yanına döndüm. Gemma, tuvaleti kullanmak için içeri doğru yöneldi. “Bu aralar mesanem çok kötü,” diye söylendi.

Başımı sallayarak onu onayladım. Rafaele ile olan ikilemimi konuşmak için yarını beklesem daha iyi olacaktı. Dördümüzün rahatça konuşabileceği bir öğle yemeği ayarlayacaktım.

Arka terasa döndüğümüzde Rafaele’nin annesi bana doğru geldi. Gergince gülümsedim. Pek ortalarda görünmüyordu ama Rafaele’nin beni götürdüğü birkaç aile etkinliğinde onu görmüştüm. Yine de aramızın nasıl olduğunu tam bilmiyorum.

Kadın iki yanağımdan da öptü. “Doğum günün kutlu olsun, Cleo.”

“Teşekkürler, gelmenize sevindim. Partiyi nasıl buldunuz?”

“Çok güzel,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Sadece seninle biraz konuşmak istedim, sorun olmazsa?”

“Tabii ki.”

Beni partinin gürültüsünden ve kahkahalarından uzaklaştırarak bir kenara götürdü. Saksı bitkileriyle çevrili küçük bir taş bankın önünde durduk. Oturdu ve yanındaki yeri eliyle gösterdi.

Eteğimi düzeltip yanına oturdum. Ona doğru döndüğümde gözleri yaşlarla parıldıyordu.

Midemde bir boşluk hissettim. “Bayan Messero, iyi misiniz?”

Elini uzatıp ellerimi sıktı. “Evet, sadece rahatladım, hepsi bu. Oğlumun âşık olacağını hiç düşünmemiştim. Teşekkür ederim.”

Donakalmıştım. Neden böyle bir şey söylüyordu ki? “Rafe size bir şey mi söyledi?”

“Hayır ama seni sevdiğini söyleyebilirim, Cleo.”

Sadece varsayımsal konuşuyordu. Dudaklarımdan garip bir kahkaha kaçtı. “Ben bundan o kadar emin değilim.”

Burnunu çekip gözyaşlarının ardından gülümsedi. “Onu seviyor musun?”

Tanrım. Henüz ablalarım bile bu durumumu itiraf edememiş-tim ama bana bakışında beni itiraf etmeye ikna eden bir şey vardı. “Evet, sanırım seviyorum.”

“Ona hislerini söyledin mi?”

“Hayır,” diye cevap verdim hemen.

Onun kafasından neler geçtiğini bilmeden nasıl duygularımı itiraf edebildim ki? Bu çok büyük bir riskti. Aramızdaki ilişki iyiydi. Hatta harikaydı. Bu evliliğe girerken evli olmaktan gerçekten keyif alacağımı hiç düşünmemiştim. Daha fazlasını isteyerek her şeyi mahvedebilir miydim?

Bayan Messero aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. “Ona karşı sabırlı olmalısın. Duygularını ifade etmekte ve hatta kendi duygularını anlamakta pek iyi değildir.”

Bunu ben de biliyordum. “Neden öyle?”

Bayan Messero yere baktı. “Çok zor bir çocukluk geçirdi.”

Benim, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir çocukluk. “Bana bundan bahsedebilir misiniz?”

Yüzünü buruşturdu gözleri hâlâ yerdeydi. Kötü bir hisle kalbim sızladı.

“Rafaele tatlı bir çocuktı,” dedi sessizce. “İyi huylu, nazik ve meraklıydı. Herkes onu severdi. Ancak babası onu asla bir çocuk olarak görmedi, onu sadece gelecekteki bir *don* olarak görüyordu.”

Çantasının içine uzanıp katlanmış bir mendil çıkardı ve gözlerinin altını sildi. “Rafe görmemesi gereken şeyler gördü. Babası beni döverdi. Bazen daha da kötüsünü yapardı. Bir gece Carlo bana çok kızgındı. Nedenini bile hatırlamıyorum, her zaman bir şeyler bulurdu ve o gece de bana vurmaya başladı. Kapının açıldığını duyduğumu hatırlıyorum, gelen benim tatlı oğlumdu. Beni yerde gördüğünde çıkardığı sesi asla unutmayacağım. Hayatımda duyduğum en korkunç sesi.”

Âdeta yüzündeki kan çekilmişti. Sadece birkaç ay önce *papà* ve Gemma ile benzer bir sahneye tanık olmuştum. Yetişkin olarak bile bunu sindirmek zorken bunu çocukken görmek...

“Carlo, Rafe’in yüzündeki gözyaşlarını görünce daha da sinirlendi. Oğlunun gözlerindeki dehşeti görünce yaptıklarımı yeniden düşüneceğini sanmıştım ama tam tersi oldu. Rafe’i yakalayıp sarsmaya başladı. ‘Neden ağlıyorsun, aptal çocuk? Ben ağlayan bir çocuk yetiştirmedim.’”

Midem düğümlenmişti. Tanrım. Ben de babamın korkunç olduğunu düşünürdüm.

“Rafe ağlamaya devam etti. Onu teselli etmek için yanına gitmek istedim ama Carlo beni oğlumdan uzaklaştırdı. Rafe’e, duygularını kontrol etmeyi öğrenene kadar bana zarar vermeye devam edeceğini söyledi.”

Elimle ağzımı kapattım. “Aman Tanrım.”

“O andan itibaren beni dövdüğü sırada Rafe’i yatak odasına sürüklerdi. Rafe ağladığında babası bana daha sert vururdu. Carlo, Rafe’e duyguların zayıflık olduğunu öğretti. Empati zayıflıktı. Bağlanmak zayıflıktı. Ona, bu tür şeylerin her ne pahasına olursa olsun bastırılması ve reddedilmesi gerektiğini öğretti.” Yüzü solgunlaştı. “Ve ancak Rafaele, tek bir gözyaşı bile dökmeden babasının bana çok kötü bir şekilde zarar verdiğini izleyebildiğinde oğlumun eğitime hazır olduğunu düşündü. O zaman daha on bir yaşındaydı.”

Son cümlesindeki sesi acı dolu ve boğuk çıkmıştı. Ona yaklaşıp kolumu omuzlarına doladım. “Bayan Messero, çok üzgünüm. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. İkiniz için de.”

Uzaklara bakarken acısı, yıpranmış yüzünde belirgin bir şekilde görünüyordu. “Üzücü olan kısmı, beni kurtaranın bu olmasıydı. Carlo tamamen Rafe’e odaklandığı için, kızları Hamptons’taki evimize götürmeme izin vermişti ve yılın büyük bir bölümünü orada geçiriyorduk. Kocam nadiren bizi görmeye gelirdi. Orada huzur bulmuştuk. Kızlar büyüdüğünde, Carlo’yu onları Cenevre’deki bir yatılı okula göndermesi için ikna ettim.”

Yutkundum. Artık her şey anlam kazanmıştı.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. “Ama her şeyin bedelini Rafael’e ödedi. Carlo onu bir silaha dönüştürdü. Soğuk, acımasız, içine kapanık. Bizi hâlâ içten içe sevdiğini biliyorum ama bana, Elena’ya veya Fabi’ye olan sevgisini göstermemeye dikkat ediyor. Ve onu nasıl suçlayabilirim ki? Carlo’nun bunu bir zayıflık olarak görüp ona ve bize karşı kullanacağını anlamıştı.”

“Kız kardeşleri bilmiyor mu?”

Başım iki yana salladı. “Kız kardeşleri çok küçüktü. Tek hatırladıkları şey, eve geldiklerinde abilerinin kendilerine karşı soğuk davrandığıydı. Onları hep uzak tuttu. Bu yüzden ondan hoşlanmıyorlar.”

“Neden şimdi ilişkilerini düzeltmeye çalışmıyorsunuz?”

Bana doğru döndü. “Bazı konuşmaları yapmak çok zor... Belki de hiç yapmamak daha iyidir.” Gözlerinde acı, pişmanlık ve sevgi gibi duygular parıltıyordu. Oğluna olan sevgisi. Kötü bir adam tarafından ondan koparılan oğluna.

Dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırdı. “Rafe, sana anlattığımı öğrenirse mutlu olmayacak. Ama bilmeni istiyorum. Onu anlamanı istiyorum.”

Boğazım düğümlenmişti. “Teşekkür ederim. Sanırım anlamaya başlıyorum.”

Ayağa kalktı. “İzninle.”

“Tabii ki.” Onun gidişini izledikten sonra batmakta olan güneşe döndüm.

Göğsümde bir ağırlık hissediyordum. Rafe, babası yüzünden bu hâle gelmek zorunda kalmıştı. Hâlâ aşkın zayıflık demek olduğuna

mı inanıyordu? Düşüncesi bile beni çok üzüyordu. Belki ona bunun doğru olmadığını kanıtlayabilirdim.

Sonuçta, şu anda burada olmamızın tek nedeni, ablamı çok sevdiğim için onunla evlenmeye cesaret edebilmemdi. Ona olan sevgim bana cesaret vermişti.

Ve şimdi ona olan sevgim de aynı cesareti veriyordu.

Cesaretimi toplayıp Rafaele'ye hislerimi söylemenin zamanı gelmişti.

BÖLÜM 34

CLEO

Partie geri dönüp kocamı aradım. Barın dışında, *capoları* ve eşleriyle. Onları geçip elini tuttum. “Benimle gel.” Bana merakla baktı ama onu peşimden sürüklerken itiraz etmedi.

Onu bahçeye giden aydınlatılmış yoldan geçirip bizi gizleyen yoğun çalıların olduğu duvar boyunca götürdüm. Sırtımı çalıların arkasına dayayıp aramızda sadece birkaç santim kalana kadar Rafaele’nin yakasını çekti.

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne oluyor, *tesoro*?”

“Rafe, sana bir şey söylemeliyim.” Sesim titriyordu. Adrenalin ve diğer her şeyden dolayı garip davranıyordum, gergindim.

Gözleri kısıldı. “Bir şey mi oldu?”

“Hayır. Kötü bir şey yok.”

Omuzlarındaki gerginlik hafifledi. “O zaman ne var?”

“Sadece... Söylemek istediğim bir şey var.” Fısıldıyordum. Tanrım, sesim tamamen korkmuş gibi geliyordu.

Ya beni reddederse? Ya aynı şeyleri hissetmediğini söylerse? Asla aynı şeyleri hissetmeyeceğini söylerse? Bilmiyordum. Ama hiçbir şey yapmadan duramazdım. Ben böyle biri değildim. Derin bir nefes aldım.

Aniden, yüzüne anladığını belli eden bir ifade yayıldı.

Kalbim tekledi. Olamaz. Sanırım ne olacağını tahmin etmişti. Kaybedecek zaman yoktu. Ona söylemeliydim. “Seni s—”

Dudaklarını benimkilere yapıştırıp beni susturdu.

Göğsümde bir çatlak oluşmuştu. Belki de çekilmeliydim ama çekilmedim. Bunun yerine inleyerek onu kendime çektim.

Kollarını bana dolayarak beni sıkıca sarmaladı. Dudaklarımı ısırıp çekiştiriyor, dilini ağzımın içine kaydırıyordu. Vücudu bana karşı sert ve sıcaktı. Nefes almam için bir saniyeden fazla zaman tanımıyordu.

Ben aptal değildim. Anlamıştım.

Söyleyeceklerimi duymak istemiyordu.

Gözlerim yanıyordu ama bu duyguyu bastırdım. Ellerini sıcak ve sahiplenici şekilde tişörtümün altına sokup meme uçlarımı çimdiklediğinde titredim. Ağzının içine inledim. Dizlerinin üzerine çöküp bir eliyle eteğimi yukarı kaldırdı. Islak külotumu bir kenara çekip yanan tenimin üzerinde dilini gezdirdi.

Kesik bir nefes çıktı ağzımdan. Evet, bu iyiydi, kolaydı. O bana zevk veriyordu, ben de onun vermek istediği her şeyi kabul ediyordum.

Ya verdiği tek şey buysa? Bu sonsuza kadar yeterli mi?

Başımı hızlıca iki yana salladım, kafa derime batan düşüncelerin acısını görmezden geldim.

“Eteğini tut. İki elime de ihtiyacım var.”

Kumaşı sıkıca tuttum, bacaklarımı biraz daha aralayarak kendisine daha iyi erişim sağladım. Külotumu aşağı çekip pantolonunun arka cebine soktu.

Beni boylu boyunca yaladıktan sonra klitorisime geri döndü. Ağzına aldığı anda titredim, dilini döndürdüğünde inledim.

Vücudumu bir sıcaklık basmıştı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip ona tutundum, o da beni giderek doruğa yaklaştırdı.

Aniden ağzı kayboldu. Beni çimlere doğru çekti, hareketleri telaşlı ve çaresizdi. Yüzü benim sıvılarımla ıslanmıştı.

“Neden durdun?” diye sordum nefes nefese.

“İçine girmem lazım,” diye homurdandı, kravatını çözüp boy-
nundan çıkardı ve top hâline getirip ağzıma tıkadı.

Boğuk bir ses çıkardım.

“Şşş. Misafirlerimizin çığlıklarını duymasını istemiyorum.”

Aldığım tek uyarı, kemer tokasını açarken çıkardığı sest ve he-
men ardından sert bir vuruşla içime girdi.

Boğazımdan bir çığlık koptu ama kravat sesimi bastırdı.

Gözlerim başımın arkasına kaydı. Çok doluydum, çok gergindim.

“İyi misin?” diye sordu, göğsü sert nefeslerle inip kalkıyordu.

Topuklarımı bacaklarına bastırarak hareket etmesini teşvik ettim.

Yine sınırdaydım, orgazmım çok yakındı. Daha fazla teşvike ihtiyacı
yoktu. Kendini içimde itmeye başladı ve kısa sürede acımasız bir ri-
timle G noktama vurmaya başlamıştı.

Çok iyiydi. Göz kapaklarım titriyordu. Elbisemin yakasını aşağı
çekip meme ucumu dişleriyle çekiştirdi.

“Benim için sertçe boşalacak mısın, *tesoro*? Çabuk olsan iyi olur.
Biri bahçeye gelebilir. Doğum günü kızımın becerildiğini gören olur-
sa onu öldürmek zorunda kalacağımı biliyorsun.”

Beni saran zevk dalgasına karşı hıçkırdım. Zirveye ulaşmıştım,
her sinir ucum ateşleniyor, ciğerlerimdeki tüm oksijen yok oluyordu.

Birkaç kez daha içime girip çıktıktan sonra inleyerek içime bo-
şaldı. “Siktir.”

Ona sıkıca sarıldım. Üstümüzdeki gökyüzü parıldayan yıldızlarla
doluydu, içlerinden biri karanlıkta bir yay çizerek kaydı.

Kravatını ağzımdan çıkarıp bana baktı. Nefesi hırıltılıydı.

Mavi gözleri bir şeyle parıldıyordu, dile getiremediği, belki de
kendisinin bile anlamadığı bir şeyle.

Oturup üstümü başımı düzelttim. Saçımdan bir yaprak alıp al-
nımdan öptü. “Seni berbat ettim.”

Kıkırdadım. “Evet.” Birden fazla şekilde.”

Bunun bir dikkat dağıtma olması gerekiyordu ama o iki kelime
yine orada, dökülmeye hazırdı. Bir şey beni engelliyordu. Belki de

benden o kadar çok şey saklarken bile bana sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi bakabilmesiydi.

Neden yaşadığı korkunç şeyleri bana hiç anlatmamıştı?

Bana güvenmiyor muydu?

Şimdiye kadar ona ne kadar âşık olduğumu görmüyor muydu?

Partiden sonraki sabah akşamdan kalma bir şekilde uyandım. Buna değerdı çünkü dün gece harikaydı.

Saat on civarında Luca pastamı getirdikten sonra pek tanımadığım konukların çoğu gitmişti ve asıl parti başlamıştı. Birisi, evde olduğunu bile bilmediğim bir karaoke makinesi getirmişti ve herkes bana doğum günü şarkısını söylemişti. Birkaç tur *shot* atmıştık. Vale ile masanın üzerinde dans ettiğimiz bir video olduğundan emindim. Ve en önemlisi, erkeklerimizin hepsi, bir şekilde birbirlerini öldürmemek için kendilerini tutmuşlardı. Gecenin sonunda Gemma, satın aldığım temalı tişörtlerden birini giymesi için Ras'ı ikna etmişti ve o da sarhoş bir şekilde herkese tişörtün üzerindeki küçük papağanları çok sevdiğini söylemişti. Bu anıyı hatırlayınca gülümseyip Rafaele'ye sokuldum.

Vücudu hareket etti. "Uyandın mı?" Rafaele dün gece o kadar sarhoş görünmüyordu ama sesi hâlâ kısıktı.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Evet."

Yorgun görünüyordu. "Az önce bir telefon aldım. Halletmem gereken bir iş var." Bana bakıp parmak uçlarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Üzgünüm. Keşke bütün gün seninle yatakta kalabilseydim."

Karnımda bir kelebek belirdi. Sonra dün gece beni nasıl reddettiğini hatırlayınca kelebek kayboldu. Ona, onu sevdiğimi söylemememe izin vermemişti. Ama neden?

Çünkü o aynı şeyleri hissetmiyor ve senin her şeyi mahvetmeni istemiyor.

Boğazım düğümlenmişti. Belki de daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Annesi bana sabırlı olmamı söylemişti.

Zorla gülümsedim. “İyi bir patron olduğun için özür dileme. Akşam görüşürüz.”

Rafaele gittikten sonra yatakta kahvaltı yapıp biraz romantik komedi izledim ve ardından nihayet kalkmaya karar verdim.

Loretta’ya bugün işe geleceğimi söylemiştim çünkü büyük bir kumaş sevkiyatı alacaktık ve envanter sayımı için yardıma ihtiyacı olacaktı. Gemma, Mari, Vale ile de yakındaki bir restoranda *happy hour* için buluşacaktık. Onların burada olmalarından tam olarak yararlanmak istiyordum ve ayrıca acilen bazı tavsiyelere ihtiyacım vardı.

Yarım saat sonra dükkândaydım. Yakın zamanda taktığımız zil başımın üstünde çaldı. “Loretta?” diye seslendim. “Benim.”

Tuvaletten biraz solgun bir şekilde çıktı. “Bağırmana gerek yok.”

Gülümsedim. “İyi misin?” Rafaele beni yukarıya sürüklediğinde o, Nero’nun koluna asılı kalmış hâlde oturma odasında karaoke yapıyordu.

“Çok içtim,” dedi sert bir fısıltıyla. “Ve sesim tamamen gitti.”

Kıkırdamaya başladım. Gözlerini devirip bana orta parmağını gösterdi. “Benim acıma gülme. Hepsi senin suçun, biliyorsun. Bana kaç *shot* içirdin hatırlamıyorum bile, seni küçük şeytan.”

“Şikâyet ettiğini hatırlamıyorum.”

İnledi. “Kötü etkiliyorsun.”

Ardından işe koyulduk. Teslimat büyük bir işti, yüzlerce rulo kumaşın kataloglanması ve doğru yere yerleştirilmesi gerekiyordu. Akşamdan kalmalığımız işi daha da zorlaştırıyordu ama kahveyle güçlenerek devam ettik.

Saat bir civarında öğle yemeği için kısa bir mola verdik. Sandro bizi şarküteriye götürdü, o da kötü görünüyordu.

“Müşteri park yerine park etme, olur mu?” dedi Loretta. “Orada oturup somurtkan somurtkan bakarak insanları korkutuyorsun.”

“Somurtkan görünmüyorum,” diye itiraz etti. “Sadece haberleri okuyorum.”

“O zaman caddenin diğer tarafında oku, olur mu?”

“Tamam,” diye homurdandı. “Döndüğümüzde arabayı başka yere park ederim.”

Öğle yemeğimizi yiyip işe geri döndük. Öğleden sonra cebimdeki telefonum titredi. Ekrana baktım. Vale’den mesaj gelmişti.

Gemma’ya bir şey oldu. Ras onu şu anda hastaneye götürüyor. Clinton ve Rivington caddelerinin orada sayılırim, çabuk gel.

Mideme bir ağrı saplanmıştı. Ne? Kaza mı olmuştu? Bebekle mi ilgiliydi?

Çantamı alıp dükkândan fırladım. Loretta arkamdan seslendi ama onu duymazdan geldim. Ayaklarım kaldırıma değdiği an koşmaya başladım.

“Cleo!” Sandro arkamdan bir yerden bağıırıyordu.

Onu da görmezden geldim. Vale’nin mesajında bahsettiği yere doğru koşarken spor ayakkabılarım kaldırımı tokatlıyordu. Gemma’nın yaralandığı ya da bebeğini kaybettiği düşüncesi neredeyse tökezlememe neden olmuştu. Olamazdı. Gem sonunda her şeyi yoluna koymuşken olmazdı.

Ciğerlerim yanıyordu. Hiç bu kadar hızlı koştuğumu hatırlamıyordum. Caddenin ortasında durduğumda arabalar etrafımda kornaya basıyordu. Vale’nin olacağını söylediği köşeye doğru koştum. Orada siyah bir limuzin bekliyordu. Arabanın kapısı açıldığında kendimi içeri attım. Kapı hemen arkamdan kapandı.

“Ne oldu?” diye sordum nefes nefese. Gözlerimin arabanın içindeki karanlığa alışması biraz zaman aldı. Kısa bir süre sonra gözlerim karanlığa alıştığında karşımda Vale değil *papà* duruyordu.

Bana sıırıttı. “Merhaba, kızım.”

Boynumun yan tarafına bir şey batmasıyla her şey karanlığa gömüldü.

BÖLÜM 35

RAFAELE

Bize haraç ödeyen beton şirketlerinden biriyle ilgili bir sorunu hallettikten sonra eve dönmek üzereyken telefonum çaldı. Ekranda bilinmeyen numara yazıyordu.

Telefonu açtım. “Alo?”

“Nasılsın, Rafaele?”

Kanım dondu. Garzolo. Sonunda benimle iletişime geçmeye karar vermişti ve saklanan bir adam için fazla neşeli konuşuyordu. İçime kötü bir his yayıldı.

“Neredesin lan?”

Kıkırdadı. “Stresli görünüyorsun. Aynı anda iki aileyi idare etmek zor olmalı. Eh, artık bununla çok uzun süre meşgul olmayacaksın.”

“Ne istiyorsun?” diye homurdandım.

“Ne mi istiyorum? Asıl soru, senin ne istediğin. Karını ölü mü istersin, diri mi?”

Kalbim hızla atıyordu. Benimle dalga geçiyordu ama ellerimle direksiyonu sıkıca kavramıştım. “Az önce söylediğini bir daha düşün.”

“Korkarım durum tam da öyle, evlat. Cleo’yu geri istiyorsan, dediğimi yapacaksın.”

Blöf yapıyordu. Öyle olmak zorundaydı. Cleo işteydi ve Sandro görev yerini terk etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Garzolo'nun onu kaçırmış olması imkânsızdı.

"Yalan söylüyorsun." Onu hoparlöre alıp Cleo'nun telefonunu takip etmek için kullandığım konum belirleme uygulamasını açtım.

"Devam et. Kendin kontrol et," Garzolo, ne yaptığımı tahmin ederek yavaşça konuşuyordu.

Cleo haritada görünmüyordu. Adına dokundum ama hiçbir şey değişmedi.

Yoktu.

Soğuk terler dökmeye başlamıştım. "Onun saçının tek teline zarar gelirse seni öldürürüm."

"Yirmi dakika içinde 9001 Hopkins Road adresine gel. Bu işi çabucak bitirmek istiyorum."

"Cleo ile konuşmak istiyorum."

"O başka bir yerde. Onu asla bulamayacağın bir yerde. Yanında birini getirirsen, onu öldürme emri veririm. Yalnız gel. Anladın mı?"

Kulaklarımda çınlayan nabzım yüzünden onu zar zor duyabiliyordum. Ani bir fren yaptım, arkamdaki arabalar kornaya basarken U dönüşü yaptım.

"Dikkatli ol," dedi gülerek. "Buraya gelirken kendini öldürme."

Onu çıplak ellerimle parçalayacaktım.

"O senin kızın."

"O bir baş belası. Her zaman lanet bir baş belası oldu."

"Garzolo—"

Telefonu kapatmıştı. Ellerim titriyordu. Onu kaçırmıştı. Ben onun bulunduğu yere gitmezsem onu öldürecekti. Bu nasıl olmuştu lan?

Parmağımı ekrana sertçe basıup Sandro'yu aradım. Hat bağlanır bağlanmaz, "*Neredeydin lan?*" diye bağırdım.

"Patron, üzgünüm, benden kaçtı! Ben ona yetişemedim dükkândan fırlayıp bir arabaya atladı. Onları kovaladım ama birkaç blok sonra izlerini kaybettim."

Cleo arabaya kendi isteğiyle mi binmişti? Garzolo onu kendine çekmek için ne yapmıştı?

Kanım çekilmişti. Ya babasına yardım etme konusunda fikrini değiştirmişse? Belki benden bıkmış ve özgür olmayı tercih etmişti. Belki kız kardeşlerini görünce benimle yaşamaktansa onlarla yaşarken daha mutlu olacağını fark etmişti.

Elimi yüzüme götürdüm.

Hayır.

Hayır, bunu yapmazdı. Dün gece bana neredeyse beni sevdiğini söyleyecekti. Onun bunu söylemesine izin veremezdim. Ben ne cevap verecektim? Beni şaşırttığını, büyülediğini, deliye çevirdiğini mi?

Onu sevemezdim. Bu yasaktı. Yanlıştı.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu Sandro, sesi biraz paniklemiş gibiydi.

“Vinny, Jeremy ve Minik’i çağır. Nero’nun aramasını bekle.”

Telefonu kapatıp sağkolumu aradım, otoyoldan çıkıp Garzolo’nun verdiği adresi navigasyona girdim.

“Rafe?”

“Garzolo Cleo’yu kaçırmış. Onunla buluşmazsam onu öldüreceğini söylüyor. Beni de öldürmeye çalışacak.”

Nero derin bir nefes aldı. “Lanet olası pislik.”

“Aramayı başlatın. Karımı bulmamız gerekiyor.”

“Bu samanlıkta iğne aramak gibi olacak. Garzolo’nun kalan güvenli evlerinin yerini bilmiyoruz.”

Haklıydı. Aylardır Garzolo’yu arıyorduk ve o da bunun farkındaydı.

Bulabileceğimiz her şeyi çoktan bulmuştuk. “De Rossi’yi ara. Ondan yardım iste. Karısı onu buna zorlayacaktır. Konuştuğumuz kişi onun kız kardeşi. Belki onun için çalışan bilgisayar dâhisi bize yardımcı olabilir.”

“Anlaşıldı. Sen ne yapıyorsun?”

“Beni boş ver. Bir şey bulduğunda beni ara.”

Telefonu kapatıp Garzolo'nun eski numarasını aramaya çalıştım ama cevap vermiyordu. Kafamda binbir türlü düşünce dolaşıyordu. Nero, Cleo'nun yerini bulamazsa Garzolo'ya güvenip ona ulaştığımda Cleo'yu serbest bırakmasını ummam gerekecekti.

Ancak Garzolo defalarca kez bir yalancı olduğunu kanıtlamıştı.

Kravatımı gevşetmek için çekiştirdim. Boğazım kurumuştur. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Onu geri getirmeliydim.

On dakika sonra Nero beni tekrar aradı. "Buna inanmayacaksınız. Giorgio onu bulduğunu düşünüyor. Görünüşe göre Garzolo'yu ararken ondan yardım istemeliydik çünkü adam Garzolo'nun tüm mülklerinin haritasını çıkarmış. Onların yakınındaki kamera görüntülerini taramayı yeni bitirdi ve kameralardan birinde Garzolo'nun arabasına benzeyen bir araba var."

"Nerede? New Jersey'de mi?"

"Hayır, Brooklyn'de bir depoda. Yola çıktım. On beş dakika içinde orada olacağım."

"Adres nedir?"

"59A South Bleeker Street."

Konsoldan bir kalem alıp eski bir fişe adresi yazdım.

"Sandro'yu ara. O hazır bekliyor."

"Aradım bile. Diğerlerinden önce oraya varacağım. Sen de geliyor musun?"

"Garzolo'ya gitmem gerek." Oraya gitmezsem, adamlarına Cleo'yu öldürmelerini emredecek."

"İyi şanslar. Onu bulacağım, Rafe. Söz veriyorum."

Telefonu kapatıp Nero'nun verdiği adresi navigasyona girdim. Ferraro'nun bölgesine yakındı.

Birlikte mi çalışıyorlardı? Hayır, imkânsızdı. Ferraro, istediğini elde etmek için kendi kızını bile öldürebilecek bir yılanla asla iş birliği yapmazdı.

Ferraro'nun numarasını bulup net bir planım olmadan arama tuşuna bastım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Aklım başımda değildi. Çaresizdim.

İkinci çalmışta telefonu açtı.

“Gino.” Direksiyonu daha sıkı kavradım. “Yardıma ihtiyacım var.”

“Rafaele? Ne oluyor?”

“Garzolo yeniden ortaya çıktı. Karımı kaçırdı ve bana ulaşmak için onu kullanıyor. Onu senin bölgenin sınırındaki bir binada tutuyor. Nero yolda ama diğer adamlarımın oraya varması biraz zaman alacak. Neyle karşılaşacağım bilmiyoruz ve desteğe ihtiyacı var.”

“Ah, lanet olsun. Adamlarımı oraya göndermemi mi istiyorsun?”

“Yakınlarda kimse var mı? Karım 59A South Bleeker Street’te.”

“Şu anda kontrol ediyorum. Bana bir saniye ver.”

Kalbim göğsümde çarpıyor ve sırtımdan bir damla ter akıyordu. Nero’ya yardım etmeliydim.

Gino tekrar konuştu. “Birini gönderebilirim.”

“Cleo’ya zarar verilmeyecek. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum ama Rafaele—”

“Karşılığında ne istersen alacaksın.”

Bir süre sessizlik oldu. “Bana açık bir çek yazmak istediğinden emin misin?”

Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama başka seçeneğim yoktu.

Cleo’yu kurtarmalıydim. “Evet.”

“Tamam. Yeğenim Michael, bizim adamlardan biriyle birlikte oradan çok uzak olmayan bir yerde devriye geziyor.”

“Teşekkürler, Gino.”

Telefonu kapattıktan sonra kırmızı ışıktaki geçip durumu ona bildirmek için Nero’yu tekrar aradım.

Telefonu meşguldü.

Tekrar denedim.

Şansım yoktu. Muhtemelen adamlarımızı organize ediyordu ama Ferraro’nun gönderdiği takviyeyi ona bildirmem gerekiyordu ki ne bekleyeceğini bilsin.

Gino’yu aramadan önce bunu ona danışmalıydim.

Hata üstüne hata. Ellerime baktım. Direksiyondan çekersen titremeye başlardı.

Garzolo'nun verdiği adrese birkaç dakika kala Nero beni geri aradı.

Telefonu açtım. "Nero, Ferraro adamlarından bazılarını gönderiyor. Onlara dikkat et."

"Rafe? Rafe, seni duyamıyorum."

Telefonumu kulağımdan uzaklaştırıp baktım. Sinyal berbattı ve navigasyon, tam olmam gereken yerde olduğumu gösteriyordu.

"Lanet olsun." Telefonu kapatıp arabayı park ettim. Nero'ya mesaj yazdım, umarım mesaj gönderilebilirdi, tam o sırada biri yüksek sesle cama vurdu. Camın arkasında bana doğrultulmuş bir namlu olduğunu görebiliyordum.

"Çık dışarı," diye emretti bir ses. "Yavaşça."

Telefonu bırakıp arabadan indim. Garzolo'nun beklediği depo yakın bir mesafede görünüyordu.

Üç adam beni silahlarla çevreledi. "Yürü," dedi içlerinden biri başını girişe doğru sallayarak.

Burada neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum. Otopark boştu.

Garzolo'nun adamları arkaya park etmiş olmalıydı. Yanında kaç adam vardı? Bu üçünü alt edebilirdim, silahlarımı bile almamışlardı ama tahminimce Garzolo'nun içeride yirmi adamı daha vardı. Adamlarla birlikte yürümeye başladım.

Garzolo ne istiyordu? Beni öldürmek isteseydi, adamlarından biri çoktan yapardı. Konuşmak istiyor olmalıydı. Ama neden? Deponun girişinden geçip etrafa bakındım.

On adam daha. Hepsi silahlıydı.

Garzolo, bir elinde tabanca, diğeri elinde bıçakla bir nakliye konteynerinin arkasından çıktı. "Tam zamanında." Kendinden çok memnun görünüyordu.

"Cleo nerede?"

Gülümsedi. "Önce önemli olan şey. Silahlarını yere bırak ve bana doğru tekmele."

Göğsüme bağladığım kılıftan silahlarımı çıkarıp ileriye itekledim.

"Tüm silahlarını"

Üç bıçağı çıkarıp onları da itekledim.

“Güzel,” dedi Garzolo, gözleri erken bir zaferle parılıyordu.

Adamları silahlarını bana doğrultmuştu.

Kollarımı açtım. “Buradayım. Onu bırak.”

Gülümsedi. “Biraz merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Kızım pek sadakat duyan biri değildir. O korkunç kız için nasıl oldu da buraya geldin? Onun yeterince iyi bir yem olacağına emin bile değildim.”

Onun hakkında nasıl böyle konuşabilirdi? “O benim.”

“Ah, anlıyorum.” Elini beyaz sakalının üzerinde gezdirdi. “O zaman bu bir gurur meselesi. Karısını bile koruyamayan bir *don* ne işe yarar ki?”

“Garzolo. Onu bırak dedim.”

Yine gülümsedi. “İstedığimi verirsen bırakırım.”

“O zaman sadede gel lan.”

“Biliyorsun, o restoranda biraz daha yavaş hareket etseydin tüm bunlar önlenebilirdi. Ama sen hayatımı zorlaştırmak zorundaydın.”

Pislik. Demek o kiralık katilleri tutan oydu. “Ne hayatı? Senin hayatın bitmek üzere.”

“Hayır, hayatım daha yeni başlıyor.” Başını iki yana salladı. “Bölge savcısına karşı elinde ne var bilmek istiyorum. Bana karşı suçlamaları düşürmesi için büyük bir şey olmalı. Elindeki kozları bana ver, sonra bu işi bitirebiliriz.”

Tabii ki. Beni öldürmek ve bunu sigorta olarak elinde tutmak için onu hapisten nasıl çıkardığımı bilmek istiyordu. Onun gibi bir adam, başını beladan uzak tutmayı bilmezdi.

“Sen nankör bir pisliksin.”

Gülerken başını iki yana salladı. “Bütün gece burada kalmak istemiyorum, Rafaele.” Telefonunu çıkarıp salladı.

“Tek bir arama. Cleo’nun ölmesi için tek gereken bu.”

Öfke ve korku içimi kemiriyordu. Nasıl bu duruma düşmüştüm?

“Sana bir kez daha soracağım. Cevabını dikkatlice düşün. Savcı hakkında ne biliyorsun?”

Kalbim hızla atıyordu. Ona söylediğim anda beni öldürecekti. Ağzımı kapalı tutarsam, belki biraz zaman kazanabilirdim. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulabilirdim. Ama bu, Cleo'nun hayatını tehlikeye atmak anlamına gelirdi. Garzolo'nun gerçekten o aramayı yapıp yapmayacağını bilmiyordum. O delinin tekiydi.

Yutkundum. Babam beni bunun için yetiştirmişti. Yıllarımı, herkesi uzak tutmayı öğrenerek geçirmiştim. Duygularımdan nasıl uzaklaşacağımı. Bu acımasızlığı kendi lehime nasıl kullanacağımı.

Doğru olan şey onu reddetmek olurdu.

Garzolo beni izliyordu. Sırtımdan bir damla ter aktı.

Telefonunun tuşlarına bastı.

“Tamam!” Kontrolümü kaybedip bağırdım. Gözlerimi sıkıca kapattım, içimde bir şeylerin parçalandığını hissediyordum. “Savcı, yıllardır evinde sözleşmeli bir köle saklıyor.”

Garzolo'nun gözleri zaferle parladı. “Ne kadar korkunç bir adam.”

Silahını kaldırıp yüzüme doğrulttu. “Sanırım yakında onu ziyaret etmem gerekecek.”

Namluya baktım.

Ve sonra havada bir silah sesi yankılandı.

BÖLÜM 36

RAFAELE

Gözlerimi kırptırdım. Her nasıl olduysa hâlâ hayattaydım. Garzolo yere çömelmişti, adamlarına emirler yağıdırıyordu. Etrafımızda silah sesleri yankılanıyordu.

Eğilip omzumun üzerinden baktım.

De Rossi ve sağkolu, tanımadığım iki adamla birlikte depoya baskın yapmışlardı. Soluklandım. Belki de buradan sağ çıkabilirdim.

Eğik durarak yerdeki silahlarıma doğru ilerledim. Onları kapıp en yakın depolama konteynerinin arkasına saklandım.

Beş kişiye karşı on dört kişi. Fena değildi.

Nişan alıp ateş etmeye başladım, Garzolo'nun adamlarını tek tek indirdim. De Rossi ve adamları cehennemden çıkmış şeytanlar gibi savaşıyorlardı. Silah sesleri ve çığlıklar havada yankılanıyordu.

Ras yanımda siper alıp Garzolo'nun adamlarından birine karşı ateş açtı ve onun mermileri bittiğinde nişan alıp adamı alnından vurdu.

"Siktir, iyi atıştı," dedi Ras silahını yeniden doldururken. "İyi misin?"

"İyiyim. Sen ve patronun mükemmel bir zamanlamayla geldiniz. Garzolo nerede? Onu canlı yakalamalıyız. Onun için planlarım var."

“Evet, sen ve geri kalanımızın,” diye mırıldandı Ras. “Şurada.”

Deponun arkasındaki bir kutu yığınının doğru başını salladı. “Onu koşarken gördüm.”

Etrafa bakındım. Damiano’nun adamları Garzolo’nun adamlarını meşgul ediyordu ve çoktan halletmiş gibilerdi.

“Onun daha fazla uzaklaşmasını engelleyeceğim,” dedim Ras’a ve kutulara doğru koşmaya başladım. Bir kurşun beni sıyırdı ama aldırmadım.

Nefes al, nefes ver, nefes al—

Sırtımı duvara yasladım. Bu açıdan onu görebiliyordum. Garzolo köşede kıvrılmıştı, adamları ölürken silahıyla yere çömelmişti.

Korkak.

Yüzünde tam bir panik ifadesi vardı. Bacağından kan akıyordu.

Çatışma başladığında vurulmuş olmalıydı. Yaklaştığımı fark etmesi biraz zaman aldı. Çığlık atıp ateş etmeye çalıştı ama ona çok çabuk ulaştım. Onu yere yatırıp elindeki silahı aldım, silahımın namusunu şakağına dayadım.

“Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin,” diye homurdandım.

Etrafımdaki silah sesleri kesildi. Çatışma sona ermişti. Arkamda ayak sesleri duyuldu ve Ras ile De Rossi yanımda belirdi.

“O kadar hızlı olma,” diye homurdandı Ras. “Bu hamam böceği yavaşça ölmeyi hak ediyor.”

De Rossi başım aşağı yukarı salladı. “Çok yavaş.”

Haklılardı.

Silahımı Garzolo’ya doğrultmuşken ayağa kalktım. Ayağımı kaldırıp Garzolo’nun vurulduğu yere bastırdım.

Kemiği yüksek bir sesle kırılınca acı içinde çığlık attı. Bu ses benim için müzik gibiydi. Ama bu yetmezdi. Onun acı çekmesini istiyordum. Il Caminetto’da adamları bize ateş ederken Cleo’nun hissettiği acıyı ve korkuyu hissetmesini istiyordum. Kan dökme arzusu görüşümü karartmıştı.

Ama sonra Cleo’nun beni beklediğini hatırladım.

Kahretsin. Ona gitmeliydim.

De Rossi'ye döndüm. "Karımı buldular mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Nero'ya yardım etmesi için Napoletano'yu oraya gönderdim ama henüz ondan haber almadım."

Napoletano'yu Cleo'ya göndermişti ama ikisi buraya mı gelmişti? "Sen de oraya gitmeliydin."

"Hayatını kurtardık, göt herif," dedi Ras, Garzolo'ya bakarken. "Ona git. Bu pisliği bize bırakarak bize teşekkür edebilirsin."

Garzolo ile uğraşmak mı istiyordu? İkisini de inceledim. Sanırım Garzolo'nun benim kadar acı çekmesini isteyen biri varsa, o da bu iki adamdı. Garzolo'nun diğer iki kızına yaptıklarından sonra ikisi de ona merhamet etmeyecekti. Garzolo, Gemma'ya kötü davranmıştı ve Valentina'yı kaçıp De Rossi ile tanışmadan önce deli biriyle evlendirmişti.

Bu pislik başına gelen her şeyi hak ediyordu.

Cleo hâlâ dışarıdaydı, yanma gitmeliydim. Ras'a başımı salladım. "Peki. O sizindir. Tadını çıkarın."

Ras'ın gözleri karanlık bir heyecanla parladı. Koluna bağlanmış kılıftan bir bıçak çıkarıp Garzolo'ya doğru yürüdü.

"Bunu ne kadar zamandır beklediğimi bilemezsin," diye fısıldadı.

Onları kendi hallerine bıraktım. De Rossi, yanından geçerken yumruğuyla omzuma vurdu.

Otoparka çıktığımda duyduğum son şey Garzolo'nun kulakları sağır eden çığlığıydı.

De Rossi'nin bana verdiği adrese arabayla yirmi dakikada vardım. Nero'yu aradım ama telefonu açmadı. Hiç endişeli bir insan olmamıştım ama şu anda terden sıırıslam olmuş durumdaydım. Cildim rahatsızlık verici bir şekilde karıncalanıyordu ve nefes alamıyordum.

Nero'nun Cleo'yu kurtardığına inanmak zorundaydım.

Düşüncelerim karmakarışık. Tek birini bile susturamıyordum.

Güvenilir dostlarım olan netlik, mantık ve sağduyu beni terk etmişti.

Kafamdaki her şey dağınıktı, bir araya getirmek imkânsızdı. Sinir bozucuydu. Sanki transa geçmişim gibiydi.

Sonunda varmışım. Burası da bir depoydu, az öncekinden daha küçüktü. Nero'nun arabası olduğunu düşündüğüm bir arabanın yanına park ettim, motoru çalışır hâlde bıraktım ve arabadan indim. Girişe doğru koşarken boğazımı çaresiz ve dehşet dolu bir his kaplamıştı.

Eğer ona zarar verilmişse, bu şehri yerle bir edecektim.

Deponun içi, az önce çıktığım yer kadar kanlı değildi. Yerde üç ceset yatıyordu, hiçbiri benim adamlarımdan değildi. Onları geçip Cleo'yu aradım. Nero ve Sandro'yu gördüm.

Ferraro'nun adamlarından biri olduğunu hatırladığım bir adamla yüksek sesle tartışıyorlardı. Beni duyup döndüler.

"Cleo nerede?" diye bağırdım.

Nero sol tarafı işaret edince onu gördüm.

Cleo, devrilmiş bir sandalyenin yanında yere kıvrılmıştı, üzerine birinin ceketi örtülmüştü. Şokta gibiydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yere bakıyordu.

De Rossi'nin adamı Giorgio, onun yanında diz çökmüş, alçak sesle bir şeyler söylüyordu.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Hayattaydı. Güvendeydi.

Yavaşça kafasını kaldırdığında bakışları benimkilerle buluştu.

Onun bu kadar savunmasız görünmesi içimde bir şeylerin kırılmasına neden olmuştu. Hemen yanına koşup diz çöktüm ve onu kollarıma aldım.

Ufak bir hıçkırık kaçtı ağzından. "Rafe."

"*Tesoro*. Yaralandın mı?" Kendi sesimi zorlukla tanıyordum.

"Hayır." Başını iki yana sallayıp beni sıkıca kendine çekti. "Ben iyiyim. Babam..."

"Öldü." Ya da ölmek üzereydi. "Bir daha sana asla zarar veremeyecek."

Hıçkırarak ağlamaya başlayınca onu kollarıma alıp salladım.

Boğazım düğümlenmişti, her şey o kadar ezici ve o kadar acı vericiydi ki yeni bir panik dalgası göğsümü sıkıştırmıştı.

Annemin acı dolu çığlıkları zihnimde canlanmıştı. Gözlerimi uzun bir süre sıkıca kapattıktan sonra yeniden açtım.

Sandro ve diğer adamın hâlâ birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordum ama Nero şimdi buradaydı. Giorgio ile birlikte birkaç metre ötede duruyordu.

İkisi de yüzlerinde tuhaf ifadelerle bana bakıyorlardı. Sanki kime baktıklarını bilmiyorlarmış gibiydi. Sanki tanıdıkları Rafaele yok olmuş, onun yerine başka bir adam gelmiş gibi. Korkuya teslim olmuş bir adam. Dizlerinin üzerine çökmüş bir adam. Zayıf bir adam.

Bir *don* asla zayıf görünmemeliydi.

Bana ne oldu böyle?

Ne halt ediyorum ben?

Hayatım boyunca inşa ettiğim itibarımı, bu kirli depo zemininde çöpe mi atacaktım?

Cleo'yu bırakıp ayağa kalktım. Ben öyle bir adam değildim. Olamazdım, yoksa sahip olduğum her şeyi kaybederdim.

“Garzolo’nun adamları öldü mü?” diye sordum Nero’ya.

“Evet,” dedi. Avucunu ağzına götürüp sildi. “Ama bir sorunumuz var.”

“Ne oldu?”

Sandro ile tartışan siyah saçlı Ferraro önümde belirdi ve beni göğsünden ittirdi. “Bu lanet aptal,” diye bağırdı Nero’yu işaret ederek, “Michael’ı vurdu. Benim kuzenimi vurdu. *Donun* yeğenini. Siz aptallar ne yaptığınızın farkında mısınız?”

Lanet olsun. “Nero, bu doğru mu?”

Nero bana suçluluk dolu bir bakış attı. “Kazayla oldu.”

Adam alaycı bir şekilde gülümsedi. “Hayatta kalması için dua et-sen iyi olur.”

Elimi omzuna koydum. “Sakin ol. Adın ne?”

“Emanuele.”

“Kuzenin nerede?”

Kafasını yerde yatan bir adama doğru çevirdi. Minik ve Sandro onun yanında, karnındaki silah yarasına bez bastırıyorlardı.

“Onların geleceğini bilmiyordum,” dedi Nero kısık sesle. “Onun Garzolo’nun adamlarından biri olduğunu sandım ve vurdum. Ortam kaos gibiydi. Cleo’ya ulaşmaya çalışıyordum.”

Siktir. Bu benim hatamdı. Ferraroların geleceğini ona söylememiştim.

“Doktoru aradık,” dedi Sandro. “Yolda.”

Adamın yattığı yere doğru yürüdüm. Nabızı hâlâ atıyordu ama zayıftı. Kan kaybediyordu.

Nero yanımda diz çöktü. “Rafe, Ferrarolar burada ne yapıyordu?”

“Onları ben çağırdım. Yardım etmelerini istedim.”

“Neden böyle bir şey yaptın? Yeterince adamım vardı.”

Ağzımı açıp kapattım. İyi bir cevabım yoktu. Paniklemişim ve hata yapmışım. Büyük bir hata. Michael ölürse, savaş çıkardı.

Ayağa kalkıp bir adım geri attım. Her şey parçalanıyordu. Bir saatten az bir sürede her şeyin kontrolünü nasıl kaybedebilmişim?

Ferraro’nun adamlarına ihtiyacımız bile yoktu. Nero her şeyi halletmişti. Onları bu işe karıştırmamanın iyi bir fikir olduğunu neden düşünmüştüm ki?

Hayır, hiç düşünmemiştim. Cleo’yu kurtarmak için çaresizdim.

Aceleci kararımın olası sonuçlarım hiç düşünmemiştim. Duygularımın beni kontrol etmesine izin vermişim.

Midem bulanmaya başlamıştı. Nero haklıydı. Cleo gerçekten de beni delirtmeyi başarmıştı.

O benim yaşayan, nefes alan zayıflığımdı.

Dışarıda lastiklerin sesi duyuldu. Herkes silahlarını çıkardı ama gelen doktordu. Elinde tıbbi çantasıyla deponun girişinden koşarak geçti.

“Buraya,” diye bağırdı Nero.

Doktor, Michael’ı muayene ederken ben Cleo’nun yanına geri döndüm. Hâlâ yerde yatıyordu. Olan biten her şeyi gözyaşlarıyla ıslanmış

gözlerle izliyordu ama gözle görülür şekilde sakinleşmişti. Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım ama içimde öfkeli bir uğultu vardı.

“Ne olduğunu anlat. Baştan başla.”

Kollarını kendine doladı. “Vale’den Gemma’nın yaralandığını ve beni işten alacağını söyleyen bir mesaj aldım.”

Giorgio boğazını temizledi. “Telefonuna baktım. Garzolo, Valentina’nın eski ABD telefonunu kullanmış.”

Gülmek istiyordum. Çok barizdi. Garzolo’nun çaba sarf etmesine hiç gerek kalmamıştı. En iyi fırsatı beklemişti ve Cleo’nun ablaları şehre geldiğinde bu fırsatı kullanmıştı.

Nasıl bu tuzağa düşebilmişti?

Gözlerimi ona diktim. Öfke vücudumu sarmıştı, içimden dışıma doğru vücudum alev alıyordu. “Sana korumaların olmadan hiçbir yere gitme demiştim.”

Yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim.”

“Neden Sandro’ya sormadın?”

“Düşünemedi—”

Yumruklarımı sıktım. “Doğru, sen asla düşünmezsin.”

Sanki tokat yemiş gibi sarsıldı. Tanrım, ona tokat atmak istiyordum. Bu kadar pervasız olduğu için onu sarstım istiyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp bana uzanmaya çalıştı ama ben kafamı çevirdim.

Yüzünde acı bir ifade belirdi. “Rafe?”

Sesindeki keder beni derinden etkiliyordu. Bu böyle devam edemezdi.

Ben her şeyden önce bir *dondum* ve onun gibi bir kadınla birlikte olamazdım.

Bir kasırgayla.

Bir kasırgayı evcilleştirebileceğimi düşünerek aptallık etmiştim. Ona bağlanarak aptallık etmiştim. Bu yüzden aramızda şehvetten başka bir şey olmamalıydı. Risk çok büyüktü.

“Onu buradan çıkar,” dedim Giorgio’ya. “Ablalarının yanına götür.”

Giorgio başını salladı ama Cleo reddetti. “Hayır. Seninle eve gitmek istiyorum,” diye yalvardı.

“Bir süre eve gelmeyeceğim.” Sesim buz gibiydi. “Bu karışıklığı temizlemem gerek. Orada tek başına beni beklemek istiyorsan, buyur bekle.”

Gözleri yaşlarla dolmuştu, bunu görmeye dayanamıyordum.

Ondan uzaklaştım, Giorgio’nun onu güvenli bir şekilde eve götüreceğine güvenerek her adımda ona olan duygularımı bastırdım.

BÖLÜM 37

RAFAELE

Cesetleri gömmek ve depoları temizlemek üç saat sürmüştü. Bu arada Nero, doktor ve Emanuele, Michael Ferraro'yu tedavi için hastaneye götürmüşlerdi, böylece hayatta kalma şansı yüksekti.

Nero'dan telefon geldiğinde eve varmak üzereydim.

Telefonu açtım. "Konuş."

"Öldü."

Kalbim bir an durdu. *Şansımı sikeyim.* Neden bazı pislikleri öldürmek imkânsızken bu çocuk tek bir kurşunla yere yığılmıştı? Avucumun içiyle alnımı ovuşturdum. Bu çok kötüydü.

"Hemen oradan çık ve güvenli bir yere git."

"Doktor hâlâ benimle."

"Ferraro'nun adamları gelene kadar kalmak isteyip istemediğini sor. Ferraro'yu arayıp durumu açıklayacağım."

Bir saniye geçti. "Rafe, beni isteyecek."

Dişlerimi sıktım. Ferraro intikam isteyecekti, buna şüphe yoktu.

"Biliyorum. Gino ile konuşacağım. Emanuele nerede?"

"Kuzeninin yanında. Ona veda ediyor."

“Hemen git. Telefonunu yok et. Bir dahaki sefere beni aradığında, kullan-at telefon kullan.”

Nero derin bir nefes aldı. “Tamam.”

Arabayı evin önüne park edip doğrudan ofisime gittim, kafamda sınırlı seçeneklerimi gözden geçiriyordum.

Nero’nun onu vurduğunu inkâr edebilir miydim? İmkânsızdı. Tanık vardı. Emanuele’yi daha önce öldürmeli ve ikisinin de silahlı çatışmada öldüğünü iddia etmeliydik. Koltuğuma çöküp elimle yüzümü ovuşturdum. Kendimi kontrol edebilseydim, aptal gibi çırpınmak ve karım yüzünden aklımı kaçırmak yerine o anda bunu düşünebilirdim.

Artık çok geçti. Emanuele, Gino’ya olanları anlatmış olmalıydı.

Tek yapabileceğim şey Gino’nun, Nero’nun yaptığı hatayı affetmesi için dua etmektir.

Gino telefonuma hemen cevap verdi. “Yeğenim ölmüş, senin sağkolun tarafından öldürülmüş, ben de riske girip onu sana yardım etmesi için göndermişim.” Sesindeki öfke hissedilebiliyordu.

“Gino, bu bir kazaydı. Nero sizin geleceğinizi bilmiyordu. Arayacak vaktim olmadı.”

“Senin beceriksizliğin benim sorunum değil.” Sesi hoparlörden çok yüksek geliyordu. “Durumu kontrol edemiyorsan, benden yardım istememeliydin.”

Haklıydı. Geriye dönüp baktığımda yaptığım aptalca hareketlere inanamıyordum. Tamamen çaresizlikten kaynaklanmıştı. Mantık ve akıl yoktu.

“Gerçekten özür dilerim.”

“Siktirtme özrünü. Michael’ın annesi için özrün bir anlamı olacağını mı sanıyorsun? Bunun beni nasıl gösterdiğinin farkında mısın? Sana iyi niyet göstergesi olarak yardım etmeyi kabul ettim. Ailelerimiz arasındaki husumeti bir kez ve sonsuza kadar geride bırakma şansımız olduğunu düşünmüştüm. Bunu düzeltmenin tek bir yolu var ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.”

Kanım donmuştu.

“Yarın sabaha kadar Nero’nun cesedini görmek istiyorum. Onu öldürecek kadar erkek değilsen, ben kendim yaparım.”

Ayağa kalkıp bara doğru yürüdüm. “Bak, aşırı tepki göstermeyelim. Bunu konuşalım.”

“Konuşacak bir şey kalmadı, Rafaele.”

Bir bardağa viski doldurdum. Ellerim titriyordu. “Kaybını telafi edeyim. Bu durumu ne kadar düzeltebiliriz?”

“Senin parana ihtiyacım yok.”

“O zaman bölge. Sana Manhattan’daki varlıklarımı vereceğim. Onları istediğin gibi yönetebilirsin.”

“Mesele bu değil,” diye bağırdı Gino. “Mesele, senin uzun zaman önce öğrenmiş olduğunu sandığım bir dersi öğrenmen. Başka bir *donun* adamlarını böyle tehlikeye atamazsın. Bunu düzeltmezsen, seninle bir daha asla çalışmayacağım, anladın mı?”

Alkol boğazımı yaktı. Hayal kırıklığından bağırmak istiyordum. Hâlâ Garzolo Ailesi’ni kontrol altına almaya ve Bratva’ya karşı savaşmaya çalışırken Ferrarolarla savaşma riskini göze alamazdım. Kaynaklarım çok kısıtlıydı. Bizi ezip geçme ihtimalleri çok yüksekti. Bu duruma düşmeye nasıl izin vermiştim?

“Nero gitti,” dedim. “Onu bulmak için daha uzun zaman gerekecek.”

“Onu bulamazsan ben bulurum. Ve inan bana, sen bulursan ölümü çok daha çabuk olacaktır.”

“Gino—”

Telefonu kapattı.

Telefon ekranına birkaç saniye baktıktan sonra bardağımı odanın diğer ucuna fırlattım. Bardak, kitaplığa çarparak parçalandı.

Sonra kâğıt ağırlığını alıp aynaya fırlattım. Ardından masamdaki tüm ıvır zıvırları yere attım. Kâğıtlar her yere dağıldı ama bu da bir işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramıyordu.

“Siktir!”

Nero. *Nero*’yu istiyordu.

Sağkolum. Arkadaşım. Çocukluğumdan beri yanımda olan adam. Ne zaman istesem, benim için hayatım tehlikeye atan, ne istersem ya-

pan adam. Bana karşı sadakati hiç bozulmayan adam. Ve zayıf anımda, onu tuzağa düşürmüştüm. Ona çok kötü davranmıştım.

Ofisimin kapısı açıldı ve kapıda Cleo belirdi.

“Çık dışarı,” diye homurdandım.

Eli kapı kolunda kaldı ama sonra dudaklarını ısırıp içeri girdi. “Hayır.”

Ona sertçe baktım, tüm organlarımla büzüldüğünü hissediyordum. “Şimdi olmaz, Cleo.”

Uyarılarımı görmezden geldi. Ofisimdeki dağınıklığa bakıp endişeyle kaşlarını çatı. “Konuşmamız gerek.”

Konuşacak vaktim yoktu. New York’un en güçlü mafya lideri, sağkolumun cesedini kapısına teslim etmemi bekliyordu.

Bu kadın benim sonum olacaktı. Ve bunun farkında bile değildi.

Endişeli bir ifadeyle masaya yaklaştı. “Rafe, çok üzgünüm. Yaptığının aptalca olduğunu biliyorum ama Gemma’nın başının dertte olduğunu düşündüğümde... Aklım başımda değildi. Ona ya da bebeğe bir şey olduğunu sandım. Ben sadece...” Gözleri yaşlarla doldu. “Panikledim.”

“Neden önce beni aramadın?” diye sordum. Babasının tuzağına düşmeseydi bu durum önlenebilirdi. Eğer lanet olası beynini kullansaydı...

Aynı eleştirinin bana geri dönmesi ne kadar komikti. Ferraro’yu aradığımda düşünmemiştim. Ve şimdi sağkolum benim hatamın bedelini ödemek zorundaydı. Öfke göğsümde nabız gibi atıyordu. Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Bunu bana o yapmıştı. Beni, bana verilen sorumluluğa layık olmayan biri hâline getirmişti. Beni zayıf, dürtüsel, duygusal bir adam hâline getirmişti.

Bu böyle devam edemezdi.

Buna bir son vermeliydim yoksa uğruna çalıştığım, uğruna kan döktüğüm her şey onun ayaklarının dibinde yanıp kül olacaktı. Kalbim göğsümün içinde parçalanıyordu.

“Bir daha böyle bir şey olmayacağına söz veriyorum,” dedi Cleo kısık bir sesle.

“Haklısın.” Onun arkasındaki duvarda asılı kırık aynadaki parçalanmış yansımama baktım. “Olmayacak çünkü bitti.”

Bir anlık sessizlik oldu.

“Ne?” Sesi sert bir fısıltı hâlinde çıkmıştı.

“Boşanmak istiyordun.” Masama baktım, ona bakamıyordum, ona yaklaşamıyordum. “Tebrikler. İsteddiğini elde edeceksin.”

“Neyden bahsediyorsun sen? O aylar önceydi. İşler değişti. Bunu biliyorsun.”

“Avukatlarımı bu konuyla ilgilenmeleri için görevlendireceğim.”

“Bunu çözebiliriz,” diye yalvardı. “Hadi ama bu sadece bir hataydı. Bunu düzeltebiliriz. Bana, tek bir lanet hatadan dolayı tüm bunları çöpe atacağını söyleme!”

Anlamıyordu. Onunla tanışmadan önce hayatım gayet iyiydi. Her şey yolundaydı. Gerçekliğimi kontrol edebiliyor, istediğim gibi şekillendirebiliyor, istediğim her şeyi yapabiliyordum. Peki ya şimdi? Sadece kaos vardı. Kontrol ellerimden kayıp gidiyordu ve onu elimden alan da oydu.

“Sen yanımdayken olması gereken lider olamıyorum.” Sesimi duygusuz tutmaya çalıştım. “Gitmelisin.”

Bana doğru koştu, ayak sesleri parke zeminde yankılanıyordu.

Kolumu tuttu. “Rafe, dur. Deli gibi davranıyorsun.”

“Beni deli ettin!” diye bağırarak onu ittim. Bakışlarımız kesişti. “Babanın seni öldüreceğini sandığımda ne kadar kötü bir hata yaptığımı biliyor musun? Senin tehlikede olduğunu sandığımda, doğru düzgün düşünemiyordum. Hâlâ senin yanımdayken doğru düzgün düşünemiyorum.”

Küçük bir hıçkırık kaçtı ağzından, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. “Seni seviyorum.”

Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorladım. Bu ânı içime sindirmek için. Bu sözleri bir daha asla duymayacağımı biliyordum. Onları hak etmiyordum.

“Çok yazık,” dedim sertçe.

Derin bir nefes aldı. “Senin de beni sevdiğini biliyorum, lanet olsun.”

“Ben *kimseyi* sevmem.” Ondan uzaklaştım.

“Babanı biliyorum! Anneni döverken sana izlettirdiğini biliyorum. Bana anlattı.”

Midem kasıldı. Annem ona söylemiş miydi? Her şeyi anlatmış olamazdı. Ona her şeyi asla söylemezdi.

“O hasta bir adammış,” diye fısıldadı Cleo.

Keşke ne kadar hasta olduğunu bilseydi...

“Ve yanılıyordu. Duygular seni zayıf yapmaz. Aşk seni zayıf yapmaz.”

Ah, zayıflatırdı. Kökleri çatlaklardan sızar, duvarları yıkar, sağlam temelleri parçalardı. Artık kendimi tanıyamıyordum.

Bunu düzeltmem lazımdı.

“Yanılıyor muydu? Sanmıyorum. Burada yanlış olan tek şey sen ve benim.”

Sözlerim hiç mantıklı gelmiyormuş gibi gözleri inkârla büyüdü.

“Rafe—”

“Bugün ablalarınla birlikte gideceksin. Bu evden gitmeni istiyorum. Senin yarattığın karışıklığı düzeltmek ve evrakları hazırlamak birkaç günümü alacak. Onları İtalya’ya postayla göndereceğim.”

“Bunu yapamazsın.” Cleo tekrar bana uzandı.

Kolumu onun elinden çekip kapıya doğru ilerledim. “Söylemem gereken her şeyi söyledim.”

“Nereye gidiyorsun?” Sesi çatallaşmıştı ve Tanrım, bu beni çok incitmişti.

“Bugün sağkolumun ölmemesi için bir yol bulmaya.”

“Neden ölsün ki?”

Durdum. Yavaşça dönüp ona baktım. “Çünkü senin başının dertte olduğunu anladığımda Gino Ferraro’dan yardım istedim ama Nero’yu uyarmak için vaktim olmadı. Nero, yanlışlıkla Ferraro’nun adamlarından birini vurdu. *Donun* yeğenini. Ve adam öldü. Şimdi Ferraro, Nero’nun ölmesini istiyor.”

Yüzündeki tüm renk solmuştu. “Hayır, hayır, o—”

“Ferraro, Nero’nun cesedini on iki saat içinde teslim etmemi bekliyor. Hepsi senin ve senin pervasızlığın yüzünden.”

Bu cümle ağzımdan çıkar çıkmaz bir utanç dalgası yüzüme vurmuştu.

Gerçek şuydu ki bu, en az onun kadar benim de hatamdı. Hatta çoğunlukla benimdi. Lider olan bendim. Benim adamlarım benim sorumluluğumdaydı ama onun gitmesi gerekiyordu. Evimden, zihnimden, kalbimden çıkması gerekiyordu. Gitmesi gerekiyordu.

“Hayır. Hayır.” Elleriyle ağzını kapattı, gözyaşları yanaklarından akıyordu. “Bunu yapamazsın. Nero benim yüzümden ölemez. Rafe, lütfen. Lütfen bana—”

Dönüp odadan çıktım. Yapılması gerekenleri yapabilmem için artık onun sesini duyamazdım, yüzüne bakamazdım.

BÖLÜM 38

CLEO

O fisinin zemininde dizlerimin üzerine çöktüm, yüzüm göz-yaşlarıyla ıslanmış bir şekilde tüm vücudum titriyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Gino Ferraro benim yüzümden Nero'nun ölmesini istiyordu. Nero. Rafaele'nin en yakın arkadaşı ve sırdaşı. Onun sağkolu.

Gözlerimi sıkıca kapatıp inledim. Göğsümün içinde acıdan başka hiçbir şey hissetmeyecek kadar genişleyen ısrarcı bir ağrı vardı. Odanın dışında ayak sesleri duyuldu, gittikçe yaklaşıyordu. Kapı gıcırdayarak açıldı ve bir nefes sesi duyuldu.

“Cleo!”

Vale'ye yüzümü çevirecek gücüm bile yoktu. Koşarak yanıma gelip çömeldi ve elini sırtıma koydu.

Bir dakika sonra Gemma da gelmişti. Bir yerden mendil çıkarıp yüzümü silmeye başladı. “Ne oldu?”

“O... O boşanmak istiyor,” sesim kısıktı.

Vale nefesini tuttu. “Ne?” Gemma'yla birbirlerine baktılar. “Ah, Cleo. Seni yerden kaldıralım, tamam mı? Sonra bize her şeyi anlatabilirsin.”

Beni kaldırıp odanın diğer tarafındaki deri kanepeye götürdüler. Parçalanmak üzereymişim gibi hissediyordum.

“Bitti,” diye fısıldadım.

Gemma’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, inanamıyordu. “Bitmez. Kızgın ama sakinleşecek ve bunun saçma olduğunu anlayacak.”

Başımı iki yana salladım. O sözleri söylediğinde onlar orada değillerdi. Sesinde en ufak bir şüphe yoktu. Ciddiydi. “Benim sizinle İtalya’ya gitmemi ve hayatından tamamen çıkmamı istiyor.”

Vale acı dolu bir iç çekişle, “Onu sevdiğini biliyor mu?” diye sordu.

Onu sevdiğimi onlara hiç söylememiştim ama inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Bu çok açıktı. Kendimi dünyanın en büyük aptalıymışım gibi hissederek burnumu çektim. “Biliyor. Önemli değil. Neden olduğum karışıklıktan sonra beni istemiyor.”

Gemma elindeki mendili buruşturdu. “Ne karışıklığı? Sen iyisin. Herkes iyi.”

“Hayır.” Dudaklarım titriyordu. Henüz asıl meseleyi bilmiyorlardı.

“Nero, Ferraro’nun adamlarından birini kazara öldürmüş. Şimdi Gino Ferraro intikam istiyor.” Göğsüm sıkışmıştı, sanki çökmek üzereymiş gibiydim. “Rafaele’nin Nero’yu öldürmesini istiyor.”

Gemma’nın ağzı açık kalmıştı. Bir an hepimiz sustuk.

“Bu delilik,” dedi Gemma sonunda kısık bir sesle. “Nero onun sağkolu ve Gino bunun kasıtsız olduğunu biliyor olmalı.”

“Önemli değil. Rafaele uzun zamandır Ferrarolarla barışmaya çalışıyordu ve bu her şeyi tehlikeye attı. *Ben* her şeyi tehlikeye attım.” Yumruklarımı o kadar sıktım ki tırnaklarım derimi deldi. “Ben aptalın tekiyim. Mesajın sahte olabileceği aklıma bile gelmedi. Her şeyi bırakıp koştum.”

Vale kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti. “Ama Gemma’nın tehlikede olduğunu düşündüğün hâlde böyle davranışın için seni nasıl suçlayabilir? Korkmuştun ve endişelenmiştin. Çoğu insan senin gibi tepki verirdi.”

“Nero’nun bir Ferraro’yu vurması nasıl senin suçun olabilir?” Gemma başını iki yana salladı. “Hiçbiri mantıklı değil. Seni neden uzaklaştırdığını anlamıyorum.”

Çünkü benim tüm bunlara değmediğimi düşünüyordu. Onun beni yeterince iyi bulacağına gerçekten inanmış mıydım? Kimse beni yeterince iyi bulmamıştı. Bana ideal eşi olduğumu söyleyişi muhtemelen beni yatağına atmak içindi.

Başımı iki yana salladım. Hayır, şu anki durumumda bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Bu seksten daha fazlasıydı. Aramızdaki ilişki iyi gidiyordu.

Belki de Rafaele fazla iyi gittiğini düşünüyordu.

Bana kimseyi sevmediğini söylediğinde, “sevmek” kelimesini sanki kirli bir kelimemiş gibi telaffuz etmişti.

Kollarımı kendime doladım. “Benim yanımda olduğu sürece olması gereken lider olamayacağını söyledi. Bana karşı bir şeyler hissetse bile bunu istemediğini düşünüyorum. Kendisine, kimseyi sevmeye izni vermiyor.”

Gemma başını iki yana salladı. “Büyük bir hata yapıyor. Neden onunla tekrar konuşmayı denemiyorsun?”

Rafaele’nin sözleri beynimde yankılandı. *Söylemem gereken her şeyi söyledim.*

“O gitti. Nero konusunda ne yapacağını düşünmeye çalışıyor. Bana evden çıkmamı ve sizinle İtalya’ya gitmemi istediğini söyledi.”

Vale yüzünü buruşturdu. “Ah, Cleo. Üzgünüm.”

Elimin tersiyle burnumu silip derin bir nefes aldım. Onunla bir kez daha konuşmayı denemeli miydim? Hayır, tutumunu açıkça ortaya koymuştu. Ama ya sadece sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı varsa?

Bu düşünce karşısında acı bir şekilde iç çektim. Rafe’in sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı. Kim bu noktaya geleceğimizi düşünürdü ki?

“Biraz dinlenmek istiyorum. Çok yorgunum.” Kanepeden kalktım. “Ben onunla tekrar konuşana kadar burada bekler misiniz?”

“Tabii ki,” dedi Gemma. “Oturma odasında olacağız. Luca’dan sana atıştırmalık bir şeyler getirmesini isteyeceğim.”

Aklımdaki son şey yemek olsa da yine de başımı sallayarak onayladım.

“Teşekkürler.”

Yukarıya çıkıp yatağıma yüzüstü bıraktım kendimi. Ruhum acıyordu. Her yerim acıyordu.

Babam bana sakinleştirici iğne yaptıktan sonra uyandığımda korkmuştum ve kafam karışmıştı. Ne olup bittiğini bilmiyordum ve bu korkunçtu. Ama nedense bu durum bile şu anki durumdan daha az korkunçtu. *Papà*’nın adamları beni öldürseydi, en azından vicdanım rahat bir şekilde ölmüş olurdu. Ama ya şimdi? Nero’nun ölümünün sorumluluğunu nasıl taşıyabilirdim?

Rafaele’nin bunu engellemek için yapabileceği bir şey olmalıydı. O zeki ve yetenekli biriydi. Nero’yu hayatta tutmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Kapı çalındı. “Girin.”

Luca bir tepsi yemekle içeri girdi. Şişmiş suratımı görünce yüzü asıldı. “Üzgünüm, *signora*.”

“Önemli değil, Luca. Şuraya bırak.” Divanın yanındaki sehpayı işaret ettim.

Gitmeden önce kapıda durdu. “Her şey yoluna girecek. Bu da geçecek.”

Ona hafifçe gülümsedim. Neyin tehlikede olduğunu bildiğinden bile emin değildim ama beni rahatlatmaya çalıştığı için minnettardım. “Teşekkürler, Luca.”

Çıktıktan sonra yemeği biraz karıştırdım. Öğle yemeğinden beri bir şey yememiştım ama aç değildim. Midem düğümlenmişken nasıl yemek yiyebilirdim ki?

Bir saat geçmişti. Alyansıma baktım. Çıkarmalıyım. Rafaele eve geldiğinde bulması için komodinin üzerine bırakmalıyım. Parmaklarımla yüzüğü kavradım.

Çıkar şunu.

Çıkar hadi.

Yapamadım. İç çekip başımı geriye yasladım. *Siktir.*

Telefonum birkaç metre uzakta, yataktaydı. Alıp Rafaelle ile olan mesajlarımı açtım ve bir mesaj yazdım.

Ne zaman eve geleceksin? Konuşabilir miyiz? Lütfen?

Gönder tuşuna bastım. Ev sessizdi ama kocamın cevap vermesini beklerken kulaklarım uğulduyordu.

Cevabı bir dakika sonra geldi.

Konuşacak bir şey yok. Döndüğümde seni orada görmek istemiyorum.

Cevap yazarken gözyaşlarımdan ekranı göremiyordum.

Lütfen bunu yapmayacağını söyle.

Ekranda üç nokta belirdi.

Başka seçeneğim yok.

Telefonu avucumda acı hissedene kadar sıktım, sonra yere fırlattım. "Lanet olsun!"

Bitmişti. Buradan geri dönüş yoktu.

Dolaba koştum, alt raftan bir valizi çekip çıkardım. İçine giysilerimi, mücevherlerimi ve dolapta ne varsa koyduktan sonra kapatıp fermuarını çektim.

Vale gürültüyü duymuş olmalıydı çünkü ben valizimi dolaptan çıkarırken o da yatak odasına girdi. Bakışları valizime kaydı. "İyi misin?"

Başımı iki yana salladım, gözyaşlarım üstüme damlıyordu. En son ne zaman böyle ağladığımı hatırlamıyordum. "Buradan çıkmam lazım. Lütfen, beni buradan çıkarın."

Hemen yanıma koştu. “Hadi.”

Vale’nin şoförü bizi, onların Manhattan’da kaldıkları otele götürdü. Şakaklarımı cama dayayıp gözlerimi kapattım ve sakinleşmeye çalıştım ama Rafaele’nin sözlerini tekrar tekrar düşündükçe boğazım düğümleniyordu. Yine ağlamaya başlıyordum. Bittiğine inanamıyordum.

Vale’nin otel odasına girdiğimizde Damiano ve Ras bizi bekliyorlardı.

Giorgio köşede ellerini birleştirmiş bir şekilde oturuyor, herkesi uzaktan izliyordu.

“Mari nerede?” diye sordu Valentina.

“Bizim odamızda,” dedi Giorgio, beni süzerken gözlerinde acıma parıltısı vardı. “Uyanık kalıp Cleo’yu beklemek istedi ama ben ona biraz uyumasını söyledim. Yarın erken saatte uçağımız var.”

Vale bana özür dilercesine bakıyordu. “Henüz gitmek istemiyorsan erteleyebiliriz.”

Başımı iki yana salladım. “Ne anlamı var ki? Burada benim için geriye hiçbir şey kalmadı. Rafaele’nin en iyi arkadaşını kaybetmesinin sebebi olduktan sonra birlikte olmamız için hiç umut yok ki.”

Son kelimedede sesim kısılinca Vale beni göğsüne çekti. “Şşş. Her şey yoluna girecek, Cleo.”

“Hayır, girmeyecek.” Yüzümü omzuna dayayıp gözyaşlarımla üstünü ıslattım. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Rafaele’yle evlenmenin başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünürken mihrapta ona doğru yürüdüğüm anda bile kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Evlenmemiş olsaydık, bunların hiçbiri olmazdı. Keşke Gemma yerine benimle evlenmeyi kabul ettiğinde geleceği görebilseydi... Asla kabul etmezdi.

Vale’den uzaklaştım, aniden onun dokunuşuyla kendimi bunalmış hissettim. Panik boğazımı sıkıştırdığı anda bakışlarım Damiano’ya takıldı. Ablamın kocası somurtkan bir ifade takınmıştı. Damiano da bir mafya lideriydi.

Güçlü, zeki ve becerikliydi. Bugün Rafaele'ye yardım etmesinin tek nedeni, benim Vale'nin kız kardeşi olmamdı. Bunun dışında, bu işin içinde pek bir çıkarı yoktu. Aklı başında davranabilirdi.

Belki bu durumdan bir çıkış yolu bulabilirdi.

Yürüyüp onun önünde durdum. "Rafe benim yüzümden Nero'yu öldürmek zorunda. Damiano, bir şey yapamaz mısın? Lütfen."

Ablamın kocası, onda olduğunu bilmediğim bir şefkatle bana baktı. "Cleo... Bizim müdahale etmemiz doğru olmaz. Biz burada misafiriz."

"Lütfen." Sesim çaresizlikle titriyordu. "Rafaele senin iş ortağın. Sağkolunu kaybetmesi işin için iyi olmaz. Sana yalvarıyorum."

Damiano, benimkiyle aynı yalvaran bakışları olan Vale'ye döndü. Bir iç çekti. "Tamam. Onu arayacağım. Ama hiçbir şey için söz veremem."

İçimde bir umut ışığı belirmişti ancak bunun çok uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum. Damiano, Giorgio ve Ras odadan çıkıp yandaki bir odaya girip kapıyı kapattılar.

"Oturalım," dedi Vale ve beni bir sandalyeye götürdü. "Çay yapayım. Burada nane çayı var. En sevdiğin."

Vale küçük mutfaka doğru yürürken Gemma yanımdaki sandalyeye oturup ellerimi tuttu. "Bunu atlatacağız. Ne olursa olsun, tamam mı?"

"Nero ölürse bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum." Nero ile ilk tanıştığımda onun kibirli bir pislik olduğunu düşünmüştüm ama son birkaç ayda ona ısınmışım. Tek yaptığı beni babamın adamlarından korumaktı. Bundan dolayı nasıl ölebilirdi?

"Rafaele'nin bunu yapması doğru değil," dedi Gemma öfkeyle. "Nero ile olan durumu senin üzerine atması adil değil."

"Bu hayatta hiçbir şey adil değil," dedim.

Öfkenin dikenli telleri kırık kalbimi sarmıştı. Bu yüzden bir mafya üyesiyle evlenmek istememiştim. Bu yüzden doğduğum hayattan kaçmak için bu kadar çok uğraşmışım. Bu dünyada kazanan yoktu.

Sonunda herkes kaybederdi.

Vale bir kupada çay getirdi. “Dikkatli ol, sıcak.”

Öyleydi ama bu acıyı memnuniyetle karşıladım. Karanlık düşüncelerimin derinliklerine daha fazla batmamı engelleyen tek şey buydu. ayımızı içip erkeklerin odadan çıkmasını bekledik. Yapacak başka bir şeyim kalmamıştı. Kapıdan boğuk sesleri geliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordum.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra sonunda odadan çıktılar. Kalp atışlarım yavaşlamıştı ve sonunda tamamen durdu.

Damiano daha bir şey söylemeden cevabı yüzünden anlamıştım.

“Üzgünüm,” dedi sert bir sesle. “Elimizden bir şey gelmez.”

BÖLÜM 39

RAFAELE

Nero'nun beklediği adrese giden otuz dakikalık yolculuk tam bir işkenceydi.

Arabayı Sandro kullanıyordu. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmak için tüm zihnimi buna odaklayabilmem gerekiyordu, bu yüzden onun sürmesini istemiştım. Neredeyse varmıştık ancak hâlâ sağlam bir planım yoktu.

Gino benim verebileceğim hiçbir şeyi istemiyordu. Bana bir ders vermek istiyordu, belki de babama vermek istediği ama veremediği dersin aynısını.

Aileme bulaşma.

Onu bu karmaşaya hiç karıştırmamalıydım. Hâlâ her şeyi ne kadar kötü planladığıma inanamıyordum.

O kadın beynimi kısa devre yaptırmıştı.

Ancak olan olmuştu. Artık onu düşünmemeliydim, özellikle de şu anda daha büyük sorunlarım varken. O ailesiyle güvendeydi, ben ise hâlâ bu durumdan kurtulmanın bir yolunu arıyordum.

Beyaz boyası dökülmüş, ön bahçesi yabani otlarla dolu, harap görünümlü bir evin garaj yoluna girdik. Kapıda yazan numara on

dörttü. Önce üç kez, sonra iki kez kapıyı çaldım. Bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra zincir sesini ve kilidin açıldığını duydum.

Nero, elinde silahla çıktı. Bir an için beni vurmaya düşünüp düşünmediğini merak etmiştim. Ne olacağını tahmin ediyor olmalıydı. Silahını indirip bizi kapıdan içeri geçirdi. Sandro ile sessizce içeri girdik. Nero kapıyı kilitledi, bizi çökmüş iki kanepenin çiziklerle dolu bir sehpanın bulunduğu oturma odasına götürdü. Burası tam bir çöplüktü.

Nero oturunca kanepenin gıcırdağı. “Gino ile konuştun mu?”

Karşısına oturdum. “Sandro, bize kahve yapabilir misin?”

Demek istediğimi anlayıp dışarı çıktı. Nero bana yorgun bir şekilde baktı, sanki iyi haberlerim olsaydı mahremiyete ihtiyaç duymayacağımı biliyormuş gibiydi. Hayır, bu konuda iyi olan pek bir şey yoktu.

Parmaklarımla saçlarımı taradım. “Gino senin ölmeni istiyor.”

Nero donup kaldı.

“Yeğeniyle olanların sonu onu çok öfkeliendirdi. Benim bunu düzeltmemi istiyor. Ona para teklif ettim, bölge teklif ettim. Hayır dedi.”

Sağkolum hareket etmiyordu. Gözlerini bile kırpmıyordu. Nefes alıp almadığından emin değildim. Kalın kaşlarının altından bana bakıyordu, etrafında bir şaşkınlık havası dolaşıyordu.

“Siktir, Nero. Bir şey söyle.”

Bir an geçti. Sonunda, acı bir kahkaha attı. “Hayatımda ilk kez, elimde hiçbir şey yok.”

Benim de öyleydi. Çözüm üreten adam olmam gerekiyordu ama tek gördüğüm, peşi sıra gelen sorunlardı.

“Söylesene, eğer bunu düzeltmezsen ne olacak?” diye sordu Nero.

“Kendisi yapacak. Ve seni öldüremezse, savaş ilan edecek. Önce kalan Garzoloları kendi tarafına çekmeye çalışacak. O aileye kendimi kanıtlamak için yeterince zamanım olmadı ve herkes benim liderleri olmamdan memnun değil. Müttefik bulmak için çok uğraşması gerekmeyecek. Gino Ferraro, Stefano Garzolo gibi değil. Zeki bir adam ve emirlerini yerine getirecek üç oğlu var. Kanlı bir savaş olacak.”

Nero'nun bakışları daha da karardı. "Karmaşa olacak gibi görünüyor."

"Lanet olası bir karmaşa."

Yutkundu. "O zaman bunu yapmayı mı düşünüyorsun?"

Sinir bozukluğu vücudumda dolanıyordu, ardından utanç ve yüksek dozda bir tiksinti hissettim. "Tabii ki, bunu düşünüyorum."

Düşünmek zorundaydım. Ben bir liderdim ve bu, imkânsız seçimler yapmak anlamına geliyordu.

"Siktir lan." Elini dudaklarına götürdü. "Nedense, yıllar boyunca senin beni biraz olsun önemseydiğine kendimi inandırmayı başarmıştım."

"Bunu yapmak istemiyorum, Nero," diye homurdandım. "Ama Gino'nun istediğini yapmazsam, olabilecek mantıksal sonuçları görmezden gelemem."

Birden sehpa üzerime doğru fırladı. Ayağa kalkıp silahımı çektim ve ona doğrulttum. Etrafımızdaki hava gerginlikle doluydu.

"Sen ve lanet mantığın," diye tükürdü, gözleri öfke ve incinmişlikle parlıyordu. "Bunu duymak istemiyorum. Bunu nasıl mantıklı hâle getireceğini bilmek istemiyorum." Silahımın namlusu göğsüne değene kadar bana doğru ilerledi. "Yap şunu, Rafe. Yap şunu lan. İsteddiğini biliyorum. *Mantıklı* olan bu, değil mi?"

İşaret parmağım tetiğin üzerindeydi. Saniyeler geçti.

Bu *mantıklıydı*. Ama o kadar yanlış geliyordu ki... Ağzıma safra tadı gelmişti.

"Sonunda değiştiğini sanmıştım," diye fısıldadı Nero. "O kız sayesinde. *Karın* sayesinde."

Bu kelime zihnimdeki bir sürü anıyı tetiklemişti.

Onu mihrapta öptüğüm an. Ona bittiğini söylediğimde bana baktığı an. O iki lanet kelimeyi söylediğinde göğsümün sıkıştığı an.

"Haklıydın," diye fısıldadım. "Onunla hiç birlikte olmamalıydım."

Elini namluya dolayarak silahı sabit tuttu. "Onu bunun için suçlamıyorum. Sen de suçlamamalısın." Daha da yaklaştı, bakışları beni

delip geçiyordu. “En azından sana insan olmanın nasıl bir his olduğunu gösterdi.”

Boğazım düğümlenmişti. Gözlerim yanıyordu.

Yap şunu. Tetiği çek. Seni bunun için eğittim.

On üç yaşındayken babamın sözlerini dinlemiştim.

Ama yirmi yedi yaşındayken... Onu dinlemeyecektim.

Silahı Nero’nun elinden çekip indirdim. Gözlerinde önce şaşkınlık, sonra bir rahatlama belirdi. Ondan uzaklaşıp aramıza mesafe koydum. Başım ağrımaya başlamıştı. Lanet olası beynimi parçalamak istiyordum.

Birkaç dakika geçtikten sonra Nero, “Neden yapmadın?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak gözlerine bakmaktan kaçındım. “Bilmiyorum.”

O da homurdandı. “Peki şimdi ne olacak?”

“Zamanımız var. Henüz sabah olmadı.”

Nero saatine baktı. “Güneşin doğmasına beş saat var. Ferraro ordusunu peşimden gönderene kadar bu zamanı nasıl geçirmek istersin?” Kollarını iki yana açıp güldü ama gülüşünde komik bir şey yoktu. “Buralarda eğlenecek pek bir şey yok. Belki bir deste kart bulabilirim.”

Telefonum cebimde titredi. Silahımı sehpaye bırakıp ceketimden telefonumu çıkardım.

“Ferraro mu?” diye sordu Nero.

Arayan numarayı dikkatle inceledim. “Hayır. De Rossi arıyor.”

Neden arıyordu? Cleo şu anda onunla mıydı? Bütün gece bunu merak ederek kendime işkence etmek istemediğim için telefonu açtım.

“Cleo seninle mi?”

“Evet. Sabah birlikte gidiyoruz.”

Göğsümde bir ağırlık hissettim ama bunu görmezden geldim. “İyi.” Bu sözler dilimde ekşi bir tat bırakmıştı.

“Ferraro’nun ne istediğini duyduk.”

Cevap olarak homurdandım.

“Şu anda Nero’nun yanında mısın?”

“Evet.”

“Bir çıkış yolu buldun mu?”

Nero ile benim aramdaki sehpa da duran silaha baktım.

Nero’yu ben öldürmeyecektim, Gino öldürecekti. Ya da en azından deneyecekti. Peki bunun sonucunda kaç kişi daha ölecekti?

Dişlerimi sıktım. “Hayır. Neden beni arıyorsun?”

“Cleo benden bir şekilde yardım edip edemeyeceğimi sormamı istedi. O teselli edilemez durumda.”

Göğsümün içinde bir ağrı hissettim. ‘Boynumu gevşetmeye çalışarak bu hissi görmezden gelmeye denedim. “Can kulağıyla dinliyorum. Ferraro yarın bir ceset görmeyi bekliyor. Görmezse savaş ilan edecek. Birçok kişi ölecek.”

Gino bana suya karşı bir ilgisi olduğunu söylemişti ama New York şehrini ateşe vermekten çekineceğini düşünmüyordum.

De Rossi düşünceli bir ses çıkardı. “Ferraro’nun bir ceset istediğini söyledin.”

“Evet, bir ceset,” diye cevapladım.

Bir dakika. Bir an geçti. “Nero’nun cesedi olması gerekmez,” diye fısıldadım, De Rossi’den çok kendime.

Odanın diğer ucundan sağkolum bana baktı.

“Bunu konuşalım,” dedi De Rossi. “Seni hoparlöre alacağım. Ras ve Giorgio da burada.”

Oda içinde volta atmaya başladım. “Doğru. Garzolo’nun yanında birkaç iri adam vardı. Nero’nun boyunda.”

“Öyleydi. Onları senin için geri getirebiliriz.”

De Rossi bana cesetleri getirirse... “Yangın gibi gösterebilirim. Tanınmaz hâle getirebilirim.”

“Gino kalıntıları isteyecektir,” dedi De Rossi. “Kendisi doğrulamak isteyecektir.”

“Evet. DNA’yı kontrol edecektir. Nero’nun daha önce DNA örneği alınmıştı ve Gino’nun polis içinde veri tabanında arama yapabilecek bağlantıları var.”

“Kayıtlarını güncelleyebilirim,” dedi Giorgio’nun tanıdığım kalın sesi.

Telefona kaşlarımı çatarak baktım. “Emin misin?”

“Sorun olmaz,” dedi, sesinde en ufak bir tereddüt bile yoktu.

“Ama Nero’ya ne yapacağını hâlâ çözmen gerekiyor. Bir daha buraya dönemez.”

Arkadaşıma baktım. Dirseklerini dizlerine dayamış, avuçlarını yüzüne koymuştu.

“Ortadan kaybolması gerekecek,” dedim.

Nero gözlerime bakıyordu.

“Onu eyaletteki güvenli evlerime gönderemem,” dedim. “Çok riskli.”

“Hayır, New York’tan gitmesi gerekiyor,” dedi Giorgio. “Onu birkaç eyalet öteye göndermeni öneririm. Mafyanın olmadığı sakın bir yere. Ferraro’ya rapor verebilecek kimse tarafından fark edilemeyeceği bir yere.”

Nero ne yapacağımı anlamış olmalıydı çünkü yüzünde itiraz eden bir ifadeyle ayağa kalktı.

Küçük bir kasaba ve Nero mu? Onun gibi büyük şehirli bir adam, sessiz bir yerde tek başına ne yapabilirdi ki? Bu durumdan hoşlanmayacaktı ama başka seçeneği yoktu.

Önemli olan, onun geri dönmemesini sağlamaktı. Ama nasıl?

Sandro tam o anda elinde iki fincan kahveyle kapıdan içeri girdi.

Gözlerim şoföre takıldı. Ailesi yoktu. Yirmili yaşlarının başındaydı. Onu, er ya da geç kaza yapıp boynunu kıracak olan sokak yarışlarından kurtardığımız için Nero ve bana minnettardı.

Sandro’yu, Nero’nun yanında gönderecektim.

O, Nero’nun işler sakinleşir sakinleşmez buraya geri dönmek gibi aptalca bir şey yapmasını engelleyecekti.

“Garzolo’nun adamlarından ikisini al,” dedim telefonda. “Sandro Nero’yla birlikte gidecek.”

“Şoför Sandro mu?”

“Evet.”

Sandro ve Nero ne oluyor lan der gibi bakiştılar.

“Tamam,” dedi Giorgio. “Ras ve ben cesetleri alıp sana getireceğiz. Onların birinden DNA örneğİ alacağım, İtalya’ya döner dönmez bunu inceleyeceğim ve Nero’nun kayıtlarıyla karşılaştıracam. Böylece, sistemde arama yapanlar aradıkları doğrulamayı alacaklar.”

Bu işe yarayacaktı. “Çabuk hareket etmeliyiz. Hemen çıkabilir misin?”

“Evet,” dedi Ras. “Damiano kızlara göz kulak olmak için burada kalacak. Hepimiz gidersek, şüphelenirler. Garzolo’nun adamlarını gömdüğümüz yerden ne kadar uzaktasın?”

“Yaklaşık kırk beş dakika.” şu anda bulunduğumuz adresi hızlıca söyledim.

“Yaklaşık iki saat sonra orada olacağız. Birkaç bidon benzin hazırlayın.”

Burayı yakmak çok zor olmayacaktı ama cesetlerin tanınmaz hâle geldiğinden emin olmalıydık. “Tamamdır.”

“Rafaele.” Yine Giorgio’ydu.

“Evet?”

“Bunu bizden başka kimse bilmemeli,” dedi. “Kızlar bile. Ne kadar çok kişi bilirse, risk o kadar artar. Nero ve Sandro asla geri dönmemeli.”

Yutkundum. “Biliyorum.” Dünyanın geri kalanı, sağkolumu öldürdüğümü düşünmeliydi. Buna inanmalılardı. Telefonu kapatıp Nero ve Sandro’ya döndüm.

“Rafe, ne planlıyorsun lan?” diye homurdandı Nero.

“Ortadan kaybolacaksınız. İkiniz de.”

Nero gözlerini kıstı. “Bu ne demek oluyor?”

Ona ve Sandro’ya durumu anlattım, bitirdiğimde Nero bana öfkeyle bakıyordu.

“Hiç kimsenin olmadığı boktan bir yere gönderilmek yerine bir sağkol olarak ölmeyi tercih ederim.”

“Sandro için bir hiç olmayacaksın.”

Şoförüm derin bir nefes aldı. Nero'nun aksine o tartışmıyordu. "Emekliliğin bu kadar erken geleceğini hiç düşünmemiştim. Kendime bir hobi bulmam gerekecek," dedi.

"Bir iş bulman gerekecek. İkiniz de nereye giderseniz gidin ortama uyum sağlamanız gerekecek."

"Sandro, kes sesini," diye homurdandı Nero. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Rütbenin düşürülmesindense ölmeyi mi tercih edersin?" diye sordum.

"Bu rütbe düşüşü değil. Beni lanet olası bir sürgüne gönderiyorsun."

"Evet, bence bu gitmek üzere olduğun cehennemden çok daha iyi."

Bir an gözleri parladı, sonra kendini kontrol etti. "Sen tam bir pisliksin. Sana on yıl boyunca hizmet ettim ve karşılığında bunu aldığımı inanamıyorum."

Elimi omzuna koydum. "Bunu seni kurtarmak için yapıyorum. Ben senin liderinim ve bu bir emirdir."

Dişlerini sıktı.

"Tartışmaya vaktimiz yok. Bunu yapacağız. Sandro, Nero ve senin için belgeleri almak üzere benim evime gidiyoruz. Sonra da benzin almamız gerekiyor."

"Anlaşıldı patron. Hazır olduğunda ben de hazırım."

Nero kollarını açtı. "Peki ben ne yapacağım?"

"Böyle dur ve güzel yeni hayatını düşün."

Başını iki yana salladı. "Mutfakta eski bir bourbon şişesi gördüm. Belki sen dönene kadar kendimi sarhoş edebilirim."

"Aptalca bir şey yapma," dedim kapıdan çıkmak üzereyken.

İki saat sonra eve geri döndüğümüzde Ras ve Giorgio, Garzolo'nun ölen adamlarıyla birlikte oradalardı. Adamlar yerde yatıyordu.

Nero, daha iri olanın yanına çömeldi ve şüpheyle süzerek ona baktı. "Bu ben miyim şimdi?"

Giorgio başını aşağı yukarı salladı. "Boylarınız yaklaşık aynı ve kemik yapılarınız da benzer."

“Bence bunun bana benzemesinden çok diğer adam Sandro’ya daha çok benziyor.”

“O da olur. Bir şeyden şüphelenirlerse bile DNA testi şüphelerini giderecektir.” Giorgio pencereden dışarı baktı. “Güneş yakında doğacak, bu yüzden yola çıkmalıyız.”

İki cesede doğru yürüdüm. Nero olduğu varsayılan kişinin kafasında bir kurşun vardı. Diğerinin göğsü kurşunlanmıştı.

“Nero’nun Sandro’yu kendi tarafına geçmeye ikna ettiğini söyleyeceğim. Çatışmaya girdik ve Sandro’yu da öldürmek zorunda kaldım.”

“Ve evi ateşe mi verdin?” diye sordu Giorgio. “Bunu da açıklamak zorundasın.”

“Uzaktan bir siren sesi duydum. İkisini de dışarı çıkarmak için vaktim yoktu ve izlerimi yok etmek zorundaydım.”

Ras başını salladı. “Fena değil.”

“Dört bidon benzinimiz var,” dedim. “Bu yeterli olacaktır.”

“Al.” Giorgio, Nero’ya araba anahtarlarını fırlattı. “Arabamı al. Kiralık. Bir yere bırakman gerekecek. Yeni bir araba al ve sahte kimliğini kullan.”

Ceketimin iç cebinden iki tane Kaliforniya kimliği ve birkaç kalın para destesi bulunan plastik bir poşet çıkardım. “Bu birkaç hafta için yeterli olacaktır.”

Nero başını salladı. “Birkaç *offshore* hesabım* var. Bunlara internetten güvenle erişebileceğimi varsayabilir miyim?”

“Sorun olmayacaktır ama unutma, çok yüklü miktarlar bulundurmamalısın,” dedi Giorgio. “Ve VPN kullan.”

“Evet, o kadar da aptal değilim.” Nero, Sandro’ya baktı. “Hazır mısın?”

Şoförüm omuz silkti. “Hazırım patron.”

Sandro’ya yaklaşıp elini sıktım. “Ona göz kulak ol. Aptalca bir şey yapmasına izin verme. Unutma, ikiniz ortama uyum sağlamalı ve dikkat çekmemelisiniz.”

* Kişinin kendi ülkesinin dışında, farklı bir finans merkezinde tutulan banka hesabı. -ed.n.

Başını aşağı yukarı salladı. “Tamamdır.”

Nero’ya doğru ilerledim. “İyi iş çıkardık.”

Sağkolum beni kucaklayıp sırtıma sertçe vurdu. “Sen her zaman benim kardeşim olacaksın, her ne kadar pisliğin teki olsan da. Ve Gino Ferraro bir gün ölecek.”

“Ölecek,” diye söz verdim ona. Ancak o öldüğünde bile Nero geri dönemeyecekti. Gino’nun üç oğlu hâlâ hayatta olduğu sürece kuzenlerini öldüren adamı asla unutmayacaklardı.

Bu vedaydı.

Nero ile Sandro dışarı çıktığında Giorgio, Ras ve ben işe koyulduk.

Ev zehirli bir kokuyla kaplanana ve her şey ıslanana kadar her yere benzin döktük. Arabamın arkasından bir bez alıp ellerimi sil-dim, Giorgio’nun çakmağını çakıp rulo hâline getirilmiş gazeteyi ateşe vermesini izledim. Gazeteyi eve götürüp ön kapıdan içeri attı. Birkaç dakika içinde tüm bina alevler içinde kalmıştı.

Bir süre daha orada durup yıkımı izledik. Gözümün ucuyla Ras’ın bana baktığını fark ettim.

Burnumu çektim. “Patronun ve siz ikiniz bana büyük bir iyilik yaptınız. Bunu unutmayağım.”

Başını salladı. “Biliyoruz ama bunu senin için yapmadık.”

Dişlerimi sıktım. Tabii ki. Bunu Cleo için yapmışlardı.

Ona iyi bakın.

Sözcükler dilimin ucundaydı, dökülmek için can atıyorlardı ama söyleyemedim. Boğazım düğümlenmişti, sözcükleri ağzımdan çıkaramıyordum.

El sıkışıp vedalaştıktan sonra arabama binip eve gittim.

Kendimi üç gündür hiç uyumamışım gibi hissediyordum. Eve döndüğümde yatak odamıza sendeleyerek girdim. Onun kokusu burnumu doldurdu, onu görmeyi umarak etrafa bakındım.

Ama gitmişti.

Ona gitmesini söylemişim ama bir parçam onun dinlememesini umuyordu.

Gömmem gereken bir parçam...

Yatağın kenarına oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı eğdim.

Bir insanın hayatının bir gün içinde bu kadar değişebilmesi ne kadar ilginçti.

BÖLÜM 40

CLEO

Bir buçuk hafta sonra Vale ve Damiano'nun Casale Di Principe'deki evinde herkesle birlikte akşam yemeği için masaya oturmuştum. El boyaması yemek tabağıma baktım. Çok güzeldi. Mavi ve beyaz desenliydi, üzerinde kuşlar, çiçekler ve yapraklar vardı. Düğünümde kullandığımız tabakları hatırlatmıştı bana.

O günden bu yana çok olgunlaşmıştım.

Evliliğimin ilk ayları, kendim hakkında bir şeyin farkına varmamı sağlamıştı. Temel bir gerçek gibi hissettiren bir şeyin. Bir kez gördüğünüzde, görmezden gelemeyeceğiniz türden bir şeyin.

Her yerde beni takip ediyor, geçmişimi tamamen yeni bir ışıktan algılamamı sağlıyordu.

İsyanımın ve sürekli başkaldırmalarımın, ailemin bana Gemma ve Vale'ye davrandığı gibi davranmadığının kanıtı olduğunu düşünmüştüm. Onların saçmalıklarına asla kanmamıştım.

Benden bir şey istedikleri zaman tam tersini yapardım. Onların beklentilerini nasıl görmezden geleceğimi, benim geleceğimle ilgili hayallerini nasıl mahvedeceğimi biliyordum. Bunun beni güçlü kıldığını düşünüyordum.

Loretta beni ilk kez evden kovduktan sonra ona geri döndüğümde gerçeği anlamıştım. Kapısının önünde durup onun önüne ikinci kez dikilmek... Çok zordu. Aileme karşı isyan etmek kolaydı. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. İçim parçalanıyormuş gibi hissettiğimde sığındığım bir şeydi.

Aslında yıllardır kendime yalan söylüyordum. Ailem beni gerçekten etkilemişti. İçten içe, kendimi değersiz hissetmeme neden olmuşlardı. Onlar için ben her zaman değersizdim ve her zaman da öyle olacaktım. Her sözleri ve davranışları aracılığıyla bu mesajı vermişlerdi ve ben de buna inanmıştım. Kendime ne kadar yalan söylersem söyleyeyim, ne kadar aksini iddia edersem edeyim buna inanmıştım.

Ama Rafaele sayesinde başka bir şeye inanmaya başlamıştım.

Bana kendimle ilgili yeni bir bakış açısı sunmuştu. Varlığımı yeniden şekillendirmişti. Ve bu çok iyi gelmişti. Çok, çok iyi. Belki de bu yüzden hepsinin yalan olduğunu öğrenmem bu kadar acıtıyordu. O da benim değerimi görmemişti. Ben onun katı hayatında bir oyuncak, eğlenceli bir aksesuardım. Ta ki eğlenceli olmaktan çıkana kadar. Ona veda etmek çok kolaydı.

Kafamı kaldırdığımda ablalarımın endişeli bakışlarını gördüm. Buraya geldiğimizden beri bana alan tanıyorlardı... Dürüst olmak gerekirse, ne için olduğunu bile bilmiyordum. Yas tutmam için miydi?

Evet, doğru kelime buydu.

Sevdiğim adam kalbimi kırmıştı.

Evliliğim yıkılmıştı.

Ve Nero...

Derin bir nefes aldım.

Nero ölmüştü.

"*Mamma* bugün beni aradı," dedi Gemma. "Evi satıyor. Tam zamanlı olarak Hamptons'ta yaşamak istiyor."

Vale başını salladı. "Bu muhtemelen iyi bir fikir olur."

"Eski eşyalarımızdan almak isteyip istemediğimizi sordu."

"Ben almayayım," dedi Vale. Benim gibi o da annemizle vakit geçirmek yerine gözlerini oymayı tercih ederdi.

Ama Gemma çok nazikti. İçini çekip çatalıyla yemeğini karıştırdı. “Bilmiyorum. Ona yardım etmek için bir süreliğine oraya gitmeyi düşünüyordum.”

Vale kaşlarını çatdı. “Ona yardım edecek çok kişi var, inan bana. Tüm teyzelerimiz ve kuzenlerimiz. Ve Vince’in harekete geçmesi gerekiyor, şimdi tam zamanı.”

Gemma ikna olmuş görünmüyordu ama Ras uzanıp avucuyla Gemma’nın bileğini kavradı. “Şeftalicik, kendine ve bebeğimize odaklanmalısın. Başkalarının sorunlarını çözmek zorunda değilsin, unuttun mu?”

Gemma’nın yüzündeki gerginlik azalmıştı. Sevgilisine bakıp ona hayranlık dolu bir şekilde gülümsedi. “Haklısın. Hâlâ bebek odası için yapmamız gereken çok iş var.”

“Görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Mari. “Geçen hafta bana gösterdiğin küçük kıyafetlerden sonra içimi ciddi bir bebek heyecanı sardı.”

Yanında oturan Giorgio’ya baktı. “Kim bilir, belki birkaç yıl sonra oğlunuzun bir kuzeni olur.”

Giorgio ona hoşgörülü bir gülümsemeyle bakarken Damiano boğazına kaçan şarapla öksürmeye başladı.

“Mari, sen daha on dokuz yaşındasın,” dedi.

“Neredeyse yirmiyim,” dedi Mari. “Gemma benden sadece bir yaş büyük.”

“Çocuk sahibi olmak büyük bir karar. Bir hevesle yapmamalısın.”

Vale gülerek, “Bu, geçen gece biraz aceleci davrandığında sana söylediğim sözlerin aynısı değil mi?” dedi.

Damiano sustu.

Mari kıkırdıyordu. “İki yüzlü.”

“Her neyse,” diye araya girdi Gemma takındığı neşeli gülümsemeyle. “Ben şahsen, burada bir sürü çocuğun koşturtmaya başlamasını düşünürken sabırsızlanıyorum.”

Hizmetçiler bir sonraki yemeği getirdiğinde konuşma başka bir konuya geçmişti ama ben içime kapanmıştım. Mavi gözlü, siyah saçlı

bir bebeğin görüntüsü beni gülümsetmişti ve göğsüme acı dolu bir özlem yayıldı.

Tanrım, benim neyim var böyle?

Eskiden, görücü usulü evlendiğim kocamdan çocuk sahibi olmamın beklenmesi fikrinden nefret ederdim. Ama şimdi Rafaele ve benim asla bir aile kuramayacağımızı bilmek içimi hüznle dolduruyordu.

Sandalyemden kalktım. "Başım ağrıyor. Gidip uzanacağım."

Gözlerimin yanıyordu ve yemek masasında gözyaşı akıtmak istemiyordum. Gerçi bu, bu hafta ilk kez olmayacaktı.

Vale bana baktı, yüzündeki endişe açıkça görünüyordu. "Emin misin?"

"Evet. Yarın görüşürüz." Ağlamamı duymamalarını umarak odama koştum.

Ertesi sabah, yatak odamın kapısının birden açılmasıyla uyandım.

Gemma içeri girdi. "Artık somurtma." Deri bir spor çantasını yatağın üzerine attı ve pencereye doğru yürüdü, perdeleri açıp parlak ışığın yüzüme vurmasına izin verdi. "Şehirden ayrılıyoruz."

"Ne?" diye sordum uykuyla bir sesle, avucumla gözlerimi güneş ışığından korumaya çalışıyordum.

"Duydun işte dediğimi. Eşyalarını topla. Kızlarla hafta sonu için uzaklara gidiyoruz."

Esnedim, bakışlarım onun şişkin karnına kaydı. "Hamilesin."

Gemma omuz silkti. "Ne olmuş yani? Hâlâ bolca vaktim var. Ayrıca, çok uzağa gitmiyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Amalfi Sahili'ne. Vale, Positano yakınlarında özel plajı olan muhteşem bir yer ayırttı. Fotoğraflardan inanılmaz görünüyor."

"Amalfi mi? Orası çok uzak değil mi?"

“Buradan sadece birkaç saat uzaklıkta. Bir saat sonra yola çıkıyoruz.” Yorganın üstünden beni dürttü. “Cidden, kalk. Bu gerçek.”

Yorganı başımın üzerine çekip inledim. “Hayır. Beni rahat bırak.”

Yorganı üzerimden çekip aldı. “Olmaz. Bu sen değilsin Cleo. Artık ilerleme ve yeni hayatımı kucaklama zamanı.”

Kollarımı göğsümden kavuşturup ona sert bir bakış attım. O da bana aynı şekilde baktı, gözlerinde şiddetli bir kararlılık vardı. Evet, bundan kurtulamayacaktım.

Yorgandan kurtulup İtalya’ya indiğimiz gün Vale’nin bana aldığı tüylü terlikleri giydim. “Tamam.”

Gemma’nın yüzü aydınlandı. “Tamam mı?”

“Tamam dedim!”

Ayağa fırlayıp yüksek sesli bir sevinç çığlığı attı. “Hadi, sana yardım edeyim. Çok eğleneceğiz. Bu hafta sonu, hayatına devam edeceksin.”

Birkaç saat sonra çantam dolmuştu ve gitmeye hazırdım. Gem’le birlikte Vale ve Mari’nin beklediği oturma odasına indik. Erkekleri yanlarında duruyodu ve bizim gitmemizden pek de memnun görünmüyorlardı.

Giorgio, Ras ve Dem, bir köpek yavrusu sürüsü gibi bizi evden dışarıya kadar takip etti.

“Eğer kendini birazcık bile rahatsız hissedersen, Ignazio’dan seni hastaneye götürmesini iste,” dedi Ras Gemma’ya.

Gemma bana bir bakış attı. Ras’ın onun hamileliği konusunda aşırı endişeli olduğunu birkaç kez dile getirmişti. Bence bu çok tatlıydı.

“Merak etme.” Parmak uçlarına yükselip onu öptü.

Damiano bizi süzdü ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Bizim de size katılmamızı istemediğinizden emin misiniz?”

“Evet, eminiz,” dedi Vale. “Daha önce de defalarca kez açıkladığım gibi, bu kız kıza bir hafta sonu etkinliği.”

“Tek başınıza olmanız hoşuma gitmiyor.”

“Bizle bir araba dolusu koruma gönderiyorsunuz zaten.” Bizim arabamızın hemen arkasında duran ikinci arabaya doğru el salladı.

“Artık patron sensin, bizi kimden koruduklarını bile bilmiyorum.”

Ve *papà*nın öldüğünü düşünürsek... Kendi babamın beni öldürmeye çalıştığını düşünmek delilikti. Her şeyi bilmeme rağmen onun bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Yas tutmadığım tek kişi varsa o da oydu. Stefano Garzolo kötü bir adamdı ve o olmadan dünya daha rahat nefes alabilirdi.

“Eğer çok hevesli davranırlarsa onlara geri çekilmelerini söyleyeceğim.” Vale hâlâ Damiano’yla korumalar hakkında konuşuyordu. “Anladın mı? Uyum sağlamak için yanlarına kıyafet aldıklarını umuyorum.”

“Tamam, bebeğim,” dedi Damiano sesi gergindi. “Sadece dikkatli ol.”

Hoşnutsuz ifadesi beni gülümsetmişti. Bu erkekler çok komikti. Ve çok âşıklardı. Damiano’nun Vale’yi kollarına alıp onu öpmesini izlerken içimde bir kıskançlık hissi belirdi. Gözlerimi başka yere çevirip dudaklarımı birbirine bastırdım.

Senin neyin var? Ablalarını gerçekten kıskanıyor musun? Onlar için mutlu olmalısın.

Onlar için mutluydum. Ama aynı zamanda kıskanıyordum da. Onların sahip olduğu şeye neredeyse sahip olmuştum ama onu kaybetmişim, nasıl kıskanmayabilirdim ki?

Boğazım düğümlenmişti. Bu duyguları uzaklaştırmak için tüm iradem kullanmam gerekiyordu. Ablalarım benim için zaten çok şey yapmışlardı ve onları daha fazla endişelendirmek istemiyordum. Kafamdaki tüm bu saçmalıklar, sadece benim başa çıkmam gereken şeylerdi.

Erkekler çantalarımızı taşımamıza yardım ettiler. Üç gün için kesinlikle çok fazla eşya almıştık. Sonra evin önünde düzgün bir sıra hâlinde durdular, üçü de aynı derecede somurtkan görünüyordu. Onlara el sallayıp yola çıktık.

BÖLÜM 41

CLEO

Amalfi'ye giden yol nefes kesici güzellikteydi. Napoli'den çıkıp sahile vardığımızda arabanın camını açıp düşüncelerimin dağılmasına izin verdim.

Yemyeşil bitki örtüsüyle kaplı sarp kayalıklar denize doğru uzanıyor ve akuamarin rengi sulara yelkenli tekneler görünüyordu. Küçük köyler, virajlı yolların arkasında, yer çekimine meydan okurcasına kayalıklara inşa edilerek sanki bir şekilde gizleniyordu. Güneş parlaktı ve nem oranı tam idealdi.

Vale'nin kiraladığı eve vardığımızda kendimi daha hafif hissediyordum. Sadece güzel çevreye odaklanırsam beni bunaltan düşünceleri neredeyse tamamen untabiliyordum.

Arabayı, dar ana yolun hemen yanındaki küçük bir park yerine park ettikten sonra şoför eşyalarımızı hızla bagajdan çıkardı. "Ben biraz ileriye park etmek zorundayım," dedi. "Bana ihtiyacınız olursa mesaj atın."

Korumaların olduğu araba da hemen arkamızdan geliyordu ve dört adam, çantalarımızı dik taş merdivenlerden aşağı taşımamıza yardım ettiler. Muhteşem bir manzarası olan küçük bir terasta

durduk. Vale çantasından bir anahtar çıkarıp gıcırdayan ahşap kapıyı açtı.

“Hadi,” deyip onu takip etmemizi istedi.

Kapının arkasında küçük bir antre vardı. Antre boyunca ilerleyip koridor çok dar olduğu için korumaların büyük çantalarımızla sıkışıp kalacaklarına dair şakalar yaparken diğer tarafa çıktığımızda karşılaştığımız şey bizi susturmuştu. Ağzımız açık kaldığı için konuşmak zor olmuştu.

Oturma odasından geçerek kemerli pencereden görünen manzaraya doğru ilerledim. Denizi, gökyüzünden ayıran bir ufuk yoktu. Su, göz alabildiğince uzanan daha açık bir maviye dönüşüyordu. Bu, bizi suskun bırakan yüce bir güzellikti. Gemma abartmıyordu. Burası gerçekten özel bir yerdi.

Odadan odaya geçerek her pencereden görünen manzaraya hayranlıkla bakıyor, evi süsleyen renkli çömlekleri inceliyor ve duvarlardaki sulu boya tablolarına hayranlıkla bakıyorduk.

Mutfaktaki bir yan kapının arkasında çakıllı bir plaja inen bir merdiven vardı. Su, tuz ve rüzgârın aşındırdığı çürümüş ahşap korkuluğa tutunup birbirimize dikkatli olmamızı söyleyerek merdivenlerden indik. Aşağıda, sudan sadece birkaç metre uzaklıkta şemsiyeli birkaç şezlong ve küçük bir teknenin bulunduğu bir iskele vardı.

“Kendimi bir İtalyan filmindeymiş gibi hissediyorum,” dedim. “Burası çok güzel.”

Vale yanıma gelip kolunu omzuma attı. “Artık tüm bunlardan sadece birkaç saat uzaklıkta yaşıyorsun. İstedğin zaman gelebilirsin.”

Ayaklarımın dibinde dalgalanan suya gülümsedim ama bu acı bir gülümsemediydi. Gökyüzü bana Rafaele’nin gözlerinin rengini hatırlatırken nasıl normal davranacaktım ki? Onunla buraya gelmeyi çok isterdim. Balayına bile çıkmamıştık.

Siktir. Neden onu düşünüyordum ki? *Ne balayından bahsediyorum?* Evliliğim bitmişti. O hâlâ boşanma evraklarım göndermemişti ama neyse.

Beni kendinden uzaklaştırmak için çok aceleci davranıyordu ama neredeyse iki haftadır buradaydım ve o ısrarla bahsettiği boşanma belgeleri hâlâ gelmemiştir. Bunun üzerine fazla kafa yormamaya çalışıyordum.

“Peki plan nedir?” diye sordum, yakında *eski kocam* olacak adamı düşünmemeye çalışarak.

“Öğleden sonrası için alkollü bir aşçılık dersi ayarladık,” dedi Vale. “Evden sadece on beş dakika uzaklıkta ama biraz yürüyüş yapmamız gerekecek.”

Mari suya bakarak gülümsedi. “Yüzmek isteyen var mı?”

“Ben!” dedi Gemma.

Evden bikinilerimizi alıp iskeleden serin suya daldık. Gem, Vale ve Mari kıyıya yakın kalırken ben daha uzağa yüzdüm.

Etrafımda birkaç küçük balık ve uzakta birkaç tekne vardı ama onun dışında tamamen yalnızdım.

Sırtüstü yüzerek gözlerimi kapattım ve güneşin tenimi okşamasına izin verdim. Dalgalar beni nazikçe ileri geri sallarken bir an için neredeyse huzur bulmuş gibi hissediyordum.

Neredeyse.

Eskiden, öldüğünde ne olacağını hayal etmekte zorlanırdım.

Dindar değildim ve Tanrı’ya inanmıyordum, bu yüzden geçmişte varsayılan cevabım hiçbir şey olmazdı. Bir saniye önce hayattasın, duyuların çevrenle sarhoş, bir saniye sonra ışıklar söner. Ama şimdi bu düşünce, güneş tepemde parıldasa da tüylerimi diken diken ediyordu.

Nero’yu öbür tarafta bir şeyin beklediğine inanmak istiyordum.

Ona verilen kötü kaderi telafi edecek bir şey. Benim yüzümden ölmüştü.

Yanağıma bir şey süzülünce yine ağladığımı fark ettim.

Bundan çok sıkılmıştım ama kendimi durduramıyordum.

Bu kalp sızısını nasıl durdurabilirdim?

Önüme dönüp başımı suya daldırdım ve kıyıya geri yüzüdüm.

Yüzmeyi bitirdiğimizde yemek pişirme dersine hazırlanma zamanı gelmişti. Sevimli yeşil bir elbise, platform topuk bir sandalet ve telefonumu koyabileceğim kadar küçük beyaz bir çanta seçtim.

Yatak odamdan çıktığımda Mari beni baştan aşağı süzüp başparmağını kaldırdı. “Çok şirin görünüyorsun.”

Gülümsedim. İtalya’ya geldiğimden beri Mari’yi daha iyi tanıma fırsatı bulmuştum ve o, otoriter abisinin tam tersiydi.

Yumuşak bir tonda konuşan, nazik ve sakin bir havası vardı. Onunla kolayca arkadaş olunabilirdi.

“Sen de öyle.” Açık mavi bir etek, kısa bir bluz ve birkaç tane altın kolye takmıştı.

Ablalarım da birkaç dakika sonra geldiğinde korumalarımızla evden çıktık. Yürüyerek yemek kursunun yapıldığı yere vardığımızda terlemiştim ve şikâyet etmeye başladım.

“Aman Tanrım,” diye inledim. “Bu lanet merdivenleri çıkmadan önce antrenman yapmak lazım. Gem, bunu nasıl başardın bilmiyorum.”

Ablam bana geniş bir gülümsemeyle, neredeyse hiç nefes nefese görünmeden bakıyordu. “Hâlâ haftada üç gün pilates yapıyorum. Bu bebek için harika bir egzersiz.”

Başımı iki yana salladım. O bir pilates delisiydi. Restorana girerken ellerimi yelleyerek kendimi serinletmeye çalıştım. Neşeli bir restoran sahibi bizi karşıladı. Bizi arkaya, yemek malzemeleriyle donatılmış masaların bulunduğu terasa götürdü.

Vale beni bara çekti. “Şarap istiyoruz,” dedi genç barmene. “*Rosé* var mı?”

“Tabii ki.”

“Üç bardak lütfen. Ve hamile kızımız için de maden suyu.”

“Buzdolabından getireyim,” dedi çekici bir gülümsemeyle.

Barmen ortadan kaybolduğunda Vale bana dirsek attı. “Çok tatlı.”

“Sanırım.” Sonra onun ne demek istediğini anlayarak gözlerimi devirdim. “Ah hayır.”

Vale bana masum bir bakış attı. “Ne?”

“Sakın deneme bile,” dedim ona. “Şu anda erkekleri düşünmek bile midemi bulandırıyor.”

Güldü. “Tamam, tamam. Sadece dalga geçiyordum.”

“Ayrıca, teknik olarak hâlâ evliyim,” dedim. “Boşanma evraklarını göndermedi.”

Vale dudaklarını ısırды. “Bu konuda ne hissediyorsun?”

“Bilmiyorum.”

Sessizliği ile konuşmaya devam etmem için beni ikna etmeye çalışıyordu.

“Sanırım sinirliyim,” dedim. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. İlişkiyi bitirmek için çok istekli görünüyordu.”

“Fikrini değiştirmesini mi umuyorsun?”

Ne umduğumu bilmiyordum. Her gün Rafaele’yi özlemekle, beni bir hiçmişim gibi terk ettiği için onu arayarak bağırıp çağırmak arasında gidip geliyordum. Bir de Nero konusunda suçluluk duyuyordum. Bunu en çok geceleri, yatakta uzanıp uykuya dalamadığımda hissediyordum.

Barmen bir şişe *rosé* ile geri gelip masamıza servis edeceğini söyledi, böylece Vale’ye bir cevap vermek zorunda kalmadım.

Dersin menüsü basitti: *caprese* salatası, balıklı *paccheri* makarna ve limonlu krema ile doldurulmuş mini pandispanya olan *delizia al limone*. Şef her şeyi nasıl yapacağımızı göstermişti ve doğru yapıp yapmadığımızı kontrol etmek için etrafımızda dolaşıyordu.

Şarap kadehlerimiz sık sık doldurulmasına rağmen şef her şeyi çok ciddiye alıyordu ve hepimiz gülene kadar tekniklerimizi düzeltiyordu.

“Bu çok önemli!” diye bağırıp makarna hamurunu nasıl rulo hâline getireceğimizi tam olarak gösterdi.

Mari sınıfın yıldızıydı ve şef sürekli olarak onun çalışmalarının geri kalanımızın örnek alması gereken çalışmalar olduğunu belirtiyordu.

Ablalarım ve ben, şefe tıpkı Mari gibi İtalyan olduğumuzu söylediklerimizde bize inanmadığını açıkça belli etmişti. Yine kahkahalara boğulmuştuk.

Bir şekilde dersi bitirmeyi başarmıştık. Sonuç pek iyi değildi ama lezzetliydi. Şef yeni bir şişe şarap getirdi ve biz teşekkürlerimizi iletikten sonra yemeğimizi yememiz için bizi yalnız bıraktı. Sohbet kolayca akıyordu. Vale ve Gemma'nın gelecek yıl açmayı planladıkları sanat galerisi ve Napoli'de tanıştıkları sanatçılar hakkında konuşuyorduk. Mari, Giorgio ile birlikte Ibiza'da satın aldıkları yeni yazlık için bu sanatçıların birinden bir tablo satın almaya çalışıyordu ama görünüşe göre o adama ulaşmak imkânsızdı.

“Oldukça tuhaf olabiliyorlar,” dedi Vale gülerek. “Konuştuğumuz adamlardan biri, müşterisinin astrolojik doğum haritasını beğenirse eserini ona satıyor.”

Gülümsedim. Loretta'nın aşırı fikirleri olduğunu düşünürdüm. Ablalarımın bu tarafta yaşadıkları hayatı öğrenmek ilginçti.

Burada sonsuza kadar kalmayı hayal edebiliyor muydum? Canım ne isterse onu yapmayı? Sanırım hayal etmeme gerek yoktu.

Özgürlük dilememe gerek yoktu. Özgürdüm. Neredeyse.

Sadece geriye bir imza kalmıştı.

Ama bu farkındalığa nefesimi kesen bir sevinç eşlik etmiyordu.

Yüzümdeki ifade kararan düşüncelerimi yansıtıyor olmalıydı çünkü masa sessizleşti. Yavaşça, tüm gözler bana döndü.

“Cleo, bunun hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu Mari nazikçe.

Dudaklarımı ısırdım. İtalya'ya geldiğimden beri Rafaele hakkında pek konuşmamıştım ama onu düşünmekten hiç vazgeçmemiştim. Belki de artık zamanı gelmişti. Belki de içimi dökmek yardımcı olurdu.

Ayrıca, alkolden dilim çözülmüştü.

“Sanırım...” Derin bir nefes verdim. “Hâlâ her şeyin bu kadar hızlı gelişmesini sindirmeye çalışıyorum. Aramızdaki ilişki mükemmel değildi ama ben ilişkimiz hakkında iyimserdim. O henüz hazır olmasa da ona, onu sevdiğimi söylemeye hazırdım. Bir inanç sıçraması yaşamıştım.”

Gemma başını iki yana salladı. “Hepimiz doğum gününde sana nasıl baktığını gördük. Yüzüne taktığı maskeyle bile sana hayran olduğunu gizleyemiyordu.”

Parmağımla bardağın sapım çevirdim. “Ertesi gün, bir hata yaptım. Tek bir lanet hata. Ve bu her şeyi mahvetmek için yeterli miydi? Bu nasıl adil olabilir?”

“Adil değil,” dedi Gemma. “Ve Rafaele’nin durumu sana yükleme hakkı yoktu.”

“Yani, ortalık berbat bir hâl aldı ama haklısın. Neden *her şeyi* benim üstüme attı? Her şeyin nasıl bir hâl alacağını bilerek babamın arabasına binmedim ki.”

Bardağı bırakıp sandalyeme yaslandım. “Evlendiğimizde, onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Her türlü saçmalığı yaparak beni evinden göndermesini sağlamaya çalıştım ama hiçbir şey onu etkilemedi. *Papà* ve *mamman*ın her zaman yaptıkları gibi onun da ben yaramazlık yaptığımda sinirlenmesini bekliyordum ama o bunu sakinlikle karşıladı. Beni dinledi ve beni destekledi. Beni kendisine âşık etti.” Başımı iki yana salladım. “Evet pervasızca davrandım ama bunun nedeni Gem’in başının dertte olduğunu düşünmemdi.” Ablama baktım. “Seni seviyorum, Gem. Senin için her şeyi yaparım.”

Gemma’nın dudakları titredi. “Biliyorum.”

Rafaele, babamın tuzağına düştüğüm için kendimi aptal gibi hissettirmişti ama bunu yapmaya ne hakkı vardı? Neden öyle davrandığımı anlayamamış mıydı? Anlaşılan hayır.

“Doğum günü partimde ne gördüğünüzü bilmiyorum ama Rafaele beni sevmiyordu. O hiç kimseyi sevmez. Anlamıyor.” Derin bir hüznün sarhoşluğumu delip geçmişti. Bana karşı bir şeyler hissetmiş olabilirdi ama o her neyse, aşk değildi.

“Cleo, bunun adil olduğunu sanmıyorum,” dedi Gemma sessizce.

“Senin tehlikede olduğunu düşündüğünde senin için her şeyi riske attı.”

“Evet ve belli ki bir daha asla bunu yapmak istemediğine karar verdi. Ben buna değmem.”

Sağkolunu kaybetmeye değmezdi. Krallığını riske atmaya değmezdi. Belki de kimse o kadar değerli değildi ama damarlarımda doluşan öfkeyi engelleyemiyordum.

“Eh, bu onun kaybı,” dedi Vale bir süre sonra.

Mari başını salladı. “Aynen öyle.”

Şarabımı öfkeyle içtim. “Sikeyim onu.”

“Evet, siktir et onu.” Gemma maden suyu bardağını kaldırdı. “Buna ve hayatımıza devam etmeye içelim.”

Kadehlerimizi tokuşturup içkilerimizi içtik ve bir şişe şarap daha açtık.

Bitirmeye karar verdiğimizde o kadar sarhoştum ki düzgün görmiyordum bile. Ama o gece uykuya daldığımda, onu yine rüyamda gördüm.

BÖLÜM 42

RAFAELE

Sağkolumu kaybetmeme rağmen bir hafta içinde New York'taki durumu bir şekilde kontrol altına almayı başarmıştım.

Gino Ferraro yanmış güvenli evi görmeye gelmiş ve beklediği gibi cesetleri toplamıştı. Birkaç gün sonra cesetlerin Nero ile Sandro'ya ait olduğunu doğruladığını ve artık her şeyin eşit olduğunu söyleyen bir telefon almıştım. Tabii bir de istediği yirmi milyon dolar vardı, onu gönderdiğimde her şey eşit olacaktı, ki bunu aynı gün öğleden sonra yapmıştım.

Messerolar ve Ferrarolar arasındaki husumet resmî olarak sona ermişti.

Vince Garzolo New York'a uçup bana desteğini gösterince Garzolo Ailesi beni kalıcı yeni *don*ları olarak kabul etmişti. Eski *don*larının kendi kızını öldürmeye çalıştığı için ölmüş olması da bu duruma yardımcı olmuştu. Garzolo'nun bir pislik olduğuna ikna olmamış olanlar da bu gerçeği öğrendikten sonra nihayet bunu kabul etmişlerdi.

Cleo ve nerede olduğu hakkında birçok soru vardı. O konuda çoğunlukla gerçeğe sadık kalmıştım. Ablalarıyla birlikte, olanları atlatmaya çalışıyordu.

Yaklaşan boşanma hakkında kimseye bir şey söylememiştim.

Aslında avukatımı bile aramamıştım. Her seferinde onun numarasını çevirdiğimde bir şey beni engelliyordu. Boks salonunda ne kadar ter dökersem dökeyim, akşamları ne kadar içersem içeyim bir türlü kurtulamadığım bir şey.

O gideli on iki gün olmuştu. Onu bu evden ve hayatımdan kovalı on iki gün olmuştu.

Son birkaç konuşmamız bulanıktı. Ayrıntıları hatırlamaya çalıştığım da midemde kocaman bir boşluk açılıyordu.

Söylememem gereken bir şeyler söylediğime inanmaya başlıyordum ve bu beni çok korkutuyordu.

Onsuz duygularımı kontrol altına alabileceğimi düşünmüştüm ama yüzümden hiçbir şey belli olmasa da kafamın içi tam bir kaostu.

O gün içimde bir şey kırılmıştı. Nasıl düzelteceğimi bilmediğim bir şey.

Akşam yemeği vakti geçmişti ve ben elime ikinci viski kadehimi alıp boş evin içinde dolaşıyordum. Ayaklarım beni yatak odamıza, onun gitmediğini varsayabileceğim yere götürmüştü. Çantası pufun üzerindeydi. Uyurken giydiği benim tişörtlerimden biri, sandalyenin üzerine atılmıştı. Banyoda makyaj malzemeleri, sanki az önce orada, akşam dışarı çıkmak için makyaj yapıyormuş gibi makyaj masasının üzerine dağılmıştı.

Giysileri hâlâ dolapta asılıydı. Onları kaldırmaya cesaret edememişim.

Benim için denediği o siyah elbisenin yumuşak saten kumaşını okşadım. Kumaşı tutup burnuma götürdüm. Tanıdık kokusundan hafif bir iz vardı.

Yumruğumu sıktım, burnumu elbisenin içine gömüp kokusunu içime çektim.

Nefes al.

Ver.

Al.

Ver.

Bunu o kadar uzun süre yapmıştım ki sonunda koku kaybolmuştu. Duyularım buna alışmış ve koku gitmişti.

Gözlerim acıyordu. Bu, geçen haftadan beri daha sık olmaya başlamıştı.

Ona gitmesini söyleyen Rafaele, onun yokluğunda geçen her gün biraz daha yumuşuyordu. Çok kızgındım. Kontrolümü tamamen kaybetmiştim. Ve şimdi o burada yokken kaybolmuştum, anılarla dolu bir evde hayalet gibi dolaşıyordum.

Dolapta mücevherlerini sakladığı bir çekmece vardı.

Çekmeceyi açtım ve çoğunun hâlâ orada olduğunu gördüm. Doğum günü için ona aldığım kolyeyi yanına almamıştı. Neden alacaktı ki? Yeni bir hayata başlarken neden beni hatırlatan bir şey isteyecekti ki?

Kadife astar ile çekmecenin kenarı arasına katlanmış bir kâğıt sıkıştırılmıştı. Çıkarıp kâğıdı açtım.

Cleo'nun Rafaele'nin Hayatını Mahvetme Planı.

Adımın üzerine şeytan boynuzları çizilmişti. Altındaki maddeleri okudum ve gülerek bir nefes verdim. İlk başta sadece bir kıkırdamaydı sonra giderek büyüdü ve sonunda deli gibi kahkahaya dönüştü. O her zaman beni güldürmeyi başarmıştı.

Bu iyi hissettiriyordu ama aynı zamanda canımı yakıyordu. *Tanrım*, canımı çok yakıyordu.

Sonunda sakinleşmiştim. Başparmağımla yazdıklarını ve sayfaya çizdiği küçük karalamaları okşadım. Planını gerçekleştirmemişti. İlk maddeden vazgeçmişti.

“Yine de başardın, *tesoro*,” diye mırıldanıp içkimden bir yudum aldım.

Yatak odasından çıkıp aşağı kata inerken bardağımı ahşap tırabzana vurdum.

Çın, çın, çın.

Burası çok sessizdi. Bu ev hep bu kadar sessiz miydi?

Kapı zili çaldı.

Cleo.

Bu çılgın bir fikirdi. O bunun için fazla gururluydu. Ona yaptıklarımın sonra asla buraya geri dönmezdi. Ben de ondan bunu istemiştim, değil mi?

Daha yüksek sesle bir kez daha kapı çalındı. Neden kimse kapıyı açmıyordu? Sonra tüm personeli kovduğumu hatırladım. Koridorlarda dolaşırken bana attıkları sorgulayıcı bakışlara dayanamamıştım. Luca, onun adını söyleyecek kadar cesur olan tek kişiydi. Onun nasıl olduğunu biliyor muyum diye sormuştu. Ona çıkıp gitmesi için bağırmıştım. Hepsine üç hafta boyunca gitmeleri için bağırmıştım. Sanki bu süre onu unutmam ve kendimi toparlamam için yeterli olacakmış gibi.

Ne komik bir şakaydı.

Kilitleri açıp ön kapıyı açtım. Kız kardeşlerim siyah bir arabanın önünde duruyorlardı.

Kaşlarımı çattım. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Bizi içeri al,” diye emretti Elena, kızgın bir hareketle sarı saçlarını omzunun üzerinden attı. “Bizi yeterince uzun süre burada beklettin.”

Kenara çekilip Elena ve Fabi’nin geçmesine izin verdim.

Kapıyı kapattığım anda Elena dönüp bana sert bir bakış attı. “Berbat görünüyorsun.”

Duvarda asılı aynada kendi yansımamı gördüm. Haklıydı. Haftalardır uyumamış gibi görünüyordum. Gerçek şuydu ki Nero ve Cleo gittiğinden beri geceleri üç saatten fazla uyuduğumu sanmıyordum.

“Uyumakta zorluk çekiyorum.”

“Evet, neden acaba?” dedi suçlayıcı bir ses tonuyla.

Fabi koluma dokundu. Bakışları elimdeki bardağa kaydı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı ve bir an için beni kucaklayacak sandım. Neyse ki kendini tuttu. Asla sarılmazdık. Bu, benim hoş karşıladığım türden bir sevgi değildi.

“Konuşmak istiyoruz,” dedi Fabi. “Oturalım.”

Alkol beynimi yavaşlatıyordu. Hâlâ onların burada olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum. “Ne zaman geldiniz?”

“Havaalanından direkt geldik.” Kolumu çekti. “Gel hadi.”

Onu takip ettim, kendi evimde bir yabancı gibi hissediyordum. Elena arkamızdan yürüyordu. Oturma odasına geçtik. Kanepeye çöküp viskimin yarısını bir yudumda bitirdim. Fabi ve Elena karşımda oturuyorlardı. Odada zor bir konuşmanın öncesinde olduğu gibi beklenti dolu bir hava vardı.

Ancak kız kardeşlerimle bu tür konuşmalar yapmazdım. Aslında, neredeyse hiçbir şey hakkında pek konuşmazdık. Beni pek sevmezlerdi. Ben de onları pek tanımazdım. Aileydik ama yakın değildik. Onlar için canımı verirdim ama onlardan yardım istemezdim.

Bardağımı yan sehpayaya koydum. “Konuşmak istediğinizi söylediniz. Öyleyse konuşun.”

Elena dizlerinin üzerinde yumruklarını sıktı. “Cleo ve babasına olanları duyduk. Nero’nun öldüğünü duyduk.”

“Doğru.”

Fabi yutkundu. “Yani demek istediğin...”

“Öldü.”

Odayı şaşkın bir sessizlik kaplamıştı. Kız kardeşlerim Nero’yu hayatlarının büyük bir bölümünde tanıyorlardı ama onunla da yakın değillerdi. Yine de Fabi ağlamaya başladı. Elena küfredip onu teselli etmek için ona döndü. Onların kucaklaşmasını izledim, Fabi yüzünü Elena’nın omzuna gömdü.

Üzgün olduğunda sana sarılacak birinin olması güzel bir his olmalıydı.

Ayağa kalktım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Her hareketim yanlış geliyordu, sanki sahnede bir aktördüm ama senaryoyu unutmuştum.

“Sana su getireyim,” diye mirıldandım.

Elena omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı. “Onun suya ihtiyacı yok. Otur.”

Sanki bunu görmemi istiyor gibiydi. Neden? “Anlamıyorum. Nero ile arkadaş değildiniz.”

“Lanet olsun, Rafe. Ne olmuş yani? Yine de onu seviyorduk. Fabi sadece Nero için ağlamıyor. Senin için de üzgün. O senin en yakın arkadaşındı, değil mi? Onu öldürme emrini verdiğin doğru mu?”

“Evet.” Sonraki kısım su gibi akıp gitmişti. Prova edilmiş ve ezberlenmiş bir konuşma... “Yapmak zorundaydım. Ferrarolarla savaşı önlemenin tek yolu buydu.”

Fabi, Elena’dan uzaklaşıp burnunu çekti. “Bu çok korkunç. Nasıl hissediyorsun? İyi misin?”

İçimdeki öfke, üzüntü ve pişmanlık karışımını nasıl açıklayabilirdim? Bunu kelimelere nasıl dökebilirdim bilmiyordum.

“Tabii ki, o gayet iyi,” diye tersledi Elena. “Kendinden başka kimseyi umursamıyor. Bir gün neredeyse karısı ölümle burun buruna geliyor, ertesi gün sağkolunu öldürüyor. Yarın ona ters baktığı için zavallı bir adamı idam edecektir. Onun için hepsi aynı, Fabi. Tıpkı babamız gibi. Boş.”

“Kes şunu,” diye yalvardı Fabi. “Zalimsin.”

“Zalim mi?” diye sordu Elena. “Burada zalim olan ben değilim. Ben gerçekleri söylüyorum. Değil mi, Rafe?”

Fabi’nin gözü yaşlı bakışlarıyla karşılaşmak beni derinden etkiledi. Uzun zamandır şiddetle görmezden gelmeye çalıştığım bir şeydi ama artık görmezden gelemeyeceğimi düşünüyordum.

Kanepeye geri çöküp başımı eğdim. Hiç kendimi bu kadar yalnız hissetmemiştim.

“Cleo gitti,” dedi boğuk bir sesle. “Ona boşanmak istediğimi söyledim.” Boğazım bu kadar sıkışıkken konuşmak zordu.

“Neden?” diye sordu Elena.

Kendimi zorlayarak kız kardeşlerime baktım. Yüzümde gördüğü şeyden dolayı Elena’nın alaycı gülümsemesi kayboldu.

Gözleri büyülüydü. Benimkilerle aynı mavi renkteydi.

“Çünkü onun etrafımda olmasına dayanamıyorum. Beni asla olmamam gereken biri hâline getirdi. Beni zayıf yaptı.”

Elena'nın kaşları çatıldı. "Seni nasıl zayıf hâle getirdi?"

"Bana duygular hissettirdi. Ben duygular hissetmekte hiç iyi değilim. Öyle olmamam için eğitildim."

Fabi, "Eğitildin mi? Kim tarafından?" diye sordu kısık bir sesle.

Nasıl bu kadar bilgisiz olabilirlerdi? "Sence ben böyle mi doğdum?" diye sordum. "Sence kim?"

Elena'nın gözlerinde bir fırtına koptu. "Eğer acıma istiyorsan, benden alamazsın. O gece seni orada gördüm."

Başım zonklamaya başlamıştı. "Hangi gece?"

"Babamızın annemizi dövdüğü gece," diye tısladı Elena, yüzünde öfke parıldıyordu. "Noel'den birkaç gün önceydi. Hamptons'a taşınmadan önce evde geçirdiğimiz son geceydi. Sen onların yatak odasıydın, o anneme zarar veriyordu ve sen orada durup izliyordun."

Ne oluyor lan? O başından beri biliyor muydu?

Elena öne doğru eğildi. "Bulunduğum yerden, ifadeni görebiliyordum. Hiçbir şey hissetmediğini görebiliyordum. İfaden boştu. O günden beri bu beni rahatsız ediyor. Nasıl orada öyle durup izleyebildin, Rafe? Kendi annemizi? Bunu izlemekten zevk mi aldın?"

Şaşkınlıkla geri çekildim. Bildiğini sanıyordu ama o gece gerçekte ne olduğunu anlamadığı açıktı.

Demek bu yüzden benden nefret ediyordu. Fabi'nin bana bakışından, bunun onun için yeni bir haber olmadığını anlayabiliyordum. Elena ona söylemişti.

Kendimi tutmaya çalıştığım her şey parça parça dağılıyordu. Bunca yıldır taşıdığım sırrın ağırlığı birdenbire dayanılmaz hâle gelmişti.

Onlara asla gerçeği söylemeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Onları babamızın ahlaksızlığının dehşetinden koruyacağıma dair. Ama artık bunu onlardan saklayamazdım. Onlara benim doğuştan bir canavar olmadığımı anlatmam gerekiyordu.

"Yanlış anlamışsın," diye fısıldadım.

Elena başını eğdi. "Öyle mi? O zaman açıkla, Rafe."

İki avucumu bardağımın etrafına sardım, kulaklarımda nabzımın sesi yankılanıyordu. “Babamız beni izlemeye zorladı. Ve o, ilk sefer değildi. İlk seferinde hiç de sakin değildim. Onu durdurmaya çalıştım, Elena. Ağladım, bağırdım, onunla mücadele ettim, ta ki o bana sert bir yumruk atana kadar, ki sonra bayıldım.”

Fabi, beni dikkatle dinlerken yüzünü buruşturdu. Elena bana hâlâ öfkeyle bakıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama gözlerinde bir anlık tereddüt belirmişti.

“Babam, anneme yaptıklarından dolayı bu kadar üzülmemi istemiyordu. Sadece on yaşındaydım ama onun halefi olarak çocuk ol sam bile güçlü olmam gerekiyordu. Bu yüzden bana bir ders vermeye karar verdi. Beni odaya getirip anneme zarar verirdi. Ağlarsam ya da herhangi bir duygu gösterirsem devam ederdi. Sadece sakinleşmeyi başardığımda dururdu. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmayı başardığımda.”

Elena’nın yüzündeki ifade gevşedi.

“Onun benden istediği şeyi yapabilmek için çok uzun zaman geçmesi gerekti. Ne zaman kendimi kontrol edemedim ağlamaya başlasam, annemi boğazından yakalayıp, ‘Gördün mü? Bizi kurtaracak tek kişiler yine biziz,’ derdi. Bu cümleyi ona sık sık tekrarlıyordu. Onu savaşıma teşvik etmek için mi söylüyordu bilmiyorum ama annem hiç savaşımadı. Belki de ona karşı hiç şansı olmadığını biliyordu ve onu daha fazla kışkırtmak istemiyordu. Ama ben bunu her duyduğumda, onun yanıldığını kanıtlamak içi çaresizce çabalıyordum. Duygularımı kontrol altına alacaktım. Annemi kurtaracaktım. Bu aylarımı aldı.”

“Aylar mı?” Fabi nefesini tuttu. “Kaç kez...”

“Bunu kaç kez mi yaptı? Bilmiyorum. Birkaç günde bir.” Çok fazlaydı. Çok uzun sürmüştü. “Maskemi tüm gün boyunca yerinde tutabildiğim gün, hayatımın en zor günüydü. Onu sadece on beş dakika dövmüştü, sonra durdu. Onu yerde bırakıp bana doğru yürüdü. Çenemi tutup yüzümü bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdi. ‘Aferin,’

demoştı. ‘Öğrendin.’ Rahatlamıştım. Her şeyin bittiğini ve annemi kurtardığımı düşünmüştüm.”

Kız kardeşlerim sessizce dehşet içinde bana bakıyorlardı. Hikâyenin en kötü kısmının henüz gelmediğini fark etmemişlerdi.

“Ama son bir sınav daha vardı.” Gözlerimi kapattım ve o korkunç gecenin anılarının zihnimde canlanmasına izin verdim. Midem bulanmaya başlamıştı, o kadar güçlüydü ki bir an için kelimeleri ağızımdan çıkarabilecek miyim diye endişe etmişim. Hatta söylemeli miyim bilmiyordum.

Nefes alıp vererek bu hissi bastırmaya çalıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda, kız kardeşlerimin yüzleri solgunlaşmıştı. Elena’nın yüzünde artık öfke yoktu. Sadece korku vardı.

“Ona benim gözümün önünde tecavüz etti.”

Fabi’nin inlemesi boğuk, acı ve şaşkınlık doluydu. Elena avucunu dudaklarına bastırdı.

“O geceyi zar zor hatırlıyorum, bu küçük bir lütuf. Sanırım kendimi soyutladım. Bir şekilde tek bir kasımı bile hareket ettirmemeyi başarmıştım. Annemiz çılgınlıkları beni üzmesin diye olabildiğince sessiz olmaya çalışırken bir heykel gibi hareketsiz durdum.”

Fabi ağlamaya başlamıştı, tüm vücudu titriyordu.

“Neden bize söylemedin?” diye fısıldadı Elena.

“Çünkü yapamadım.” Sesim kısıktı. “Olanları unutmak için her şeyi yapabileceğim zamanlar oldu. Onun anneme zarar vermesini izlerken hissettiğim çaresizliğin derinliğini asla yaşamamanı umdum.”

Elena’nın gözlerinde tiksinti, şaşkınlık, pişmanlık gibi birçok duygu parıldıyordu. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyordu. “Bu yüzden annem bize sana karşı hep nazik olmamızı söylüyordu. Senin yaptığını düşündüğüm şeyden sonra seni nasıl savunabildiğini hiç anlamamıştım.”

“Babam o gecelerde ikimizi de mahvetti. Anneme baktığımda onu nasıl kurtaramadığımı hatırlamadan edemiyorum. O da muh-

temelen bana baktığında utanç duymadan edemiyor. Hak etmediği, ona ait olmayan bir utanç ama bugün bile hâlâ taşıdığı bir utanç.”

Annem, benimle konuşurken gözlerinde görüyordum. Bu karanlık, bence asla kaybolmayacaktı.

“Babamız seni çok severdi.” Elena’nın yüzü boş bir tuval kadar renksizdi. “Seninle gurur duyardı.”

“Seviyor muydu? Hayır. Benimle gurur duyuyordu. Son sınavını geçtikten sonra sonunda onun gözünde layık bir varis olmuştum. On üç yaşında beni mafya üyesi yapma fikri onundu. Anneme yardımcı olacağını fark ettiğim için kabul etmiştim. Babam beni eğitmeye odaklandığı için annemle ilgilenmiyordu. Hatta annemin ikinizle birlikte Hamptons’a taşınmasına izin vermişti.”

Ama o beni normal bir babanın oğlunu sevdiği gibi sevmemişti. O kimseyi sevmemişti. Ve beni de aynı şekilde yetiştirmişti.

“Gittiğimiz günü hatırlıyorum,” dedi Elena. “Gidişimizi umursamıyor gibiydin.”

Bardağıma baktım. Neredeyse boşalmıştı. “O zamana kadar, duygularımı nasıl gizleyeceğimi çok iyi öğrenmiştim.”

“O zamandan beri duygularını hiç kontrol edemedin mi?” diye sessizce sordu Fabi, yanakları ıslaktı.

“Uzun bir süre boyunca hayır. Duygularım derinlerde gömülüydü. Kilitli ve unutulmuştu. Ama biri anahtarı buldu.”

Fabi derin bir nefes aldı. “Cleo.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Onun tehlikede olduğunu düşündüğümde aklımı kaçırdım. Nero’nun ölmesi benim hatamdı. Kaçırıldığı haberini aldığım andan, onun güvende olduğundan emin olduğum âna kadar pek çok hata yaptım. Aklım başımda değildi.”

Fabi başını iki yana salladı. “Bütün bunları yaptın ve sonra onu gönderdin. Neden?”

“Çünkü o yanımda olduğunda, olmam gereken lider olamıyorum.”

Elena, koluyla gözünden süzülen bir damla gözyaşını sildi. “Tanrım, Rafe. O lanet olası bir canavardı. On yıldan fazla bir süre boyunca senin de onunla aynı hamurdan yapıldığını düşündüm ama

şimdi bize gerçekte ne olduğunu anlattığına göre yanıldığımı anlıyorum. Sen onun gibi değilsin. Çocukken sana yaşattıkları çok üzücü ve onun tüm o hastalıklı 'eğitimine' rağmen sevip korumak zorunda olduğun birine onun yaptıklarını asla yapmazsın."

"Tabii ki yapmam."

"O zaman neden hâlâ onun belirlediği saçma sapan, boktan standartlara göre kendini ölçüyorsun?"

Sözleri üzerimde bir baskı yaratmıştı, tenimde sert bir yanık izi bırakıyordu. Babamla ilgili birçok şeyi reddetmiştim ama onun bana öğrettikleri benimle kalmıştı. Onların beni tanımlamasına izin vermiştim.

"Cleo beni tehlikeye atıyor."

"Nasıl? Sana duygular hissettirdiği için mi? Güç ve iktidardan başka bir şeye önem vermeni sağladığı için mi?"

"Evet."

"O zaman kendini tehlikeye at. Kabul et. Bununla baş etmeyi öğren. Bu sayede daha güçlü olursun. En çok hangi adam savaşı biliyor musun? Kaybedecek gerçek bir şeyi olan bir adam."

Gino Ferraro'yu düşündüm. Bir zamanlar ailesi bizimkinden çok daha zayıftı ama son on yılda bizi geçmeyi başarmışlardı. Şimdi bunun nedenini anlıyordum. Hayatında sevdiği insanlar vardı. Korumak istediği insanlar.

"Babamız senin insanlığını yok etmeye çalıştı ama neyse ki başaramadı. Hiç yaşamadan öldü, Rafe. Görmüyor musun? Sahip olduğu hiçbir şey gerçek değildi." Ayağa kalkıp kollarını açarak babamızın krallığını yönettiği evin lüks oturma odasını işaret etti. "Bu mu? Bu gerçek değil. Babamız her şeye sahip olduğunu sanıyordu ama nasıl öldü?"

"Yalnız öldü." Kız kardeşlerim ona veda etmek için eve gelmemişlerdi ve ben de onları zorlamamıştım. Annem, babam hasta olduğu süre boyunca Hamptons'ta kalmıştı. Babama, onlara insanlık dışı davrandığı için ondan nefret eden hemşireler bakmıştı.

Elena başını salladı. "Yalnız öldü. Milyonları olmasına rağmen tanıdığım en fakir adamdı."

Kız kardeşlerim haklıydı. Neden nefret ettiğim bir adamın yolundan devam edecektim ki? O benim tek öğretmenim olabilirdi ama artık onun derslerini uygulamak zorunda değildim. Kendi yolumu kendim seçebilirdim.

Elena beni inceliyordu. "İtiraf etmeliyim ki seninle Cleo'nun evliliğinin de tıpkı anne babamızınki gibi ruhsuz bir evlilik olduğunu düşünüyordum ama artık farklı düşünmeye başladım."

Fabi'nin dudakları hüznünlü bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Cleo ile olan ilişkiniz gerçek. Değil mi?"

Yavaşça parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Cleo ile birlikte olmanın her şeyi kaybetmeme neden olacağını düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

Onu gönderdiğimde her şeyi kaybetmişim.

Onu seviyordum. Siktir. Ben bir aptaldım.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup alnımı ellerime bastırdım. Bir an sonra kanepede bir hareketlenme oldu. Kız kardeşlerim yanıma oturmuştu; biri sağıma, biri soluma. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kollarını bana dolayıp bana sıkıca sarıldılar.

Boğazımın arkasındaki ağrı göğsüme yayıldı. Yavaşça ve tereddütlerle onların kucaklamasına karşılık verdim. "Korkunç bir hata yaptım, değil mi?"

"Bunu düzeltebilirsin," dedi Elena saçlarıma yaslanarak. "Onun peşinden git." Yapabilir miydim? Kendi duygularımı inkâr etmek için o kadar uğraşırken onun duygularını hiçe sayarak verdiğim tüm zararı telafi edebilir miydim?

Elena geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Bize anlattıklarınızı ona da anlat ve bunun getirdiği tüm acıyı hissetmeye izin ver. Sonunda bize açıldığınız gibi ona da açıl."

Keşke bu kadar uzun süre beklemek yerine bunu daha önce yapsaydım. Elena ve Fabi ile ilişkim, onların yanında birazcık bile savunmasız görünmeyi reddettiğim için çok kötü etkilenmişti.

Elena'nın omzunu sıkarak desteği için minnettarlığımı gösterdim. "Bunun yeterli olacağından emin değilim."

Fabi sırtımı rahatlatıcı bir şekilde okşadı. “Bozuk bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa o da kesinlikle Cleo’dur, değil mi?”

Cleo’nun anlaması için bir ihtimal vardı. Bu şansı değerlendirmezsem korkaklık etmiş olurdum.

Sadece ortaya çıkıp ona üzgün olduğumu söylemek kadar kolay olmayacaktı.

Ancak bu, başlamak için iyi bir fırsattı.

BÖLÜM 43

CLEO

Kızlar hafta sonu tatilinde iki gün dinlendikten sonra Casale di Principe'ye geri dönmek üzere yola çıkmak üzereydik. Karnımı doyurup şimdiye kadar yediğim en iyi makarnayı pişiren restoranda geç saatte yediğimiz öğle yemeğinde içtiğim *Aperol spritzin* etkisiyle kafam güzelken arabaya bindim.

"Bu gezi harika bir fikirdi," dedim gülümseyerek.

Gemma bana sıırttı. "Öyle mi?"

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Elimi sıktı. "Daha iyi görünüyorsun. Hatta biraz bronzlaşmışsın bile."

Aşağıya baktım. Evimizin altındaki çakıllı plajda geçirdiğimiz iki öğleden sonra sayesinde bacaklarım altın rengine dönmüştü. Hiç böyle bir kızlar gezisi yapmamıştım ve bu, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi. Bir sonraki gezimizi ne zaman yapabileceğimizi şimdiden düşünmeye başlamıştım. Bu gezi, Rafaele'yi aklımdan çıkarmıştı, kısa bir süreliğine de olsa. Ve kendimi ablalarıma her zamankinden daha yakın hissediyordum.

Bir iç çektim. Belki de her şey yoluna girecekti. "Bu yaz tekrar gelelim."

“Geleceğiz.” Gemma bana telefonunu uzattı. “Al. Bir sonraki şarkıyı sen aç.”

Dördümüz sırayla çalma listesini değiştirip müziği son ses açtık ve iki saatlik yolculuk bir anda geçti. Önce Mari ve Gemma’yı evlerine bıraktık, sonra şoför Vale ve beni Damiano’nun evine götürdü.

Ön kapıdan içeri girdiğimizde Damiano antrede volta atıyordu.

Telefonda konuşuyordu ama bizi görünce hemen konuşmasını sonlandırdı. Salona doğru uzun adımlarla ilerleyip Vale’yi kucakladı. Vale’nin yüzünde bir gülümseme belirdi, sonra Damiano onun dudaklarına öpücük kondurdu.

Tanrım. Sanki iki gün değil de haftalarca yokmuşuz gibi davranıyordu.

Onlara biraz mahremiyet tanımak ve göğsümdeki acıyı görmezden gelmek için bakışlarımı başka yere çevirdim.

Damiano, tutkulu öpüşme seansını bitirdikten birkaç dakika sonra, “Yolculuk nasıldı?” diye sordu.

“Harikaydı. Çok eğlendik,” dedi Vale. “Burada işler nasıldı?”

“Ah. İlginçti.” Sesinde garip bir ton vardı, bu yüzden ona döndüm.

Damiano’nun bakışları Vale’den bana kaydı ve ifadesi temkinli hâle geldi. “Sana bir şey geldi, Cleo.”

Karnımın içinde bir endişe dalgası yükseldi. “Boşanma evrakları mı?”

Çökmüş ifademi gizlemek istediğimden sandaletlerimi çıkarmak için eğildim. “İyi. İmzalayıp hayatıma devam etmeye hazırım.”

Damiano boğazını temizledi. “Tam olarak öyle değil.”

Önümden gelen düzenli ayak sesleri duydum. İkinci sandaletimi de çıkarırken görüş alanımda bir çift rugan ayakkabı belirdi. O ayakkabıları tanıyordum. Endişem şaşkınlığa dönüşmüştü. Yutkundum. Olamazdı.

“Merhaba, Cleo.”

Ütülü siyah pantolonu, parlak deri kemeri, bembeyaz gömleği, bronz dövmeli göğsü. Bakışlarım yüzüne ulaşmadan durdum.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim nefes almaktı.

Burada ne arıyordu? Bittiğini söylemişti. Yine kalbimi kırmak için mi gelmişti? Beni ayağının altında yeterince ezmek için mi?

Hayır, o bunun için fazla meşguldü. Eğer bana daha fazla acı çektirmek isteseydi, bunu New York'ta yapmanın bir yolunu bulabilirdi. Öyleyse neden gelmişti? Başka bir şey mi olmuştu? Bir şey mi değişmişti? Göğsümde acınası bir umut ışığı belirmişti. Hemen onu söndürdüm.

Hayır. O konuyu açma.

Çömelmiş pozisyonumdan kalkarak sonunda yüzüne bakmaya cesaret ettim. Gördüğüm şey ciğerlerimdeki havanın bir anda boşalmasına neden olmuştu.

Rafaele'yi tanıdığım süre boyunca zorlu çalışma programına rağmen onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Bu adam makine gibiydi, bedeni ve zihni performans için geliştirilmişti. Ama ilk kez, titiz görünüşünde çatlaklar görüyordum.

Uykusuz gibi görünüyordu. Saçları hafif dağınıktı, gözlerinin altında koyu halkalar ve yüzünde bitkin bir ifade vardı. Gözlerimiz buluştuğunda yüzünde, açıkça anlaşılan bir acı belirdi.

Gurur duymadığım bir yanımla sevinç duyuyordu.

O da acı çekiyor muydu? *Bu iyi.*

Ama bu soruya neden diye sormak gelmişti içimden. İlişkimizi bitiren *oydu*.

Rafaele'nin bakışları tenimi yakıyordu. Dişlerini sıktı. Kimse ses çıkarmıyordu. Gözlerimi kırıştırdım, sonra arkamı dönüp ondan uzaklaştım.

“Onu görmek istemiyorum.”

Vale ellerini karnının önünde birleştirdi. “Sadece beş dakika konuşmak istiyor. Kütüphanede seni bekliyor.”

Saçımı kabaca tararken aynadaki yansıma baktım.

Amalfi’de bulduğum huzur artık sadece hüzünlü bir anıdan ibaretti. Hâlâ onun buraya geldiğine inanamıyordum. “Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

Vale bir iç çekti. Ağzını açtı, sonra kapattı.

“Ne?” diye sinirlenerek sordum. “Söylemek istediğin ne varsa söyle.”

Başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.”

“Sence onunla konuşmalı mıyım?”

“Cleo, bu senin seçimin.”

Cevap vermediğimde gitti.

Saçlarım ışıktaki parlayana kadar fırçamı tekrar tekrar buklelerimin üzerinden geçirdim. Daha iyi olduğumu samyordum ama onu gördüğüm an kendimi berbat hissetmişim. Bu adil değildi. Davetsiz bir şekilde hayatıma geri dönüp çıkmak için o kadar uğraştığım o sefil yere beni geri çekemezdi.

Beş dakika sonra Vale geri geldi.

“Şimdi ne var?” Bunun Vale’nin suçu olmadığını, onun sadece haberci olduğunu biliyordum ama ona öfkelenmekten kendimi alamıyordum. Çok sinirliydim.

“Sen onunla konuşana kadar gitmeyeceğini söylüyor.”

Öfke damarlarımdan zehir gibi akıyordu. Lanet olası pislik. “Talepte bulunmamanın daha iyi olduğunu bilmiyor mu? Kim olduğunu sanıyor? Artık New York’ta değiliz. Burada o bir hiç. Damiano onu gitmeye zorlayamaz mı?”

Vale dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Gerçekten gerekli olduğunu düşünüyorsan sorabilirim.”

Derin bir nefes aldım. Hayır, sorunlarımı çözmesi için Damiano’ya ihtiyacım yoktu. Fırçamı makyaj masasına vurdum. “Peki. Onunla konuşacağım ama sadece hepimizi rahat bırakması için.”

Aşağı kata inip koridordan geçip kütüphanenin kapısını açtım. Pencerenin yanında duruyordu, ellerini arkasında birleştirmişti.

“Ne istiyorsun?”

Sesimi duyunca arkasını döndü. Mavi gözlerindeki rahatlama ifadesi beni daha da kızdırmıştı.

“Beş dakikan var,” diye tıslayarak kapıyı arkamdan kapattım.

Beni baştan aşağı süzdü, sanki tüm detayları hafızasına kaydedebilmek için acele etmiyordu. “Nasılsın?”

“Sen gelene kadar iyiydim.”

Çekinerek konuşması beni cesaretlendirmişti. Burada olduğu, tüm ham ve acı verici duygularımı yeniden yüzeye çıkardığı için ona çok kızgındım. “Umarım evrakları getirmişsindir ama neden onları şahsen teslim etmeyi tercih ettiğini anlamıyorum. Gelecekte referans olsun diye söylüyorum, bu bölgede FedEx ve DHL hizmet veriyor.”

“Seni görmek istedim.” Sesinde çaresizliğin izleri vardı.

“Öyle mi? Ama *sen*, *benim* görmek istediğim son kişisin.” *Sen* derken zehir saçıyordum.

Yanağı titredi. “Lütfen, Cleo. Konuşabilir miyiz?”

“Bizim yaptığımız da bu değil mi?”

Dişlerini gıcırdattı. “Bu öfkemi hak ediyorum. Söylememem gereken şeyler söyledim.”

“Artık önemli değil, değil mi?”

“Önemli.” Bana uzandığında vücudum beklentiyle titredi. Hâlâ onun dokunuşunu arzuluyordum. Özlüyordum ama aklım daha iyi biliyordu. Geri çekildim, aramızdaki mesafeyi artırdım.

“Rafaele, neden buradasın?”

Kolu havada kaldı. Parmakları boşlukta seğirdi sonra elini indirdi. “Bunu düzeltmek istiyorum. Sen gittiğinden beri birçok şey fark ettim.”

Kalbim ağzımda atıyordu. Uzun ve gergin bir an boyunca her şey mahvolmadan önce ondan duymayı çok istediğim sözleri söyleyeceğini sandım. Ama sonra kendime geldim.

Tabii ki söylemeyecekti. O böyle biri değildi.

“Sadece lanet olası evrakları gönder,” diye fısıldadım. “Yoksa benden o kadar çok mu nefret ediyorsun ki ne zaman geleceklerini tahmin etmeye devam etmemi istiyorsun? Hayatıma devam etmek

istiyorum.” Ona elimi gösterdim. “Bu lanet olası yüzüğü parmağımdan çıkarmak istiyorum.”

İkimiz de aynı anda alyansıma baktık.

Zümrüt taşlı nişan yüzüğünü New York’ta bırakmıştım. Kasıtlı değildi, kaçırıldığım gün işe giderken takmamıştım. İşe giderken nadiren takardım çünkü çok fazla kutu kaldırmam gerekiyordu ve yüzüğün zarar görmesini riske atmak istememiştim. Ama alyansımı hiç çıkarmamıştım. Son birkaç aydır, ona her baktığımda gurur gibi bir duygu içimi kaplıyordu. Ama artık yoktu. Şimdi ona baktığımda sadece acı duyuyordum.

Onu çıkarmamı engelleyen hiçbir şey yoktu. Neden beklediğimi bilmiyordum. Bunu yapmak için onun iznine ihtiyacım yoktu.

Parmaklarımla metali kavrayıp çıkarmaya çalıştım.

Rafaele’nin göğsünün derinliklerinden acı dolu bir inilti çıktı.

Yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti ve anında yanıma gelerek ellerini ellerime dolayarak yüzüğü çıkarmamı engelledi. “Yapma. Yapma lütfen. Sana yalvarıyorum.”

Tutuşundan kurtulmak için biraz mücadele ettim. Bir eli benim iki elimi de kaplayacak kadar büyüktü, diğer eliyle belimi sardı. Vücudum ona yapışmış durumdaydı, kıvrılırken onun bana karşı ne kadar şiddetle mücadele ettiğine şok olmuştum.

“Bırak beni. Yanında olmak istemiyorum.”

Tutuşu gevşedi ama beni bırakmadı. “Lütfen, Cleo. Beni dinle. Seni uzaklaştırmakla hata ettim. Boşanmak istemiyorum.”

Çok yakındı. Her bir kirpiğini sayabilirdim.

“Beni bırak, yoksa çığlık atarım.”

İsteksizce ellerini üzerimden çekti. Ben de geri çekildim. Bir adım. İki adım. Üç adım. Dizlerimin arkası kanepeye çarptı.

Neden onun beni durdurmasına izin verecektim ki? Tekrar dene-dim. Yüzük, parmağımın eklemine takıldı ve bir an için onu çıkarmayacağımı düşünerek endişelendim ama bir kez daha sertçe çekince çıktı. Yüzüğü Rafaele’ye fırlattım.

“Hayır, Cleo—”

Yüzük, göğsünden sekip yere düştü ve ayaklarıma doğru yuvarlandı.

Rafaele'nin yüzünde panik ve ıstırap vardı. Hızla hareket etti, önümde diz çöktü ve yüzüğü ellerinin arasına aldı, sanki onu alıp bu sefer pencereden atacağımdan korkuyormuş gibiydi.

Kafasını kaldırdı, yüzündeki ifade o kadar acı doluydu ki içimi bir şaşkınlık kaplamıştı.

Onu şok içinde izliyordum. Öne eğilip alnını karnıma dayadı. "Lütfen, Cleo," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Yeniden tak. Bunu yapma."

Boğazım düğümlenmişti. İçimdeki öfke, hafif bir esintiyle titreyen bir mum alevi gibi titriyordu. Bu kadar ileri gittiğine inanamıyordum.

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Dudakları gömleğime değiyordu, göbek deliğimin hemen üstüne bir öpücük kondu. "O senin parmağına ait, *tesoro*."

Bu sevgi ifadesi kalbimi bıçak gibi delip geçmişti. Sahip olduğumuz ve kaybettiğimiz her şeyi hatırlatmıştı bana. "Bu ne cüret?" diye tısladım. "Bana öyle *deme*."

Elini kalçama sıkıca bastırdı. "Tamam. Demeyeceğim." Derin bir nefes aldı ve tekrar bana baktı.

Onu tanıyamıyordum. O kimdi? Evlendiğim gururlu adama ne olmuştu? Tanrı'ya yalvarmak için bile diz çökmeyecek olan adam nereye gitmişti?

Elimi tutup yüzüğü bıraktı. "Lütfen."

İçimde, bir acıma duygusuyla birlikte tarif etmesi ya da anlaması kolay olmayan başka bir şey filizlenmişti. Ona karşı kalbimi sertleştirmeye çalışıyordum ama henüz başaramamıştım. Hâlâ yumuşak, hâlâ hassas olan kısımlar vardı ve onlar can çekişiyordu.

Yüzüğü parmağıma takarken titredim. "Bunu sadece gitmen için yapıyorum."

Yüzündeki ıstırap hafiflemişti. "Çok üzgünüm."

"Neden üzgünsün?"

Elleri kot pantolonumun üzerinden bacaklarımın arkasına doğru kaydı. “Seni bir yük gibi gördüğüm için. En çok ihtiyacın olduğu anda sana sırtımı dönüp seni kendimden uzaklaştırmamalıydım. Nero ile olanlar için seni suçlamam doğru değildi. Hata bendeydi. Kontrolünü kaybeden bendim. Hataları yapan bendim.”

Sözleri beni sersemletmişti. Kanepenin kenarına oturup başımı eğdim. Artık olanlar hakkında konuşmak istemiyordum. İki haftadır olanları kabullenmeye çalışmıştım. O davetsiz bir şekilde buraya gelmeden önce neredeyse başarmıştım.

“Önemli değil,” dedim kısık bir sesle.

Avuçlarını dizlerimin üzerine koydu. “Sana karşı hislerim olduğunu kabul etmeliydim, onlardan kaçmamalıydım. Seni uzak tuttum ve bunun canını yaktığını biliyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Yapma.”

“Birlikte olduğumuz aylar boyunca inkâr ettim. İnkâr etmeseydim, belki duygularımı daha iyi hissetmeyi öğrenebilirdim. Bunun yerine durumu kontrol altında tutuyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Bir korkak gibi davrandım.”

Ellerini üstümden çektim. “Kes şunu. Bana karşı bir şey hissetmiyorsun. Bunu kendin söyledin, ben de açıkça duydum. Artık bunları duymak istemiyorum.”

Ayağa kalkıp ondan uzaklaşırken yine bana uzandı. Eli baldırıma dokundu. “Cleo, lütfen. Yapma bunu.”

Kapıya doğru ilerledim. “Neyi yapmayayım?”

O da ayağa kalktı. “Bizden vazgeçme.”

“Sevmekten aciz bir adama neden bir şans daha vereyim ki? Ben bundan daha iyisini hak ediyorum, Rafe.”

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben söyleyeceklerimi bitirmiştim. Şu anda bunu yapamazdım, kalbim parçalanmak üzereyken olmazdı. Ona cevap verme şansı vermeden odadan çıktım.

BÖLÜM 44

RAFAELE

De Rossi kütüphanenin hemen kapısında duruyordu. Cleo'nun peşinden gitmek için acele ederken neredeyse ona çarpıyordum.

Gözleri Cleo'nun uzaklaşan silüetine kaydıkdan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Şu anda seninle konuşmak istemiyor galiba."

"Biliyorum." Onu ilk gördüğümde bana, sanki ben yeniden canlanmış lanetli bir şeymişim de beni yakmak istiyormuş gibi bakmıştı.

"Şimdi ne olacak?"

Ne harika bir soru ama. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. New York'a geri dönmeyecektim. İlk savaşı kaybetmiştim ama buraya uzun bir savaş için hazırlıklı gelmiştim. Pes etmeyecektim.

"Birkaç gece burada kalmama izin ver."

De Rossi dişlerini sıkıp başını iki yana salladı. "Cleo burada olmanı istemediğini açıkça belirtti."

Yanağımın içini ısırarak ona siktirip gitmesini söyleme dürtümü bastırdım. Beni evine almayabilirdi ama onu ikna etmeyi başarmıştım. Zar zor. Bunu geri alması çok da zor olmayacaktı.

"Ona söylemem gereken şeyler var."

“O zaman neden söylemedin?” diye sordu, sesi keskin bir bıçak gibiydi.

Söylemem gerekiyordu ama ben söyleyemeden o benden kaçmıştı.

Yüzüğü çıkardığında kendimi kaybetmişim. Bu o kadar yanlış gelmişti ki onu tekrar takması için her şeyi yapacağımı biliyordum ve öyle de yapmıştım. Onun için dizlerimin üzerine çökmüş, ona yalvarmış, yakarmıştım. İşe de yaramıştı. Tanrıya şükür ki işe yaramıştı.

O yüzük, geçmişte olduğumuz her şeyin, hâlâ olabileceğimiz her şeyin bir sembolüydü. O yüzüğe her baktığında bizi düşünmesini istiyordum.

Bana bir şans daha vermesi için ikna etmeliydim. Yarın tekrar deneyecektim.

“Onu geri kazanmak istiyorsan, daha çok çabalamalısın,” dedi De Rossi kararlı bir şekilde. “O incindi. Senin yüzünden, Nero’ya olanlar için kendini suçluyor.”

“İnan bana, biliyorum. Her şeyin içine sıçtım.”

Aynı boyda olmamıza rağmen bana tepeden bakıyordu. “Nero hakkındaki gerçeği ona ben söylemem.” Daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyordu ama söylemesine gerek yoktu.

Nero’yu ona anlatamazdı ama ben anlatabilirdim.

Bunun için Cleo’ya tamamen güvenmem gerekiyordu. De Rossi, Ras ve Giorgio’nun sır saklamayı bildiklerini biliyordum. Bilmeselerdi bugün bulundukları yerde olamazlardı ve iş ortaklarını korumak onların yararınaydı. Beni Gino’ya ispiyonlayarak hiçbir şey kazanamazlardı.

Cleo daha önce hiç böyle bir bilgiyi saklamak zorunda kalmamıştı ve çok kızgındı. Gerçeği öğrenmek onu daha da kızdırabilirdi. Haftalardır Nero’nun öldüğüne inanmasına izin vermişim. Bunu söyleyerek hem kendi kaderimi hem de ailemin kaderini onun ellerine teslim etmiş olacaktım.

Onu geri kazanmak için her şeyi riske atmaya hazır mıyım?

Babam asla böyle bir şey yapmazdı ama kız kardeşlerim haklıydı. Ben onun gibi değildim. Beni yetiştiren adamdan daha iyi bir adam olabiliyordum.

“Bana birkaç gün ver. O süre içinde başaramazsam giderim.”

De Rossi, bu isteği düşünerek derin bir nefes aldı.

Eğer hayır derse ne yapacaktım? Yakınlarda bir otel mi bulacaktım? Cleo benimle tekrar görüşmeyi kabul edene kadar her gün buraya mı gelecektim? Muhtemelen De Rossi'den bekçi köpeklerini salmasını isteyecekti. Umarım iş o noktaya gelmezdi.

Bir süre sonra başını salladı. “Tamam. Kütüphanenin koridorunda bir misafir odası var. Birine eşyalarını getirmesini söyleyeceğim.”

“Ben yaparım.”

Gitmek için dönünce ona seslendim. Durdu. Ona söyleyeceğim iki kelimeyi söylemektense bir zamanlar dilimi kesmeyi tercih ederdim ama şimdi Cleo'yu kazanmak için bir şans daha elde etmek için bu küçük bir bedel gibi görünüyordu. “Teşekkür ederim.”

Çenesi gerildi. “Üç gün, Messero. Sana verilen süre bu kadar.”

Ertesi sabah, saat sekiz civarında yemek odasına girdim. Kendimi rahatsız hissediyordum. Uyuyamamıştım.

De Rossi'nin misafiri olmaktan hoşlanmıyordum ve sadece karımı geri istiyordum. Ama hayal kırıklığının bir faydası yoktu, o yüzden onu bir kenara ittim.

Valentina masada tek başına oturuyordu; bir elinde kahve fincanı, diğerinde kitap vardı. İçeri girdiğimi duyduğunda bana soğuk bir bakış attı. “Cleo'yu görmek istiyorsan, beklemelisin. Kahvaltısını çok geç saatte yapıyor.”

“Biliyorum. Dört ay benimle yaşadı, unuttun sanırım.”

Valentina dudaklarını büzdü. Bir sandalye çekip oturdum. Bir hizmetçi gelip kahve fincanımı doldurdu ve ne yemek istediğimi sordu. İki haşlanmış yumurta ve bir porsiyon füme somon istedim. Hizmetçi gittiğinde Valentina ayağa kalkıp kitabını kolunun altına sıkıştırdı.

“Çok dikkatli ol,” diye uyardı. “Onu üzersen, seni kovarım. Cleo benim kardeşim ve onunla uğraşmana izin vermeyeceğim.”

“Onu üzmeden bu işi halletmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum. Önümüzde zorlu konuşmalar var.”

Valentina gözlerini kıstı. “Duygularını benden saklamakta pek iyi olmadığı için şanslısın. Seni gerçekten unuttuğunu düşünseydim, seni kovmaktan çekinmezdim. Ama unutmadı.”

Duruşumu dikleştirdim. Sözleri damarlarıma çok ihtiyacım olan umudu enjekte ediyordu. “Ne demek istiyors—”

Başını iki yana salladı. “Onu kazanmana yardım etmeyeceğim. Bu senin sorumluluğunda. Damiano sana üç gün süre verdiğini söyledi. Bu süreyi akılcıca kullan.” Odadan çıktı.

“Öyle yapmayı planlıyorum,” diye mırıldandım boş odaya.

Bu yüzden bu kadar erken gelmiştim. Aşağı indiğinde onu kaçırma riskini almak istemiyordum. Üç gün boyunca elimden geldiğince onun yanında olacaktım. Konuşmamız gerekiyordu ve beni dinlemesini sağlayacak bir yol bulmam lazımdı.

Kahvaltımı bitirip Cleo uyanana kadar birkaç fincan kahve içtim. Saat ondan biraz önce büyük beden bir tişört giymiş, saçları dağınık ve ağzı açık bir şekilde esneyerek yemek odasına girdi. Bu manzara beni derinden etkilemişti. Eskiden sabahları, ben işe gitmeden önce vedalaşmak için uyandığında da böyle görünürdü. Gözlerim vücudunda dolaştı ve açıkta kalan bacaklarına kadar indi.

Ne zaman bronzlaşmıştı? İtalya’da ne yapıyordu? Plajda bikiniyle uzanmış, mükemmel vücudunu herkesin görmesine izin vermiş hâlini düşünmek, içimde bir sahiplenme duygusu uyandırmıştı.

Beni görünce durdu. Yüzündeki ifade nötrden dehşete, sonra da isteksizliğe dönüştü. “Hâlâ buradasın.”

Peçeteyi dudaklarıma bastırdım. “Öyleyim.”

Arkasını dönüp odadan çıkmasını bekliyordum ama beni şaşırtarak masanın karşısına oturdu.

“Sen yokken işleri kim yürütüyor?” diye sordu.

“Alec.”

“Ah, onu doğum günü partimden hatırlıyorum.” Meyve salatası kasesine uzandı. “Senin *capolarından* biri.”

“Yardımcım olarak terfi etti.” Nero her zaman benim ikinci adamım rolünü üstlendiği için şimdiye kadar resmî bir yardımcım yoktu.

Cleo’nun bakışları bana yöneldi. “Sen buradayken işleri ona emanet edecek kadar ona güvenmene şaşırdım.”

Evet ve hayır. Alec sadık ve zekiydi ama Nero’nun belirlediği standartlara yaklaşabilmesi için daha fazla deneyime ihtiyacı vardı. Birkaç hafta önce onu, ailemin başında bırakmak düşünülemezdi ama iki gün önce bunu yaparken hiç tereddüt etmemiştim. Önemli olan tek şey buraya gelmekti. Cleo’ya ulaşmaktı.

“Başka seçeneğim yoktu.”

Tabağına biraz meyve koydu. “Her zaman bir seçeneğin vardır. Eve gidebilirsin.”

“Benim *evim* sensin.”

Kaşığı havada donup kalmıştı. Sözlerim onu fiziksel olarak incitmiş gibi yüzünde bir acı belirdi.

“Böyle konuşmaya devam edersen, Damiano’dan seni dışarı atmasını istemek zorunda kalacağım,” diye fısıldadı kaşığı bırakıp tabağına bakarak.

“Yapamam. Konuşmamızı bitirene kadar yapamam.”

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Rafaele, cidden. Neyi başarmayı umuyorsun? Bizim için bir yol yok.”

“Katılmıyorum.”

“İlk sorun çıktığında beni bir kenara attığını unutabileceğimi mi sanıyorsun?” diye sordu sertçe. Öfkesiyle incinmişliğini gizlemeye çalışıyordu ama pek başarılı olamamıştı.

Ayağa kalkıp yanındaki sandalyeye oturdum. Elimi koluna koyduğumda kaskatı kesildi ama geri çekilmedi.

“O gün birçok şey ters gitti. Senin incinmiş olabileceğini düşünmek bana çok ağır geldi ve pişman olduğum davranışlarda bulundum.”

Elime baktı. “Hepsi bu değildi. Il Caminetto’daki saldırıda yaralandığımda çok farklı tepki vermiştin.”

“Evet ama o daha önce—”

Orman yeşili gözleri bana doğru çevrildi, içinde sorular vardı. “Neyden önce?”

Kalbim hızla atıyordu, yutkundum. Ağzımdan çıkan her kelimenin çok önemli olduğunu hissediyordum. Bu durumun yaşandığı birçok müzakereye katılmışımdı ama ilk kez bu kadar gergindim.

“Il Caminetto’da kontrol bendeydi. Seni koruyabileceğimi biliyordum. Ama babanın telefonunu aldığımda nerede olduğunu ve kiminle olduğunu bilmiyordum. Seni nasıl bulacağımı bilmiyordum. Babanın sözünü tutacağına güvenemezdim ama onun taleplerini de görmezden gelemezdim. Aynı anda iki yerde birden olamazdım. Senin zarar gördüğünü düşünmek ve hiçbir şey yapamamak benim için işkence gibiydi. Bu yüzden Ferraro’yu aradım. Çaresizdim.”

İfadesi biraz yumuşamıştı. “Öyle miydin?”

“Evet. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Duygularımı yaşamayı hiç öğrenemedim. Onları bir kenara itip yoklarmış gibi davranmayı öğrendim. Babamdan kurtulmak için bunu yapmak zorundaydım. Annemin de babamdan kurtulmasını sağlamak için bunu yapmak zorundaydım.”

Kaşlarını çatınca kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

“Sana olan duygularımın yoğunluğu beni altüst etti,” diye devam ettim. “Sanki bir tsunami dalgası çarpmış ve hayal edebileceğin en güçlü akıntı beni sürüklemiş gibi hissettim. Güvenli bir yere çekildim.” Elimini kaydırıp elini tuttum. “Sana davranışımı haklı çıkarmak için bunu söylemiyorum, Cleo. Bunun mazereti yok. Ama bence, bizim için bir yol olmasını istiyorsam, sana karşı daha açık olmalıyım.”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Parmaklarımı onunkilere kenetledim. Bana izin verdi ama aym hareketi yapmadı.

“Kız kardeşlerimle senin hakkında konuştum. Her şey hakkında.”

“Onlara ne söyledin?”

“Neden böyle olduğumu.” Boğazımı temizledim. “Çok geç kalmıştı bile. Annem sana çocukluğumda olanları anlatmış sanırım?”

Cleo başını salladı. “Evet, anlattı.”

“Annemin sana hangi ayrıntıları anlattığını bilmiyorum.”

Yüzü yumuşadı. “Babanın onu dövdüğünü ve seni buna tanık olmaya zorladığını söyledi. Ağlarsan, devam edermiş. Sana duygularını saklamayı öğretmiş.”

“Tecavüzden bahsetti mi?”

Yüzü soldu. “Ne? Hayır.”

Annemin ona bu kısmı anlatmamış olması beni şaşırtmamıştı. Sırrımızı bir kişi ile daha paylaşmak konusunda kafamda bir direnç hissettim. İlişkimiz onarılamaz şekilde bozulmuş olsa da annem, benim için her zaman umut beslemişti. Ve bu bilgiyi Cleo ile paylaşma nedenlerimi anlayacağını biliyordum.

“Babam ona benim gözümün önünde tecavüz etti. Beni izlemeye zorladı.”

Cleo’nun ağzı açık kalmıştı. Elimi sıktı. “Aman Tanrım. Düğün gecemiz...”

“Ben...” Boğazımda bir ağrı hissettim. “Uzun zaman önce onun gibi olmayacağıma söz verdim. Korumam gereken insanları asla incitmeyecektim. Asla.”

Cleo’nun gözleri yaşlarla doldu. Onu kendime çekip yanaklarından akan gözyaşlarını öpmek istiyordum ama kendimi tuttum. Henüz bunu hak etmemiştim.

“Ama yaptım. Davranışlarımla ve sözlerimle seni incittim.”

Dudaklarını birbirine bastırıp hıçkırığını bastırdı.

Elini daha sıkı sardım. “Sana uzun zaman önce söylemem gereken şeyi söylemeliyim. Sana olan hislerim, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha büyük. Eskiden beni korkutuyor ve kontrolümü kaybetmeme neden oluyorlardı ama artık öyle değil. Onları kucaklamaya hazırım. Seninle tanışana kadar o karanlık yatak odasında ne kadar çok parçamın öldüğünü fark etmemiştim. Ama sonra sen hayatıma girdin ve bana gerçekten yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu gösterdin. Ve artık eskisi gibi olamam.”

Derin bir nefes aldı, kirpikleri titriyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesimi parçalayacakmış gibiydi. “Cleo, sana baktığımda tüm evreni görüyorum. Senin benim için her şey olduğunu anlayabilmem için seni kaybetmem gerekti. Senden öncesi olabilir ama senden sonrası diye bir şey yok. Sensiz yaşayamam. Uyuyamıyorum, düşünemiyorum, nefes bile alamıyorum. Sensizken hayatı yaşamaya değer kılan her şeyden yoksun, korkunç, karanlık bir yerdeyim. Lütfen bana geri dön. Seni seviyorum.”

Bir gözyaşı damlası kusursuz yanağından aşağıya doğru aktı. Başparmağımla onu yakalayıp yavaşça sildim.

Nefes alış verişleri düzensizleşmişti ve bakışlarım onun aralık dudaklarına kaydı.

Nefes almaya ihtiyaç duyduğum kadar onu öpmeye ihtiyacım vardı ama ben daha bir santim bile kıpırdamadan o tutuşumdan kurtuldu.

Ayağa kalktı, sandalyesini gürültülü bir sesle geri itti ve arkasını döndü. “Gitmem gerek.”

Hayır.

Ayağa kalktım. “Lütfen benden kaçma.”

Durup omzunun üzerinden yavaşça bana baktı. “Rafaele, düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bu çok fazla. Bana biraz zaman ver. Lütfen.”

Buna ne cevap verebilirdim ki? “Cleo—”

Ben bir şey söylemeden önce başını iki yana sallayıp odadan çıktı. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

Biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti ama gitmemi istemişti. Bu bir ilerlemeydi, değil mi? Belki de ona ulaşabiliyordum. Ama onu çok zorlarsam, yine geri çekilebilirdi.

Yerime geri çöküp ellerimi yüzüme götürdüm. Zamana mı ihtiyacı vardı? O zaman ona bunu verecektim. Ne isterse verecektim. Çünkü artık kararları veren ben değildim.

Kontrol ondaydı.

BÖLÜM 45

CLEO

Rafaele beni sevdiğini söylemişti. Bu itirafının ardından yukarı koştuğumda kalbim göğsümde çarpıyor ve damarlarıma sıcaklık yayıyordu. Kendimi yatak odama kilitleyip düşüncelerimi ve duygularımı çözmeye çalıştım.

Rafaele'nin babasıyla yaşananları tüm gerçekliğiyle öğrendiğim için Rafaele'nin neden böyle olduğunu anlayabiliyordum. Küçük bir çocukken tanık olduğu şeyleri düşünmek midemi bulandırıyor. O ve annesinin yaşadıkları korkunçtu. Bazen dünyamızda sadece kadınların değil, erkeklerin de acımasız şeyler yaşayabildiğini unutuyordum.

Kimse katil olarak doğmazdı. Öyle ya da böyle, insanlar çevreleri ve etraflarındaki insanlar tarafından şekillenirdi.

Rafe, bana tüm hikâyeyi anlatırken gözle görülür şekilde rahatsızdı. Bunun onun için zor olduğunu anlayabiliyordum ama bunun onu durdurmasına izin vermemişti. Bana kendisiyle ilgili çok özel, son derece hassas bir şey anlatmıştı. Kaç kez bana açılmasını dilemiştim? Sonunda yapmıştı.

Ve bu, beni geri kazanmak için yaptığı bir taktik gibi gelmemişti. Samimiydi.

Gerçekten bunu düzeltmek istiyordu. *Aramızı* düzeltmek istiyordu.

Peki ya ben?

İçimi bir özlem kaplamıştı. Az önce onu teselli etmek istemiştım. Ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek ve onu öpmek istemiştım. Ama kendimi tutmayı başarmıştım çünkü bir kez olsun, eylemlerimin sonuçlarını düşünmüştüm.

Eğer ham duygularımın etkisiyle bu işe çok çabuk atlarsam, daha sonra pişman olabilirdim ve daha fazla pişmanlık yaşamak istemiyordum. Zaten yeterince pişmanlığım vardı.

Yatağa kıvrılıp telefonumda bulunan fotoğraflarımızı tek tek inceledim. Çok fazla fotoğraf yoktu ama olanlar bile kalbimin sıkışmasına neden olmuştu.

Il Caminetto'da akşam yemeğinde garsondan bizi çekmesini istediği fotoğraf. O fotoğrafta çok sinirli görünüyordum. Ferrarolarda akşam yemeğine gitmeden hemen önce gizlice çektiğim başka bir fotoğraf daha vardı. Kol düğmelerini düzeltirken kaşlarının altından bana bakıyordu, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Doğum günü partimden kalma birkaç fotoğraf vardı. Terasta Vale'den bizi çekmesini istediğim bir fotoğraf. *After party*den bir selfie. Gülümsüyordu, kameraya değil bana bakıyordu.

Cleo, sana baktığımda tüm evreni görüyorum. Senin benim için her şey olduğunu anlayabilmem için seni kaybetmem gerekti.

O umut ışığı göğsümde yeniden canlanmıştı. Ama şimdi, onu söndürmek yerine konuşmamızın anısıyla o küçük alevi harlıyordum.

Günün geri kalanını odamda geçirdim, herkesten uzak durdum ve akşam yemeğimi odamda yedim. Vale, yatmaya hazırlanırken kapımı çaldı.

“Her şeyi göz önünde bulundurarak yarınki konseri iptal etmek ister misin?” diye sordu içeriye bakarak.

Kahretsin. Dışarı çıkma planımız olduğunu tamamen unutmuştum. İkimizin de sevdiği bir grup Napoli'de konser verecekti ve Vale bize bilet almıştı. Bunu sabırsızlıkla bekliyorduk ve Rafe ortaya çıktı

diye vazgeçmek istemiyordum. Önümüzdeki birkaç gün ne yapacaktım? Odamda saklanıp sürekli onu mu düşünecektim? Belki de evden çıkıp birkaç saatliğine kafamı dağıtmak iyi gelirdi.

“Hâlâ gitmek istiyorum.”

Vale’nin gülümsemesi temkinliydi. “Emin misin?”

“Eminim.”

İçeri bir adım atıp arkasından kapıyı kapattı. “Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

“Her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Rafaele gerçekten çaba gösteriyor...” Bir iç çektim. “Beni sevdiğini söyledi.”

Vale’nin yüzündeki ifade yumuşadı. “Nihayet.”

“Evet, sonunda, değil mi? Ama çok mu geç oldu?”

“Bilmiyorum. Hâlâ onu seviyor musun?”

Seviyor muyum? Ona karşı hissettiğim tüm duyguların üstünde kalın bir acı tabakası vardı ama onun bunu aşmayı başardığım inkâr edemezdim. Bir şekilde. Ama onun fikrini değiştirmesinin ilişkimizi düzeltmeye yeteceğinden emin değildim. Şimdi beni sevdiğini söylüyor olabilirdi ama bu, olanlar yüzünden sağkolunun öldüğü gerçeğini değiştirmezdi.

Nero ölmüştü.

Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Gözlerim yanıyordu. “Bunun bir önemi var mı bilmiyorum. Onu hâlâ seviyor olsam bile en yakın arkadaşının ölmesinin sebebi benim.”

Vale gelip yatağın kenarına oturup kolunu bana doladı.

“Cleo, yaşadığımız dünya böyle. Bunu biliyorsun.”

Başımı omzuna yasladım. “Bu yüzden hep tüm bunlardan uzaklaşmak istedim. Sürekli kalp kırıklığı ve acı. Ve neredeyse başarmıştım. İtalya’da olduğum için artık istediğim her şeyi yapabilirim. Rafaele’yle ilişkimize bir şans daha vererek tüm bunları gerçekten bırakmak istiyor muyum?”

Bu, benim yapmam gereken gerçek bir seçimdi. Ona veda edip Avrupa’da yeni bir hayata başlamak ya da New York’taki bildiğim hayata geri dönmek. Onunla evlenmeden önce nefret ettiğim hayata.

Vale iç geçirdi. “Doğduğumuz hayatı seçme şansımız yok ama bedelini ödemeye hazırsak hepimiz kendi yolumuzu bulabiliriz. Lazaro’dan kaçmak ve New York’tan gitmek için cesur olmak zorundaydım. Dünyamızı tamamen terk etmedim ama içinde bana uygun bir yer buldum. Damiano bir mafya lideri ama aynı zamanda hayatımın aşkı.”

“Ama sen ve o normal insanlar olsaydınız çok daha iyi olmaz mıydı sence?”

“Bazen, eve sağ salim dönecek mi diye endişelenmek zorunda kalmasam ne iyi olurdu diye düşünüyor muyum? Elbette. Ama aynı zamanda, tüm bunlardan uzaklaşıyorsa, şu an olduğu kişi olamayacağını da biliyorum,” derken iç geçirip gülümsedi. “Ve ben onun şu anki hâlini gerçekten çok seviyorum.”

Rafaele’nin artık *don* olmadığını hayal etmek imkânsızdı. Bu adam liderlik etmek için doğmuştu. Ve gerçek şuydu ki... Onun bu özelliğine hayrandım. Ona güvenen adamları ve onun liderliği altında gelişen bir ailesi vardı. O bunu asla geride bırakmazdı ve ben de ondan bunu isteyemezdim.

Yani onu seçersem, tüm bunları kabul etmeliydim. Artık isyan yoktu, direniş yoktu, durumumun gerçekliğini inkâr etmek yoktu. Tamamen kendimi vermeliydim.

Vale’nin yanağına bir öpücük kondurdum. “Biraz uyumam lazım galiba. Kafam patlayacak gibi.”

Bana bir kez daha sarılıp ayağa kalktı. “Ne kadar düşünmek istiyorsan o kadar zamanın var. Onun seni acele ettirmesine izin vermeyeceğim.”

Ertesi gün, daha ben istemeden kahvaltım sihirli bir şekilde odama geldi. Kahretsin, Vale yılın en iyi ablası ödülünü almaya adaydı. Pencerenin kenarında oturup arka bahçedeki ağaca yuva yapan kuşları izlerken yumurtalarımı ve tostumu yiyip kahvemi içtim.

Öğlen saatlerinde kapımın dışında Rafaele'nin sesini duydum.

"Onunla konuşabilir miyim?"

"İstediginde senin yanına gelecek," dedi Vale kararlı bir sesle.

"Onu görmek istediğimi söyler misin?"

"Söylerim, Rafaele. Onun kapısının önünde hayalet gibi dolanmayı bırakıp aşağı inebilir misin? Çalışanlarım seninle ne yapacaklarım bilemiyorlar."

Elimi dudaklarıma götürdüm. Odamın önünde mi dolaşıyordu? Parmak ucumda kapıya doğru yürüyüp kulağımı kapıya dayadım. Uzaklaşan ayak sesleri duydum.

Vale onu kovarak doğru şeyi yapmıştı çünkü ben hâlâ ne yapmak istediğimi bilmiyordum.

Onu özlüyor muydum? Evet.

Onun dokunuşunu, öpücüklerini ve bana dünyadaki en değerli şeymişim gibi bakışını özlüyordum. Ama olan biten her şeyi düşününce bunları geri kazanabilecek miydik?

Emin değildim.

Saat altı olduğunda konsere hazırlanmaya başladım. Bavulum hâlâ yerde açık duruyordu. Buraya geldiğimde eşyalarımı hiç çıkarmamıştım. Getirdiğim kıyafetleri karıştırıp henüz giymediğim orman yeşili bir elbise çıkardım. Göğsümün hemen altında bir fiyonku bulunan, kabarık uzun kollu ve üst bacağına kadar uzanan dökümlü bir eteği vardı. Saçlarıma örgülerini açıp biraz makyaj yaptım.

Bitirdiğimde aynaya yaklaşıp kendi etrafımda döndüm. Rock konseri için biraz fazla giyinmişim ama bu sadece canım öyle istediği içindi. Kesinlikle aşağıda Rafaele ile karşılaşsam iyi görünmek istediğim için değil...

Zaten orada değildi. Boş oturma odasına girdiğimde içimdeki küçük hayal kırıklığını görmezden geldim.

Vale kısa bir süre sonra geldi. "Hazır mısın?"

"Evet. Kocan seni uğurlamaya gelmedi mi?"

"Rafaele ile ofisinde iş konuşuyorlar."

Ah. Yurtkunup gülümsedim. "Hadi gidelim o zaman."

Dışarıda bizi bekleyen arabaya bindik, şoför ve iki güvenlik görevlisi eşliğinde yola koyulduk. Mekâna vardığımızda açılış gösterisi çoktan başlamıştı. VIP alanına gidip birkaç bira aldık.

“Bu grup harika,” dedi Vale, başını müziğe göre sallayarak.

VIP alan hızla dolmaya başlamıştı. Korumalarımız yan tarafta duruyorlardı, gerektiğinde bize hemen ulaşabilecekleri kadar yakınlardı. Ben sahneye dönüp müziğe odaklandım.

Damiano ve Rafaele hâlâ konuşuyorlar mıydı? Ne hakkında konuşuyorlardı acaba? Nero gittiğine göre Rafaele işleri yürütme şekline birçok değişiklik yapmak zorunda kalacaktı.

İçimde bir hayal kırıklığı hissettim. Off. Onu *düşünmemek* için buraya gelmişim ama yine de onu düşünüyordum.

Sanki biri beni izliyormuş gibi boynumda bir karıncalanma hissetmişim. Kafamı çevirince VIP alanın diğer tarafındaki buz mavisi gözlerle karşılaştım.

BÖLÜM 46

CLEO

Kalbim hızlandı. Rafaele kalabalığın arasından geçerek tam önümde durdu. Onu görünce nefesim kesilmişti. Siyah bir kot pantolon ile gözlerinin rengini ortaya çıkaran açık mavi bir gömlek giymişti. Ceket giymediği için omuzlarının sert hatları ve geniş, kaslı göğsü ortadaydı. Kalın boynuna ve gömleğinin altından görünen bronz tenine bakıp yutkundum.

Siktir, çok yakışıklıydı.

İlk geldiği zamanki yorgun havası ortadan kalkmıştı.

Ayrı kaldığımız sürenin ona verdiği tek iz, gözlerinin altındaki hafif torbalardı ama bunlar onun yakışıklılığını hiç etkilemiyordu.

Bacaklarımın arasında tanıdık bir sıcaklık hissettiğimde çığlık atmak istiyordum. Hâlâ bende bu etkiyi yaratması haksızlıktı.

Gözlerini üzerimde gezdirdi, göğüslerime ve çıplak bacaklarıma baktı. Yüzüme yeniden odaklandığında, gözlerinde kaynayan bir açlık vardı. Çok iyi bildiğim bir açlık.

“Burada ne işin var?” diye sordum.

Dişlerini sıktı. “Damiano konsere gittiğini söyledi. Endişelendim.”

İçimde kelebekler uçuşuyordu. “Endişelendin mi? Korumalarımız var.”

“Onları tanımıyorum, bu yüzden onlara güvenmiyorum,” dedi sert bir sesle, korumalara şüpheli bir bakış atarak.

Vale arkamdan bir yerlerden inledi. “Yine başlıyoruz. Biliyorsun, senin müdahalen olmadan da son iki haftayı bir şekilde atlattık.”

Rafaele onun yorumunu görmezden gelip dikkatini tekrar bana çevirdi. “Burada çok fazla insan var.”

Gülümsedim. “Biliyorum, Rafe. Bu bir konser.”

Boğazını temizledi. “Evet. Güvenliği sağlamak için zor bir yer. Böyle bir yerde güvenlik görevlisi sayısı ne kadar fazla olursa o kadar iyi.”

Sanki onun gitmesini söylememem için bana mantıklı bir neden sunmaya çalışıyor gibiydi.

Dudağımı ısırdım. Ona eve gitmesini ve burada olmaya hakkı olmadığını söylemeliydim ama... İstemiyordum. Rahat kıyafetler giyerek uyum sağlamaya çalıştığı hâlde, şu anda uyumsuz görünüşü çok sevimliydi.

“Hiç rock konserine gittin mi?”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Hayır.”

“Şanslısın. Sahneye çıkmak üzereler.”

Saati kontrol ederken dikkatim bileğine kaydı. Ona aldığım saati takmıştı ve nedense bu durum kalbimin sıkışmasına neden olmuştu. “Evet, her an çıkabilirler.”

Tam o sırada gitarist sahneye çıktı ve şarkının ilk notaları havada yankılanmaya başladı. Grup en popüler şarkılarından biriyle konsere başladığından kalabalık çılgına dönmüştü ve insanlar etrafta coşkuyla zıplamaya başlamıştı.

Diğer seyircilerle birlikte tezahürat yaparken Rafaele’nin arkama geçip vücudunu, bana çarpanları engellemek için kalkan gibi kullandığını fark ettim.

Müzik kulaklarımda çınılıyordu, ritim canlı bir varlık gibi içimde yankılanıyordu. Dikkatimi sahneye vermeye çalışıyordum ama tüm duyularım Rafaele’ye odaklanmış durumdaydı. Vücudunun ısını

hissedebilecek kadar yakınımıdaydı. Bana her dokunduğunda, ona doğru yaslanmak istiyordum. Sanki birbirinin çekimine karşı koyamayan iki mıknatıs gibiydik. Karnımın altında bir ağrı oluştu.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Muhteşem görünüyorsun.” Elleri kalçalarımın üzerinde kaydı ve beni sahiplenici bir şekilde tuttu. İnlememi bastırmak zorundaydım. Sınırlarımı zorluyordu. Onu itmem gerekiyordu ama yapmıyordum. Tanrım, bana dokunuşu çok iyi hissettiriyordu. Sıcaklığı elbisenin içinden geçip tenime işliyordu.

Gözlerimi kapattım ve kendimi o âna, müziğe, benimkine temas eden vücuduna kaptırdım.

Bunu kaybetmek istemiyordum. Ama Nero’nun ölümü üzerimizde asılı dururken birlikte nasıl bir geleceğimiz olabilirdi ki?

Göğsümün derinliklerinde bir çatlak belirdi ve kontrol altında tutmaya çalıştığım duygular içimi kapladı. Gözlerim doldu. Bunu çözmem lazımdı. Bir ayağım içeride, bir ayağım dışarıda bu belirsizlik içinde yaşamaya devam edemezdim.

Kollarında dönüp ona baktım. Yüzünde özlem dolu bir ifade vardı. “Dışarı çıkalım,” dedim.

Rafaele başını sallayıp elimi tuttu. Kalabalığın arasından kolayca yol açarak bizi dışarıdaki sigara içme alanına çıkardı.

Ana grup hâlâ sahnede olduğu için bu alan boştu.

Serin akşam havasını içime çekip gökyüzüne baktım. Dolunay vardı.

Rafaele arkamda durdu. “Cleo?”

Adımı söyleme şekli, tenimi okşayan bir dokunuş gibiydi. “Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Ne hakkında?”

“Gösteri.”

Bir anlık sessizlik oldu. “Eğlenceli. Sen yanımda olduğunda çoğu şey gibi.”

Görüşüm bulanıklaşmıştı. Bu sözleriyle bana yaşattığı acı-tatlı acının farkında mıydı acaba?

“Çoğu mu? Hepsi değil mi?”

“Burada olduğun hâlde benimle konuşmaman çok kötü.”

Ona dönüp, “O zaman evli olduğumuz aylar boyunca nasıl hissettiğimi anlıyorsun,” dedim.

Yüzünden bir gölge geçti. Cevap vermeden önce bir an durdu, sanki sözlerimi sindirmeye çalışıyordu. “Artık öyle olmayacak.”

“Öyle mi?”

“Hayır.” Sırtım çite çarpana ve vücudu benimkine yapışana kadar bana doğru yürüdü. Başımı geriye eğdim. O da kafasını bana doğru eğdi, sanki kokumu içine çekmeye çalışır gibi burun delikleri genişlemişti.

Nefes almakta zorlanıyordum.

Onu özliyordum. Onu istiyordum. Ama yine de evliliğimize geri dönmenin doğru bir karar olduğuna ikna olamıyordum. Duruşumu dikleştirip onu göğsünden ittirdim, o da isteksizce bir adım geri çekildi.

“Bak, babanın neden olduğu zararı fark etmene ve bununla başa çıkmaya hazır olmana sevindim. Ama belki de başka biriyle yeniden denesen daha iyi olur. Seninle bu kadar yükü paylaşmayan biriyle.”

Gözlerini kıstı. “Başka kimseyi istemiyorum. Seni istiyorum.”

Yumruklarımı sıktım. “En yakın arkadaşının ölümünün sebebi benken ilişkimizi nasıl düzeltebiliriz?”

Gözlerinde bir tereddüt belirdi. “Cleo—”

“Hayır, gerçekten.” Suçluluk duygum, tüm gücüyle geri gelip ciğerlerimi sıkıştırmıştı. “Nero’nun ölümü, ilişkimizde her zaman kara bir leke olarak kalacak. *Her zaman*. Bu, asla unutabileceğimiz bir şey değil.”

Ve bu sadece benim suçluluk duymamla bitmiyordu. Rafaele’nin bunu yapabildiğini bilmek de suçluluk duygumu artırıyordu. En yakın arkadaşını öldürmüştü. Ya da en azından başka birine bunu yapması için emir vermişti. Bunu yapabildiyse duygularını ne kadar kabullenmiş olabilirdi ki?

Birlikte büyümüşlerdi. Yakınlardı.

Buraya geldiğinden beri Nero’dan neredeyse hiç bahsetmemişti. Neden onun hakkında konuşmuyordu? Umursuyor muydu ki? Bunu

yapmak onun için kolay mıydı? Hayır, kolay olamazdı. New York'tan gitmeden önce ne kadar üzgün olduğunu görmüştüm. Belki de hatırlamak çok acı verici olduğu için bu konuyu açmamıştı.

Başımı iki yana salladım. "Arkadaşının yasını tuttuğun için bu işe aceleyle giriyorsun. İnsanlar yas tutarken mantıksız davranırlar."

Rafaele derin bir nefes alıp elini saçlarının arasından geçirdi "Yas tutmuyorum. Senin düşündüğün şekilde değil."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

Rafaele bana tuhaf bir şekilde baktı. Avucunu dudaklarının önüne siper etti. "Nero ölmedi."

Ne?

Nabzım kulaklarımda atıyor, etrafımızdaki boğuk müziği bastırıyordu. "N-Ne dedin?"

"Nero ölmedi. Bunu bilmemen gerekiyordu. Kimseye bundan bahsetmemelisin. Ablalarına bile."

Etrafımdaki dünya sanki durmuştu. Duyduklarıma inanamıyordum. "Rafe, neler oluyor?"

"O ölmedi."

Şok içinde ona baktım. "Nerede o?"

"Gitti. Hayatının geri kalanını saklanarak geçirecek. Ama hayatta."

"Bu nasıl oldu?"

"Sanırım senin sayende. De Rossi'den beni aramasını istedin, değil mi?"

"Damiano bunu biliyor mu?"

Rafaele başını salladı. "Damiano, Ras ve Giorgio biliyor. Sadece onlar biliyor. Ve artık bir de sen."

Şaşkın bir nefes dudaklarımdan döküldü. Sanki uzaylılar tarafından kaçırılıp alternatif bir evrene atılmışım gibi hissediyordum. Avuçlarımı yüzüme bastırıp birkaç derin nefes aldım, içimde savaşı duyuları yatıştırmaya çalışıyordum. Nero'nun hayatta olmasına duyduğum rahatlama. Suçluluk duygusundan kurtulduğuma duyduğum coşku. Kandırılmış olmaya duyduğum öfke.

Avuçlarımı indirdiğimde Rafaele beni dikkatle inceliyordu.

“Açıkla.”

“Onu öldüremezdim. De Rossi aramamış olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Düşünemiyordum. Kafam patlamak üzereydi. Seni kaybetmiştim, onu da kaybetmek üzereydim ve hepsi benim hatamdı. Her şeyin ağırlığı altında eziliyordum. Nero bana yapmamı söyledi, onu vurmamı söyledi ve bunun, durumu yatıştırmanın tek yolu olduğunu bilsem de tetiği çekemedim.” Başını iki yana salladı. “De Rossi aradığında ve konuşmaya başladığımızda, aklıma bir fikir geldi. Nero’nun yangında öldüğünü gösterecektim. İki ceset vardı, babanın deposunda öldürdüğümüz adamları. Ve onları güvenli eve koyduk.”

“İki mi?”

“Biri Nero olmalıydı. Diğeri ise Sandro.”

Ağzım açık kalmıştı. “Ne?”

“Sandro, Nero ile birlikte gitti. Nero’nun geri dönmemesi için onunla birlikte kalacak birine ihtiyacım vardı.”

Bu delilikti. “Peki, sonra ne oldu?”

“Güvenli evi yaktık ve Giorgio polis kayıtlarına girerek Nero’nun DNA verilerini, onun olduğunu söylediğimiz adamın verileriyle değiştirdi.”

Aman Tanrım. Kalbim hızla atıyordu. Nero hayattaydı. “İşe yaradı mı?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Gino kabul etti. Bir ateşkes yaptık ancak aramız hâlâ gergin. Öyle olmak zorunda. Gino, en yakın arkadaşımı öldürmeme sebep olduğunu unutacağımı düşünmüyor. Cleo, Nero seni hiçbir şey için suçlamıyor. Veda etmeden önce bana öyle söyledi. Sanırım bunu bilmeni istedi.”

Sanki gözlerimden kara bir perde kalkmış gibiydi. Boğazım kurumuştum ama içimde bir rahatlama hissediyordum. “Onu öldüremedin.”

Rafaele’nin yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. “Onu öldüremedim. Her zaman hükümdarlığımı korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim ama kendime yalan söylüyordum. Ben babam

gibi değilim. O kimseyi sevmezdi ve bunun kendisine güç verdiğini düşünürdü ama güç bu anlama geliyorsa, ben istemiyorum.”

“Ne istiyorsun peki?” diye fısıldadım.

Rafaele aramızdaki kısa mesafeyi aşır kollarıyla beni sardı. Bakışları o kadar parlak, o kadar savunmasızdı ki içimi delip geçmişti. “Seni çılgınca mutlu etmek istiyorum. Sana her şeyi vermek istiyorum. Seninle evlenmeyi ilk kabul ettiğimde, seni evcilleştirebileceğimi düşünmüştüm. Kendime çok güveniyordum, bana hiçbir zorluk çıkarmayacağından emindim ama çok yanılmışım. Seni evcilleştiremedim. Beni tamamen fetheden sensin. Artık evlendiğin adam değilim. Ama bana bir şans verirsen hak ettiğin koca olacağım.”

Bir hıçkırık kaçtı ağızımdan. Yanağımı gömleğine dayadım o da çenesini başıma dayadı. Elleriyle, kollarımı yukarı aşağı okşayarak beni teselli ediyordu. Kokusu çok güzeldi.

Ev gibi.

Kollarımı Rafaele’nin beline dolayıp vücudumu onunkine yapıştırdım. Göğsünün derinliklerinden memnuniyet dolu bir homurtu geldi ve beni daha sıkı sardı. Son tereddütlerim de yok olmuştu. Konser bitene kadar öylece durduk. Kapılar açılıp insanlar dışarıya akın edene kadar... Ay ufku öpene ve yağmur damlaları tenime değene kadar...

Görüşüm bulanıktı ama göğsüm hafifti.

Rafaele, yüzümü incelemek için biraz geri çekildi.

Başparmağının ucuyla yanağımı okşadı, gözlerinde içtenlik vardı. “Seni seviyorum, *tesoro*. Lütfen benimle eve gel.”

Karnımda kelebekler uçuşurken parmaklarımı saçlarına geçirdim. Onun bu sözlerini duymaktan asla bıkaçağımı sanmıyordum. Sanki ben dünyadaki en önemli şeymişim gibi bana bakıyordu ve o anda buna inandığımı fark ettim.

İtalya’ya geldiğinden beri ilk kez ona gülümsüyordum. “Tamam. Geleceğim.”

Yüzünde rahatladığına dair bir ifade belirdi ve bir saniye bile kaybetmeden eğilip dudaklarımdan öptü.

SON SÖZ

RAFAELE

Ertesi sabah güneş doğduğunda kendimi tamamen farklı bir insan gibi hissediyordum. Sefil bir pislikten, dünyanın en şanslı adamına dönmüştüm. Cleo benimle birlikte New York'a geri dönecekti. Onu tekrar evimde görme düşüncesi göğsümde tuhaf bir titreme yaratıyordu.

Bizim evimizde.

Ona, evi istediği gibi yeniden dekore edebileceğini söylemeyi planlıyordum. Onu mutlu edecekse lanet olası bir köpek bile alacaktık ama bu yaratığın beni ondan uzak tutmaya çalışmaması şartıyla.

Bavulum dolabın yanında duruyordu. Bir gömlek ve pantolon giydim ve misafir odasından çıkıp karımı aramaya başladım. Konserden döndükten sonra Cleo'yu benimle geceyi geçirmesi için ikna etmeye çalışmışım ama o yavaş yavaş ilerlemek istediğini söyleyerek bunu reddetmişti. Hayal kırıklığıyla midem düğümlenmişti, vücudum bu fikre hiç de sıcak bakmıyordu.

Yine de dün gece onu zorlayamayacağımı söylemiştim kendime. Hazır olduğunda bana gelecekti.

Odanın kapısı açılıp Cleo siyah bir tişört ve yırtık bir kot şortla ortaya çıktığında ondan on adım kadar uzaktaydım. İnlememi zorlukla bastırdım. Siktir, yiyip bitirecek kadar güzel görünüyordu.

Beni görünce gülümsedi ama yüzümdeki ifadeyi fark edince gülümsemesi kayboldu. Avını gözleyen bir yırtıcı gibi görünmüş olmalıydım.

Ona doğru yürüdüm, normal davranmaya çalışsam da başaramamıştım. Yumruklarımı sıktım. Onu çok istiyordum. Ondan sıkıldığımı söylediğime inanamıyordum. Bu asla olmayacaktı. Ona takıntılıydım ve her zaman da takıntılı olacaktım.

Cleo'nun gözleri beni takip ediyordu, tam önünde durduğumda gözleri dudaklarıma kaydı. Burnundaki çiller, buranın güneşinden dolayı daha belirgin hâle gelmişti. Her birini öpmek istiyordum. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmek ve teninin yumuşaklığını hissetmek istiyordum. Altımda kıvrınmasını, onu becermem için yalvarmasını istiyordum. Bu görüntü karşısında aletim seğirdi.

Dudağını ısırdı. "Bana bakıyorsun."

"Biliyorum." Elimi kaldırıp saçım kulağının arkasına sıkıştırdım.

Gözleri kapandı ve dokunuşuma doğru eğildi. "Öp beni."

Titredim. Dudaklarımı sahiplenici ve açgözlü bir şekilde onun dudaklarına bastırdım. Ellerini boynuma, parmaklarını saçlarıma doladı. Dili benimkini okşadığında inledim ve onun tatlı tadında kendimi kaybettim.

Kısa süre sonra barıştığımızı duyurduk.

Herkes De Rossilerde *brunch* için toplanmıştı ve Cleo benimle birlikte New York'a döneceğini açıkladığında herkesin tepkisi farklı oldu. Valentina şüpheli bir bakışla gözlerini kıstı, Gemma memnun bir gülümsemeyle bana baktı ve Mari rahat bir nefes aldı.

Erkekler duygularım daha iyi gizliyordu ancak Ras ağzını açıp, "Emin misin, Cleo? Onu ortadan kaldırmamızı istiyorsan, şimdi tam zamanı," dedi.

"Neden?" diye sordum. Nero'yla olanlardan sonra o pisliğe olan davranışlarım biraz düzelmişti ama belki de bu erken bir karardı.

“Burada yalnız ve savunmasızsın.”

“Savunmasız mı? İstersem bu tereyağı bıçağıyla seni yere sererim.”

Ras kıkırdadı. “O zaman neyi bekliyorsun?”

“Canımın istemesini.”

Cleo boğazını temizledi. “Tamam, yeter.”

“O başlattı,” diye mırıldandım ağzıma birkaç yumurta tıktırarak.

“Kaç yaşındasın, beş mi?” diye sordu Ras.

Pislik. “Köpeğinin tasmaına bağla, De Rossi.”

Gemma uzanıp elini onun koluna koydu. “Ras.”

“Sadece gerçekten ailemize katılacaksa bu baskıya dayanabileceğinden emin olmak istiyorum,” dedi sırtıtarak.

“Kesinlikle senin ailene katılmıyorum.”

Cleo bana keskin bir bakış attı. “Katılıyorsun, Rafe. Bu benim ailem. Yani üç tane sinir bozucu erkek kardeşin daha oldu.”

“Bu hoş olmayan kategoriye dâhil edilmemeyi tercih ederim,” dedi Giorgio, metodik bir şekilde bir domates dilimini keserken.

Cleo ona neşeli bir bakış attı. “Tamam, iki sinir bozucu erkek kardeş ve Giorgio.”

İç çektim. Siktir. Artık bu Casalesi aptallarıyla baş başa kalmıştım, değil mi? Sadece Cleo yüzünden değil, Nero yüzünden de.

Sonuçta, insanları birbirine yakınlaştıran birkaç şey vardı ve sır saklamak da bunlardan biriydi.

“Sanırım buna alışmam gerekecek,” dedim omuz silkerek. “Muhasebecime bir keresinde söylediğim gibi, *karım ne isterse alır*.”

“Öyle mi?” Valentina, *cappuccinosunu* içerken bana baktı. “İyi bir hikâye mi seziyorum?”

“Onlara hiç anlatmadın mı?” diye sordum Cleo’ya.

Yanakları çekici bir pembeye büründü. Bu bana pembe olan vücudunun başka bir bölümünü hatırlatmıştı. “Hayır,” diye cevapladı.

“Ah.” Peçeteyle ağzımın kenarını sildim. “Her şey bu listeyle başladı.”

Cleo’nun gözleri fal taşı gibi açıldı. “Listeyi biliyor musun?”

“Her şeyi biliyorum, canım. Daha geçen gün buldum.”

“Anlamadım,” dedi Gemma, kolları şişkin karnının üzerindeydi. “Ne listesi?”

“Cleo’nun Rafaele’nin Hayatını Mahvetme Planı,” dedik Cleo ile aynı anda.

Bir anlık sessizlik oldu, ardından herkes kahkahalara boğuldu.

“Ciddi misin?” diye sordu Valentina. “Gerisini de duymamız gerekecek.”

Cleo, beni iflas ettirme girişimiyle ilgili hikâyeye geçmeden önce listenin geri kalanını okurken kıkırdadı. Kahvemi yudumlarken masadaki diğer insanlara bakmadan önce uzun bir süre muhteşem karnımı izledim. Ortam neşeliydi, kahkahalar havada yankılanıyordu. Göğsümde sıcak bir his yayılmıştı.

Belki de bu aile o kadar da kötü değildi. Bir gün Cleo ve ben kendi ailemizi kuracaktık. Bu sefer, bu düşünceye eşlik eden hiçbir korku yoktu. Panik yoktu. Tereddüt yoktu. Sadece nefes kesen bir sevinç vardı.

CLEO

Liste hikâyesi, Ras’ın, Rafe’i daha fazla kışkırtmasını engellemişti ve kan dökülmeden *brunch*i bitirmeyi başarmıştık.

Bir an için endişelenmişim.

Şu anda bile, herkes oturma odasına yerleşirken Casalesi erkeklerini gözlemliyordum. Rafe ile sürekli tartışmalarına rağmen fark ettiklerinden daha fazla ortak noktaları vardı.

Öncelikle hepsi iri, yakışıklı ve inatçıydı. Hepsi de kadınlarını koruyorlardı. Ve konumlarına rağmen uydukları ahlak kuralları vardı. Sözleri önemliydi ve sırf zevk için insanlara zarar vermezlerdi.

Hiçbiri babam ya da Rafaele’nin babası gibi değildi ve bu bana umut veriyordu. Onların liderliğinde, içinde bulunduğumuz bu dünyanın o kadar da kötü olmadığını düşündüm.

Kim bilir, belki zamanla bu dörtlü gerçekten de arkadaş olabilirdi.
“*Tesoro?*”

Gözlerimi kırıştıtarak hayal aleminden çıktım. Rafaelle önümde durmuş, elinde iki mimosa kokteyli tutuyordu. Biri bana uzattı. “Tur atmak ister misin?”

Ondan bardağı aldım. “Neyi kutluyoruz?”

Bana çarpık bir şekilde gülümsedi. “Bizi.”

Kadehlerimizi tokuşturduk, bakışlarımız birbirine kilitlendi. Rafaelle’nin gözlerinde kırılğan bir şey parladı ama gözlerini kırparak onu yok etti.

Ona, onu sevdiğimi hâlâ söylememiştim. Geçen sefer olanlardan sonra bu kelimeleri tekrar söylemeye çalışmanın düşüncesi göğsümde karmaşık duygular uyandırıyordu. Ama şimdi her şey farklıydı. Rafe değişmişti, ben de öyle. İkimiz de bizim için neyin önemli olduğunu ve sevdiğimiz insanlar için ne yapmaya hazır olduğumuzu anlamıştık. Bizim için her zamankinden daha fazla umutluydum.

Dışarı çıkıp evin arkasındaki ağaçlara doğru ilerledik. Arka bahçe aşağıya doğru eğimli olduğu için ağaçların arkasındaki çimlere ulaştığımızda, evin içindeki kimse bizi göremiyordu. Hafif bir esinti tenimi okşadı. Muhteşem bir yaz günüydü. Çimlere uzandım, Rafe de yanıma uzandı. Üzerimizde bir kuş sürüsü masmavi gökyüzünü süslüyordu.

Elini bulup parmaklarımızı birbirine doladım. Teni sıcak ve pürüzlüydü, aniden içimde bir arzu belirmişti. Bana dönüp yanıma geldiğinde açlığını, ihtiyacını gizlemeye çalıştığını anlayabiliyordum ama nafiyleydi. Aynı ihtiyaç benim içimde de atarken bu mümkün değildi.

Bir dirseğiyle kendini yerden kaldırıp üzerime eğildi. Dudakları benimkilerin hemen üzerinde duruyordu. “Seni istiyorum, *tesoro*.”

Gülümsedim. “Ben de seni istiyorum.”

Yüzünde saf bir coşku belirdi. Şortumu çıkarıp bacaklarımın arasına yerleşti, hareketleri yumuşak ve kendinden emindi.

Parmakları iç çamaşırımın üzerinde dolaşırken tenimde kıvılcımlar dolaşıyordu. Külotumu kenara çekip dilini üzerinde gezdirdiğinde sırtım çimlerden havalandı.

Çok uzun zaman olmuştu.

Beni dilini kullanarak orgazma ulaştırdıktan sonra üzerime yatıp uyluklarını hareket ettirip sert aletini hâlâ titremeye devam eden merkezime bastırdı. İnledim. Boynumu yalayıp emdiğinde kasları gerginlikten titriyordu, avucuyla göğsümü kavradı ve saçlarımı avcuna doladı.

Ağırlığı çok hoştu. Artık dayanamayana kadar, onun sürtünmesine karşılık vererek ona karşı kıvrandım. Onu içimde istiyordum.

Bacaklarımı açtım ve dantelli külotumu kenara çektim. “Yırt şunu.”

Öyle de yaptı. Zahmetsizce. Aramızdaki mesafeyi kapatıp kemerini çözdüm ve pantolonuyla *boxer*ını aşağı indirdim.

Aramızda sadece ateşli bir tutku kalmıştı. Kollarını kaldırıp bana bakarken santim santim içime girip beni doldurdu.

Sırtım kavislendi ve inledim. Yavaş ve şehvetli hareketleriyle, gözlerinde o kadar çok duygu parıldıyordu ki neredeyse dayanamayacak kadar yoğundu.

Bu sadece seks değildi. Benimle sevişiyordu.

Ve aniden, daha önce söylemeye çok korktuğum sözler ağzımdan döküldü. “Seni seviyorum.”

Durdu. Nabzım hızlanmıştı. Mavi gözleri beni delip geçerken artık içinde buz gibi bir iz bile yoktu.

Nefesim kesildi. Maskesi yok olmuştu. Geriye sadece saf bir kırlanlık kalmıştı.

Yavaşça, dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Ben de seni seviyorum. Sen mükemmelsin, sevgilim. Sen başıma gelen en güzel şeysin.”

Nefesimiz ve inlemelerimiz havada yankılanıyor, rüzgâr ve yakındaki şelalenin sesi tarafından gizleniyordu. Tırnaklarım onun güçlü sırtına batarken ikimiz de rahatlamıştık. “Bana her zaman böyle

olacağına söz ver. Bir daha benden uzaklaşmayacağına. Yoksa yemin ederim Rafe, yeni bir plan yazarım.”

Dudaklarını kulağımın hemen altındaki noktaya bastırıp gülümsedi. “*Tesoro*, benden asla kurtulamayacaksın. Söz veriyorum. Ben seninim, sen de benimsin. Sonsuza kadar.”

TEŞEKKÜRLER

Karanlık Tutkular Serisi, hayatımı değiştiren bir seri oldu ve bunu okuyorsanız, bunun gerçekleşmesinde SİZİN de katkınız var demektir. Kitaplarımı okuduğunuz ve zamanınıza layık bir hikâye sunacağıma güvendiğiniz için çok teşekkür ederim. Desteğiniz benim için her şey demek. *Karanlık Tutkular Serisi* sona ermiş olabilir ama bu dünyada kalıp yazmaya devam edeceğim çünkü bu dünya peşimi bırakmıyor.

Umarım Nero'nun kitabını bekliyorsunuzdur. Onun hikâyesi çok uzun zamandır aklımda ve yazmak için çok heyecanlıyım.

Bay Sands, sen benim en büyük destekçim ve hayatımın aşkı-sın. Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu kitabı yazamazdım.

Skyler; ne zaman takılsam, ne zaman ıldırısam, ne zaman yazdığım bir sahne için heyecanlansam, hep yanımdasın. Eleştiri ortakları tarihinin en iyi eleştiri ortağı olduğun için teşekkür ederim. Sana gerçekten çok minnettarım.

Heidi, sen kesinlikle en iyisisin. Senden çok şey öğrendim ve daha iyi bir editör isteyemezdim.

Becca, sen tanıdığım en yaratıcı insanlardan birisin ve seninle beyin fırtınası yapıp fikir alışverişinde bulunmak, benim çalışma süreci-

mi tamamen değiştirdi. Parlak fikirlerini paylaştığın ve bana bu kadar destek olduğun için teşekkür ederim.

Maria, bu MUHTEşEM kapak ile kitapların ve markanın gerçeğe dönüşmesi için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seninle çalışmak her zaman büyük bir zevk.

Son olarak tüm yazar arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Sizler nasıl insanlar olduğunuzu biliyorsunuz. Her gün bana ilham veriyorsunuz.

Sevgiler,
Gabrielle